

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H.P. MALLORY

ÇİFTE BELA

Sister's Planet

NEW YORK TIMES ve USA TODAY BESTSELLER

JOLIE WILKINS SERİSİ 2 KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yeraltı Dünyası iç savaştır.

Sebebi mi? Ölüler hayata döndürebilen bir cadı...

Jolie'ye sahip olmayı kafasına koymuş, günaha sokacak kadar seksi bir vampir...

İşi ve aşkı arasında gerginler yaşayan inanılmaz yakışıklı bir warlock...

Kim demiş sarışınlar daha çok eğlenir diye?

Kendisini güçlü bir perinin büyüüne karşı savunduktan sonra bilincini kaybeden Jolie Wilkins kendine gelir ve dünyasının tepetaklak olduğunu, Yeraltı Dünyası yaratıklarının savaşın eşiğinde olduğunu fark eder. Yeraltı Dünyası, kraliçe olmaya çalışan Bella'nın başlattığı, cadının cadıya ve yaratığın yaratığa karşı mücadele ettiği bir savaşla ikiye bölünmüştür. Jolie'nin aklındaki tek amaç, onu neredeyse öldüren vampir Ryder'in göğsüne bir kazık saplamakken, şimdi bir de warlock işvereni Rand'in sevgisi ile gizemli ve seksi vampir Sinjin'in sevgisi arasında bir seçim yapmalıdır.

Tüm bunlar bir kızın hayatını mahvetmeye yetmezmiş gibi Jolie'nin bildiği her şey, tüm hayatını etkileyecek bir olayla alt üst olacaktır.

Sister's Planet

t20

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

H. P. Mallory
Çifte Bela
Toll and Trouble

Çeviren: Ali Kürşad Çifçi

BigBang Yayınları: 7
1. Baskı: Ocak 2014
ISBN 13: 978-605-4665-05-1

© 2011, BigBang Yayınları

Bu kitabın telif hakları
Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tashih: Asena Çifçi
Kapak Tasarımı: İsmail Kemal Çiftçioğlu
Kapak Uygulama: Atacan Güçlüol
Sayfa Tasarımı: BigBang Yayınları
Baskı: Ertem Basım
Adres: Başkent Organize Sanayi Bölgesi, 22. Cadde No: 6,
Malıköy, Temelli, Ankara
Telefon: (312) 640 16 23 | Faks: (312) 640 16 24
Sertifika No: 26886

BigBang
yayınları

Adres: Ziya Gökalp Cad. Metro İş Hanı
No: 24/82, Kızılay, Ankara
Telefon/Faks: (312) 434 44 64
Web: www.bigbangyayinlari.com
E-Mail: info@bigbangyayinlari.com
Sertifika No: 25787

H.P. Mallory, şu anda California'da kocası ve oğluyla yaşamaktaysa da daha önce İngiltere'de de yaşamıştır.

Seyahat etmeyi, dalış yapmayı, tahta boyamayı ve annelik yapmayı sever.

Eğer yeni kitapları çıktığında e-mail yoluyla haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki adresten duyuru listesine abone olun:

<http://hpmallory.com/contact/>

H.P. Mallory'nin diğer üç kitabına da bir göz atın:

Ateş, Kazan ve Bir Tutam Aşk (Jolie Wilkins serisi 1. kitap, BigBang Yayınları)

Cadıca Düşünceler (Jolie Wilkins serisi 3. kitap , BigBang Yayınları)
To Kill A Warlock

H.P. Mallory'yi takip edin:

www.hpmallory.com

twitter.com/hpmallory

facebook.com/hpmallory?fref=ts

urbanfantasyauthor.blogspot.com

Tek yapabildiğim gözlerimi açıp etrafıma bakabilmek oldu. Kafamı çevirince ısı ısı renklendirilmiş, gelincik çiçekleriyle süslü, cafcacfl pencereden içeri giren parlak ıııktan gözlerim kamaştı. Birkaç kere gözlerimi kırıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım ama kafam düzgün bir şekilde çalışmıyordu. Oturur bir pozisyon almaya çalıştım ama hareket edemediğimi fark ettim. Hareket edemeyecek şekilde bağlanmış gibi değil de sanki vücudum grev yapmaya karar vermiş gibi hissediyordum.

“Uyandı!”

Duyduğum Christa’nın sesiydi. Rahatladım. İçinde bulunduğum berbat durum ne olursa olsun artık dayanabilirdim.

“Chris?” dedim gelen ışığa karşı gözlerime siper etmek için kolumu kaldırmaya çalışırken ama başaramadım.

Bir şeyler çok yanlış, diye düşündüm boğazımda bir yumru oluşurken.

“Ben ... Ben felç olmuşum,” diye kekeledim. En azından sesim çıkıyordu.

Gelmek üzere olduğunu bildiğim gözyaşı selini gözümü kırparak bastırdım ve kendimi kaldığım yerin tavanını oluşturan saman saplarına bakmaya zorladım. Hangi cehennemdeydim? Sanki Bilbo Baggins’in^{*} tutsağı olmuşum.

“Jolie, hareket etmeye çalışma,” dedi bir adam ve sesi kesinlikle bir *hobbit*inkine^{**} benzemiyordu. Konuşanın Rand olduğunu fark etmem için bir saniye geçmesi gerekti.

Cılgınca ve her şeyimle aşık olduğum *warlock*^{***} patronum Rand...

Bir cadı olarak güçlerimin farkına varmamı sağlayan ilk Rand olmuştu ve her ne kadar o zamandan beri hayatımda bir sürü iniş çıkış olmuş olsa da (ki bazıları iyiydi ve bazıları gerçekten ama gerçekten çok kötüydü), yaşadıklarımı hiçbir şeye değişmezdim.

Bronz teniyle zıtlık içindeki siyah tişörtüyle Rand onu görebileceğim şekilde üzerime doğru eğildi. Gülümsemek istedim ama başarabileceğimden emin değildim. Bunların hiçbiri önemli değildi zaten; önemli olan Rand’in kartalların gagalarına benzeyen kemerli bir burna, keskin elmacık kemiklerine,

* J. R. R. Tolkien’in *Hobbit* isimli kitabının başkahramanı hobbit.

** J. R. R. Tolkien’in yarattığı Orta Dünya’daki kısa boytu, genellikle şişman, ayaklarının üzeri kıllarla kaplı, kovuklarda yaşayan, neşeli bir ırk. Buçukluk da denilir.

*** Fantezi dünyasında genellikle kara büyüyle uğraşan büyücüler *warlock* olarak adlandırılrsa da bu kitapta *warlock* ismi erkek cadıları anlatmak için kullanılmıştır.

gamzelere ve güçlü ve köşeli bir çeneye sahip harika yüzünün bana gülümsüyor oluşuydu. Erimiş çikolata renginde gözleri ve onlara uyan renkte saçları... Saçları karışmış ve gözlerinin altı siyah çizgilerle dolmuş olsa da o, erkek güzelliğinin bir vücutta toplanmış haliydi.

Yüzümde parmaklarının sıcaklığını hissettim ve dokunuşuyla vücudumdan sanki bir elektrik akımı geçti. Bu, Rand bana her dokunduğunda hissettiğim şeydi –ne olduğunu hiçbir zaman çözememiştim– belki de onun enerjisiydi. Dokunuşuyla ağlamaktan korkarak gözlerimi kapattım.

“Jolie, iyi olacaksın,” dedi Christa ve cesaret vermek için elimi sıkı.

Ellerimi hareket ettiremesem de en azından hissedebiliyordum. Bakışlarımı Christa’ya yönelttim ve anında şişmiş gözlerini fark ettim, ağlamıştı. Benim durumumla ilgili endişelendiğinden ağladığını anlayabiliyordum.

“Ne oldu bana? Neden hareket edemiyorum?” diye fısıldadım midemden yükselen panikle beraber. Sesim bir mağarada ki huzursuz bir ogre’ gibi çıkmıştı.

“Odran’ın perisi Dougal’ı alt ettin,” dedi Christa gergin bir sesle. Kafasını hızla çevirdi ve gözlerindeki yaşları kurulamaya başladı. Neler olduğunu, Dougal’ı alt etmenin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışarak gözlerimi tekrar kapadım. Hatırlamaya çalışmak katranla dolu bir havuzda ilerlemeye benziyordu; çok yorucuydu ve dahası yararsızdı.

“Ve bu yüzden Jolie, çok güç kaybettin,” diye ekledi Rand.

* Mitolojide ogre’lar büyük, çirkin ve aptal yaratıklardır.

“Dougal’ın yarattığı olumsuzluğu emdin ve böylece kendi gücünün büyük bir kısmı nötralize oldu ve şu anda iyileşmeye ihtiyacın var.”

Ve işte o an anılar sanki birisi kafamın üstüne bir sürahi idrak suyu dökmüş gibi geri geldiler.

Bütün mucizelerden daha da çılgın bir mucizeydi hala hayatta olmam.

Dougal, Peri Kralı Odran’ın perileri içinde en güçlü olanıydı. Ve ben bir aptal gibi onu, onun perisel büyülerine karşı kendimi savunmak zorunda kalacağım bir düelloya davet etmiştim. Çok da zor bir şeymiş gibi gelmiyor kulağa değil mi? Evet, ben de öyle düşünmüştüm, ama bu, tıka basa yemiş bir kene gibi yatağa yapışıp kalmamdan önceydi.

Böylece bir şekilde Dougal’ın kurduğu büyülü tuzaktan kurtulmayı başarmıştım ve şimdi zaferim Odran’ı ve perilerini, çok yakında çıkacak olan savaşta bizimle ittifak yapmalarını sağlayacak anlaşmanın onlara ait kısmına sadık kalmaya zorlayacaktı. Ah, evet, şimdi bulmacanın parçaları güzelce yerli yerine oturuyordu. Bir de felç olmuş olmasaydım bugünün güzel bir gün olduğunu bile düşünebilirdim.

“Dougal’ın yarattığı olumsuzluğu emdin derken ne demek istedin?” diye sordum.

Rand derin bir iç çekti ve bir beşiği andıran dar yatağıma oturdu. Oturunca ağırlığı yerimin değişmesine ve yataktaki saman saplarının beni sanki bin karınca ısırmasıçasına rahatsız etmesine neden oldu.

“Büyünü kullanarak kendini savunurken yaşam gücünü harcadın. O esnada Dougal’ın sana saldırmak için kullandığı

olumsuzluğun bir kısmını emdin.”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Christa ve yeni bir gözyaşı se-
liyle beraber üzerime yıkıldı. “Yaşam gücün!”

Rand başını sallarken kıkır kıkır güldü. “Christa, Jolie sa-
dece birkaç günlüğüne dinlenmeli ki iyileşebilsin. Akşamdan
kalma olmak gibi bir şey bu.”

Christa doğruldu ve gözyaşlarını sildi, biraz utanmış gibi
görünüyordu. O utanmıştı ama ben rahatlamıştım. Akşamdan
kalma olmakla başa çıkabilirdim ama felç olmak bambaşka bir
şeydi.

“Ve akşamdan kalma olmak hakkında konuşurken,” diye
başladı konuşmaya Rand üzerime doğru gizemli bir gülümse-
meyle eğilirken. Omuzlarımdan tuttu ve beni kaldırıp yastık-
ların yumuşak taraflarına doğru geri itti. Şimdi oturur bir po-
zisyon almışken –gerçi gevşek durduğum bir pozisyon demek
daha doğru olur– en azından görüş mesafem daha iyileşmişti.
Rand arkasındaki ahşap masaya uzandı ve bana bira gibi kokan
bir sıvıyla dolu bir maşrapa uzattı.

“Bira?” diye sordum.

Rand başını iki yana salladı. “Bu iyileşmene yardımcı ol-
mak için hazırlanmış bir peri iksiri. Yaşlılardan biri bunu bana
bu sabah verdi.”

“Beni hemen iyileştiremez misin, Rand?” dedim düşünme-
den, ağrıyan karnımı, başımı, kramplarımı daha önce iyileştir-
diği birçok durumu hatırlayarak.

Rand başını iki yana salladı. “Maalesef yapamam. Büyüm
burada hiçbir işe yaramaz.”

“Burada” demekle kastettiği İskoçya’daki Glenmore Ormanı’ndaki peri köyüydü.

Christa şüphe içinde peri iksiri maşrapasına baktı, kaşı bir çizgi film karakterinininki gibi abartılı bir biçimde yukarı kalkmıştı. Ve periler tarafından verilmiş pamuklu kumaştan yapılmış çizgili, mavi elbisesi koyu siyah saçlarına taktığı sarı kurdelelerle birleşince, koyu renk saçlı bir Polyanna’ya benzemişti.

“Bunun geçen gece Odran’ın ona içirmeye çalıştığı büyülü bal likörü olmadığından eminsin değil mi?” diye sordu.

Adı geçen büyülü bal likörü benim Kral’ın cinsel isteklerine boyun eğmem için bir aşk efsunuyla büyülenmişti. Ve neredeyse işe yarıyordu. Elinden zar zor kurtulabilmişim. Yeraltı Dünyası ile ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da orada yaşayanların epey azgın olduklarıydı ...

“Evet, kendim denedim,” diye cevapladı Rand ve gülen gözlerini bana çevirdi. “Seni bir kere neredeyse kaybediyorduk, bunu bir kez daha şansa bırakamazdım.”

Söylediklerini her ne kadar beni rahatlatmak için söylemiş olsa da tam tersi bir etki yarattı.

Neredeyse ölüyordum.

Sağ kalabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu fark edince birden üzerime kocaman bir ev çökmüş gibi hissettim.

“Jolie,” dedi Rand dikkatimi çekmek isteyerek. Yutmam daha kolay olsun diye nazikçe çenemin ucunu kaldırdı ve maşrapayı dudaklarıma yaklaştırdı. Sirkeye benzer tadını dilimin üzerinde hissetmeden önce kocaman bir yudum almıştım ve öğürmeye başladım.

Rand bu iğrenç sıvının dudaklarımda kalan kısmını temizlerken “Öööğg,” diyerek tepkimi gösterdim.

“Sanırım beş yudum kadar daha içmelisin.”

Bu rezalet sıvıyı tekrar dudaklarıma yaklaştırdıncaya siyah katran gibi bir nesnenin ağzımda fokurdadığını, balçık sıvanmış yolundan aşağı boğazıma bir sümüklü böcek gibi ağır ağır ilerlediğini hayal ettim.

“Sanırım kusacak,” dedi dikkatle izleyen Christa.

Kusmaya gerçekten çok yaklaşmıştım.

“Biraz dinlenmeli,” dedi Rand Christa’ya dönerek.

Christa onayladı ve gözlerini indirdi. Yattığım yerden veya tavandan kopmuş bir saman parçasıyla oynuyordu. Bakışlarını tekrar yukarı kaldırarak Rand’e iznini istemiş gibi bir gülümseme sundu.

“Rand, Jules ve ben kız kıza biraz konuşsak senin için sorun olur mu?”

“Tabii ki hayır. Acele etmeyin, rahat olun.” Ayağa kalktı. “Ben hemen dışarıda olacağım.”

Christa başıyla onayladı ve Rand’in kapıya doğru giden ağır adımlarını izledik. Christa’nın Rand’in siyah kiltinin arasından onun kalkık poposunun ufacık bir kısmının nasıl açığa çıktığını fark edip etmediğinden emin değildim ama ben kesinlikle fark etmiştim. Geçici olarak yapılmış bir kalede çok daha uygun durabilecek tahta kapıyı açtı ve dönüp ikimize sırtıttı. Kapının kapanma sesi küçük kulübede yankılanır yankılanmaz Christa bana döndü.

“Jolie, öleceğini düşündüm,” dedi ve gözleri yaşlardan bula-
nıklaşıp ıslıl ıslıl parlayan zümrütleri andırana kadar tekrar ağla-
maya başladı.

“Ölüme çok mu yaklaştım?” diye sordum midem bunu dü-
şündüğüm için alt üst olurken.

Başıyla onayladı. “Üç gün boyunca komadaydın.”

Koma! Yeni bir endişe nöbeti gelip midemi ekşitti. “Galiba
cehenneme gittim ve geri geldim,” dedim ve zayıf bir şekilde
gülümsedim.

“Ve Rand için de çok endişelendim Jules.”

Şaşırmıştım. “Neden? Dougal veya Odran onu yaraladı mı?”

Christa başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Rand iyi. Yani
kimse onu yaralamadı. O sadece senin için çok endişelendiğin-
den çökmüş gibiydi.” Derin ve uzun bir iç çekti. “Yatağının yanı
başında gece gündüz oturdu Jolie. Hiç uyumadı bile.”

Warlocklar çok da fazla uykuya ihtiyaç duymazlardı. O
yüzden bu, çok uyuduğunda olduğu kadar büyük bir sürpriz
değildi. Ama yine de Rand’in her zaman tetikte olan bir hasta
bakıcı rolünü üstlenmesi dikkate değer bir şeydi.

“Ona neler olabileceğini tahmin edemiyorum eğer sen,
yani, bilirsin ... ölmüş olsaydın,” ölmek kelimesini kullanırken
Christa neredeyse tıkanıyordu ve hemen kafasını başka bir ta-
rafa çevirdi.

“Şu anda iyi görünüyor.” Söylemek için ilk aklıma gelen şey
buydu. Hala komada olduğum ve neredeyse ölümün benim
için özel hazırlanmış yollarından birine girip kaybolabileceğim
gerçeğini atlatamamıştım.

“Evet, iyi,” dedi Christa bir gülümsemeyle ve sonra bakışlarını kıpır kıpır oynayan ellerine indirdi. “Ben sadece... Ben sadece sana hayatımın sensiz nasıl olabileceğini hayal bile edemediğimi söylemek istedim.”

Gülümsedim ve elini sıkmaya çalıştım ama çabam boşunaydı. “Teşekkür ederim, Chris.”

Başıyla onayladı ve ayağa kalkıp mavi elbisesinin etek kısmını düzeltti. Perilerin benim için büyüyle oluşturduğu giysilerimi göremiyordum ama şu koşullarda muhtemelen üzerimde peri önlükleri vardı.

“Gidip Rand’i içeri alsam iyi olacak,” dedi gözlerini silip bir yandan kapıya doğru giderken. Kapıyı açınca Rand kafasını içeri uzattı, dışarıdan gelen güneş ışığı kafasının üzerinde bir hale varmış gibi görünmesine ve onun bir melek gibi gözükmesine neden oluyordu. Eksik olan tek şey *Gloria in Excelsis Deo*’yu* çalan bir org ve ilahiyi bağıra çağıra söyleyen bir koro idi.

“O nasıl?” diye fısıldadı.

“Daha iyi gibi,” diye cevapladı Christa. “Onunla biraz zaman geçirmek istersin herhalde?”

“Sizi duyabiliyorum,” dedim. “Kulaklarım gayet iyi durumda.”

Rand bunun üzerine başka bir şey söylemedi ama kapının kapanmasından ve yatağımın yanına gelenin sadece Rand olmasından Christa’nın gittiğini anlayabiliyordum.

“Dougal’la düello yaptıktan sonra böyle hissettiğimi hatırlıyorum,” dedim, sinirlenmeye başlıyordum.

* 18. Yüzyıl bestecisi George Frideric Handel’in bir eseri.

Rand başıyla onayladı ve yatağıma oturdu. “Adrenalinin zirvedeydi. Peri büyüünün seni emmesinin bir an meselesi olduğunu biliyordum.”

“O zaman bu felç durumu geçicidir umarım?”

“Evet, ama dinlenmelisin Jolie, iyileşmen için tek yol bu.”

Rand’ın bir İngiliz olduğundan ve bu yüzden de harika ve melodik bir İngiliz aksanı olduğundan bahsetmiş miydim? Rand elbette ki inanılmaz seksi bir erkekti ama aksanının onu daha da seksi yaptığını düşünüyordum. Ama Rand’in seksi bir erkek olduğu gerçeğinden daha önemli şeyler vardı düşünecek. Periler ve onlarla kuracağımız yeni ittifak konusu vardı. Öbür dünyada yaşayan yaratıklarla ilgili öğrendiğim bir diğer şey ise ilgi alanlarına girmeyen şeylerle uğraşmamak için farklı yollar seçmeleriydi. Ve Odran’ın savaşıma katılmayı istemediğini söylemek bunu çok hafif bir şekilde ifade etmek olurdu.

“Odran hala bizim tarafımızda mı?”

“Evet, periler en onurlu yaratıklardandır. Odran sözünden dönmeyecek.”

Odran ve onur kulağa iki yakın dostlarmış gibi gelmiyordu.

“Emin misin?” diye sordum.

Rand elini hafif uzamış saçları arasında gezdirdi. “Sen uyurken biz ilerisi için planlarımızı konuştuk.”

Bütün bu gelişmeleri sindirmeye çalışırken başımla onayladım. Düşünecek ne kadar da çok şey vardı.

Öbür dünyadaki bütün yaratıkların kraliçesi olmayı planla-

yan Bella ve ona karşı duran, demokrasinin ideallerine ve muhtemelen ideallerden daha da fazla Bella'nın delirdiğine inanan Rand. Pek de şaşırtıcı olmayarak Bella bize karşı savaş açmıştı.

Şimdiye kadar vampir nüfusunun yarısını, cadıların büyük çoğunluğunu ve hemen hemen bütün şeytanları, bitmek bilmeyen kurt adam sürüleriyle beraber ordusuna katmıştı. Periler bize katılmaya karar verene kadar sayıca azınlıktaydık. Şimdi daha eşit güçlerde savaşılabildik.

“Ne zaman eve gidebiliriz?” diye sordum.

“Birkaç gün sonra, Jolie,” diye cevapladı. “Seyahat edecek halde değilsin. Dinlenmeli ve iyileşmelisin.” Ayağa kalktı. “Ve iyileşmekten bahsetmişken, biraz uyuyabilmen için seni yalnız bırakmalıyım.”

Ama ben gitmesini istemiyordum. Şimdi yalnız ikimiz olduğumuza göre söylenecek çok şey vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Şimdiye kadar çok fazla şey yaşamıştık –birbirimize hislerimizi itiraf etmiştik ama hiç sevgili gibi davranmamıştık. Rand bana uzun zaman önce bir cadı ve *warlock* arasındaki aşkın insanların düşündüğü türden aşkla aynı şey olmadığını söylemişti –iki tarafı da tamamen içine alıyordu, ona “ruhların birlikteliği” derdi. Dougal’la olanlardan sonra ölüm bu kadar yakına gelmişken, şu an konuşmak da en az başka bir zaman konuşmak kadar iyiydi.

“Rand, yorgun değilim. Konuşacak çok fazla şey var ve olan çok fazla olay,” diye başladım söze, kalmasını sağlamak için hevesliydim.

Kafasını iki yana sallamaya başladı. “Jolie, dinlenmelisin.”

“Şu anda uyuyabileceğimi düşünmüyorum; yorgun değilim ve kafamda gereğinden çok şey var.”

“Bu, iksirin yan etkisi,” dedi sırtarak. “Sadece gözlerini kapat ve farkına varmadan uykuya dalmış olacaksın.” Kalkmak üzereymiş gibi duruyordu ve birden onun benimle kalmasına ihtiyacım olduğunu anladım.

“Rand, Trent’le hiç yatmadım.”

Kelimeler ağzımdan bir anda çıkıverdi. Garipti çünkü eski erkek arkadaşım (ve kurt adam) Trent’in düşüncesi kelimeler ağzımdan çıkana kadar aklıma bile gelmemişti. Rand durdu. Yüzünden hiçbir şey okunamıyordu. Tekrar bana bakmadan önce yatak örtümün dikiş yerinden tuttu.

“Bu önemli değil. Önemli olan iyileşmen.”

Ama önemliydi. Birdenbire her şeyden daha önemli bir hal almıştı. Trent’in benim için hiçbir şey ifade etmemiş olduğunu anlamasını istiyordum. Hayır, istemiyordum, onun anlamasına ihtiyacım vardı. Trent, Rand eyaletine giden yolda sadece bir çukurdu.

“Bilmeni istedim çünkü o gece böyle bir şey olduğunu düşündüğüne eminim ve bahse girerim onu evimde yarı çıplak görünce öyle gözükmüştür veya yarı çıplak olan ben miydim? Hatırlayamıyorum şu anda.”

Sanki ağzıma savaş açmış gibiydim ve ağzım kazanıyordu. Kelimeler ağzımdan istemsizce dökülüyordu ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Yarı çıplak olan Trent’ti yanlış hatırlamıyorsam,” dedi Rand dudaklarında bir gülümsemeyle.

“Böyle mi düşündün?” diye ısrar ettim. “Yani demek istediğim bizim, Trent’in ve benim, yaptığımızı mı düşündün? Yaptığımızı mı sandın? Çünkü öyle gözüküyordu, değil mi?”

Rand kahkaha attı. “Evet, öyle görünüyordu.”

“Bu seni rahatsız etti mi? Yani, demek istediğim bizim beraber olduğumuzu düşünmek seni rahatsız etti mi?” Onunla bu konuyu enine boyuna konuşamamış ve açığa kavuşturamamış olmak beni rahatsız etmişti.

Rand gözlerini yere indirdi. Zemindeki şekillerin desenlerini ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

“Evet, benim uykusuz geceler geçirmeme sebep oldu.”

Gevezelik şeytanı beni ele geçirdiği için Rand’ın asla itiraf etmeyeceğini düşündüğüm şeyleri itiraf ettiği gerçeği üzerine düşünecek zamanım olmamıştı. Elbette bütün bu soruları soracak cesarete sahip olduğumu da düşünmemiştim. Belki de peri iksiri çok da kötü bir şey değildi...

“Onu seviyor muyum veya en azından onunla mutlu muyum diye neden bana hiç sormadın? Onunla seks yaptım mı yapmadım mı bana sorabilirdin Rand.” Nefes almak için durdum. “Eninde sonunda sana söyledim.”

“Çünkü beni ilgilendirme...”

“Sorabilirdin, anlıyor musun? O zaman sana gerçekten söylemek istemiştım ama o anda doğru gelmemişti. Yani yağmur yağarken evime iki mil kadar yürümüştün. Beni gözetlediğin apaçık belliydi. Böyle bir şeyi kim yapar ki?”

“Jolie...”

“Ve bizim seks yaptığımızı düşünmen Trent’in çok hoşuna

gidiyordu biliyordum. Seninle ilgili oooook fazla sorunu vardı. Tanrım o tam bir salaktı. Onda ne bulmuştum ki?”

Rand gülümsemesini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Yanımdaki yastığa doğru eğilirken kilti açıldı ve kaslı baldırını gözler önüne serdi. Ben de bu görüntüyü elimle baş başa geçireceğim başka bir zaman için hafızama kaydettim.

“Onda ne buldun bilmiyorum.”

Ve ben de bilmiyordum. Hareket edemiyor olmam iyi bir şeydi, edebilseydim şayet hemen orada ve o anda Rand’in üzerine atlamış ve onu taciz etmiştim. Birden sanki çok soğuk bir günde sıcak bir şey içmişim gibi vücudumda belli belirsiz bir sıcaklığın dolaştığını hissetmeye başladım. Belki de bunun sebebi iksirdi ama birden uyuşuk hissetmeye başladım ve göz kapaklarım daha da ağırlaştı.

“Evet... Salaktı... Değil mi?” diyebildim.

Rand onayladı ve saçlarımı okşadı. “Elbette salaktı. Hala da öyle.”

Esnemeden duramadım ve esnerken ağzımı bile kapatamadım.

“Yorgunsun Jolie,” dedi Rand parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken.

Ve böylece ağırlık hissi geldiği gibi gitmiş, yerine içimde kakan bir adrenalin hissi gelmişti. Ağzımdan daha başka saçma sapan cümlelerin çıkmaması için kendimi dizginlemem gerekti.

“Trent’le aramda olanları sana söylediğime memnun oldun mu?” Kelimeleri içimde tutamıyordum-isyan etmiş ve kazanmışlardı.

Rand tam dört saniye boyunca sessizliğini korudu. “Evet.”

“O zaman ben de sana anlattığıma memnunum.”

“Sana karşı çok derin hisler beslediğimi biliyorsun, Jolie.”

Evet, her zaman aramızda bir şeyler olduğunu biliyordum. Ama bana karşı hislerinin ne kadar derin olduğu konusunda hiçbir zaman emin olamamıştım. Benim ona olan hislerim ise inanılmaz yaşlı bir ağacın kökleri kadar derinlerdeydi.

“Ben ... Hiçbir zaman tam olarak emin olamadım,” dedim.

Birden içimdeki gevezelik yapmak isteyen kabarcık söndü ve onu bir nefeste dışarı verdim. Tekrar tükenmiştim.

“Nasıl emin olamadın?” diye ısrar etti.

Ne söylediğini idrak etmeye çalıştım fakat gözlerimi açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

“Jolie dinliyor musun?” diye sordu Rand belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Gerçekten dinlemeye çalışıyordum ama bu neredeyse imkansızdı. Gözlerimi tekrar açmaya zorlamadan önce birkaç saniyeliğine kapandıklarını hissettim. Bu konuşmayı Rand’le bir süredir yapmak istiyordum ve işte beklediğim fırsat iksirin verdiği cesaretle de ayağıma gelmişken birden bir narkoleptiğe dönüşüvermiştim.

“Hmmm, ne? Evet, evet dinliyorum.”

Ama dinlemiyordum, uykuya dalıyordum.

“Yakında tekrar konuşabiliriz, Jolie,” diye fısıldadı Rand ve parmaklarını yanaklarımın üzerinde gezdirdi.

“Hayır, Rand...” Esnedim. “Şu anda... Konuşmalıyız.” Tekrar esnedim.

Kıkırdadı ve yataktan kalktı. “Jolie, iyileşmelisin.” Elimi tuttu ve sıcaklığı vücuduma aktı.

“Gitme,” diye fısıldadım.

“Dougal’la olan savaşında seni kaybettiğimi düşünüyordum,” dedi nazikçe. “Seni kaybetmek, beni de öldürebilirdi Jolie. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Lanet olası peri iksiri beni Nod Diyarı’na* götürmeden hemen önce sıcak ve ıslak dudaklarını benimkilerin üzerine bastırıldığını hatırladım.

İrkilerek uyandım ve bu sefer ziyaretçim görmek için çok da hevesli olduğum biri değildi.

Odran.

Perilerin Kralını görür görmez ürperdim. Umuyordum ki bu sefer bir rövanş istediği için burada değildi.

“Hala kendimi iyi hissetmiyorum. Bu konuşma başka bir zamanda yapılamaz mı?” diye sordum ayak parmaklarımı oynatmaya çalışırken. Hiçbir his yoktu... Hiç. Belki de o rezalet ötesi peri iksirinden daha fazla içmem gerekiyordu çünkü kendimi azıcık bile iyi hissetmiyordum.

* Eski Ahit’teki Yaratılış Kitabı’na göre Kabil’in ağabeyi Habil’i öldürdükten sonra kaçtığı Cennet’in doğusundaki yer.

Odran yele gibi saçlarını iki yana salladı ve kocaman bir aslan gibi hantal hantal ilerleyerek davet etmediğim halde yatağıma oturdu. İnanılmaz uzun ve güzel altın renkli saçlarının uçları çıplak omuzlarının üzerine dökülüyordu. Odran da Rand gibi kilt giyyordu ama onunki peri soylularının renkleri olan mor ve mavi renkteydi. Ama Rand'ın aksine Odran'ın kiltinin altına ne giydiğiyle pek ilgilenmiyordum. Her ne kadar Perilerin Kralı harika bir erkek olsa da, onun cinsel isteklerini gidermek tek kelimeyle tarif etmek gerekirse yorucuydu. Ve şu anda bununla ilgilenecek ne zamanım vardı ne de hevesim. Hmmm, galiba zamanım vardı...

"Şimdi güzelim, savaş hakkında konuşarak camım sıkamak istemiyorum," dedi zar zor anlaşılan İskoç aksanıyla.

Odran'ın söylediği şeyler savaş veya seks arasında gidip gelirdi ve ben kesinlikle bunlardan ilkinin tercih edeceğimi söyleyebilirdim. Kaşlarını çattım ama hiçbir şey söylemedim. Beni *Küçük Kral*'ın şehvet dolu istekleri gibi daha az asil konulardan bahsederek rahatsız etmek isteyeceğinden emindim.

"İstemiyorum," diye başladı ve sonra büyük bir hüsrana içinde olduğunu gösterircesine yumruklarını sıkarak durdu.

"Konuş hadi," dedim sabırsızlık içinde onu kışkırtmak için.

Sanki konuştuğu insanların birçoğu onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edemezmiş gibi bana şaşkınlık içinde baktı. Umurumda değildi, sonuçta benim kralım değildi. Monty Python'ın* diyeceği gibi onu ben seçmemiştim.

"Senin bu savaş hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyi

* 1970'li yıllarda özellikle Batı Avrupa'da oldukça ünlü olan mizah grubu.

umuyorum güzelim.”

Başımı sağa sola sallamaya başlamıştım ki araya girdi.

“Hayır, lütfen dinle.”

“Mutlu değilim” demenin evrensel simgesi olan kolları göğüste birleştirme hareketini gerçekleştirmeye çalıştım ama kollarımın çalışmadığını unuttum. “Devam et,” diye homurdandım gerçi kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Odran teşvik edilmemeliydi.

“Sende doğuştan gelen bir yetenek var güzelim. Bu öyle bir yetenek ki bütün Yeraltı yaratıkları ona sahip olabilmek için ellerinden geleni yaparlardı. Bu yeteneğin bir savaşta tehlikeye atılamayacak kadar değerli.”

Yeteneğim ölüleri tekrar hayata döndürebilmektir. Bu yeteneği nasıl kazanmış olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bir gün bir şekilde oluverdi ve o zamandan beri hayatım önemli ölçüde değişmişti. Bir kaçırılma olayının ve cinayet teşebbüsünün kurbanı olmuştum. Epey yararlı bir yetenek değil mi?

“Teklifimi bir daha düşünmeni istiyorum.”

Teklifi Rand ve Christa ile olan yaşamımı terk edip perilere katılmamı ve böylece onlar benim müthiş yeteneklerimden yararlanabilecek ve öteki dünya yaratıklarının kendi kendilerini yok etmelerini seyredeceklerdi.

“Bir kez daha düşünmeyeceğim, Odran,” dedim ve ona baktım. “Umarım verdiğin sözden vazgeçmiyorsundur?”

Kralın nispeten uysal tavırları birden kayboluverdi. O kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse düşüyordu ve duvara bir yumruk

atıp sıvasının ayağının dibine düşerek dağılmasına neden oldu.

“Ben Perilerin Kralıyım!” diye kükredi. “Ben sözümünden dönmem!” dedi İskoç aksanıyla.

“Lanet olsun, Odran,” dedim biraz ürkerek. Havlaması ısırmasından daha beterti. “Sakin ol. Sana inanıyorum, tamam.”

Yüzüne dolmuş olan kan geri çekiliyor gibiydi ama oturmak için hiçbir hareket yapmadı. Oturmak yerine kollarını etkileyici genişlikteki göğüs kafesinde kavuşturarak odayı hızlı hızlı adımlamaya başladı. Mitolojik bir varlığın vücuda gelmiş haliydi. Ama kaslarının dolgunluğuna, upuzun boyuna ve yatıştırılmaz cinsel gücüne rağmen Odran benim üzerimdeki çekiciliğini kaybetmişti.

“Kendine has bir tarzın var güzelim. Zor birisin.”

Bu tencere dibin kara seninki benden kara demek değil de neydi? “Sen de pek eğlenceli sayılmazsın.”

“Bir kez daha teklif etmeyeceğim güzelim.”

Ne öneriyordu unutmuştum? Ah, evet, periler ülkesinde onunla yaşama şansı ve yatağıma limitsiz erişim hakkı... Ta ki benden sıkılana kadar. Ve sonra o istekli diğer dişilerle çiftleşmeye devam ederken ben de evi çekip çevirecektim.

“Sanırım bu seferlik hayır diyeceğim.” Durdum. “Ama teklifin için teşekkür ederim.”

Kendi çapında bambaşka mitolojik bir varlık olabilecek potansiyele sahip Rand’in kapıyı ardına kadar açıp içeri girmesiyle Odran’ın cevabını duymak zorunda kalmamıştım.

“O lanet gümbürtü de neyin nesiydi?” Kralla onu ayıran

mesafeyi birkaç adımda aşarken bakışlarını Odran'dan ayırmıyordu. "Ve sen lanet olası burada ne yapıyorsun?"

Odran ellerini beline koyup kaşlarını çattı. "Kız çok saygısız."

Rand bir anda kıpkırmızı oldu, çenesini sımsıkı kapatmıştı. "Ona ne yaptın?" diye sordu gözleri yerdeki sıvanın dağılmış parçalarına kayarken. "İyi misin Jolie?"

Başım la onayladım. "İyiyim. Odran küçük bir öfke nöbeti geçirdi ama şu anda sakin."

"Öfke nöbeti mi? diye tekrarladı Rand. "Jolie'yi korkutmanı özellikle de o iyileşmeye çalışırken hiç takdir etmiyorum, Odran!"

"Beni korkutmadı," diye mırıldandım, gerçi şu anda ikisi de bana dikkat etmiyorlardı.

Odran ellerini belinden indirdi ve yüzü tekrar bir öfke patlaması geçirmek üzereymiş gibi kızardı. Bu olay bir *warlock* ve peri arasındaki savaşa dönmeden önce araya girmem gerektiğini hissettim. "Biz sadece gelecekle ilgili planlarımızı konuşuyorduk," dedim ve Odran'a beni desteklemesi için anlamlı bir bakış attım. "Değ il mi, Odran?"

Gözlerini kıstı ama onaylayarak teslim oldu. "Evet."

Rand kanmamıştı ama yorum yapmamayı tercih ederek "Jolie yorgun" dedi.

Odran hiçbir şey söylemeden ve yattığım yere doğru bir bakış bile atmadan hantal hantal dışarı çıktı. Rand onu izledi ve Odran gözden kaybolana kadar da bana bakmadı.

“Onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?”

“Seni ve Christa’yı terk etmem konusunda beni ikna etmeye çalıştı.”

Rand başını sağa sola salladı. “Eh galiba bu, burada olma sebebi konusunda yaptığım yanlış tahminden daha iyi bir neden.”

“Ve bu neden neymiş?” diye sordum cevabı bilmeme rağmen.

“Seni tavlamaya çalışmak.”

“Bunu isteseydim bile, sen başka biriyle takılabileceğim her fırsatı berbat etmenin bir yolunu kesin buluyorsun,” dedim gülererek.

Rand tamamen rahatsız olmuş gibiydi ve bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama sonra durdu.

“Şaka yapıyorum, Rand.”

Başıyla onayladı ve bana dönmeden önce kapıya doğru birkaç adım attı. “Evet, neyse, iyi. Bu iyi.”

İki adım daha attı ve ellerini gömleğinin ön tarafında endişeli bir halde gezdirirken tekrar bana döndü. “Neyse, dinlen. Biraz sonra seni kontrole gelirim.”

Sonra döndü ve çıktı.

Bir hafta sonra neredeyse eski halime dönmüştüm. Elbette hala inanılmaz yorgundum ama en azından ayağa kalkabiliyor, kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirebiliyordum. Kulağa çok fazla bir şey değilmiş gibi geliyor olabilirdi ama beş gün boyunca yatağa çakılı kaldıktan sonra memnuniyet duyduğum bir gelişmeydi bu. Ve daha da iyisi varlığıyla beni rahatlatan evime, Alnwick, İngiltere'ye dönmüştüm. Ama her ne kadar etrafımdaki her şey beni rahatlatıyor olsa da hayatım için bunu söylemem mümkün değildi.

Savaş hazırlıkları tam gaz devam ediyordu. Odran ve elçisi peri Nigel, gelişimizi takip eden ilk hafta iki kere Rand'in evini ziyaret etmişlerdi bile. Ve Periler Kralı tek ziyaretçimiz değildi. Aynı zamanda gitgide daha fazla ısındığım vampir Sin-

jin'i de ağırlıyorduk. Sinjin, sözde Yeraltı Kraliçesi Bella'nın beni kaçırmamasından sonra kaçmama yardım etmişti. Ve bu büyük başarıdan sonra en azından benim gözümde değerinin artmış olduğunu itiraf etmeliydim.

Aynısını Rand için söylemek mümkün değildi.

"Cadılar Tüzüğü Bella'nın ordusuyla nerede ve ne zaman karşılaşacağımızı bildirmemiz gerektiğini söylüyor," diye ısrar etti Rand yirmi dakika içinde üçüncü kez.

Rand'in ihtişamlı şöminesinin merkezinde olduğu konuk odasındaydık (ve ihtişamlı derken altı ayak yüksekliğinde ve nehir taşlarından yapılmış bir şömineden bahsediyorum). "Odasındaydık" derken kastettiklerim Odran, Nigel, Christa, Rand ve Sinjin'di. Şömine tabanından kükreyen ateş cızırdayıp tıslayarak odaya ürkütücü gölgeler yolluyordu. Christa ve ben rahatça ateşin önünde oturmuşken erkekler odada bebek bekleyen babalar gibi endişeyle dolaşıyorlardı.

"Randall," diye başladı Sinjin yaklaştıkça derin bir nefes alarak. Ateşin aydınlattığı yüz hatları daha sert ve buz mavisi gözleri parlıyormuş gibi gözüküyordu. Siyah bol pantolonu ve düğmeli siyah gömleğiyle tam anlamıyla bir kötü adam gibi görünüyordu. Sinjin'den bahsederken kimse onun için "tarzı yok" diyemezdi.

"Rand," diye düzeltti onu *warlock* kim bilir kaçınıcı kez.

Abartılı İngiliz aksanıyla "Aynen," diyerek gülümsedi Sinjin. "Bella senin şartlarına uygun olarak savaşmayacak, biz neden savaşalım?"

Rand ağzını sıkıca kapatmıştı. "Çünkü bizler onurluyuz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Onurun bizim ölümümüze sebep olacak.”

Oturduğum arkası yüksek koltuğun en üst kısmına tutunup kendimi daha dik bir pozisyona getirmeye çalıştım. Dougal’a karşı kendimi savunduktan sonra kendimi daha iyi hissediyor olabilirdim ama yine de hala çok fazla Valium* almış gibi hissediyordum. Rand bana doğru döndü ve Odran’ın bana yardım etmek için hareketlendiğini görünce ona kızgın bir bakış fırlattı. Sonra öne doğru eğildi ve beni kollarına alıp daha dik bir pozisyona getirdi.

“İyi misin?” diye sordu. Yumuşak bakan kahverengi gözleri beni büyülyordu.

Odanın köşesindeki tahta iskemleye uzanmasını izlerken sadece başımla onaylayabildim. İskemleyi alıp yanıma geldi, bacaklarımı kaldırdı ve iskemleyi ayaklarımın altına yerleştirdi.

“Şimdi daha iyi mi?” diye sordu.

“Evet, teşekkür ederim,” diye uysalca yanıtlarken, gözlerindeki sıcaklığın Sinjin’le göz göze gelince yok olduğunu gördüm.

“Bella’nın seviyesine mi inelim? Sen olsan böyle mi yapmamızı isterdin, Sinjin?” dedi Rand.

Sinjin omuz silkti ve Rand ve benim yanıma gelerek, koltuğuma doğru eğilip tam benim üzerimde durdu. Üzerinde farklı bir koku vardı – ferah ve cezbedici.

“Senin umursadığından daha fazla umursamıyorum ama gerçekçi olmak lazım.”

* Antidepresan ilaç. Yüksek derecede sakinleştirici etkisi vardır.

“Saat kaç oldu?” diye sordu Christa ve gerinerek esnedi. Kimse cevap vermeyince omuz silktiler ve saçındaki kırıklarla oynamaya başladı.

“Bella ve ordusunun nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz var mı?” diye sordum sakın bir ses tonuyla.

Sinjin yüzümden birkaç santim uzakta bağdaş kurup oturdu. Hiçbir şey söylemedi gerçi söylemesine gerek yoktu sırtışı her şeyi anlatıyordu.

Başımı teslim olmuş bir biçimde sağa sola salladım.

“Ne demek istiyor?” diye sordu Odran. Rand de merak içinde bana döndü.

“Sinjin’in demek istediği Bella’nın kanının tadına bakmış ve şimdi kanı sayesinde onun izini bulabilecek.”

“İyyy,” dedi Christa saçında bir kırık bulunca ve onu koparmaya çalıştı. Bu “ıyyy”ı saçına mı yoksa Sinjin ve Bella’nın yaptıklarına mı demişti emin değildim. İkinci seçenek beni epey iğrendirmişti.

“Bella aptal değil. Sinjin’in onun izini sürebileceğinin farkında olmalı,” dedi Rand her zaman etraflica düşünen bir *warlock* olduğu için.

“Evet, ama onun için ne zaman geleceğimizi bilemez,” diye ekledi Odran koyu İskoç aksanıyla.

Nigel hiçbir şey söylemeyerek Odran’ın tam arkasında durdu. Buckingham Sarayı’nın dışında nöbet tutan muhafızlar kadar sessiz ve hareketsizdi.

“Neden ona bir suikast düzenlemiyoruz?” diye sordum ve

bunu bir mantık çerçevesine oturtmak için de, “o zaman bu sorunlar hakkında düşünmek zorunda kalmazdık.”

Rand olumsuz anlamda başını sağa sola sallarken Sinjin kırdadı. “Bu bizim seçebileceğimiz bir yol değil. Bulunduğumuz çevreden aforoz ediliz,” dedi Rand ve bana ters bir bakış fırlattı.

“Offf Louise,” dedi Christa anlaşılan saçma olan ilgisini kaybetmişti. “Cadıların çok fazla kuralı var.”

Bu konuda hakkını vermem gerekiyordu. Bella, Rand’in bu derece bel bağladığı kurallara uyma konusunda istekli olmadığını daha önce göstermişti, yani bu bizim için ne anlama geliyordu?

“Görgü kuralları konusunda çok endişeleniyorsun,” dedi Sinjin umursamaz bir halde.

“Onu öldürürsek, yerini Ryder alır,” dedim. Ryder bir vampirdi ve Bella’nın yordakçılarındandı. Bella’dan iğreniyorsam, Ryder’dan daha da tiksiniyordum. Onca zaman bizim yanıımızdaymış gibi davranıp beni kaçırın kişi o olmuştu. Ve bu bana yaptığı kötü şeylerin ne en sonuncusuydu ne de en kötüsüydü. Kanımı neredeyse ölmeme sebep olacak raddeye kadar emmişti. Ryder’a karşı beni sadece Sinjin korumuştı. Dediğim gibi Sinjin’e olan hayranlığım gün geçtikçe daha da artıyordu.

“Bana kalırsa ya onurumuzla savaşırsınız ya da hiç savaşımayız,” dedi Rand.

Odran, Sinjin ve ben hep birlikte Rand’e bakmak için döndük. Christa bu cümlemin ağırlığını fark edemeyecek kadar saçıyla meşguldü.

“Ne demek oluyor bu?” diye sordum.

“Evet, Randall, bu ne demek oluyor?” diye sorguladı Sinjin parmakları koltuğumun üst tarafında dolaşırken. Boynumun üzerinde soğuk nefesini hissedebiliyordum ve ne kadar bastırmaya çalışsam da içimden bir heyecan dalgası geçti.

“Ahlaklı ve onurlu bir şekilde savaşmadığımız sürece savaşmayacağım anlamına geliyor. Onun seviyesine düşmeyeceğim.”

“Ve o bize saldırırsa?” diye karşılık verdi Sinjin.

“Hazır olacağız,” diye cevap verdi Rand.

Odran derin düşüncelere dalmış gibi çenesini kaşıyordu. Nigel ise Odran’ın gölgesiymişçesine sadece orada duruyordu.

“Savaşa nasıl hazırlanacağız?” diye sordu Sinjin, şimdi parmakları deri koltuğa gömülmüştü.

Rand iç çekti. “Herkes burada, Pelham Malikanesi’nde kamp yapacak. Ordusuyla ne zaman ve nerede karşılaşacağımızı Bella’ya bildireceğiz. O arada burası bizim üssümüz olacak. Beraber hazırlanacağız ve beraber yaşayacağız.”

“Ve beraber öleceğiz,” diye bitirdi Sinjin kaşlarını çatarak.

Odran sanki vücudunun olağanüstü boyuna ve yapısına alışık değilmiş gibi yavaşça ve hantalca yürümeye başladı. “Eğer başka türlü olmasını istemiyorsa...” diye başladı söze.

“İstemiyorum,” diye cevap verdi Rand. Kesinlikle çok inatçıydı. Tek yapabildiğim bu inatçılığının idam hükmümüz olmasındansa bizim yararımıza olması konusunda dua etmekte.

“Pekala,” diyerek onayladı Odran.

Ücretsiz PDF Kitap Arsiyi - <https://rantey.org>

Bana gülümseyen Sinjin'e baktım. "Liderimiz konuştu," dedi ama Odran'dan mı Rand'den mi bahsediyordu emin değildim.

"Yani hep birlikte burada mı yaşayacağız?" diye sordum aptal gibi görünmeyi göze alarak çünkü nasıl bir arada yaşayacağımızı tam olarak anlayamamıştım. "Nerede?"

Pelham Malikanesi'nin yüz ölçümü kesinlikle yeterliydi ama eğer bu işlerden biraz anlıyorsam bir karargah için en ideal yer değildi. Demek istediğim yüzlerce askeri barındıracak geniş açık alanlar yoktu. Bunun yerine yer yer çam ağacı grupları, bir dere ve tek düz açık alan olan Rand'in gül bahçesi vardı.

"Çadırları kurabilmek için biraz ağaç kesmemiz gerekecek," diye açıkladı Rand.

"Ben bir çadırda uyumayacağım," dedi Odran. "Subaylar dışarıda kalmamalı."

Ne zamandan beri Periler Kralı bir subay olarak görevlendirilmişti?

"Eğer sen evinde uyuyacaksan," dedi Sinjin bana bakıyorken Rand'i kastederek. "O zaman biz de evde uyuruz. Odran haklı. Sıradan askerler çadırlarda uyumalı."

Ordumuzun geri kalanına "sıradan askerler" demesine gülümsedim ama Rand'in yüz ifadesi dudaklarımdaki gülümsemeyi siliverdi. Çok öfkelenmişti ve aurası yoğun bir mor renk saçıyordu.

Auraları görebiliyor olduğumdan sanırım daha önce bahsetmeliydim. Bu yeteneğim üzerinde çok fazla düşünmüş olmasam da, gençliğimden bu yana auraları görebiliyor olmam Rand'in

benim bir cadı olduğumu anlamasını sağlayan ilk işaretlerden biriymiş. Aynı zamanda medyumum da ama anlaşılan medyum olmam auraları görmem kadar etkileyici bir şey değil.

“Ve bildiğin gibi Randall vampirlerin güneşte sağ kalamayacağını da unutmamak lazım. Bizi gün ışığından koruyacak bir yer lazım.”

“O zaman kendinize lanet olası bir mezar kazıp içinde uyuyabilirsiniz,” diye cevap verirken Rand, “umurumda bile değil” cümlesi sessizlikte asılı kaldı.

Sinjin alaycı bir biçimde güldü. “Özür dilerim majesteleri ama toprak içinde uyumayı reddediyorum.”

Rand itiraz etmeye başladı fakat kızmak için söylediği kelimeler tükendikçe bunun nafiye olduğunu fark etti. Sinjin’i gözlerinde çapkın bir bakışla beni izlerken yakaladım ve dikkatimi Christa’ya açık bir ilgiyle bakmakta olan Odran’a dik dik bakan Rand’e çevirdim.

“Jolie ve Christa benim korumam altında,” diye hırladı Rand sıkılmış dişlerinin arasından.

Adım geçince Odran dikkatini benim, daha doğrusu bacaklarımın üzerinde yoğunlaştırdı ve gülümsedi.

“Tabii ki öyle,” dedi Sinjin. “Çıkıntılık yapmaya gerek yok, Randall.”

“Eğer herhangi biriniz onlara parmağınızı bile sürerseniz sizi öldürürüm,” diye devam etti Rand, buz gibi bakışları Odran ve Sinjin arasında gidip gelirken. “Sorgulamadan.”

Sinjin’in bakışları benimkilerden ayrılmamıştı. “Ya onlar... Onlara dokunulmasını isterlerse?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hey, benim bir erkek arkadaşım var,” dedi Christa ama birden saldırıya geçen ve Sinjin’i duvara fırlatan Rand tarafından sözü kesildi. Rand ellerini Sinjin’in boğazının etrafına sararak onu acımasızca havaya kaldırırken bütün ev titredi, burunları birbirlerinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

“Senin onlara baktığını bile görmek istemiyorum,” dedi Rand buz gibi bir sesle.

Sinjin’in sivri dişleri kendiliğinden yuvalarından fırladı ama kendini tuttuğunu ve tepki vermemeye çalıştığını görebiliyordum. Ama köpek dişlerini geri çektiğinde ve hırlaması bir gülümsemeye dönüştüğünde içimden onu tebrik ettim.

“Tabii ki, Randall, tabii ki.”

Rand onu bıraktı ve yanıma geldi. “Jolie artık dinlenmeli. Ayrıntıları yarın konuşabiliriz.”

“Ordunun buraya ne zaman gelmesini istiyorsun?” diye sordu Odran.

“Derhal,” diye cevapladı Rand ateşin önünde ayakta dururken, nihayet birkaç saniyeliğine sakinleşmişti. “Odran, perileri getirme görevini sana veriyorum. Buraya ulaştıkları zaman onlar için hazırlıkların yapılmasını sağlayacağım. Sinjin, sen vampirlerle ilgileneceksin. Ben kurt adamlarla ve cadılarla meşgul olacağım.”

Ben de bal kabaklarını, bal kabakları oymak için bıçakları ve şekerleri getirmeyi önerecektim ama ukala gözükmek istemediğim için vazgeçtim.

Ve birden benim nerede uyuyacağım konusunun da henüz konuşulmadığı aklıma geldi. Her ne kadar Rand’ın mülkünde

yaşıyor olsam da, yaşadığım yer malikane içinde değildi. Kaldığım yer Pelham Malikanesi'nden neredeyse iki mil uzaklıktaki bir zamanlar uşakların yaşadığı konuttu. Rand'in niyetinin belki de benim malikaneye taşınmam olabileceğini sezdim ama bu çok da heyecanla beklediğim bir şey değildi. Yani kulağa iyi geliyordu ama benim yalnız başıma yaşıyor olmamın nedeni Rand ile aramdaki beni deli eden ilişkiydi. Ve ilişkimizin şu anda eskisine oranla daha az karmaşık bir hale gelmiş olduğunu düşünmüyordum.

"Peki ya ben?" diye sorunca Rand kaşlarını çatı. "Kendi evimde yaşamaya devam edebilir miyim?"

Çenesini kaşıdı. "Hayır."

"Ama ben taşınmak istemiyorum..."

"Orası bana çok uzak. Eğer yakınımda olmazsan seni koruyamam. Ve burada kamp kuracak bütün askerlerle güvenli olmayacak."

"Güvenli olmayacak mı?" diye tekrarladım.

"Jolie, her ne kadar bizim tarafımızda olsalar da onlar hala Yeraltı Dünyası'nın yaratıkları ve... Erkekler." İç çekti. "Senin güvenliğin söz konusu olunca işimi şansa bırakmak istemiyorum."

"Ve Jolie'yi senin ona asılmana karşı kim koruyacak, Randall?" dedi Sinjin tıslayarak.

"Kavga çıkarmak istemiyorum, Sinjin," diye uyardı Rand.

"Belki de kurallarını kendine de uygulamalısın?" dedi Sinjin ısrar ederek.

“Jolie, sen ve ben bu konuyu daha sonra tartışabiliriz,” dedi Rand homurdanarak Odran ve Sinjin’e dönmeden önce. “Ve görüşmemiz şu an için bitmiştir.”

Sinjin kapıya doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Kapı tokmağını tutup çevirirken aklına bir şey gelmiş gibiydi ve bana doğru fısıldadı.

“İyi geceler, Jolie, tatlı rüyalar.” Dudaklarındaki sırıtış hangi türden bir tatlı rüya düşündüğünü tam olarak anlatıyordu.

Rand beni siyah Range Rover’in ön koltuğuna oturttu. Geç bir vakitti, çok yorgundum ve davetkar yatağımın düşüncesi beni teselli eden tek şeydi. Rand arabayı çalıştırdı ve ısıyı arttırdı, malikanenin önündeki garaj ile cadde arasındaki yoldan çıkarak benim kaldığım yere giden toprak yola saptı.

“Sinjin ve Odran ile bu kadar yakın çalışmak senin için zor oluyor, değil mi?” diye sordum.

Rand gözlerini yoldan ayırmadı. “Evet, bana kalsaydı hiçbiriyle iletişim kurmazdım, sen ve Christa hariç.”

Epey asosyal bir *warlock*’tı.

“Malikaneye ne zaman taşınmam gerekiyor?”

“Bütün ordu toplandığında,” diye cevapladı ve beni süzdü. “Onlara güvenmiyorum Jolie ve senin güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

Dizimi neşeli bir şekilde sıkarken gülümsedi. Tanıdık bir

sıcaklık içime işledi ve elini kavradım.

“Bana ne zaman dokunsan sanki tüm vücudumdan bir yıldıırım geçiyormuş gibi hissediyorum.”

Gülümsedi. “Eh, bu geçen şey *enerji*.”

“Ben sana dokunduğumda hissediyor musun?”

“Hayır, yeterince güçlü bir cadı değilsin. Ama zamanla güçlerin onları hissedebileceğim kadar güçlü olacak.”

İçten içe o günün ne zaman geleceğini merak ederek başımla onayladım. Kendimi Rand’ın ısıtılmalı koltuklarının rahatlığına bıraktım ve beni alaşağı etmek üzere olan yorgunluk dalgasıyla savaşmak zorunda kaldım.

“Umarım Sinjin’i senden uzak durması için uyarırken hadimi aşmamışumdur?” diye sordu Rand öylesine konuşuyormuş gibi.

“Ne demek şimdi bu?”

Rand birkaç saniye boyunca sessizdi. “Aranızda bir şeyler varmış gibi davranıyor.”

Omuz silktim. “O bir vampir... Vampirler flört ederler.”

Rand başıyla onayladı ve bu meselenin peşini bırakacak kadar tatmin olmuş gibiydi. Birkaç saniye sonra evimin önünde durduk ve motoru kapattı.

“Sadece beni eve bırakacaksın sanmıştım?” diye sordum arabayı çalışır durumda bırakmaması beni biraz şaşırtmıştı.

Kapısını açtı ve arabanın etrafından dolaşıp benimkini açtı. Bana sarılıp beni kollarına aldı, kaldırdı ve kapıyı arkasından tekmeleyip kapattı. Verandaya geldiğimizde cebimin içinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

anahtarımı bulup çıkardım. Kedim Plum kapı aralığından kaçıp gitmesin diye kapıyı çok az araladım. Her şey sütlimandı.

“Yanından ayrılmadan önce her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak istiyorum,” dedi Rand.

İçeri girer girmez Rand’in büyüğü sayesinde ışıklar yandı. Küçük oturma odasından geçerek beni dağınık yatak odama taşıdı ve çok nazık bir şekilde beni yatağıma yatırdı. Tam o anda ben yapamayacağım için kıyafetlerimi onun çıkarması gerektiğini fark ettim. Her ne kadar Christa benim günlük ihtiyaçlarımı karşılamak için şu sıralar benimle yaşıyor olsa da şu anda John’laydı ama her an geri dönebilirdi.

“Bana kıyafetlerim konusunda yardımcı olmak zorunda kalacaksın,” dedim kısık bir sesle fısıldayarak. Normalde pijamalarımı giymek için büyümü kullanabilirdim. Ama olanların ardından hiç büyü gücüm kalmamıştı. Bu yüzden bu kadar yetersiz hissediyordum; büyüm iyileşme sürecindeydi.

Rand şaşırmış görünüyordu ve beni çıplak görme ihtimali varken neden heyecanlanmadığını merak etmiştim. Ben kendimi çıplak gördüğümde heyecanlandığım için değil ama... Hiçbir şey söylemeden oldukça ciddi bir şekilde ayak-kabılarımı çıkarmaya başladı. Onları yere kabaca bıraktı ve çoraplarımı sıyırdı. O anda tek isteğim çoraplarımın terli olmasıydı. İnsanı seksten soğutacak şeylerden bahsederken... Ayağın terlemesinden daha kötü bir şey var mıydı? Gerçi hiç yürüyemediğim için sanırım koku problem olmayacaktı.

“Yatarken üzerine ne giyiyorsun?”

“Pijamalarım en alt çekmede, en sağda,” dedim şu anda boğazımda yaşayan kurbağa yüzünden zayıf çıkan sesimle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çekmeceyi açarak içinden Victoria's Secret marka pamuklu pembe bir gecelik çıkardı. "Bu mu?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler."

Tekrar bana yaklaştı ve göz göze gelmekten kaçınıyor gibiydi.

"Rahatsız oluyorsan bunu yapmak zorunda değilsin, Rand," dedim. "Christa gelmek üzeredir."

"Christa'ya bu gecelik izin verdim," dedi. "Ve rahatsız olmuyorum. Bu yüzden bütün gece kot pantolonunun üzerinde durmasına gerek yok," diye ekledi sanki kendisini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi.

Neden Christa'ya bu gece için izin verdiğini merak etmiştim ama üzerime eğilip kot pantolonumun bel kısmından tuttuğunda parmakları karnıma değince verdiği izin üzerine daha fazla düşünemedim. Düğmelerimi çözerken ve pantolonumu vücudumdan sıyrırken parmaklarının sıcaklığının tadını çıkarıyor, gözlerimi açık tutmak için çabalıyordum. Pantolonumu da tortop bir şekilde çoraplarımın ve ayakkabılarımın üzerine fırlattı.

"Beni oturur pozisyona getirirsen bluzümü daha kolay çıkartabilirsin," diye fısıldadım.

Başıyla onayladı ve dirseklerimden tutarak beni kendine doğru çekti. Balıkçı yaka blüzü kafamdan daha kolay geçirebilsin diye kollarımı kaldırmaya çalıştım ama kollarım kıpırdamayı reddediyordu. Bunun yerine, her bir giysi kolunu nazikçe çekti ve elini kumaşın altından geçirirken kollarımı blüzün kare kısmına doğru çekti. Sonra blüzü kafamın üzerinden dikkatlice sıyırdı ve kot pantolonumun üzerine bıraktı.

Sonra bana baktı, şaşırmış gibiydi. “Geceliğini şu anda üzerinde olanların üzerine mi giyiyorsun?” diye sordu, sütyenimi ve külodumu kastederek.

“Hayır.” dedim yavaşça.

Ellerini geceliğimin pamuklu kumaşında dolaştırırken önümde diz çöktü. Gevşek bir tutam saç omzuma düştü ve Rand onları yavaşça kulağımın arkasına topladı. Dokunuşu vücuduma dalga dalga yayılan bir ürperti yolladı.

“Rand,” dedim ama devamını getiremedim. Üzerime eğildi ve sıcak nefesini boynumda hissettim. Dudaklarını benimkilerin üzerine nazıkçe getirirken yüzümü ellerinin arasına aldı. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken ilk başta yumuşak bir şekilde öptü. İnledim ve büyük bir hevesle benim dilimi arayan dili dudaklarımdan içeri daldı.

Birdenbire geri çekildi, nefes nefeseydi. “Trent’le seni burada bu şekilde yatıyorken gördüğüm zaman mahvolmuştum,” dedi okşayarak parmaklarını yanaklarımdan aşağı indirirken. “Onun seninle sevişiyor olduğunu düşünüp bu konuda çok fazla kabus gördüm.”

Gülümsedim. “Ve tek yapman gerekenin bana sormak olduğunu düşününce...”

“Gururumun zaten çok fazla darbe almış olduğunu anlamam lazım.”

Parmağıyla dokunarak boynumdan aşağı ve daha aşağı indirdi ki sütyen askıma gelene kadar. Sonra göğüslerimin bulunduğu yere kadar devam edip göğüs dekoltemin ortasındaki boşluktan aşağı inerken gözleri bütün bu zaman boyunca sürekli benimkilere kilitlenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Malikaneye geri taşın Jolie, seni yanımda istiyorum.”

“Bunun daha önce bize ne yaptığını biliyorsun,” diye itiraz ettim zayıf bir şekilde.

“Aramızda bazı sorunlar olduğunu biliyorum ama benden bu kadar uzak olmam istemiyorum.” Öbür elini arkama götürüp sütyenimin kopçasını çözdü ve onu umursamaz bir şekilde yere bıraktı.

Gözleri göğüslerime kenetlenmişti ve göğüs uçlarımın onun bakışları altında sertleştiğini hissettim. Bir parmağını ateşler içinde yanan göğüs ucumun etrafında dolaştırıp başparmağı ve işaret parmağının arasına alıp onunla oynamaya başladı. Gözlerimi kapadım ve derinlerden yükselen bir zevkle içimi çektim.

“Sanki kendimizi her zaman aynı yerde buluyor gibiyiz,” dedim Rand’in bütün kalbiyle benim olması konusundaki yetersizliğini hatırlayınca.

“Bu benim de yakamı hiç bırakmayan bir düşünce,” dedi iç çekerek.

Aramızdaki ilişki bir gecelik bir ilişki gibi olamazdı, ruhlarımızın kalıcı olarak birbirine bağlanacağı daimi bir ilişki olmalıydı. İnsanların evliliğinden yüzlerce kat fazla bir daimilik. Ve abartmıyordum –cadılar arasındaki ilişki böyle oluyordu– yani ya hepsi ya da hiç.

“Rand,” dedim göğüslerimin etrafında parmaklarını dolaştırarak çizdiği dairelerin yarattığı etkiden çabucak sıyrılarak.

“Hm?” dedi parmaklarını göğüs uçlarımın etrafında döndürüp, daha da sertleşmeleri için ara ara onları nazikçe sıkarken.

“Cadıların birbirlerine aşık olunca bu aşkın onları tükettiğini ve eşi olan cadı ölürse geride kalan cadının da öleceğini bana niye söyledin?”

Göğüslerimi okşamayı bıraktı ve dikkatle bana baktı, gözleri bana bakıyordu ama beni görmeden sanki başka bir zamana bakıyormuş gibiydiler.

“Cadıların sevdikleri cadıları kaybettikleri için öldüklerini gördüm,” dedi. Sesi acı yüklüydü.

Böyle bir şeyi yaşamış birinden bu tarz bir tepki vermesini beklerdiniz ve her ne kadar Rand bana tam da bu yüzden hiçbir cadıyla beraber olmadığını söylemiş olsa da bana tam olarak dürüst olup olmadığını merak etmeden duramıyordum.

“Bunu kişisel deneyimlerine dayanarak mı söylüyorsun?” diye sordum kelimeler ağızından çıktığı anda pişman olarak. Gerçekten Rand’ın geçmişinin ilişkileriyle ilgili kısmını bilmek istiyor muydum?

Parmakları külodumun esnek ipinin üzerinde dolaşırken sessizliğini korudu. Bir parmağını karnımın üzerinde bir uçtan diğer uca gezdiriyordu.

“Evet,” dedi sadece.

Sonra beni kaldırarak popomu yatağın baş tarafında duran yastıkların üzerine yerleştirdi ve beni yatağa enlemesine yatırıp kendisi de yanıma uzandı. Gözleri sanki bir ressammış gibi beni incelerken elleri iç çamaşırlarımın etrafında resim yapıyormuş gibi gezinmeye devam etti.

“Bu konuda konuşmak ister misin?” diye sorduğum anda Plum yatağa zıpladı. Rand onu tutarak kafasından öptü ve onu

kapının dışına koyup kapıyı arkasından kapadı.

Hafif bir gülümsemeyle bana baktı ve yanıma yattı. “Evet, sanırım konuşmalıyız.”

Parmağının külodumun izini takip ederek kasıklarımın, oradan da baldırımın içine kadar ilerlediğini hissettim ve parmağı bacaklarımın arasındaki boşlukta kaybolduğu zaman ürperdim. Parmağı külotumun üst ve arka kısmından dolaşp, baldırımın iç tarafından yukarı karnımın üzerine doğru ilerlerken aldığım zevkten başımı tekrar yastıklara bastırdım.

“Devam et,” diye fısıldadım.

Kırk kırk güldü ve yüzümü elmacık kemiklerim ona doğru bakacak şekilde kendine çevirdi. “Bir keresinde çok sevmiştim,” dedi ve gözleri birden çok mahzun göründü, çok uzaklardan bakıyorlardı.

Rand’in biriyle aşk yaşamış olduğu gerçeği bana bir yük treni gibi çarptı. Ama hala onu aşamamış olduğunu düşünmek kabul edilmesi daha da zor bir şeydi.

“Ona o kadar bağlanmışım ki öldürüldüğünde ben de neredeyse ölüyordum. Aylarca hasta yattım ve Mathilda olmasa muhtemelen ölmüştüm.”

Mathilda bir periydi. Aynı zamanda büyü konusunda bana birçok şey öğreten öğretmenimdi. Rand’in karısının (daha iyi bir kelime aklıma gelmedi) ölümünden sonra Rand’i kurtaran kişinin Mathilda olmasını beklemiyordum.

“Mathilda iyileşme sürecimde hep yanımdaydı,” diye devam etti Rand. “Beni besledi ve bir çocukmuşum gibi benimle ilgilendi. O sıralar galiba tam da bir çocuk gibiydim.”

“Ama yine de böyle bir kaybı atlatabilmek için gereken gücü kendi içinde bulmuş olmalısın değil mi?” diye sordum.

Sanki bunu ilk defa düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. “İnanıyorum ki bu olayı atlatabilmemi tamamıyla Mathilda’nın gücüne borçluyum, kendi gücüme değil. Unutmamı ve acının yavaş yavaş azalmasını sağladı. Onu aklımdan sildi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Öylece, yüzünü veya ismini hatırlayamayana kadar sevgilimi yavaş yavaş sildi. Onunla ilgili hiçbir ayrıntıyı hatırlayamıyorum. Tek hissettiğim bir boşluk. Ve biliyorum ki bu boşluk onu kaybettiğimden dolayı oluştu.”

“Onu nasıl kaybettiğini hatırlıyor musun?”

Kafasını iki yana salladı. “Hepsi hiç yaşanmamış gibi yok oldu.”

İnsanın içinde böyle bir boşlukla yaşamasının, sevmiş olduğu birinin ondan zamansız alındığını bilmesinin nasıl olacağını hayal edemiyordum. Rand sanki bir bütün değil gibiydi.

“Keşke bunu bana daha önce söylemiş olsaydın,” diye fısıldadım.

Döndü ve bana üzgün bir şekilde gülümsedi. “Bunun hakkında düşünmek zor.”

“Anılarla yaşayacağına içinde bir boşlukla mı yaşamayı tercih ediyorsun?”

“Evet,” dedi kesin bir şekilde. “Ayrıntıları hatırlayabilsem yaşayabileceğimi sanmıyorum veya yaşamayı başarsam bile aklımın yerinde olacağını düşünmüyorum. İşte iki cadı arasın-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

daki aşk yıkıcıdır dediğimde bunu kastetmişim. Hafife alınacak bir şey değil.”

Ve bunca zamandır ilk defa Rand’in benimle olmayı istemesi ve istememesi arasındaki bitmek bilmez bocalamalarını anlamaya başlıyormuşum gibi hissettim. Bu, aramızdaki durumu daha kolay bir hale getirmemiş, onu anlamamdaki ve sevmemdeki güçlük seviyesinin üzerine bir kat daha eklemişti.

“Beni kollarına al, Rand,” diye fısıldadım, ona dokunmak istiyordum, ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

Beni kendine çekti ve çenesini omzuma dayayıp beni kucakladı. “Bu savaş geride kaldığında, Jolie ...” diye başladı cümlesine.

“Şşşş,” diye sözünü kestim. “Şu anda bunu düşünmeyelim. Haklısın, Bella ve Ryder yüzünden çok fazla şey tehlike içinde.”

“Evet, öyle.”

“Bu gece benimle kalacak mısınız?” diye sordum.

“Gitmeyi düşünmüyordum,” diye cevap verdi ve ona bakabileceğim şekilde beni kendine çevirdi.

“Kurallarına uymuyorsun,” dedim bir gülümsemeyle.

“Hangi kurallarmış onlar?”

“Pijamalarını giymedin.”

Pis pis güldü. “Ben senin pijama dediğin şeylerle uyuyorum.”

“Ya neyle uyuyorsun?”

Gülümsedi. “Uyurken hiçbir şey giymem.”

“O zaman uyumak için hazırlıklarını yapmaya başlamanı öneririm.”

Kazağını başının üzerinden çekip çıkarınca kaslı göğüs kafesinin bronz rengi ortaya çıktı. Kaslı kolları ve sımsıkı karnı her zaman oldukları gibi muhteşemlerdi. Ayağa kalktı ve kemerini çözerek pantolonunun kendiliğinden sıyrılmasını sağladı. Ama boxerını çıkarmadı.

“Çıplak uyuduğunu söylediğini sanıyordum?”

“Birimiz kendine hakim olmalı,” diye cevapladı.

“Hmm, ve benim kendime hakim olmadığımı sana kim söyledi?”

Cevap vermedi ama elleriyle bileklerimden tuttu. Herhangi bir uyarıda bulunmaksızın beni yatağa boylu boyunca uzatarak bacaklarımın arasına yerleşti. Sonra beni kaldırarak bana yaslandı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum nefes nefese.

“Göreceksin.”

Ve ben ne yapacağını düşünmeye fırsat bulamadan külodumu çıkarıverdi.

“Rand!”

Şehvetli bir gülümsemeyle bacaklarımı iki yana ayırarak başını bacaklarımın arasına soktu. Ve tam o anda dilinin bacak aramda gezindiğini, hevesle ıslaklığımı içtiğini hissettim. Dili içime girip çıktıkça ona karşılık vermeye çalıştım ama bedenim karşılık verebilmek için hala çok zayıf ve çok güçsüzdü.

Sesim düzgün çıkıyordu ve kendimi hiç tutmadan inledim

ve bağırdım. Orgazm olduğum anda dilinin yerine parmağını kullanmaya başladı.

“Bana bak,” dedi.

Baktığımda yüzünün kızarmış olduğunu, gözlerinin arzu içinde parladığını gördüm.

“Rand,” dedim soluk soluğa.

“İlk karşılaştığımız andan beri senin tadına bakmak istiyordum.”

“Ben de,” dedim gerizekalı gibi.

“Bana sana nasıl dokunmamı istediğini söyle,” dedi Rand dudaklarında bir gülümsemeyle, girişimin etrafına dokunurken. “Böyle mi veya belki de bir parmağım içinde olmalı?”

Bu şekilde bana nasıl zulmettiğinin kesinlikle farkındaydı. Cevap vermedim ve elini geri çekti.

“Cevap ver, Jolie.”

“Aman Tanrım,” diye inledim. “Eğer bana dokunmaya devam etmezsen seni öldürürüm.”

Pis pis güldü ve ben avaz avaz çığlık atarken parmaklarını içime itti. “Bir mi iki parmak mı, Jolie?”

“İki, iki lütfen!”

Ve ben inleyince parmaklarını içeri daldırdı. “Seni içimde istiyorum, Rand.”

“Hayır, Jolie, henüz değil,” dedi ve parmakları içime girip çıkarken dudaklarını yine benim dudaklarıma bastırıp emmeye başladı. Nefes nefeseyken tekrar inlemeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Benim için boşalmanı istiyorum, Jolie,” diye fısıldadı.

Gözlerimi açıp onun şehvet dolu bakışlarının gözlerime sabitlendiğini görünce içimde bir mutluluk patlaması oldu. Bakışları gözlerimden ayrılıp, göğüslerime ve daha aşağı parmaklarının içime giriş çıkışını izlemeye inerken, belli belirsiz gamzeleriyle gülümsüyordu. Gözlerimi sımsıkı kapayarak yatak örtüsünü kavradım ve parmaklarının beni doruğa ulaştırmasına izin verdim.

“Vay canına,” dedim gülümseyerek dünyaya döndüğümde.

Rand pis pis güldü ve parmaklarını sonuna kadar içime sokup sonra tekrar çıkartmaya devam etti.

“Tanrım, vücudunun dokunuşlarımla kıvrınmasını izlemeye bayılıyorum,” dedi sert bir ses tonuyla.

“Mmm, vücudumun dokunuşlarıyla kıvrınmasına bayılıyorum.”

Gözlerinden şehvet akıyordu ve kafasını tekrar bacaklarının arasına indirip dilini yeni bir şevkle içime itti. Dilini daha da ileri bastırmasını istemiş gibi kafasını tutup kendimi ona bastırdım. Başka bir mutluluk patlaması daha gerçekleşti ve aldığım hazdan dolayı çılgılık attım.

“Tadına bağımlı hale gelebilirim,” diye fısıldadı.

“Ya sen ne olacaksın?” diye sordum boxerının önünü gözle görülür şekilde zorlayan kudurmuş torpidoyu kastederek.

“Bu gece senin gecen.”

Kalkarak yatağın ona ait olan kısmına yürüyüp beni arkamdan kucakladı. Aşağı uzanarak yatak örtüsünü üzerimize çekti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve beni ereksiyonuna doğru yasladı. Göğüslerimi kavradı ve yanağımdan öptü.

“Bunu yapmamalıydım,” diye fısıldadı. “Şimdi iyileşmen daha uzun sürecektir. İyileşmek için topladığın bütün enerji tükenmiş olmalı.”

“Umurumda değil.”

Ve bu konuda çok ciddi dim.

“Biliyor musun ne fark ettim?” diye sordum ve döndüm.

“Ne fark ettin?”

“En başından beri beni soymak zorunda değildin. Büyünü kullanabilirdin.”

Rand bir kahkaha patlattı. “Bana hatırlatmayı unuttuğuna sevindim.”

Rand haklı çıkmıştı – yaşadığımız şehvet dolu saatler geçtiğimiz hafta boyunca iyileşme sürecimde herhangi bir gelişme olmasını engellemişti. Ama pişman oldum diyemezdim. Aslında o gece beraber geçirdiğimiz en iyi gecelerden biri olmuştu. Ve o gece yaşananları kafamda en az yüz kere tekrar tekrar yaşadım.

Başka birisine aşık olmuş olması elbette ki çok sinir bozucu bir durumdu ama ciddi ilişkilerde özellikle bağlanma söz konusu olunca tavrının nasıl olacağı hakkında fikir sahibi olmama yardımcı olmuştu. Bu, dikkatli olmamız için onun benim patronum olduğu gerçeğinden (ki tanıştığımızdan bu yana sürekli bunu neden olarak gösteriyordu) daha iyi bir bahaneydi.

Şehvet dolu kaçamağımızdan beri dört gün

geçmişti ve hiç baş başa kalamamıştık. Rand çeşitli yaratıkların orduya alınmasıyla çok meşguldü. Odran'ın birlikleri Pelham Malikanesi'ne gelmiş ve hemen ağaçları kesmeye başlayarak gelecek birkaç ayda kendilerine korunma sağlayacak basit kaleler inşa etmeye başlamışlardı. Perilerden hemen sonra vampirler ve onlara ait insanlar (yürüyen kan bankaları) geldi ve kurt adamlar da onları izlediler.

İlginç, hatta neredeyse komik bulduğum şey ise her grubun kendilerini diğerlerinden ayırmakta ısrarcı olmasıydı. Pixie'lerin' deredeki nilüferlere yerleşebilmeleri için perilerin kampı dereye en yakın olmalıydı. Başparmağım kadar boyları olan pixie'ler derenin kıyılarını gözetleyip başka herhangi bir yaratığın yakına gelip gelmeyeceğini perilere haber vereceklerdi. Kurt adamlar ormanın sınırında bir yer seçmişlerdi. Vampirler açık arazinin ortasına çukur kazıp tabutlarını içine koymakla meşgulken, sahip oldukları insanlar da tabutlarının çevrelerine çadırlarını kuruyorlardı. Kimse birbirinin işine karışmıyordu; hepsi gurur yapmış, kendi işlerine bakıyorlardı.

Her ne kadar kalabalık vampir, peri ve kurt adam gruplarını etkileyici bulsam da Rand'in sayıları sadece on iki olan cadılar meclisi için aynısını söylemek mümkün değildi. Rand'e göre bu cadılar meclisi daha yeni onun olmuştu. Rand kimseyle ittifak kurmamasıyla ünlüydü. Cadı meclisleri sadece dışarıdan işler alarak (şeytan çıkarmalar, tarot falı bakma, el falı bakma, vs.) varlıklarını sürdürüyorlardı. Münzevi Rand ise yalnız çalışmayı tercih etmişti ve işlerini kendisi buluyordu. Ama Rand ve Bella'nın arasının açılmasından sonra bazı cadılar Rand'in yanına kayınca Rand'in onların lideri olmaktan başka

* Periyeye benzer, kanatlı, minik yaratıklar.

bir şansı kalmamıştı.

Diğer yaratıklardan yirmiye bir oranında daha az olan on iki cadı onların ilgilenmediği küçük bir araziye yerleşmişlerdi. Cadılar meclisi farklı uluslardan sekiz *warlock* ve dört cadıdan oluşuyordu ama çoğunluğu Amerikalıydı. Yetenekleri de geçmişleri kadar çeşitliydi; bazıları henüz acemiymken diğerleri oldukça gelişmişti.

Savaş durumunda olduğumuz için Rand, Pelham Malikanesi'ni korumaya kararlıydı. Bu yüzden periler mülkün sınırları boyunca ağaçtan ağaca herhangi bir yanlış adım atanın Louisiana'daki bir kedi balığı kadar kızaracağı büyülu ağlar ördüler. Ve bu da düşmanlarımızı dışarıda tutmaya yetmezse diye Rand örülen ağdan hiçbir şeyin geçmediğine emin olmak için her yaratık gurubundan malikane sınırları içinde sırayla devriye gezmelerini istedi.

Son günlerde zamanımın çoğunu uşakların kaldığı konuttan Pelham Malikanesi'ne taşınmaya çalışmakla geçiriyordum. Hala çok zayıf olduğumdan çok fazla yardımcı olamıyor sadece Rand'in yardımcı olmaları için görevlendirdiği iki cadıya neyi nereye koyacaklarını söylüyordum.

Tekrar Pelham Malikanesi'nde yaşamaya başlamak çok da heyecan verici bir şey değildi. Demek istediğim bir taraftan Rand'in yakınlarında olmak harika bir şeydi (yatak odam büyük bir şans eseri onunkinin hemen yanındaydı) ama mahremiyetime de değer veriyordum. Bunun yanında aklımın bir köşesinde hep Pelham Malikanesi'nde en son kaldığımda Rand'le ilişkimin engellenemez bir biçimde alt üst olduğu gerçeği vardı.

Evim olarak gördüğüm bu kır evini terk etmek zorunda

kalmaktan dolayı kötü hissediyordum ve üstüne Odran'ın da fırsattan istifade iki peri metresiyle orayı kiralamak istediğini duyunca daha da kötü oldum. Rand, evde bir tane daha az erkek olacağını bildiğinden kır evini Odran'a kiraya verme fikrine balıklama atladı. Ama Trent ve Sinjin hala evde olacaklardı.

Beni Odran'ın yatağında uyumasından daha fazla rahatsız eden bir düşünce varsa o da eski sevgilim Trent'le aynı yerde yaşayacak olmamdı. Kısa bir süre birlikte olmamıza rağmen şimdi ona katlanamıyordum. Onun birlikte o'duğu kızlarla gönül eğlendiren birisi olarak ün yapmış olmasına ve bunu başından beri bilmeme rağmen yine de onunla birlikte olmuştum. Hatta karizmatik cazibesine daha hızlı kapılmıştım. Birlikte olmak için çok tehlikeli biri olduğunu söyleyerek beni terk ettiğinde ilişkimiz tam bir ay sürmüştü. Ne kadar aptalmışım.

Rand'in Sinjin, Trent ve Odran'ın bizimle sadece çok gerekli durumlarda yani savaşla ilgili konularda konuşmak istediği zaman bağlantı kurması konusundaki ısrarları sayesinde yaşam şartlarımız daha dayanılır bir hal aldı. Bunun sonucunda aynı çatı altında yaşayıp bambaşka yaşamlar sürdürecektik.

Farklı yaşantılarımız olsa da yaklaşan savaş yüzünden birlik olmuştuk. Savaş evdeki her konuşmanın ana konusu haline gelmişti. Savaş hakkında düşünmek beni geriyordu ama savaş herkesin dilindeyken istemeden sürekli onu düşünüyordum. Doğrusunu isterseniz bu konudan ölümüne sıkılmıştım.

Savaş tam olarak üç ay sonra 15 Mart'ta yani eski Roma takvimine göre Julius Caesar'ın öldürüldüğü gün yapılacaktı. Ve yeri mi? İngiltere tahtına karşı savaşan Jacobite'ların tarihi bir

* İngiltere Kralı II. James yanlıları.

yenilgi aldığı İskoçya'daki Culloden savaş alanı. İroni Yeraltı yaratıklarının kesinlikle sevdiği bir şeydi.

Odran, Sinjin ve Trent'in yardımıyla Rand savaşa davetiye olarak ifade edilebilecek bir karalama hazırlamıştı. Dili kadim yazıtlardan alınmış gibiydi ve kulağa savaş için davetiye yollama eylemi kadar ilkel geliyordu. İçlerinden biri davetiyelerin yollanması için Fedex'le anlaşmış mıydı? Hiç öğrenemedim.

Her şeye rağmen savaş için davetiyeler yollandı ve Rand Bella'nın cevabının iki hafta içinde gelmesini bekliyordu. Daha fazla geciktirmek düpedüz kabalık olurdu.

Her gün posta geldiğinde Rand, Trent ve Odran'ı izlemek neredeyse eğlenceliydi. Takas Odası'ndan* gelecek indirim kuponlarını bekliyorlar sanırdınız. Ve söz konusu postacı olunca Rand zavallı adamı olan bitenin farkına varmasın diye büyülemek zorunda kalmıştı. Sonra Odran broşlarımdan biriyle ondan bir kan örneği almış ve Rand de kanı adamın örülen sihirli ağdan geçebilmesini sağlayacak şekilde büyülemişti. Postacının Bella'nın adamlarından biri olmamasını sadece ümit edebildik.

"Ona daha fazla yüklen, Trent!" diye bağırdı Rand, Trent ay ışığında kurt adam biçiminde Sinjin'le dövüşürken.

Bu da diğer bütün akşamlar gibi savaş için eğitim yapılan başka bir akşamdı. Christa'nın yanına oturmuştum, ikimiz de kadife bir battaniyeye sarınmış, bir çam ağacının dalına kurulmuş salıncakta bir ileri bir geri sallanıyorduk. Normalde çit

* Publisher's Clearing House: İndirim kuponlarını perakende noktalardan toplayıp tasnif eden ve bunları üretici firmalara teslim edip perakendeciler adına tahsilatı yapan hizmet kuruluşu.

çıkmayan gecenin sessizliğini ışık patlamalarıyla ve çelik silahların çarpışmalarıyla bozan lejyonlarımız birbirleriyle savaşırken biz de onları kuş bakışı görebileceğimiz küçük bir tepenin üzerindeki ağacın altındaydık.

Her şey bir bilim-kurgu filminden fırlamış gibiydi - periler büyü yaparken, vampirler inanılmaz hızlarını rakiplerini bertaraf etmek için kullanıyorlardı ve kurt adamlar da gıcırdayan dişleri ve kalplere korku salan ulumalarıyla aynı ölçüde dehşet vericiydiler. Bu kadar kalabalık gruplar halinde savaşan yaratıkların arasından cadıları seçebilmek neredeyse imkansızdı.

Ve Rand bir başkomutan gibi davranıyordu. Savaş talimi yapanların arasında dolaşıp emirler yağdırırken ve onları cesaretlendirirken bir takımın koçu gibi gözüküyordu. Rand, durmadan hareket eden asker denizinin arasında kaybolurken ben de dikkatimi önümdeki sahneye yani Trent'in Sinjin tarafından kucunun tekmelendiği yere çevirdim.

Bu görüntü hoşuma gitmiyor diyemezdim.

"Bu hiç de zorlayıcı değil," dedi Sinjin.

Sinjin'in köpek dişleri, yere yapışmış Trent'in şah damarının üzerinde duruyordu. Her ne kadar Trent onu inanılmaz güçlü yapan kurt halinde olsa da Sinjin'in sımsıkı tutuşundan kurtulamıyor gibiydi. Trent uludu ve Sinjin ondan uzaklaştı, beni görünce köpek dişlerini geri çekti ve ayağa kalktı. Yenilmiş kurt adamdan iki adım uzaklaşarak sahnedeymiş gibi reverans yaptı.

"Gösterimizi beğendiniz mi hanımlar?" diye sordu.

"Biraz sıkmaya başladı," diye cevapladı Christa. "Yani, ilk

seferinde iyiydi ama şimdi daha çok ... Yeniden gösterim gibi.”

“Sizi yeterince eğlendiremiyorsak özür dileriz,” dedi gülümseyerek. Kırılmak bir yana, eğlenmiş gibiydi.

“Özür kabul edilmiştir,” diye cevapladı Christa talim yapan askerlerin arasında en sevdiği kurt adam olan John’u ararken.

Kurt adamlardan bahsetmişken, Sinjin’in arkasındaki Trent’e baktığım sırada, Trent anadan üryan insan haline dönmeyen önce dört ayağının üzerinde durarak hızlı hızlı soludu. Sonra ayağa kalktı ve bana kocaman gülümsedi.

“Öög,” dedim tiksinti içinde ve bakışlarımı aşağı indirdim.

“Kapa şunu!” diye bağırdı Christa.

Trent ellerini belinin iki yanına koymuştu ve yumuşak haldeki şeyi sanki o bile etkilenmemiş gibi yana yatmış uyuyordu.

“Sadece Jolie’nin neler kaçırdığını görmesini istedim.”

Kalçalarını hula hup çevirir gibi döndürmeye başladı.

“Aman Tanrım,” dedi Christa gözlerinde beliren iğrenmeyle. “O,” dedi şeyini işaret ederek, “hiç ama hiç etkileyici değil.”

“Tuş oldun,” diye tısladı Sinjin yılan gibi. Sonra da gerizekalı rakibine bakmak için döndü. “Belki de kendini daha fazla utandırmadan giyinmelisin?”

Trent hiçbir şey söylemeden kurta dönüştü ve uzaklaştı.

Christa bana dönerek, “İyi misin?” diye sordu.

Başımınla onayladım. Trent bir daha asla beni sinir edemeyecekti. “İyiyim.”

Kafamı kaldırıncı Sinjin’in çam ağacına yaslandığını ve bizi

bariz bir ilgiyle izlediğini gördüm. “Bu akşam Varick geliyor,” dedi dikkatimi çekmek isteyerek.

Varick bin yaşının üzerinde ilk doğanlardan bir vampir efendisiydi ve Sinjin’in patronuydu. Bir süredir gelmesini bekliyorduk. Varick’in neden bu kadar geç kaldığını başta anlayamamıştım ve vampirlerin doğası gereği böyle olduğunu henüz çözebilmiştim; kendi kafalarına göre hareket ediyorlardı ve bir vampir her zaman geç kalırdı.

“Ne zaman geliyor?” diye sordum.

Sinjin kafasını iki yana salladı. “O, yakınlarda bir yerde.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Christa.

“Onu damarlarımda hissedebiliyorum.”

Christa kaşlarını çattı. “Yani siz şimdi... Öyle misiniz?” diye sordu elini bir yandan diğer yana sallayarak.

“Anlamadım,” dedi Sinjin.

İç çektim. “Sen ve Varick’in hiç o şekilde birlikte olup olmadığınızı soruyor.”

Tanrım, benim söylediklerim de Christa’nın söyledikleri gibi kulağa gülünç geliyordu. Her ne kadar ikimiz de gerizekalı gibi görünsek de bu iyi bir soruydu ve özellikle Sinjin’in değil genel olarak vampirlerin cinselliği ne zamandır merak ettiğim bir şeydi. Yani asırlardır yaşıyor olmak veya onların durumunda asırlardır ölümsüz olmak erkek-kadın ilişkilerine alternatifler düşünmelerine sebep olabilirdi. Demek istediğim bir noktada orada bulunmuş ve yapmışsındır, değil mi?

Sinjin kahkaha atarak içsel monoloğumu böldü.

“Korkarım ki hayır cicim. Sizin de iyi bildiğiniz gibi kadınları tercih ediyorum.”

Eh, bu sorumu cevaplıyordu. Ve evet, hangi kadını kast ettiğini iyi biliyordum. Sinjin’in bana her şehvetli bakışında veya çapkın gülüşünde bir dolar almış olsaydım şu anda zengin bir kadındım. Kafama takmıyordum - yani Rand ile aramda sinir bozucu bir durum varken Sinjin hiç değilse Rand’le ilgili olasılıklar üzerindeki acı verici düşüncelerden kaçmama yardımcı oluyordu.

Tabii ki Sinjin’le yapılan herhangi bir flörtleşme ciddi değildi...

“Aah, yorulmuşum.”

Kaslı omuzlarının üzerine bir tişört almış (mahrem yerlerini çoktan kapatmıştı), insan formunda Christa’nın yanına yaklaşan John’un sesini duyunca ona doğru döndüm. Christa battaniyenin onun tarafındaki kısmını bırakıp salıncaktan atladığında beni deviriyordu ki Sinjin yetişti ve salıncağı dengeledi.

“Nasıl gidiyor, bebeğim?” diye sordu Christa, kollarını John’un boynuna dolayıp, göğsüne yaslanırken. John, Christa’yı başının üstünden öptü ve ben ikisi arasındaki yakınlaşmayı röntgenliyormuş gibi olmamak için bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Ve kalbimin etrafında dolaşmaya başladığını hissettiğim kıskançlığa hemen müdahale ettim.

“Bu vampirler ve periler hafife alınmayacak kadar iyiler,” dedi John.

Sinjin Christa’dan boşalan yeri işaret etti. “Yanına oturabilir miyim?”

“Tabii.”

Göz açıp kapayana kadar yanımdaydı, uzun bacakları bizi bir ileri bir geri sallıyordu. Kendine has erkeksi ama yine de sabun gibi temiz kokusu sanki havaya kur yapıyormuş gibi etrafımda dans ediyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Daha iyiyim - kollarımı ve bacaklarımı oynatabiliyorum ama hala yürüyemiyorum.”

Rand son derece endişeli bir biçimde yanıma gelip sözünü kesmeden önce Sinjin bir şey söylemek üzereydi. “Bu eğlence saati değil,” dedi gözlerini kısarak Sinjin’e bakarken. “Belki fark etmemişsindir ama adamların hala savaşıyorlar. Sence de sana düşen liderlik vasıflarını yerine getirip onlara katılman gerekmiyor mu?”

Sinjin söz konusu Rand olunca hep eğleniyormuş gibi görünüyordu. Böyle olduğu için ona saygı duyuyordum.

“Sanırım askerlerinin biraz dinlenmeye ihtiyacı var,” dedi Sinjin ve kolunu bana dolayıp salıncağa yaslanarak derin bir nefes verdi. “Ve korumana aldığın bu hanımefendinin de bir arkadaşa ihtiyacı var.”

“Jolie’nin senin arkadaşlığına ihtiyacı yok. Zaten istemiyor da,” diye tükürürcesine cevapladı Rand ve eğilerek kollarını vücudumun altından geçirip beni kaldırdı. “Uyumaya ihtiyacı var.”

Uykudan bahsedilince ne kadar yorgun olduğumun farkına vararak esnedim. Sinjin bir anda ayağa kalktı ve soğuk parmaklarıyla kolumdan tuttu.

“Umarım iyi bir uyku çekersin, aşkım.”

Gülümsedim ve Rand’in beni eve taşımasına izin verdim. Geç olmuş olmalıydı, yatma zamanım gelmiş de geçiyordu bile. Odama girince Rand başucumda duran masa lambasını yaktı ve beni yatırıp masada duran maşrapanın içindeki korkunç peri ilacına uzandı. Bu içecek terebentin yağına benziyordu; dondurucuda saklanması gerekmiyordu, sonsuz bir raf ömrü ve en az onun kadar kötü bir tadı vardı.

Lambanın sarı ışığının sıcaklığı Rand’in gamzelerini o, herhangi bir kadının hayallerindeki erkeğe dönüşecek şekilde aydınlatmıştı. “Yorgun musun?” diye sordu Rand ufak bir gülümsemeyle.

“Yorgunluktan ölüyorum.”

Maşrapayı bana verdi ve artık kendi başıma tutabilecek kadar güçlü olduğumu bildiğimden sonsuz bir neşe içinde onu iki elimle tuttum. Sessizce beşe kadar sayıp gözlerimi kapattım ve bu rezil içeceği kafama diktim. Öğürme refleksim hemen devreye girdi ve içtiklerim ağzımdan geri çıkmasını diye kafamı geriye yatırmak zorunda kaldım.

Kendime gelince maşrapayı Rand’e geri verdim ve o da masaya koydu. Maşrapanın bir dahaki sefer alacağım doz kadar –ki bu doz Tanrı’ya şükür sabaha kadar almak zorunda olmadığım bir şeydi– kendi kendini doldurmasını izledik.

Rand bana baktı ve başının bir hareketiyle battaniye omuzlarımdan düşerek bir kumaş yığını halinde ayaklarımdan etrafına yığıldı. Kot pantolonum ve sweatshirt’üm yok oldu ve yerlerine kahverengi ve pembe çizgili pijamalarım geldi. Üzerimde kileri çıkarmak için yardıma ihtiyacım olduğu o gece neler ol-

duğunu hatırlayınca yaşadığım hayal kırıklığını saklayamadım. Ama Rand aşırı derecede meşguldü ve benim de iyileşmek için uykuya ihtiyacım vardı, yani...

"Rahat mısın?" diye sordu Rand ve aklının beni düşünmek-tense daha başka şeylerde, mesela savaşta olduğunu anlayabiliyordum.

Başımın altına onayladım ve kendimi yastıkların rahatlığına bıraktım. "Rand, savaşta hazırlanmak için benim de birileriyle talim yapmaya başlamama ne kadar var?" diye sordum ve yatak örtüsündeki gevşemiş bir ipi çektim. "Her geçen gün daha güçlendiğimi hissediyorum. Umarım fazla uzun sürmez."

Rand'in kaşları çizgi halini aldı. "Bu konunun gündeme geleceğini tahmin etmiştim."

Ben de kaşlarımı çattım ama bir şey söylemedim, Rand'in yatak odasının penceresine giderek birliklerini denetlemesini izledim. Ay ışığı yüzünün sert hatlarını ve çenesindeki çukuru belirginleştiriyordu. Geniş omuzlarının ince bir bele ve sıkı kalçalara doğru nasıl daraldığını vurguluyordu. Çok güçlü, çok kendinden emin ve becerikli görünüyordu.

"Senin savaşmanı istemiyorum, Jolie."

"Ne?" diye sordum ve oturmaya çalıştım ama başaramayınca sinirlendim. Bana bakınca çoğunlukla teslim olmayacağı anlamına gelen, çenesindeki o inatçı kenetlenmeyi görebiliyordum.

"Fazla tehlikeli."

Öfkemi içime attım. "Ben iyi bir cadıyım Rand, sana yardım edebilirim."

“İyi bir cadı olduğunu biliyorum ama güçlerin henüz olgunlaşmadı. Çok gençsin.”

Kızmaya başlıyordum, bu da kekeleyeceğim anlamına geliyordu. Hareket edememem zaten kötüydü ama kimse bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyemeyecekti. “En son baktığımda benden başka kimse ölüleri geri getiremiyordu. Genç olsam da, güçlüyüm ve bana ihtiyacın var.”

Kafasını iki yana sallayarak elleriyle karyola direklerini tuttu. “Hayır, Jolie, savaşmıyorsun.”

Duyduğum öfkeden gözlerim yaşardı. Bu adil değildi. Ryder’in öldüğünü göreceğime, onu benim öldüreceğime kendi kendime söz vermiştim. Ryder beni aylar önce kaçırıp neredeyse bütün kanımı içtiğinde ve neredeyse bana tecavüz edeceği bir yatağa zincirlediğinde bütün bu işkenceye dayanmamı sağlayan tek şey intikam düşüncesiydi. Ve şimdi Rand intikamımı almama engel mi olacaktı?

“Yani senin veya Sinjin’in her an öldürülebileceğinizi bilerek burada mı kalmalıyım?” Kekeleme sorunumun ortaya çıkmamasına hayret etmiştim doğrusu. Umarım hep böyle devam ederdi.

Sinjin’den bahsedince gözleri kısıldı ve kollarını göğüs kafesinde kavuşturdu. “Bize daha fazla güvenmelisin. Kolay kolay yenilmeyiz.”

“Ama aynı zamanda zayıflıklarınız da var!”

Rand gözlerini devirdi. “Öyle olsa da bu senin savaşmaya çağın gerçeğini değiştirmiyor.”

Birden beni kaçırmadan önce Ryder’in beni bu savaşa ha-

zırlık olsun diye öğrettiğini düşündüğüm savunma sanatlarını hatırladım. “O zaman Ryder beni bu savaş için değil de ne için eğitiyordu?”

Rand’in gözleri bu sefer de Ryder’dan bahsedince kısıldı. “O eğitim, Bella senin peşinden gelirse diye kendini savunman içindi.”

“Bu saçmalık!” dedim ilk ağzıma geleni söyleyerek, bir yandan da oturmaya çalıştım ama yine başaramadan lap diye geri yattım. Bir uyuşukluk hissi ayak parmaklarımdan başlayıp bacaklarımdan yukarı tırmandı. Birkaç saniye sonra belime kadar çıkmıştı ve yavaş yavaş yukarılara, kollarıma ve ellerime doğru çıktı.

Rand kafasını iki yana salladı ve tükenmiş de benimle daha fazla tartışamayacakmış gibi elini alnına götürdü.

“Jolie, sen oralarda bir yerde belki de ölüyorken ben savaşmaya konsantre olamam. Sağduyulu davranamam. Eğer Bella’yla savaşa tamamen konsantre olacaksam burada kalman lazım.”

Peri iksiri şimdi tüm vücudumu etkisi altına alan bir uyuşukluğa neden oluyordu. Bitkinlik beni usul usul bozguna uğratiyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı ve uykuya dalmak üzere olduğumu anladım.

Rand elimi tutarak kibarca gülümsedi. “Lütfen iyileş, Jolie. Şu anda konsantre olman gereken tek şey bu.”

Eğilerek alnımdan öptü ve kapıyı açıp çıktıktan sonra arkasından kapattı.

Gözlerimi açıp birkaç kere kırptığımda oda karanlıktı. Uzun perdenin ucundan tutarak çektim. Ayışığı pencereden süzülerek odayı Dalı'nın resimlerindeki gibi bir dizi gölgeyle ve abartılmış açıyla doldurdu. Rüya mı görüyordum? Her şey bir garipti, sessizliğe boğulmuştu, başım uğulduyordu. Belki de bunlar peri iksirinin etkileriydi...

Savaş talimi yapan askerlerin seslerinin geldiği pencereye döndüm. Evet, hala talim yapıyorlardı. Hiç mola vermiyorlar mıydı?

Çalar saatin ürkütücü yeşil ışığı saatin sabah 03:32 olduğunu gösteriyordu. Tanrım, yeraltı yaratıklarının çok az uyuduklarını biliyordum ama bu gittikçe saçma bir hal alıyordu. Son dört gündür, her gece savaş talimi yapıyorlardı. Gün boyunca uyuyanlar sadece vampirlerdi ve onlar da uyumaları gerektiği için uyudular, başka bir nedenden dolayı değil.

Birden ensemdeki tüyler ürperdi. İçimde mantıksız bir korku oluşmaya başladı ve avuçlarımla kuş tüyü yorganıma tutunarak oturmaya çalıştım. Kaslarım gerildi ama hiçbir şey olmadı. Kalbim deli gibi çarparken nefesimi tutarak yorganımın altına girdim. Bir şeyler yanıştı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Ve ben sorunun ne olduğunu bir türlü bulamıyordum...

Tekrar pencereye döndüm ve gözümün ucuyla parlayan iki göz gördüm. Bağıramadan önce kahverengi bir kurt sıçrayıp kapıdan geçerek üzerime zıpladı. Beni yukarıdan aşağı süzerken ayışığı gözlerinden yansıyor. Hırıltılar çıkardığı ağzında

kocaman sivri dişlerini görebiliyordum ve ağzını açtığı anda koca bir salya yatak örtüsünün üzerine damladı.

Bağırmaya çalıştım ama sesim sanki boğazımda takılmış çıkmayı reddediyordu. Kurt uludu ve yatağımdan yukarı santim santim ilerledi. Zeminin çok daha iyi çekiş gücü sağlayacağını düşünerek yatağın bir tarafına tutunarak kendimi yatağın ucuna çekmek istedim. Ama hala hareket edemiyordum - vücudum bana ihanet etmişti. Kurt tekrar uludu ve poposunun üzerine oturdu, daha da yavaş yaklaşıyordu sanki benimle dalga geçiyor, bana kendimi savunmam için meydan okuyor gibiydi.

Rand!

Zihinsel telepatimizin işe yaramayacağı kadar uzakta olmasını ümit ederek ismini düşündüm.

Dikkatimi tekrar kurda çevirdim ve o da o anda zıpladı. Açık ağzı yastığıma yaslanmış, tüylü bedeniyle üzerime çökmüştü. İlk düşüncem çalar saatime uzanmak oldu. Çalar saati tuttum ve gözüne vurdum.

Acı içinde uludu ve dişleriyle saati elimden söktü aldı, çiğneyip ezerek bir plastik yığını haline getirdi ve üzerime tükürdü. Ölüm saçan bakışlarını tekrar üzerime kilitledi ve o an sonumun geldiğini fark ettim. Bir krep kadar güçsüzdüm ve bu kurt beni kesinlikle öldürecekti.

Ama yine de savaşmadan ölmeyecektim.

Rand! Sana hemen ihtiyacım var!

Kurdun boğazına sarılıp da elimde kürkünden birkaç tane tüy kalmadan önce kelimeleri tekrar tekrar düşündüm. Kendimi savunmaya çalışışım o kadar yararsızdı ki bu lanet şeyi

tımar ediyor bile olabilirdim. Kurdun gözleri şah damarıma odaklandı ve kalbim göğsümde güm güm attı.

Köprücük kemiğimin tam üzerinden dişlerini etime gömdüğünde onu ittim ve çığlık attım. Etimi yırttığına acı içinde çığlık atmaya devam ettim. Gözlerimi açık kalmaları için zorladım ve kanımın çenesinden göğsüne damlayarak kürkünde bir leke bıraktığını gördüm. İnanılmaz derecede canımı yakan ağrılar içindeyken gözlerimi kapadım ve canlı canlı yenebileceğimi düşününce irkildim.

Duvara çarpan kapının gümbürtüsü gözlerimi açmama neden oldu. Bir karaltı kapıdan direkt olarak kurdun üzerine uçup onu benden uzaklaştırarak duvara yapıştırdı. Kurt ona saldırana uluyarak karşılık verdi. Neler olup bittiğini daha iyi görmek istedim ama daha önce olduğu gibi yine hareket edemiyordum. Sadece duyularıma güvenebilirdim. Boğuşan çiftten kesik kesik solumalar ve inlemeler geliyordu ve sonra sanki bir dalganın altında kalmışım gibi çok yüksek bir kükreme sesinden başka bir şey duyamadım.

Köprücük kemiğimin üzerindeki yaram sımsıcaktı. Yara cayır cayır yanan bir ateşe dönüşürken sanki içinden bir volkan patlayacakmış gibi hissediyordum. Acının azalacağını ümit ederek gözlerimi sıkıca kapattım ve çığlık attım ama acı artmaya devam etti.

Birden yarayı inceleyen soğuk parmaklar hissettim ve acının beni orada ve o anda öldüreceğini düşündüm. Gözlerimi merakla açtım ve baştan aşağı kana bulanmış Sinjin'i gördüm. Kurdu öldürmüştü, orası kesindi.

“Sinjin, beni ısırdı!”

"Jolie." Rand onun üzerine atılmadan önce Sinjin'in tek söyleyebildiği buydu.

"Uzaklaş onun yanından lanet olası!" diye bağırdı Rand Sinjin'e saldırırken. Sinjin Rand'in saldırısını şimşek gibi hızlı bir şekilde yana kaçarak savuşturdu.

"Bir kurt tarafından ısırıldı!" diye bağırdı Sinjin. "Dönüşecek!"

"Ne?!" dedim Sinjin'in ne dediğinin farkına varınca - kılı bir şeye dönüşmek üzereydim. Gerçeklerle yüzleşmeye çalışınca vücudumun derinliklerinden bir çığlık yükseldi.

Rand görüş alanıma girince yüzündeki endişeli ifade bana pek ümit vermedi.

"Tanrım," diye fısıldadı yarama incelerken. Yarama dokununca içimdeki bütün acı direkt olarak parmak uçlarının altında toplanmış gibiydi.

"Rand, acıyor!" diye söyledim acı gitgide yangına dönüşürken. Her ne oluyorsa hızlı bir şekilde gerçekleşiyordu. Ateşimi kontrol edermiş gibi elini alnıma koyduğunda Rand'in gözleri kocaman açıldı. Sonra Sinjin'e döndü.

"Dönüşüyor," dedi. Sesi endişeli olduğu gerçeğini maskeliyordu.

"Dönüşmemi engelleyin!" diye ciyakladım başka bir acı spazmı içimi mahvetmeden önce ve acıyı engellemek için dudaklarımı sertçe ısırınca kendi kanımı tattım.

"Zehri emebilirim," dedi Sinjin sakın bir ses tonuyla, yatağıma doğru bir adım atınca ayışığında gözlerinin tuhaf bir biçim-

de parladığını gördüm.

“Hayır,” dedi Rand kafasını sallayarak. “Onu ben iyileştirebilirim.”

“Zamanın yok,” dedi Sinjin bana bakarken. “Çok hızlı dönüşüyor.”

Bir kurda dönüşebileceğim o korkunç ihtimali düşünerek, Rand’in elini sıktım. Eğer Sinjin bunu durdurabilecekse yardımına ihtiyacım vardı. “Lütfen, Rand.”

Rand zorlukla yutkundü ve Sinjin’e “Çabuk yap,” dedi.

Sinjin’in gülümsemesinde art bir niyet vardı. “Önce onu büyülemelisin ki bir şey hissetmesin.”

Her ne kadar vampirler kurbanlarının kanlarını içmeden önce onları hipnotizma ile ikna etseler de hipnotizma cadılar da işe yaramazdı. Rand beni Sinjin’in hipnotizma gücü karşısında savunmasız duruma getirene kadardı tabii bu işe yaramazlık.

Rand dişlerini gıcırdattı, Sinjin’in beni hipnotize etmesine izin vermeli miydi vermemeli miydi, yüz ifadesinde yaşadığı çatışmanın yansıması vardı. “Hayır, sana boyun eğmesine izin veremem,” dedi Rand dudaklarını sıkarken. “Büyüm...”

“Pekala ama bu inanılmaz bir şekilde acı verici olacak,” diye sözünü kesti Sinjin bir omuz silkmeye ve yanıma oturarak kurdun ısırıldığı yeri incelemek için üzerime eğildi. Bana bakınca köpek dişleri uzadı. Başka bir acı patlaması içime yayıldığında gözlerimi kapadım.

“Lütfen, Rand, ne istiyorsa yapmasına izin ver!”

Rand diz çöküp dikkatimi tek bir noktada toplayabilmem için başımı kocaman ellerinin arasına almadan önce sadece bir an durdu. “Bana bak Jolie ve gözlerini benden ayırma.”

Başımla onayladım ve her ne kadar başka bir spazm daha gelmiş olsa da gözlerimi açık tutmaya zorladım. Rand bana bakarken başka bir şey söylemedi, bakışları neredeyse içimden geçiyor gibiydi. Şimdi karnıma yayılmaya başlayan ve sanki vücudum içten içe kendini yiyormuş gibi hissettiğim bu inanılmaz acı karşısında sadece nefesimi tutabiliyordum.

Saniyeler sonra Rand başımı bıraktı ve ayağa kalktı. “Tamamdır,” dedi sessizce.

Sinjin başıyla onayladı ve elimi tuttu. “Bana bak, cicim. Bu sana acı vermeyecek, anlıyor musun?”

Hiç konuşmadan başımla onaylayarak Sinjin'in kristal mavi gözlerinin derinliklerinde kayboldum. Siyah kısmı buz mavisi kısmı yutana kadar göz bebekleri büyüdü ve hemen ardından normale döndü. Birdenbire kapanan bir ışık gibi, içimde dolaşan acı aniden yok oldu.

Ve artık sadece Sinjin vardı.

Köpek dişleri ay ışığında parlarken Sinjin gülümsedi. İnanılmaz soğuk parmaklarıyla boynumdan tuttu ve boynumu rahat edeceği bir açığa getirdi. Üzerime kapandı ve köpek dişlerinin zaten yırtılmış olan etime battığını hissettim. Bir iğne batması gibi sadece bir anlık çok hafif bir acı vardı ama o da çabucak geçti.

Sinjin dişleri daha derinlere batarken omuzlarımı sıktı ve sıcak, yapış yapış kanın boynumdan aktığını hissedebiliyordum.

Kanımı içmeye devam ederken elleri kollarımda dolaşıyor, etimi sıkıştırıyordu. Dudaklarından bir inilti kaçtı ve tek düşünebildiğim onun ne kadar iyi hissettiği ve kanımı içmesinin şu ana kadar hissettiğim en erotik duygu olmasıydı.

Boynumu bıraktığında inledim ve ona olabildiğince yakın olmak için onu kollarımla sarıp sıkıca kucakladım.

“Jolie,” dedi Rand ama ona bakmadım.

Parmaklarımı Sinjin’in sık, siyah saçlarının arasında dolaştırarak kafasını tekrar boynuma bastırdım. Geri çekildiğinde gözleri anormal bir ışıkla parlıyordu. Benim kanıma bulanmış dudaklarını yaladı ve dişlerini tekrar batırdı. Gelmek üzere olan bir orgazmın sancılarını hissederken hiç beklemediğim bir zevkle çığlık attım.

“Dur, lanet olası!” diye bağırdı Rand. “Ona ne yapıyorsun?!”

Sinjin cevaplamadı sadece dişlerini yine geri çekti. Ağzından yüzüme kan damladı ve o kanı yaladı. “Dönüşmesini istiyor musun?” diye sordu nefes nefese.

Rand cayacağını gösteren hiçbir hareket yapmadı. “Hayır.”

“O zaman izin ver bitireyim.”

Sinjin tekrar bana döndü ve bedenimde zevk patlamalarına yol açan gözleri yine büyüdü. Boynumu yan tarafıma yatırdım ve gözlerimi kapattım. “Lütfen, Sinjin, lütfen,” diye yalvardım onu hissetmeye ihtiyaç duyarak, onu hissetmek isteyerek.

Üzerime atladı ve beni yenilenmiş bir heyecanla ısırp kanımı hararetle emmeye başladı. Birden bacaklarımı hareket et-

tirebildiğimi fark ederek onları beline sardım, vücudum onun vücudu altında zevkle kıvranıyordu. Ben bir kez daha orgazm olurken o da hafifçe inledi.

“Seni istiyorum, Sinjin, lütfen,” diye inledim.

Rand yumruğunu duvara geçirdi. “Yeter,” diye bağırdı.

Sinjin benden uzaklaşıp dudaklarındaki kanı yalarken göğsü inip kalkıyordu ve gözlerini kapatarak kendinden geçmiş bir şekilde nefes alıp vermeye başladı. Gözlerini açtığı anda boynuma bakarak yarayı inceledi. Köpek dişleri geri çekildi ama onun beni bırakmasını istemiyordum. Yüzünü tekrar bana doğru çekmeye çalışarak kafasını tuttum.

Kahkaha attı. “Hayır, sevgilim, dinlenmeye devam etmelisin.”

“Uzaklaş ondan,” dedi Rand çok yorgun bir sesle, Sinjin’i üzerimden iterek.

“Daha da istiyorum,” diye inledim.

“Hayır, Jolie, şimdi iyileşeceksin,” diye fısıldadı Rand kulağıma. “Hissettiğin şeyler geçici.”

Kapının yanından Sinjin’in pis pis güldüğünü duydum. “Randall, misafir olduğunu unutma, çok uzun kalarak kendini kovdurtma. Kimi tercih ettiği apaçık ortada.”

“Şu anda seninle uğraşacak sabrım yok, Sinjin,” diye tısladı Rand.

Cinsellikte yaşadığım düş kırıklığından mı yoksa içimdeki kurt adam yüzünden mi olduğundan emin değildim ama içimde bir sıcaklık birden tekrar ortaya çıkmaya başladığında kıv-

ranmaya başladım. Rand sağa sola sallanan kollarımdan tuttu.

“İçindeki bütün zehri çıkarttın mı?” diye sordu Rand.

“Evet,” diye cevapladı Sinjin. “İyileşecek.”

Gözlerimi açtım ve Rand’i tutarak onu kendime çekmeye çalıştım. “Seni istiyorum, Rand, şu anda!”

Beni tutarak Sinjin’e döndü. “Etkisi ne zaman geçer?”

Sinjin gülümsedi. “On dakika veya daha fazla bir süre sonra. Acı hissetmeyeceğinden emin olmak için onu iki kez hipnotize etmek zorunda kaldım.”

Rand anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı ama umurumda değildi. Bir erkeğe ihtiyacım vardı ve şu anda ihtiyacım vardı. “Rand, lütfen.”

Sinjin’in kahkahaları derinden geliyordu. “Anlaşılan içinde uyku halinde olan bazı hisleri uyandırdım. Eğer sen başaramayacaksan, ben onu doyurabilirim.”

Sinjin bize doğru bir adım attığında Rand onunla yüzleşmek üzere ayağa kalktı. “Senden ve art niyetli hareketlerinden bıktım.”

“Art niyetli hareketler mi?” diye sordu Sinjin, masummuş gibi yaparak.

Rand derin bir nefes aldı. “Jolie’ye olan ilginin farkında olmadığımı sanma ve bunun yalnızca fiziksel çekimden ibaret olmadığını da biliyorum. Ben aptal değilim, Sinjin.”

Sinjin omuz silkti. “Seni bir centilmen olman dışında hiçbir şeyle suçlamadım.”

“Sadece seni izliyor olduğumu bil,” dedi Rand sıkıldığını belli eden bir ses tonuyla. “Şimdi bizi yalnız bırak ve onun için birini yolla,” diyerek odanın bir köşesinde cansız yatan bedeni işaret etti.

Sinjin kendine has bir büyüleyiciliği olan reveransını yaparak odadan çıktı. Karnımda acıya sebep olan yoğun ısıyı sık nefes alıp vererek geriye yorgunluk hissinden başka bir şey kalmayana kadar geçirmeyi başardım. Yorgun gözlerimi kapatmıştım ki Rand’in odada olduğunu hatırladım.

“Sanırım normale döndüm,” dedim, az önce olanlardan dolayı duyduğum utanç şimdi yanaklarımda kızarıklık olarak ortaya çıkıyordu.

Rand gülümsedi. “İyi misin?”

“Fizisel olarak, daha iyiyim aslında,” diye itiraf ettim utanarak. Ruhsal olarak ise Sinjin ve Rand’in önünde olduğum orgazmların hatırasını bastırmaya çalışıyordum. Oh, Tanrım...

Bacaklarımı Sinjin’in beline doladığım görüntüler aklıma geliyordu, kaybolacaklarını umarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Ama asıl önemli olan onun üzerine atlamak istemem değil, artık bacaklarımı hareket ettirebiliyor olduğumdu. Vücudumun aşağı kısmına bakıp bacağıma kaldırmaya çalıştım ve... İşe yaradı.

“Tekrar hareket edebiliyorum,” dedim.

Rand başıyla onayladı ama bu güzel habere pek heyecanlanmamış gibiydi. “Sinjin’in tükürüğünün etkisi. Sadece kurdun ısırtığını iyileştirmekle kalmayıp bütün vücudunu iyileştirmiş olmalı.”

“O kadar güçlü mü?” diye sordum bir maşrapa peri iksiri yerine niye bir maşrapa tükürük yutmadığımı merak ederek. Tamam, iğrençti, biliyorum ama olağan dışı durumlar olağan dışı çözümler gerektirir.

“Evet.”

Birden aklıma kurt adam geldi ve köşeye yığılmış ölü insan bedenine doğru baktım. “Kim olduğunu biliyor musun?”

Rand kafasını sağa sola salladı. “Hayır, ama Bella’nınkilerden biri olduğunu biliyorum.”

“Bella’nınkilerden mi?” dedim. Neredeyse boğuluyordum. “Ama perilerin ördüğü büyü ağlarından ve askerlerinin arasından nasıl geçebildi ki?”

“İçeriden birisi,” dedi Rand bir iç çekişle. “Bu, Bella’nın savaş çağrımızı kabul ettiğini gösteriş şekli.”

dört

Çok mükemmel bir durumda olmasam da – bir kurt adamın bana saldırması yüzünden– Sin-jin'in tükürüğü sayesinde geçen haftaya oranla çok daha iyi hissediyordum. Saldırı gerçekleşeli sadece birkaç saat olmasına rağmen şimdi tüm vücudumu hareket ettirebiliyordum. Ama yine de tam anlamıyla normale dönmemiştim çünkü hala inanılmaz yorgun hissediyordum. Kurdun omzumu ısırduğu yerdeki yarayı iyileştirmek çok fazla büyü gerektirmişti ve ne zaman büyü kullan-sam, yorgun düşüyordum.

Yorgun veya değil hala Rand'in savaşa katılma-mam konusundaki ısrarı yüzünden öfkeliydim, özellikle de bütün bu salakça olayın tek nedeni benken. Ve benim savaşmamı istememesinin ne-deni kadın olmam da değildi. Askerlerin en azın-

dan üçte biri kadındı! Ama yine de savaş zamanı geldiğinde benim de gizli birkaç numaram vardı ve Rand'ın haberi olmazsa bunu sorun da etmezdi.

Ama stratejimi planlamam daha sonraya kalmak zorundaydı. Şu anda aklımı meşgul eden şey neredeyse bir kurda dönüşeceğim gerçeğiydi. Ve her ne kadar bir kurt adamla çıkmış ve onun hayvansı tuhaflıklarını normal karşılamış olsam da, bu onun gibi olmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Beni kürklü bir hayvan olma düşüncesinden daha çok korkutan bir şey varsa o da artık savaşın uzak veya soyut olmadığı gerçeğiydi - artık kesinlik kazanmıştı.

Saldırının haberi ordu arasında hızlıca yayılmış, herkesi savaş kazanmak için yenilenmiş bir kararlılıkla canlandırmıştı. Bana saldıran kurt adam bizden biri olunca, Rand her askere eğer bir daha bize ihanet etmeye kalkışırlarsa kanlarının kaynayacağı ve bedenlerinin içten yanacağı bir efsun içeren bir kan yemini etmelerini emretti.

Bütün yaratıklara yemin ettirmek bütün bir günü ve geceyi aldı. Yemin ettirme görevini periler ve Rand'ın cadılar meclisi devralınca birkaçımız dinlenebildik.

"Ordumuz Clava Höyükleri'nde buluşacak," dedi Rand yemek masasının etrafında toplanmış olan gruba. Grup Odran, Nigel, Sinjin, John, Trent ve Rand olmayınca komuta hakkına sahip olan cadı Mathis'ten oluşuyordu. Christa toplantılarımızın çoğunda bulunurdu ama bu akşam kanepenin üzerinde uyukluyordu.

Mathis çirkin değildi ama benim tipim değildi. Onunla ilgili kulağa sıkıcı gelen bir şeyler vardı. Michigan'dandı ve grimsi

kahverengi saçları ve koyu kahverengi gözleriyle alelade bir görünüşü vardı. Ama bir cadı olarak çok yetenekliydi zaten aksi olsa Rand ona bu yetkileri vermezdi.

“Clava Höyükleri de nedir?” diye sordum kahverengi deri koltuğa yaslanıp şamdanların yaydığı sarımsı ışıktaki Sinjin’in ve Rand’in yüzlerini hayranlıkla izlerken, Rand’in yemek odası bir kalenin yemek odası gibiydi. Duvarlar taşı ama dünyanın çeşitli yerlerinden aldığı goblenlerle boydan boya kaplanmıştı. Maun masa rahatça sığabileceğimiz kadar genişti ve şöminede yanan ateşin turuncu parlaklığı bize gerçekten bir İngiliz malikanesinde olduğumuzu hatırlatıyordu. Eksik olan tek şey bir İrlanda av köpeğiydi veya o da olmazsa Lizzie Bennett’ti.*

“Clava Höyükleri kadim bir İskoç mezarlığıdır, güzelim,” dedi Odran.

“Höyükler daire şeklinde dizilmiş taşlardan oluşur,” diye ekledi Rand. “On bir dikilitaş tarafından çevrilmiş Höyük’te toplanacağız. Oraya vardıkten sonra Culloden’e Bella’nın güçleriyle karşılaşacağımız yere ilerleyeceğiz.”

Clava Höyükleri Culloden Muharebe Meydanı’na giden yolun hemen aşağısındaydı. Rand’in neden Bella ve ordusunu muharebe meydanında karşılamayacağı benim anlayışımın ötesindeydi. Ama anlaşılan savaş sanatında uzman olmadığım gibi savaş açmakta da uzman değildim.

“Peki deklarasyonu ne zaman yollayacaksın?” diye sordu üst dudağında kocaman kırmızı uçuk çıkmış olan Trent. Kaba olmak istemediğim için ona odaklanmamaya çalışıyordum ama bu neredeyse imkansızdı. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en

* Jane Austen’in Türkçeye Aşk ve Gurur olarak çevrilen romanının başkahramanı.

büyük uçuktu. Sanki dudağı başka bir insan doğurmak üzereymiş gibiydi.

“Bella’nın deklarasyonunu bekliyorum, ona göre cevap vereceğim,” diye cevapladı Rand.

“Deklarasyon nedir?” diye sordum.

“Onu yenmemiz halinde geçerli olacak şartlarımızı içeren bir mektup,” dedi Rand. “Eğer kaybederse başına neler geleceğini bildirmenin bir yolu.”

“Bella’nın bize savaş açmaktan vazgeçmesini kibarca istemek için başka bir deneme, cicim,” diye açıkladı Sinjin.

Ona daha önce hissetmediğim şekilde bir yakınlık hissederek gülümsedim. Hayatımı kurtarmış olduğundan dolayı olduğuna emindim. Ama karar veremediğim şey bu yakınlığın ona duyduğum minnet duygusundan mı yoksa Sinjin’in tükürüğüne geç kalmış bir tepkiden mi olduğuydu.

“O zaman o da mı bize bir deklarasyon mektubu gönderecek?” diye sordum.

“Evet,” diye cevapladı Rand.

“Bella’nın kurallara uygun savaşacağını mı düşünüyorsunuz?” dedim.

Mathis başıyla onayladı. “Ona verilmiş süre içinde gerçekleştiren kurdun saldırısı çağrımızı kabul ettiğinin bir göstergesiydi.”

“Evet, neredeyse beni öldürebileceğine aldırmayalım!” diye karşılık verdim.

Rand cevap vermek üzereydi ama tanımadığım birinin içeri

girmesiyle durdu. Antrede durarak içeri girmeden önce bir an için duraksadı. Normalde yaprak kımıldamayan odada birden bir esinti çıktı ve etrafımı hissedebildiğim bir güç sardı. Böyle olmasını yeni gelen yabancıya bağlıyordum. Çok güçlü olmalıydı. Neredeyse Odran kadar uzundu ve zerafetini gösterecek derecede ince yapılydı. Saçları gün batımı kadar turuncuydu ve pürüzsüz beyaz teni normalden çok daha beyazdı - o kadar soluktu ki neredeyse yarı saydamdı. Ne çekiciydi ne de iticiydi. Kadim periler gibi onun varlığı da öyle bir şeydi ki onu sınıflandırmak aklıma gelmedi. Aurası yoktu bu da sadece tek bir şey demek olabilirdi... o bir vampirdi.

“Varick,” dedi Rand başıyla selamlayarak.

Sinjin çoktan ayağa kalkmış ve efendisi karşısında ciddiyetle eğilmişti bile. Varick’e oturması için yerini vermek istedi ama Varick elinin bir hareketiyle bu isteği geri çevirdi. Sinjin ayakta durmaya devam etti. Daha önce Sinjin’in itaatkar davrandığını görmemiştım ve böyle davranmak ona yakışmıyordu.

“Rand, çok uzun zaman oldu,” dedi Varick aksanından hangi ülkeden olduğu anlaşılmıyordu. Rand’e yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı ki bu durum da *warlock*’ı hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

“Bize katıldığın için teşekkür ederim,” dedi Rand resmi bir şekilde.

“Evet, gecikme için özür dilerim. Bella hususunda iki muhbirimle görüşmek zorundaydım da.”

Ve ben de keyfi için geç kaldığını düşünmüştüm.

“Ve benimle beraber muhbirlerimden birini de getirdim,” diye ekledi Varick.

“Anlayamadım?” dedi Rand birden ayağa kalkarak, öfkelen-diği belliydi. Bütün oda bir cinayet mahali kadar ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü.

Sinjin’in gözleri tutuşmuş gibiydi. “Kim?”

“Grimsley,” dedi Varick bir gülümsemeyle ve tekrar antreye döndü.

Warlock Grimsley Jones ile Rand’in davamıza destek olacak daha fazla asker bulmak için verdiği partilerden birinde tanış-mıştım. O zamanlar Grimsley, Ryder ve Ryder’in yanında saf rolü yapan yarı cadı yarı vampir Gwynn ile birlikteydi. Grims-ley’nin muhbir olması hepimiz için sürpriz olmuştu çünkü onun karşı tarafla çalıştığını sanıyorduk.

“Grimsley?” diye tekrarladı Rand. “O hangi cehennemde?”

Varick sadece sırttı ve iskelet gibi elini kaldırıp kapıya doğru iki parmağıyla işaret etti. Grimsley antrede belirdi ve yavan bir şekilde gülümseyerek birkaç adım attı. Sonra bakış-larını Rand’e çevirip başını eğerek onu selamladı, muhtemelen Rand’in antresinde ne işi olduğuna dair bize iyi bir açıklama yapmak zorunda olduğunu fark etmişti.

Her yerimi bir tiksinti kapladı. Ona birazcık bile güvenmi-yordum.

“Bella’nın cadınızın üzerine bir kurt yolladığını öğrenir öğ-renmez, sizi uyarmak için gelebildiğim kadar çabuk geldim,” dedi Grimsley ve sonra derin bir nefes aldı. “Umarım çok geç kalmamışımdır.”

Çok geç kalmamışımdır mı? İnanılmaz geç kalmıştı. Sinjin olmasaydı şu anda dışarıda ayın altında uluyor olacaktım.

“Çok geç kalmaya çok yaklaştın,” diye tersledi Sinjin.

Grimsley bana baktı ve özür diler gibi gülümsedi. “Jolie, sen iyi misin?”

“Evet, sayende çok iyiyim,” dedim başımı büyük bir ilgisizlik örneği göstererek tırnaklarını kontrol etmekle meşgul olan Varick’e çevirirken.

“Daha çabuk hareket edemediğim için tekrar özür diliyorum,” dedi Grimsley ve Rand’e yıpranmış, yaşlı elini uzattı. “Rand seni tekrar görmek güzel.”

Rand elini kabul etti ve kararsız bir şekilde gülümsedi. Gerçekten de bu saçmalığa kanacak mıydı?

“Seni bizim tarafımızda görmekten memnunum, Grimsley.” Hmm, galiba kanıyordu.

“Sizin tarafınızda olduğumu size daha önce bildirecektim ama riske atamadım. Bella’nın yanındaymışım gibi göstermeye devam etmeliydim.”

“Ama cadılar meclisin...” diye söze başladı Mathis.

“Cadılar meclisim Bella’nın saflarında kaldılar,” diye cevapladı Grimsley. “Savaş başlayana kadar orada kalmalarını, savaş başladıktan sonra ise ona karşı savaşmalarını emrettim.”

Jolie. Kafamın içinde çınlayan ses Rand’indi. Ona güvenmiyorum. Yalancının Çemberi büyüsü yapabilir misin?

Tanrıya şükür tek şüphelenen ben değildim. Yalancının Çemberi bana Rand’in öğrettiği büyülenen kişinin doğru söyleyip söylemediğini büyü yapanın test ettiği hızlı bir büyüydü. Yalan makinesine benzer bir şeydi.

Yapabilirim.

Grimsley'in onu büyölüyor olduğumuzu fark etmemesi için Rand'in hevesli bir şekilde onunla sohbete devam etmesini izledim.

Ayakkabılarıma baktım ve bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaparken gözlerimi kapatıp Grimsley'i çevreleyen parlak beyaz bir ışık çemberi hayal ettim. Zihnimde şu sözleri birkaç kez tekrar ettim: *Grimsley Jones, dürüst müsün?* Sonra cevabı beklemeye başladım. Mavimtrak bir ışık oluşturduğum çemberin beyaz ışığını sarmaya başladı ve bu tek bir anlama geliyor olabiliirdi.

Doğru söylüyor.

Eh, yanıldığımı itiraf etmeliydim. Ayakkabı bağcıklarını iki kere bağlayıp doğrulduğum sırada tekrar Grimsley'e dönmenden önce Rand'in bana gülümsediğini gördüm.

"Hala Bella ile beraber olan kaç cadı var?" diye sordu Rand.

"Otuz," diye cevapladı Grimsley.

Rand başıyla onayladı. "Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Alabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız var."

"Ama hala Bella'nın safları arasında başka bir muhbirin daha var değil mi?" diye sordu Odran Varick'e koyu İskoç aksanıyla. "Yani cadılardan başka?"

Varick bakışlarını tırnaklarından ayırmaya zahmet etmedi. "Evet."

"Bunlar iyi haberler," dedi Rand sırtarak.

"Biz cadılar sayıca azız ve birbirimize uzağız bu yüzden bir-

birimize destek olmalıyız,” dedi Grimsley.

Çok doğru söylüyordu. Her iki türün üremesi için de doğuma gerek olmadığından kurt adam ve vampirlerin sayıları oldukça fazlaydı ama aynısı cadılar için söylenemezdi. Bizim türümüz yavaş yavaş ölüyordu çünkü kadınlar doğurmakta zorlanıyorlardı. Bu üzerinde hiç düşünmek istemediğim bir konuydu – bahçesi beyaz çitlerle çevrili bir alanda yaşayan kocaman bir aile ümit etmişim.

“Bella ve ordusu bildiğiniz gibi Arizona’da hazırlanıyorlar,” diye devam etti Varick. “Savaş davetinizi almış ve çoktan cevabını göndermiş olmalı?”

“Öyle de diyebilirsin,” diye homurdandım.

Grimsley başıyla onayladı. “Sanırım bu cevap kurt adamın ziyaretiydi, değil mi?”

“Evet,” dedi Rand ben somurturken.

Sinjin başparmağı ve işaret parmağının arasına saçımın ucunu dolayıp buklesine sanki ipek bir kumaşı inceliyormuş gibi dokunuyordu. “O kurt olmasaydı aramızdakiler hiçbir zaman yaşanmayacaktı,” diye fısıldadı.

Varick birden dikkatini Sinjin’e çevirdi ve dudakları hafifçe seyirdi. “İkiniz hakkında bilmem gereken bir şey mi var?”

Eğer Rand gözlerinden lazer fırlatabilseydi gelişigüzel şekilde sırtımda duran Sinjin’in elinde o anda bir delik açabilirdi.

“Aralarında hiçbir şey yok,” dedi Rand bir şeyleri saklamak istermiş gibi.

Varick başıyla onayladı ama bakışları Sinjin’in üzerinde kal-

maya devam etti - bu durum onu eğlendiriyor gibiydi, muhtemelen daha fazla öfkelenemeyecek bir *warlock* ve o *warlock*'ı öfkelenendirme konusundaki yeteneklerini geliştiriyor gibi gözüküyor bir vampir. Bu durumun beni de eğlendirmediyiğini söyleyemezdin.

"Bella'nın ordusu bizim ordumuzdan daha fazla," diye devam etti Varick hançer biçimli tırnaklarına bakma işine geri dönerek.

"Öyle olacağını tahmin etmiştim," dedi Rand.

"Ama inanıyorum ki hala galip gelen biz olabiliriz," diye devam etti Varick Odran'ı kastetmeden önce. "Periler olmadan, hiç şansımız olmazdı."

"Öyle," diye başıyla onayladı Odran.

"Ama onların iblisleri var," diye hatırlattı Trent.

Varick bir ya da iki saniye boyunca Trent'i kısıtış gözleriyle süzdü sonra sanki kötü kokulu bir şey koklamış da o kötü kokuyu dışarı vermek istemiş gibi derin bir nefes verdi. Trent'i önemsemeyerek Rand'e döndü. "Evet, iblislerin desteğini aldığı doğru ama onlar periler kadar güçlü değiller."

"Evet, değiller," diyerek onayladı Odran. "Herhangi bir iblisi rahatlıkla yok edebiliriz."

Rand başıyla onayladı ama Odran'a bir şey demeden ilgisini tekrar Grimsley'e çevirdi. "Planın nedir, Grimsley?" diye sordu Grimsley'e oturması için yer gösterirken. Yaşlı adam oturmak için o kadar garip bir pozisyon aldı ki oturacağı yere değmeden devrileceğini düşünerek endişelendim. Cadılar yaşlanmalarını belli bir seviyeye kadar yavaşlatıp geciktirebilirlerdi. Yani Grims-

ley bu şekilde yaşlı gözüküyorsa yüzyıllardır yaşıyor olmalıydı.

Grimsley oturur oturmaz, Trent, Odran ve Varick de oturdular. Rand ve Sinjin ayakta kaldılar. Ben odanın köşesinde bütün odaya hakim olan tek koltuğu kaptım.

“Şüphelenmemeleri için Bella’nın yanına dönmeliyim,” dedi Grimsley. “Ama birkaç gün içinde tekrar dönmeyi planlıyorum.”

“Bunun için biraz geç değil mi?” diye sordu Trent. “Bizimle işbirliği içinde olmandan zaten şüphelenmiyor mu?”

Grimsley kafasını sağa sola salladı ve masaya bakarak iç çekti. Derin bir nefes aldı ve etrafındaki adamları inceledi. “Hayır, Bella yanımda ordusuna katılacak birçok kurt adamla beraber dönüş yolunda olduğumu sanıyor.”

“Ve elin boş olarak döndüğünde ne olacak?” diye sordu John.

“Elim boş olarak dönmeyeceğimi ümit etmiştim,” diye cevapladı Grimsley.

“Sana kurt adamlarımdan birkaçını ödünç vermekten memnun olurum,” dedi Trent. “Ben kendim de gitmek isterdim ama daha birkaç ay önce Bella’nın pençelerinden zar zor kaçabildim. Bu yüzden muhtemelen bir şeylerin yanlış olduğunu sezecektir.”

Grimsley başıyla onayladı. “Pekala. Cömert teklifin için teşekkür ederim.”

“Kaç tane lazım?” diye sordu Trent.

“Yirmi tane yeterli olacaktır,” diye cevapladı Grimsley.

Grimsley'e adamlarımızdan birkaçını verme konusundaki endişelerimi göz ardı etmeliydim. Şüphe etmem saçmaydı. Yalancının Çemberi hiçbir zaman yanılmamıştı.

Trent Rand'e "Doğru söyleyip söylemediğini anlayabilmemiz için ona bir çeşit hakikat büyüğü yapabilir misin?" diye sordu. "Bizi kandırmadığından emin olmak istiyorum."

Rand başıyla onayladı. "İyi bir noktaya parmak bastı, Grimsley. Umarım anlarsın?"

"Evet, elbette. Bence kesinlikle kabul edilebilir ve sizin tarafınızda olduğuma ikna olmanız için hangi büyüğü veya efsunu kullanacaksınız boyun eğeceğim."

Bilmediği şey, çoktan büyülenmiş olduğuydu.

O gece uyku tutmadı. Anlaşılan vücut saatim diğer herkesine adapte oluyordu - gündüz uyu, gece savaş. Bir o tarafa bir bu tarafa döndüm ve çalar saatin yeşil ışığını görüp durdum. Pek rahatlatıcı değildi.

Doğrudum ve gözlerimi ovuştururken gelmekte olan savaş hakkındaki düşüncelerimi ve bunun benim geleceğim ve herkesin geleceği için ne anlama geleceğini kafamdan uzaklaştırabilmeyi diledim. Bir erkek silueti görünce nefesimi tuttum. Zayıf bir ampul gibi soluk bir şekilde parlıyordu ve bakışlarım içinden geçiyordu. Bunun Pelham Malikanesi'nde yaşayan hayalet olduğunu fark etmem bir veya iki saniyemi aldı. Bu yakından tanıdığım bir hayalet ve eski bir dost, Pelham Malikanesi'nin asıl sahibi William Pelham'dı.

Pelham! Onunla yalnızca düşüncelerim vasıtasıyla iletişim kurabiliyordum. Ödümü patlattın!

Bir çocuk gibi sıırttı. Onun büyüleyici derecede yakışıklı yüzünü özlemiştim. Pelham otuz bir yaşında koleradan ölmüş-tü ama hayalet biçiminde bile parlayan açık kahverengi saçlarını ve koyu kahverengi gözlerini korumayı bilmişti.

Seni sağ salım gördüğüme sevindim.

Kurdun saldırısından bahsettiğini anlayabilmem bir dakikamı aldı. *Orada mıydın?*

Evet vampiri uyaran bendim. Seni kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Rand'i arıyordum ama ilk önce vampire rastladım.

Teşekkür ederim, diye düşündüm ve ona sıcak bir şekilde gülümsedim. Sen nasılsın?

Aslında, oldukça yalnızım.

Buna söyleyecek bir şey bulamadım o yüzden konuyu değiştirdim. *Sanırım Bella ile savaşacağımızı biliyorsundur?*

Evet, elbette. Senin de iyi bildiğin gibi çok iyi bir kulak misafiriyim.

Evet, sadece içinde yaşayanların ona eşlik ettiği bir evde sıkışmış bu zavallı hayaletin yapacak fazla bir şeyi yoktu.

Yorganıma sarılıp yattım. Bana eşlik eden birileri olduğu için minnettardım. *Rand'in benim savaşmama izin vermediğini de biliyor musun?*

Evet, bence de en iyi seçenek bu. Sen bir asker değilsin.

Yaşadığım hayal kırıklığını bastırmak için kafamı iki yana salıladım. *Amaan, bunu bir de senden dinlemeye ihtiyacım yok. Sava-*

şacak bir sürü kadın var ve ben de en az onlar kadar yetenekliyim.

Pelham uzun hayalet bacaklarını ayak bileklerinde birleştirerek yatağın parmaklıklarından birine yaslandı, aslında kiraz ağacından yapılmış koyu renk kerestesinin içinde kayboldu demek daha doğru olurdu.

Evet ama o kadınlar kurt adam veya vampir. Senin gibi değiller.

Öfkeden neredeyse kendimi kaybediyordum. Ben iyi bir cadıyım.

Buna kimsenin bir itirazı yok. Sen sadece çok önemlisin, Jolie. Sana verilen yetenek korunmak zorunda.

Kafamı sağa sola salladım. Yeteneğimin Rand olmadan hiçbir anlamı yok. Ölülerini canlandırabilmek için onun yardımına ihtiyacım var. Eğer yeteneğim bu kadar önemliyse, onun da savaşmaması gerekir.

O, ordunun komutanı, bu yüzden savaşmak zorunda. Ayrıca savaş bittiğinde ölüleri diriltmekle epey meşgul olacaksın.

Anlamadığımı gösteren bir ifadeyle ona baktım. Ne demek istiyorsun?

Duymadın mı?

Hayır.

Rand bütün yaratıklardan kişisel bir eşyalarını, mesela giysilerinin bir parçasını vermesini istedi. Böylece eğer sizin tarafınız kazanırsa sen ve o ölüleri diriltmeye başlayabileceksiniz.

Ölüleri diriltmenin elimde hayattayken onların kullandığı bir eşyası varsa çok daha kolay olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden Rand herkesten giysilerinin bir parçasını istemişti. Ve

Rand'in bana bu konuda bilgi vermemiş olması beni şaşırtmadı. Son zamanlarda o kadar meşguldu ki beni gördüğünde bir merhaba deyince bile kendimi şanslı sayıyordum. Ve yardım etmek beni mutlu etmesine rağmen bu yeterli değildi. Savaşmayı istiyordum, hayır, savaşmaya ihtiyacım vardı.

Sen bunu nereden biliyorsun? diye sordum.

Rand ve vampir geçen akşam bunu gül bahçesinde konuştular.

Birisi kapıya vurduğunda çıkan sestten ikimiz de irkildik.

"Jolie?"

Bu Rand'di. Pelham'a gülümsedim. İyi insan lafının üzerine gelirmiş.

"İçeri gel," dedim.

Kapıyı açtı ve Pelham'ı gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Rahatsızlık mı verdim? Öyleyse özür dilerim."

"Hayır, rahatsızlık vermedin," diye cevapladım Rand'in ayırabileceği birazcık zamana bile açtım.

Rand başıyla onayladı ve Pelham'a baktı. "Pel, sakıncası yoksa biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Pelham söylenerek yatak örtümün altında kaybolurken Rand de gözlerinde yeni bir endişeyle bana bakıyordu. "Uyumadığını biliyordum," diye başladı söze, kahverengi süeteri saçıyla neredeyse aynı renkteydi.

Rand "hissedenler" olarak adlandırdığı büyüü beynimin aktif veya inaktif olduğu zamanı belirlemeleri için yollayabilirdi.

"Sanırım bioritmim diğer herkesinkine uygun olarak değişiyor."

“Belki de,” dedi ve sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi duraksadı. “B... ben nasıl olduğunu merak ettim.”

“İyiyim.” Belli belirsiz gülümsedim. “Yani ne zaman bu savaşı düşünsem hafif bir sinir krizi geçiriyorum ama onun dışındayla olabildiği kadar iyiyim.”

Rand ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Biliyorum son zamanlarda çok fazla görüşemedik ama bu seni düşünmüyor olduğum anlamına gelmiyor.” Yatağa yanına oturdu ve onun erkeksi kokusunu içime çekmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. “Aslında sürekli seni düşünüyorum.”

Söylediklerini duyunca bütün vücuduma bir sıcaklık yayılmaya başladı. “Anlıyorum, Rand, özür dilemene gerek yok. Şu anda üzerinde çok büyük bir sorumluluk var.”

Derin bir iç geçirdi. “Sinjin’i burada kana bulanmış bir şekilde görünce ne olduğunu anlayamadım.” O korkuyu tekrar yaşıyormuş gibi durdu. “Sana saldıranın o olduğunu düşündüm.”

“Sinjin olmasaydı, şu anda bir kurt olmuştum.”

Rand başıyla onayladı. “İtiraf etmekten nefret etsem de, ona borçluyum.”

Kafamı sağa sola salladım. “Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Sinjin istemediği sürece hiçbir şey yapmaz.”

Rand güldü ama saniyeler sonra gülüşü soluverdi. “Onu iyi tanıyor musun?” diye sordu, her şeyiyle vereceğim cevaba odaklanmıştı. Rand’in neden Sinjin ve benim aramda bir şeyler olduğunu düşündüğünden emin değildim.

“Onu ne kadar iyi tanıyorum bilmiyorum; ama kolaylıkla çözülebilecek birisi.”

Ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti ve tekrar bana döndü. Ay ışığı zaten uzun olan boyunu daha da uzun gösteriyordu. Güçlü vücudunu, omuzlarının genişliğini ve saçlarının ensesinin üzerinde nasıl kıvrıldığını görüp hayran olmamak mümkün değildi.

“Senden ne istediğini anlamaya çalışıyorum.”

Omuz silktim. “Benden bedensel hazlardan başka bir şey istediğini kim söylüyor?”

Bedensel hazlardan bahsettiğimi duyunca Rand yumruklarını sıktı ve birkaç saniyeliğine sessizleşti. “Seni büyülediği anı düşünmeden duramıyorum.” Durdu. “İzlemek çok zordu.”

Rand’ın son zamanlarda bana ne kadar fazla açıldığını, daha önce yaptığı gibi hislerini içine atmadığını fark edince kalbim mutlulukla doldu. Ayağa kalkıp yanına giderek kollarımı ona doladım. Beni kendine çekti ve çenesini başımın üzerine koydu. Derin derin nefes alarak kokusunu içime çektim, kendime engel olamıyordum.

“O anda ne yaptıysam ve ne söylediysem aklımın başında olmadığını biliyorsun değil mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Evet, elbette, sadece seni rahatsız etmediğini ümit ediyorum?”

Başımı sağa sola salladım. “Hayır, benim için sorun yok. Yani, biraz utanç verici ama Sinjin’in gücünün etkisindeydim... Kendimde değildim.” Bir anlığına durdum ve ondan uzaklaşarak onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. “Rand, bunların hiçbirisi senin suçun değil ve sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın.”

“Seni daha iyi korumalıydım.”

Gülümseyerek elini tuttum. “Kimse o kurdun Bella’ya ait olduğunu bilmiyordu. Olan oldu. Yapmalıydım, etmeliydim, yapabilirdim demenin bir faydası yok.”

Başıyla onayladı ve muhteşem dudaklarında bir gülümsemeyle bana baktı. “Sinjin’i üzerinde görmekten nefret ettim.”

“Biraz kıskandın, değil mi?” diye sordum gülerek, vücudundan yayılan ısının tadını çıkarırken.

“Evet,” dedi çenemi kaldırarak beni öperken. Hızlı bir öpücük olarak başladı ama kollarımı boynuna dolayınca beni daha sıkı sardı ve dilini ağzımın içine itti. Çok erken geri çekildi. Somurtmamak için kendimi zorladım.

“Seninle ilgili konularda kıskanç bir erkek öğrenci gibiyim,” diye tamamladı sözlerini ve benden uzaklaştı.

“Kıskançlığının hoşuma gitmediğini söyleyemem.”

Son zamanlarda bir drama dönüşmüş hayatlarımıza yenilmiş gibi başını sağa sola sallayarak iç çekti. Benden uzaklaşıp kapıya doğru birkaç adım attı. “Keşke seninle kalabilseydim ama talimlerin yapıldığı kampa geri dönmem gerekiyor, Jolie,” dedi ve mahzun bir şekilde gülümsedi. “Seninle olmayı tercih edeceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Kapının kolunu tuttu ve bana baktı. “Bana ihtiyacın olduğunda her zaman burada olduğumu unutma.”

Gülümsedim. “Teşekkürler, Rand.”

beş

Rand'e savaşa katılmam hakkındaki fikrini değiştirmesi için bir şans vermeye karar verdim. Eğer ordusuyla beraber eğitim yaparken kendimi savaş alanında kanıtlarsam bunun onu ikna edeceğini düşündüm. Planım iki nedenden dolayı iyi bir plandı. Birincisi Rand'i izin vermesi için ikna edebilirdi ve ikincisi benim için her şekilde iyi bir alıştırma olacaktı. Rand'in emirlerine rağmen kararımı vermiştim, savaşacaktım. Ama hazırlıksız görünmek istemiyordum. Bu yüzden alabileceğim kadar çok eğitime ihtiyacım olacaktı. Özellikle de iyileşme sürecinde çok zaman kaybettiğim göz önüne alındığında.

Bu özel akşamda güneş alelacele battı ve güneşin batışından sonra vampirler aynı bir korku filmindeki gibi mezarlarından çıkmadan önce sa-

dece birkaç dakika geçmişti.

Üzerime lacivert dar bir pantolon, ikizlerimi tutması için bir spor sütyen ve bir sweatshirt geçirip aynada kendimi seyrettim. Sinjin'in tükürüğü benim kilo vermeme sağlamış olabilir miydi? I-ih. Dirseklerime kadar uzamış sarı saçlarımı tarayarak at kuyruğu yaptım, spor ayakkabılarımı giydim ve Rand'i aramaya çıktım.

Onu bulmak o kadar da zor olmadı.

Eğitim alanına koşunca Rand'in Odran'a karşı mücadele ettiğini gördüm. Aralarında altı adım kadar mesafe vardı ve Rand'in beyaz tişörtü kir ve terle lekelenmişti ama ben daha çok Odran'a karşı güçlerini kullandığında ortaya çıkan iri pazularıyla ilgileniyordum. Rand'in tişörtü *Titanların Çarpışması*'na* zar zor dayanmış gibi gözüküyordu ama en azından üzerinde bir tişört vardı. Odran'ı çınlı çıplak olmaktan alıkoyan tek şey ise ekose bir kiltti.

Rand'in ellerinde parlamaya başlayan mavimsi ışık Odran'ın karın bölgesine fırlattığı mavi bir ateş topuna dönüştü. Biraz cızırdadı ve sonra kayboldu, Odran'a hiç zarar vermemiş, zayıflatmamıştı bile.

Odran Galce bir şeyler bağırdı veya ben Galcenin kulağa böyle geleceğini hayal ediyordum ve bu sırada sapsarı parlar-ken Rand'e doğru atıldı. Tepesi atmış bir *Limonkafa*'ya** benziyordu. Rand'e çarptığında sarı ışık on kat daha arttı ve Rand yere düştüğünde kasılıyor gibiydi. Yer birden sanki küçük bir

* İlk olarak 1981'de çekilmiş, Perseus'in maceralarını anlatan film.

** Bir şekerleme markasının maskotu.

deprem oluyormuş gibi dalgalandı. Dengemi sağladığımda Odran'ın hala onun üzerinde olduğunu gördüm.

Rand'in gözleri acıyla kapanmıştı ve ellerindeki mor bir parıltıyla Odran'ın çıplak göğsünü itti. Odran'ın içinden bir şok dalgası geçti ve birkaç saniye içinde havada uçarak yere sert bir biçimde düştü. Bu sefer bir deprem olmadı. Ama herkesin merak ettiği bir şeyin cevabını keşfetmiştim.

İskoçlar kiltlerinin altına hiçbir şey giymiyorlardı.

İstemeyerek de olsa o görüntüyü gördükten sonra yirmi adım boyunca koştum ve çarpışan iki Titanın arasına girip Rand'e kalkması için elimi uzattım. Yerde oturmuş nefes nefese kalmıştı ve çok da uzak olmayan bir mesafede Odran da aynı şekildeydi. Rand bana bakarak bir çocuk gibi sıırttı ve kalbim bir iki saniyeliğine atmayı unuttu.

Saçları her yöne dağılmıştı ve yüzünün yarısı ve tişörtü kirlenmiş ve kaplanmıştı. Kaşlarının üzerinde birikmiş ter taneleri elmas gibi parlıyordu. Tam anlamıyla nefes kesiciydi.

"Jolie," dedi elimden tutarak.

"Yüzünü gören cennetlik."

Yerde duran bir havluyu alıp alnını kuruladı. "Ve ben de seni görmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Kolunu bana dolayarak neredeyse yanıma gelmiş olan Odran'a doğru ilerlerken başımın üst tarafından öptü.

"İyi iş çıkardın," dedi Rand.

"Sen de öyle," dedi Odran ve bana sarhoşmuş gibi baktı.

"Selam, Odran," dedim.

“Güzelim,” diye cevapladı ve başını hafifçe eğerek beni selamladı. “Burada ne yapıyorsun?”

Rand’ın kolundan sıyrıldım ve ona ciddi bir şekilde baktım. “Sizinle antrenman yapmayı ümit ediyordum.” Yüz ifadesinde merak vardı ve devam ettim. “Bütün bu Yeraltı gücünden yararlanıp kendi büyüm üzerinde çalışmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm.”

Rand başıyla onayladı. “Bu iyi bir fikir gibi.”

Harika, Tanrıya şükür razı olmuştu.

Christa ile ateşli bir öpüşmenin ortasında olan John’u buluncaya kadar ufkü tarayarak savaşıan asker yığınıny araştırıldı.

“John!” diye bağırdı ve sadece anında kıpkırmızı olan John’un değil, aynı zamanda Christa, Trent ve Sinjin’in de dikkatini çekti.

“Emredersiniz” diye cevapladı John itaatkar bir biçimde ve bizim olduğumuz yere doğru yürümeye başladı. John’dan mutlu his bir oyun kurucu olurdu, tam bir sporcu tipi vardı.

“Jolie ile eğitim yapmak ister miydin?” diye sordu Rand.

John kaşlarını çatı. “Ama Bella’yla savaşımayacağını söylediğini sanmıştım ...”

“Savaşımayacak,” diye sözünü kesti Rand. Ben ona en masum bakışımı atarken savaşımayacak kısmını vurgulamak istemiş gibi bana bakıyordu. “Jolie’nin güçlerine karşı kendini savunmak senin için de iyi bir antrenman olur.”

John itaat etti ve bana doğru yaklaşırken sırtı. Rand, Odan, Christa ve Sinjin’in durdukları yerin yanındaki kenar çiz-

gilerini inceledi.

“Bunu hayatta kaçırmam,” dedi Sinjin Rand ona göz ucuyla bakınca.

“John, onu fazla zorlama!” diye bağırdı Christa ve ekledi. “Jules’a yirmi koyuyorum.”

“Hey!” diyerek bir kahkaha attı John Christa’ya bakarak ve Christa da ona gülümsedi.

“Bana her şeyinle saldır. Kendimi savunabilirim,” dedim onların bu yılışık flörtleşmelerine şahit olmaktan sıkılarak.

“Bunu sen istedin kızım.” Tişörtünü yırtıp kenara fırlattıktan sonra gücümü ölçmek istermiş gibi etrafımda yavaşça dönmeye başladı.

“Araya girsem sorun olur mu?”

Arkama dönünce bize beklenti içinde bakan Trent’i gördüm.

“Trent, kendi lanet olası işine bak,” diye bağırdı Rand bize doğru birkaç adım atarken.

“Sorun değil,” diye geri bağırdım. Trent’le yapacağım bir dövüşten ve o dallamadan küçük de olsa bir intikam almaktan daha iyi bir şey düşünemiyordum. “Onunla dövüşmekten memnun olurum.”

“Tamam,” dedi Rand geri çekilerek ve John da Christa’nın yanına kenar çizgilerinin olduğu yere döndü. Bizden on adım kadar uzaktaydılar.

Trent’in karşısına geçtim ve beni bir endişe aldı. Ondan korktuğum için değil ama daha çok onun yakınında olmayı is-

temediğim için. “Bütün gücünle saldır,kendini tutma” dedim.

Trent kafasını iki yana salladı. “Hiç tutmam.”

Ve herhangi bir uyarı yapmaksızın bana doğru atılarak beni hazırlıksız yakaladı ama ben de cevap olarak o anda durduğum yerin birkaç adım gerisinde durduğumu kafamda canlandırdım ve Trent’in ayaklarımın dibine yüzüstü yapışmasını izledim. Gülmeden edemedim ve ellerimde enerjiden bir ateş topu oluştuğunu düşündüm. Sadece gösteri amaçlıydı ve onu küçük bir batma hissi verecek kadar doldurdum. Trent’in karın bölgesine nişan aldım ve fırlattım. Ateş topundan kaçmak için ok gibi atıldığında ateş topu ışıklar saçan bir meteor gibi yere çarparak paramparça oldu.

Trent ayak bileğimden tutup ben düşene kadar çekti. Düşme etkisi için kendimi hazırladım ve yüz üstü düştükten sonra üzerime atlayıp beni ağırlığıyla yere yapıştırdı. Trent kesinlikle iri yarı değildi ama benden çok daha iri ve güçlüydü.

“Seni hep bu pozisyonda istemiştim,” dedi.

Sadece gülümsedim ve bir avuç dolusu kum alıp yüzüne fırlattım, böylece bu sefer tam güçte başka bir enerji topu yaratacak zaman bulabildim. Parmak uçlarımı gıdıkladığını hissettiğim enerji topunu göğsüne fırlattım ve büyük bir gürültüyle sırt üstü yere düştü. Belki gereğinden fazla enerjiyle yüklemiştim ama o saçma sapan yorumu yaptığı için ona iyi olmuştu.

“İşte bu!” diye bağırdı Christa.

Trent vakit kaybetmeden yerden kalktı, bana doğru hücum geçerken dudakları bir hayvanın kiler gibi gerilmişti. Ağır bir gümüş hançer düşündüm ve bir kez elimde belirdiğinde

onu kullanarak saldırdım ve karnının altını sadece iki santimle kaçırdım. Ve bu ıskalama benim yanlış hesaplamamdan değil Rand'in Trent'in kolunu tutup zarar görmemesi için onu hançerin önünden çekmesi yüzünden olmuştu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Rand. "Yeterince dikkat etmiyordunuz! Kişisel meselelerinizin sizi etkilemesine izin vermeyin."

"Benim Jolie ile hiçbir sorunum yok," diye bağırdı Trent.

O elimdeki gümüş hançere bakarken cevap vermedim ama omuz silktim. Bir bakışla hançer avucumun içinde kayboldu. Onu gerçekten incitmeyi planlamış olmasam da, sanırım epey yaklaşmıştım. Onu öldürmezdi. Öldürmesi için hançeri kalbine sonuna kadar saplamam gerekirdi. Ama çok acıttı ve iyileşmesi uzun zaman alırdı. O yüzden Rand'in araya girmesi iyi olmuştu.

Kazanmama bariz bir şekilde içerlemiş Trent yorgun argın uzaklaşırken John da boks eldivenine benzer eliyle sırtımı sıvazlıyordu. "Oldukça iyiydin, Jules," dedi gülerek. "Bu kadar iyi olduğunu fark etmemiştim."

"O iyiden de iyi," dedi Christa neşe içinde. "Kazanacağından bir an bile şüphe etmedim."

Minnetle gülümserken Rand'e döndüm. Sinjin sanki zafirimle dalga geçiyormuş gibi bir kaşını kaldırarak bana bir bakış attı.

"Sinjin'le dövüşmek istiyorum," dedim. Eğer Ryder'ı yenmek için en ufak bir umudum olacaksa bir vampirle eğitim yapmak zorunda olduğumun farkındaydım. Ve benim için Ryder'ı öldürmek en başta gelen önceliğimdi.

Sinjin ileri çıktı ve dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirirken gözlerini kıstı. “Başka hiçbir şey beni bu kadar memnun edemezdi,” dedi.

“Jolie,” diye başladı Rand. “Sinjin bilmemkaç yüzyıl yaşında...”

“Umurumda değil,” dedim yenilenmiş bir kararlılıkla ve kapıştığımız arenaya doğru on adım yürüdüm. Hazırlandım ve Sinjin’e saldırabileceğine dair bir işaret gönderdim. Güldü ve birden yüzümün beş santim kadar önünde belirdi. Nefesimi tutmadan edemedim.

“Sana karşı yumuşak olmayacağım.”

“Senden böyle bir şey istemedim ki,” diye karşılık verdim, birden bacaklarımın pelte gibi olduğunu hissederken. Sinjin Ryder’dan daha güçlüydü ve Ryder’la antrenman yaptığımda beni bez bir bebekmişim gibi oradan oraya savurmuştu.

“Pekala.”

Kullanacağı bir sürü numarası olduğunu biliyordum bu yüzden defansif büyülerimin beni ona karşı koruyacağını ümit ederek etrafımda bir bariyer oluşturdum. Cadı büyülerini vampirlere karşı işe yaramıyordu ama yapabileceğim tek şey bu işe yaramama olayının defansif büyülerde değil sadece ofansif büyülerde geçerli olmasını ümit etmektir. Sanırım az sonra gerçekten işe yarıyor mu görecektim.

Arkamda maddeleştirdi ve beni sert göğsüne çekti. “Büyülerin beni hiçbir şekilde etkileyemez.”

“O zaman seni nasıl yenerim?” diye sordum nefes nefese.

Gülümsedi. “Yenemezsin.”

Sonra beni öyle bir güçle itti ki ciğerlerimdeki hava boşalarak sırt üstü düştüm. Üzerimde baş döndürücü bir biçimde dönmeye başlayan yıldızların dönüşünü birden onların yerinde beliren Sinjin'in yakışıklı yüzü kesti. Bu sefer bakışlarında dalga geçen hiçbir şey yoktu. Sadece pişmanlık ... Bir an sonra nefes alabildim ve hava boğazımı yaktı. Sinjin bana kalkmam için elini uzattı ama ben reddettim.

"Sinjin!" diye azarladı Christa. Bana doğru gelmeye başladı ama onu elimin bir işaretiyle geride durması için uyardım.

"İyiyim," diye mırıldandım.

"Özür dilerim," dedi Sinjin.

Rand üzerime eğildi ve beni avutmaya çalışmış gibi gülümsedi. "O sadece çok güçlü."

Başımınla onayladım ama ayağa kalkmak için bir harekette bulunmadım. "Herhangi biri onları nasıl yenebilir ki?"

Sinjin ileriye doğru bir adım atınca Rand dudaklarını sıktı. "Sadece en yaşlılar ve en güçlüler bize karşı savaşabilirler cim."

"Yani bu geri kalan herkesin sonunun felaket olacağı anlamına mı geliyor?" diye itiraz ettim ve hala ayağa kalkamayacak kadar başım döndüğünden dirseklerimden destek alarak olduğum yerde durdum.

"Pek değil," dedi Rand kafasının arkasını kaşıyarak.

"Diğer yaratıklar kanımızı içiyorlar," diye cevapladı Sinjin kayıtsız bir biçimde kollarını geniş göğsünde kavuştururken.

"Ne?" dedim inanamayarak.

“Onlarla dövüşebilmek için güçlenmemizin tek yolu bu,” diye cevapladı John kendini savunurcasına.

“Senin kanını mı?” diye sordum Sinjin’e, birilerinin onun kanını içmesine nasıl isteyerek izin verdiğine inanmakta güçlük çekiyordum.

“Tabii ki hayır,” diye cevapladı bu düşüncemden dolayı açıkça hakarete uğramış gibi. “Ben bir vampir efendisiyim ve kanımı başkalarıyla paylaşmam.”

Hmm, yani köleleri besleyen daha düşük rütbeli vampirlerdi. Ne iğrenç bir düşünceydi. Sonra belki de Rand’in de aynı şeyi yapmış olabileceği aklıma geldi.

“Rand, sen de...”

“Hayır,” dedi gücenerek. “İhtiyacım yok.”

Birden Rand’in eğitim yapmak için en iyi partner olabileceğini düşünerek elimi ona uzattım. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi Rand’i yenmekten başka nasıl daha iyi kanıtlayabilirdim? Elim tuttuğunda onun arkasında şekillenip onu kışının üzerine oturtan ani bir rüzgar düşündüm.

Gülümsedi. “Demek böyle olacak, ha?”

“Hadi *Warlock*, çırağın ustasıyla kapışmasına izin ver,” diye cevapladım. Biz konuşurken etrafımda dönen iyileştirici bir beyaz ışık çağırıyordum. Acımı dindirdi ve şimdi eskisi kadar iyi hissediyordum. Ayağa fırladım. Bir kurdu yenmiş ve bir vampire yenilmiştim. Beraberliğe tahammülüm yoktu.

Sinjin’in güldüğünü duydum ama dikkatim dudaklarında bir gülümsemeyle ayağa kalkmış ve bana dönmüş Rand’in üze-

rindeydi. Muhtemelen Rand de Sinjin'in yaptığı gibi benden kıyma yapacaktı ama şansımı denemek zorundaydım. Kanıtlamam gereken bir şey vardı.

Pişman olacaksın. Sesi düşüncelerimin arasına izinsiz bir şekilde girdi.

O zaman gel de beni yakala.

Bana doğru bir hamle yapmadı ama birden kendimi havada sırt üstü yavaşça süzülürken buldum. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen Rand, kendimi onun gücünden kurtarmaya çalışırken arkamdan yürüyordu. Gözlerimi kapatıp düşmeye konsantre oldum ama olmadı. Rand'in gücünü durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayakta durduğumuz yerden yaklaşık yirmi adım uzaklıktaki bir ağacın gövdesine yaslandığımı hissettim. Ve sonra hareket edemediğimi hissettim, peri Dougal'la yaptığım savaş sonrasındaki kadar felç olmuş gibiydim.

Benim kadar afallamış gözüken diğerlerine hitap etmesini izledim.

"Hepiniz, işinizin başına."

John ve Christa kol kola girmiş bir şekilde ayrıldılar ve anlaşılan Odran bizim kapışmamızdan sıkılmış olmalıydı ki ortalarda görünmüyordu. Sinjin'in yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı ve havaya karışıp kaybolmadan önce bir saniyeligi-ne durdu.

Ve sana gelince... Rand'in sözleri bana dönünce zihnimde yankılandı.

Birisini felç etmeyi bana hiç öğretmedin, diye cevapladım,

ayak parmaklarımı oynatmaya çalışırken ki bu imkansız gibi bir şeydi.

Rand şimdi önümde duruyordu ama hiçbir harekette bulunmadı. Çenesini sıkıştı ve teninin rengi gömleğinin beyazıyla tam zıt bir bronz renkteydi. Beni baştan aşağı süzerken gözleri ihtirasla yanıyordu.

“Sana öğretmediğim çok şey var,” dedi gece böceklerinin korosunun sesini kesen alçak bir sesle.

“Eee beni bütün gece boyunca bu ağaca bağlı mı tutmayı planlıyorsun?”

Omuz silkti. “Yapabilirim.” Parmaklarını yüzümde ve boyumda dolaştırırken istemsizce ürperdim. “Eğlenceli olabilir-di...” dedi parmağı gerdanıma doğru bir çizgi çizerek dolaşmaya devam ederken.

“Beni baştan çıkaracağına senin kumanda edeceğin birliklerin yok muydu?” Sesim nefes nefese çıktı.

“Evet,” dedi sadece.

Öp beni, diye düşündüm.

Rand ağzını benim ağzımın üzerine bastırmakta vakit kaybetmedi. Öpüşünde hiçbir yumuşaklık yoktu; gözü dönmüş-tü, açtı. Dili benim dilimle ihtiraslı bir şekilde dans ediyordu ve geri çekildiğinde gözlerindeki ateşi görebildim.

“Seni heyecanlandırmak için çok da fazla bir şey yapmam gerekiyor,” dedim gülerek. Söylediğimin doğruluğunu kanıtlamak için dizimi işveli bir şekilde ereksiyonuna götürdüm. “Ah, artık hareket edebiliyorum.”

“Senin etrafındayken heyecanlanmam için çok fazla çaba gerekmiyor,” diye cevapladı. Bakışlarındaki samimiyet içimi en derinlerime kadar ısıtıyordu.

Kollarımı boynuna doladığımda beni kendine çekti. “Rand, en son ne zaman uyudun?”

“Bir hafta önce. Bu gece uyumayı planlıyorum.”

“Bu gece benim yatağıma gel,” dedim cilveli bir şekilde.

Kafasını iki yana salladı. “Sen benimkine gel.”

O gece Rand’in yatak odasına gitmeden önce bacaklarımdaki tüyleri aldım ve saçımı yıkadım. Sonra tüm zamanların en çok sevdiğim kokusunu üzerime boca ettim - Benefit’in *Bana dokunduktan sonra beni terk etmeye çalış* adlı kokusunu (ah, duruma ne kadar da uygundu).

Pijama koleksiyonumu gözden geçirdim ve mavi beyaz çizgili ipek kısa bir şort ve ona uyumlu beyaz bir gecelikte karar kıldım. Göğüslerim tam da istediğim gibi sonuna kadar gerilmişti.

Bu gece Rand’le sevişmek istiyordum.

Yatak odasına kalan son birkaç adımı yürürken kalbim adımlarımın sesiyle aynı anda atıyordu. Kapı kapalıydı, kapıyı tıklattım. Cevap gelmeyince bir dokunuşla kapıyı açtım ve odanın boş olduğunu gördüm. Kaliteli maundan ahşap mobilyalarla donatılmış koyu yeşil rengin ağırlıkta olduğu odaya baktım ve Rand’in baharatlı kokusunu içime çektim. Her şey

yerli yerindeydi. Sanki daha önce hiç kimse burada yaşamamış gibi odada bir toz yumağı bile yoktu. Şimdi kendi başıma ne yapmalıyım... Yatağa oturdum ve komodinlerinden birinin üzerinde bir kitap gördüm. Kitap, Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar*'ı idi. Bağdaş kurarak oturdum ve kitabı açarak Rand'in kitap ayracını bıraktığı sayfayı açtım.

Gerçi okumak için hiç havamda değildim, sebebi ise Bay Dickens değildi. Zihnim bu gece olabileceklerle doluydu. Rand'in daveti seks için bir davet olmalıydı değil mi? Veya gerçekten yanyana yatarak uyumamızı mı planlamıştı? Uykusu olduğundan bahsetmişti.

"Dickens'ı beğendin mi?" diye sordu birden antrede belirek.

Yataktan iki adım yukarı fırlarken korkudan bir çığlık attım. Göğsümü tutarak kalp atışlarımı düzenlemeye çalıştım. "Ödümü patlattın!"

Kahkaha atarak kapıyı arkasından kilitledi sonra yatağa yaklaşp beni baştan aşağı süzdü. "Enfes görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim yanaklarımın sıcaktan kızardıklarını hissederken.

Rand başıyla onayladı ve kitabı elimden alarak bakmadan komodinin üzerine fırlattı. Kollarımı boynuna dolamak için ona yaklaştım ama o geri durdu.

"Banyo yapmam gerek. İğrencim."

İğrenç demek abartı olurdu. Yıkanmaya gelince, su olmadan büyüyle temizlenebilirdi ama hiçbir zaman gerçek bir duş kadar işe yaramazdı.

Hayal kırıklığımı gizledim. “Tamam, ben burada olacağım,” dedim geniş yastıklarının yumuşacık rahatlığına gömülürken.

Gülümsedi ve kirli tişörtünü çıkararak gergin karın kaslarını sergiledi. Rand’in göğsü tam anlamıyla hayranlık uyandırıcıydı. Her kası bir ressamın elinden çıkmış gibi düzgündü ama Rand vücut geliştiren adamlar gibi iri yarı değildi. Mükemmeldi. Şu anda olduğu gibi görünmek için kendini büyüleyip büyülemediğini sormuştum ve bunu düşünebilmeme bile alınmıştı.

Evet, Rand her şeyiyle müthişti.

“Tanrım, muhteşemsin,” diye fısıldadım.

İltifatıma gülümserken uzanarak parmaklarıyla yüzümü okşadı. “Hayır, Jules, muhteşem olan sensin.”

Bu takma adımları ilk defa kullanıyordu.

“Hemen dönerim,” dedi ve banyoya girdi. Suyun sesini ve sonra Rand’in bir şeyler mırıldandığını duydum. *Norveç Ağacı’nı** söylediğini anlamam bir dakikamı aldı. Sesinin alçaldığını ve daha yüksek bir tona ulaşmaya çalışırken detone olduğunu duyunca gülümsedim.

Suyun sesi durdu ve dakikalar sonra banyodan belinde sarılı beyaz bir havluyla, ıslak, taranmamış saçlarla ve çıplak göğsüyle güzel bir adam çıktı.

“Yine benim Beatles CD’i mi dinliyordun?” diye sordum.

Sadece gülümsedi.

* *Norwegian Wood*: The Beatles’in şarkısı.

Bir saniye daha bekleyemedim ayağa kalkarak başımı göğsüne yasladım. Sıcaklığı inanılmazdı. Birden, Sinjin buz gibi soğukken ona asla bu şekilde sarılmaktan zevk alamayacağımı kavradım. Aklıma takılan bu garip düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Şimdi Sinjin'i niye düşünüyordum ki?

Rand çenemi kaldırarak ona teslim olmuş vücudumu sarıp beni öptü ve beni yatağa yatırarak üzerime yerleşti.

"Rand, seviş benimle," diye fısıldadım.

Kocaman bir gülümseme dudaklarında belirmeden önce bir an için tereddüt etti ve durdu. Kollarımı başımın üzerine uzatıp beni öperken karnımda bir ateş yanıyordu. Parmaklarımdan başlayıp kollarımdan aşağı geceliğimi indirene kadar ellerini dolaştırırken, dilini de meme uçlarımda gezdiriyordu. Ben nefes nefese parmaklarımı saçları arasında dolaştırırken o da göğüs uçlarımda emiyordu.

"Daha ne kadar bekleyebilirim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Şu anda hiç sabırlı biri gibi hissetmiyorum."

"Zaten çok bekledik." Evet, yaklaşık altı ay kadar.

Göğüslerimin üzerinde dolaşan ellerinden bir tanesini karnımdan aşağı indirdi ve baldırıma gelince durdu. Hiç uyarmadan şortumun kenarından bir parmağını içime itiverdi. Bu izinsiz giriş karşısında ağzımdan bir inilti çıkarken sırtım istemdişi bir şekilde yay biçimini aldı. Seri bir şekilde çıkarıp tekrar içime iterken birinci parmağın yanına bir ikincisi de katıldı.

"Rand," dedim inleyerek ve birden durdu.

Gözlerimi açtığımda onunkilerin sımsıkı kapanmış olduğunu gördüm.

“İyi misin?” diye sordum.

Gözlerini birden açtı ve zorlukla gülümsedi, “İyiden de iyiyim.”

Ama hiç de iyiden iyiymiş gibi gözüküyordu. Acı içindymiş gibi görünüyordu. Dediğini kanıtlamak istercesine parmaklarını tekrar çalıştırmaya başladığında onları daha derinlere itmesi konusunda onu cesaretlendirmeye çalışarak altında kıvrandım. Parmaklarımı gergin sırtından aşağı kaydırarak müthiş vücudunu hissetmenin keyfine varıyordum. Seni ürperiyordu.

“Rand, seni şimdi istiyorum,” diye yalvardım.

Belli belirsiz bir tereddüt yaşadıktan sonra beline sarmış olduğu havluyu hızla çekip açık bacaklarımın arasına yerleşti. Ereksiyonunun kadınlığıma değdiğini hissedebiliyordum. İçime girmesi için onu cesaretlendirmek adına kendimi ona ittim.

“Beni daha fazla azdırma,” diye yalvardım onun içime girmesini engelleyen şeyin ne olduğunu merak ederken.

İçime girmemek için gösterdiği direnç yüzünden gözlerimi açınca gözlerinin yine sımsıkı kapalı olduğunu, ellerinin ise yorgan kılıfını sıkarken yumruk haline geldiğini gördüm. Seks yapmak üzere olan birisi gibi değil de tırnakları sökülen veya kıkına sıcak şiş sokulmuş biri gibi gözüküyordu.

“Rand?”

O kadar ani ayağa kalktı ki neredeyse dengesini kaybediyordu ve sanki gelmiş geçmiş en büyük migren ağrısına yakalanmış gibi başını tuttu. “Gitmek zorundasın, Jolie, şimdi,” dedi sessiz bir şekilde.

Şok içinde doğruldum ve kalbimin altmışıncı kattan serbest düşüş yapıyormuş gibi mideme yapıştığını hissettim. “Ne?”

“Sadece... sadece gitmek zorundasın,” dedi ve hızlı bir şekilde banyoya girdi. Kapıyı kapar kapamaz duşun sesini duydum.

Neler oluyordu yahu? Bir ihtiras denizinin tam ortasında-ken birden kalkıp duş almaya mı gidiyor? Nasıl yani? Geceliğimi düzeltip ayağa kalktım ve öfkeli mi yoksa endişeli mi olmam gerektiğini çözmeye çalışarak banyonun kapısını açtım.

“Rand, iyi misin?” Endişeli olma yolunu seçtim.

İki elini de banyo duvarına dayamış, vücudundan aşağı döken suya doğru dönmüştü. Ereksiyonu sönmüştü.

“Neredeyse bağlanıyorduk.” Sesi derinden geliyordu.

“Bağlanıyor muyduk?” diye tekrarladım, birden bunun ne anlama geldiğini hatırlayarak – cadıların bağlanması onların evlenmesi demekti. Bağlanma vergi muafiyeti sağlıyor muydu emin değildim ama bağlanmış çiftlerin başına onları ayıracak herhangi bir şey geldiğinde bunun kalan tarafın ölmesine veya çıldırmasına neden olduğuna emindim.

Ve bağlanmaya bu kadar yaklaştığımız gerçeği büyük bir şoktu ve ödümü patlatmıştı. Rand’i seviyordum. Bundan emindim. Ama bu adımı tam da bir savaş patlamak üzereyken atmak istiyor muydum? Pek değil. Artık kaderimde bir manastır hayatı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Nasıl?” dedim üsteleyerek.

“Kendimi dizginleyemedim...” dedi ve hala banyo duvarı-

na yaslanmış halde iç çekti. “Bağlanmamızı sağlayan feromonlar senden çok kuvvetli bir şekilde yayılıyordu ve vücudum seninkine uyum sağlamıştı. Karşı koymaya çalıştım...”

“Ve karşı koyabildin mi?”

“Sanırım. Şu anda bağlanmış gibi hissetmiyorum.” Suyu kapattı ama sanki bir maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmış bir halde cam duşakabinin içinde kaldı.

“Rand, iyi olacak mısın?”

Bana baktı ama bakışlarını anında aşağı indirdi. “Yatak odasına döner misin? Şu anda sana bakarsam olabileceklerden korkuyorum.”

İnanılmaz! Seks yapmam niye böyle imkansızdı? Galiba son zamanlarda yaşadığım en fazla hareket son rahim kanseri teşhisi testinde yaşadıklarımды. İnanamayarak başımı iki yana salladım ve yatak odasına dönüp kendimi bütün umutsuzluğumla beraber yatağa bıraktım.

“Peki bana bağlanmanın nesi bu kadar kötü?” diye sordum, şeytanın avukatını oynamak istercesine.

“Bağlansak ve ben bu savaştan sağ çıkamasam, bu seni öldürebilir.”

“O kısmı anlıyorum; demek istediğim gelecek için,” dedim onun savaştan sağ çıkamayacağı kısmını duymamış gibi yaparak. Bu düşünmeyi reddettiğim bir şeydi ve savaşmayı bu yüzden öğrenmek istiyordum - Rand’i... ve Sinjin’i korumalıydım.

“Bilmiyorum.”

“O zaman biz şimdi neyiz?” diye sorarak ısrarımı sürdürdüm, kızmaya başlıyordum. İçinde bulunduğumuz duruma hepsinden daha fazla kıızıyordum. Kadınların da testisleri olsaydı seks yapamamaktan şu anda benim testislerime de kramp girebilirdi.

İçimde büyüyen öfke patladığında Rand kafasını sadece sağa sola sallıyordu. “O zaman ne diye beni bu gece buraya davet ettin?”

“Çünkü yanında olmak istiyordum ve kendimi tutabileceğimi düşündüm.”

Başımınla onaylayarak yaşadığım kafa karışıklığı kasırgası yüzünden gözlerimi kapattım. Yani bir taraftan endişelerini anlayabiliyordum, her zaman olduğu gibi sadece beni düşünüyordu. Ama diğer yandan bu durum bizi daha önce de bulduğumuz gibi daimi bir çıkmaza sürüklüyordu ve bu durum benim tahammül sınırlarımın ötesine geçmeye başlamıştı.

“Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum, Rand,” dedim yavaşça.

Banyodan dizlerinin üzerine gelen mavi bir bornoz giymiş bir şekilde çıktı. Koyu kahverengi kıllarla kaplı biçimli baldırlarına odaklandım. Lanet olası bacakları bile seksiydi. Bacaklarından yukarı bakınca bana beyaz bir sabahlık uzattığını fark ettim.

“Bu sabahlıkla örtünmekten rahatsız olur muydun?”

Sabahlığı aldım ve yere bıraktım. Yakıcı bir sıcaklıktan buz gibi bir soğuğa geçmek kesinlikle eğlenceli bir şey değildi. Bağlanmadığımız için rahatladığımı kendime hatırlatmam gerekti

Çünkü şu anda tek konsantre olabildiğim şey bulunduğumuz durumun nasıl sürekli aynı şekilde kalabildiğiydi.

“Artık devam edemeyeceğim,” dedim kapıya doğru ilerlerken.

“Jolie...”

Ona döndüğümde gözyaşlarım boşanıverdi. “Bitti, Rand. Benimle olmak istiyorsundur ya da istemiyorsundur.”

“Jolie eğer bana bir şey olursa, bu seni öldürebilir - ne dediğimi anlıyor musun?”

“Evet!” diye bağırdım. “Gerizekalı değilim!”

Kafasını iki yana salladı ve bakışlarını indirdi. “Güvenliğini tehlikeye atmak istemiyorum.”

“Savaş bittiği zaman hakkında konuşuyorum,” diyerek bastırdım. “O zaman ne olacak?”

“İkimizden biri tutuklanabilir veya öldürülebilir...” diye başladı.

“Kazandık diyelim. O zaman ne olacak?”

Kafasını iki yana sallayarak çok uzun bir süre boyunca yere baktı. “Bilmiyorum, Jolie. Bağlanma fikri beni ölesiye korkutuyor.” Düşünceli bir halde gözlerime baktı. “Bağlanmak beni bir kere neredeyse öldürüyordu. Bir kez daha bunu göze alabilir miyim bilmiyorum.”

Tartışmanın gereksizliğini düşünüp kafamı iki yana salladım - savaşın neredeyse başlamak üzere olduğu gerçeğinden dolayı endişelendiğini düşünüyordum; bir daha hiçbir zaman bağlanmayı düşünmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ben

de bağlanma fikrine aşığım diyemesem de yine de incinmiştim. Beni avutmak istermiş gibi uzandı ama fikrini değiştirerek elini indirdi.

“Eğer her şeyin doğal sürece göre ilerlemesine izin vermeye niyetli değilsen ben senin neyin oluyorum?” diye sordum, göz yaşlarım akmaya hazırdı.

Ellerini saçlarının arasından geçirince su damlaları borozunun boyun kısmına serpildi. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum ve süzülerek yanaklarımdan aşağı akıyorlardı ama umurumda değildi. Söz konusu Rand olduğunda hiçbir şeyin istediğim gibi gitmeyeceği gerçeği kafamı çok meşgul ediyordu. Yutması çok zor bir hap gibiydi.

“Bunu o şekilde düşünme, Jolie,” diye başladı.

“Ya nasıl düşünmeliyim?” Tekrar sessizliğe gömüldü. “Sen soruma cevap vermeyeceksin o yüzden ben vereceğim - ben senin için her zaman neysem şimdi de oyum... yani hiçbir şey!”

“Jolie...”

Onu susturmak için elimi kaldırdım. “Bana yaptığın hiç adil değil, Rand. Seni aşmalıyım ve yoluma devam etmeliyim.”

“Üremenin cadılar için zor olduğunu da görmelisin.”

Elimi söylediği şey önemsizmiş gibi salladım. “Bunu zaten biliyorum. Mathilda bana söyledi. Ama birlikte olabilmemiz için bir ihtimal olsaydı bunu rahatlıkla feda edebilirdim.”

“Eğer sana bir bebek veremeseydim bu eninde sonunda beni mahvederdi.”

Kapıya doğru dönerek kapı tokmağını çevirdim. "Artık devam edemeyeceğim, Rand."

"Jolie," dedi kapı açılmayı reddederken. "Gitme."

"Kapıyı aç," dedim sertçe, kaçmak, uzaklaşmak istiyordum.

Bir anda yanıma geldi. "Tanrım, bunun benim için de çok zor olduğunu görmüyor musun?"

"Senin için zor mu?" diye dalga geçtim aniden ondan uzaklaşarak. "Olasılıkları kabullenmeyen sensin, ben değilim. Bu yüzden, hayır, bunun senin için birazcık bile zor olduğunu düşünmüyorum."

"Gelecekte olabilecek bir bağlanmaya hayır demedim," diye düzeltti yavaşça.

"Ama aynı zamanda hoş da karşılamıyorsun bu fikri." Durdum ve gözlerimdeki yaşları sildim. "Ve bu benim için yeterli değil."

"İlişkimizin gayet iyi gittiğini düşünüyordum. Neden daha önce nasılsa o şekilde devam edemiyoruz?"

"Rand, seks yapamıyoruz. Bu nasıl bir ilişki?"

"Belki..."

"Artık bunu tartışmanın bir manası yok."

Elini kapıya vurdu, düş kırıklığı apaçık ortadaydı. "Ta ki ben sana bağlanana kadar mı?"

"Evet, yani hayır!" diye bağırdım. "Bilmiyorum, lanet olsun." Ve bu tamamen doğrudu. Rand ile bir ilişkim olsun istiyordum. Bağlanmak istiyor muydum? Bilmiyordum. Ama ya

hepsi ya da hiç mi olmalıydı? Rand böyle düşünüyor gibiydi. Hmm, Rand ile olabilmek için bağlanmayı göze alır mıydım? Evet, alırdım.

“Eğer cinsel herhangi bir şey yaşamaya kalkarsak, bu bizi bağlayacaktır.”

Parmaklarımı kapı tokmağından çekerek ona döndüm. Geldiğimiz nokta şuydu - bağlanma korkusuna rağmen beni seçmesini istiyordum. Bağlanmak önemsiz bir mesele haline gelene kadar beni sevmesini istiyordum.

“Bütün bunlara değer miyim buna karar vermen gerekiyor.”

“Her ne kadar savaş...”

Yumruklarımı sıktım. “Savaşı boşver; ben savaş sonrası hakkında, geleceğimiz hakkında konuşuyorum. Savaş sonrasında sağ kalırsak aramızda neler olacağı hakkında düşünmelisin çünkü şu anki halimize dönmek istemeyeceğim.”

“Bu bir uyarı mı?” diye sordu çenesini sıkarak.

“Evet, seni beklemekten sıkıldım. Evet, birbirimize bağlanma olasılığımız var ama bu benim almaya hazır olduğum bir risk ama sen hazır değilsen, bunun üstesinden gelmeliyim.” Durdum ve bir azizin kararlılığıyla ona döndüm. “Şimdi, lanet olası kapıyı aç.”

Beni öpecekmiş gibi hamle yaparak elimden tutup beni kendine çekti ama elimi tutuşundan çekip kopardım. Onun bana dokunmasına izin veremezdim yoksa bütün söylediklerim boşa gitmiş olurdu. Kapı tokmağının serbest kaldığını fark ettim ve kapıyı açarak koridorda ilerlemeye başladım.

Üç gün geçti ve ben hapishanedeymişim gibi takvimimin üzerindeki her geçen günü kalın, siyah bir çizgiyle çizdim. Aksi halde günler eriyerek son zamanlarda hayatımın aldığı biçim olan monotonluk havuzunun içine karışabilirlerdi. Bella ile savaşa doğru giden bitmek tükenmek bilmeyen bir yolda sıkışmış gibiydik.

“Senin ilişkin nasıl gidiyor?” diye sordu Christa zaten dolu olan ağzına biraz daha ekmek sıkıştırırken. Rand’in devasa mutfağında dirseklerini masaya koymuş suratında bilmiş bir ifadeyle beni izliyordu.

Başka bir tarafa baktım ve ne zaman ilişki durumumu, daha doğrusu olmayan ilişki durumumu düşünsem boğazımda oluşan yumruyu yuttum. Rand’le yaşadığım son hayal kırıklığını

Christa'ya anlatmamıştım. Anlatırken aynı şeyleri tekrar yaşayacak gücüm yoktu. Aslında olanları kafamın içindeki bir kasa ya bir daha asla hatırlanamayacakları şekilde kilitlemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

“Penisi olan herhangi bir şeyden uzak duracağıma yemin ettim,” dedim yarısını yediğim etli patatesli böreği çöpe götürürken.

Christa kaşlarını çattı ve birkaç yudum süt içti. “Rand ile ikinci aşamaya geçtiğiniz zaman ne oldu peki?”

İkinci aşama mı? Üçüncü sınıfa geri mi dönmüştük? Hem madem aptalca cinsel kelimelerden bahsediyorduk Rand ikinci aşamanın çok daha ilerisine gitmişti. Ama bu da düşünmek istemediğim başka bir şeydi.

“Rand söz konusu olduğunda söylenecek bir şey yok,” dedim kesin olarak, tabağı mı durulayarak bulaşık makinesine koyarken.

“Ya Sinjin?”

“Sinjin’le hiçbir şey yok,” diye kestirip attım, belki de biraz fazla kesin bir şekilde.

Christa son bezelye tanelerini ağzına attı ve ayağa kalktı. “Evet kesin. O gerçekten çok tatlı biri ve eminim vampirler yaktakta oldukça edepsizdirler.”

Tabağını bana uzattı ve onu durularken bir yandan da Sinjin’le seksin nasıl olacağını çok merak etmeye başlamıştım. “Bilemem.”

“Anladığım kadarıyla erkekler söz konusu olduğunda iki seçeneceğin var.” Siyah mermerden mutfak tezgahına yaslandı ve

işaret parmağını kaldırdı. “Birinci seçeneğin Rand ve ben paramı ona koyuyorum ama o olmazsa Sinjin var.” İkinci parmağını kaldırdı. “Ve o da ikinci seçeneğin.”

“Rand artık seçenekler arasında değil,” dedim mutfak tezgahının kenarında duran hepsi de Christa’ya ait olan bir yığın tabağı bulaşık makinesine doldurup bir yandan kafamı sallayarak. Christa, temizlikten nefret ediyor gibiydi. “Ve Sinjin de olmaz. İkisinin de penisi var, hatırladın mı?”

Rand’in ve Sinjin’in erkekliklerini düşününce karnımda bir karıncalanma hissettim.

Christa üçüncü parmağını kaldırdı. “Ve diğer seçeneğin de her ne kadar dediği hiçbir şeyi anlayamasam da Odran olabilir. Gerçi siz epey iyi anlaşıyor gibisiniz.”

Periler Kralı ile herhangi bir cinsel münasebetimin olabileceği ihtimalinden bahsedince ağzım açık kaldı. Sürekli çiftleştiği dişi perilerin yatağına rahat bir şekilde uzanmış görüntüsü gözlerime saplanan bir bıçak gibiydi. “Aman Tanrım Chris, Odran yürüyen bir STD* makinesi gibi. Öyle bir şey ASLA olamaz!”

Kafası karışmış görünüyordu. “Periler STD kapabiliyorlar mı ki?”

Güzel ve daha önce üzerinde hiç düşünmediğim bir soruydu. “Hmm, bilmiyorum.” *Finish* marka toz deterjanı almak için lavabonun altına eğildim ve bulaşık makinesinin dispensersinin içine döktüm.

“Sanmıyorum, sence?” diye sordu hala şaşkınlık içindeydi. “Herhangi bir doğaüstü yaratık STD kapabiliyor mu merak

* Sexually Transmitted Diseases: Cinsel yolla bulaşan hastalıklar.

ediyorum. Daha önce hiç bel soğukluğu olan bir kurt adam veya frengi olan bir vampir duydun mu?”

“Vampirler frengiye dirençlidir,” diye böldü konuşmamızı Sinjin’in sesi ve bir anda doğrulunca kafamı mutfak tezgahına çarptım.

“Lanet olsun Sinjin!” diye bağırdım kafamı ovalarken, bir yandan da acıyı alması için büyü yapıyordum. Her zamanki gibi siyahlara bürünmüş, alabildiğine seksi, fakat bir o kadar da tehlikeli görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi gülümsemek üzereyken. “Bella’nın deklarasyonu elimize ulaştı. Bu yüzden seni götürmeye geldim.” Sinjin’in konuşmamızın ne kadarını duyduğu konusunda endişelenmeye başlamıştım ama Bella’nın deklarasyonunun ulaştığı haberi endişelerimi silip attı.

“Bella’nın isteklerinin olduğu mektup mu?” diye sordum.

Sinjin onayladı. “Randall kütüphanede bir toplantı yapacağını söyledi ve ben senin de orada olmak isteyeceğini düşündüm.”

Ürperdim ve bu ürperti Sinjin yüzünden miydi yoksa Bella’nın deklarasyonunu yollamış olması yüzünden miydi emin değildim.

“Bize haber verdiğin için teşekkürler,” dedim ve bulaşık makinesinin kapağını kapatarak ekstra sıcak yıkama düğmesine bastım (Christa’nın tabaklarını durulama konusunda sorunları vardı) ve Sinjin’in arkasından kütüphaneye doğru yürümeye başladım.

“Hmm, peki vampirler bel soğukluğu kapabilirler mi?” diye

sordu Christa.

“Hayır,” diye cevapladı Sinjin, merdivenlerden yukarı doğru kayarak çıkıyormuş gibi görünüyordu.

“Peki nezle veya grip?” diye konuşmaya devam etti Christa.

“Hayır ve hayır,” diye cevapladı Sinjin ve gözlerini belerte rek bana baktı.

Kütüphaneye girdiğimiz anda ardı arkası kesilmeyen sorulardan kurtulmuştuk. Her ne kadar şöminede ateş yanıyor olsa da oda sanki hayaletler işgal etmiş gibi soğuktu. Rand, Odran, Nigel ve John şöminenin etrafında toplanmışlardı. Hepsi ayakta duruyordu, onlara aldırış etmeden şömineye en yakın ikili koltuğa oturdum. Christa da yanıma oturdu.

“Üzgünüm, akşam yemeğimizi yiyorduk,” dedim utangaç bir şekilde gülümseyerek. Gülümsemem Rand'e bakınca kayboldu. Odaya girdiğimizde bize bakmamıştı bile. Sadece elinde tuttuğu mektubu diğer elinin avucuna vuruyordu. Mektuba gelince, ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ve duyduğum kaygı ve kötü bir şeyler olabileceği hissi kusacakmışım gibi hissettiriyordu.

Rand hemen okumak yerine mektubu elinin içinde parmaklarının eklem yerleri beyazlaşana kadar sıkıca tuttu.

“Neyi bekliyoruz?” diye sordum daha fazla dayanamayarak.

Rand ifadesiz bir şekilde bana baktı. Son karşılaşmamızdan bu yana birbirimizi ilk görüşümüzdü. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu ve duygularındaki soğukluk bakışlarımı indirme sebep oldu. Ona bakamıyordum, aklımdan neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Trent.”

“Onsuz başlayın,” dedi Christa tedirgin olduğu zamanlarda yaptığı gibi gergin bir şekilde bacaklarını sallıyordu.

“Herkes burada olmalı,” dedi Rand kesin bir şekilde.

Ve der demez Trent içeri girdi ve özür dilemeden kendini Christa ve benim oturduğumuz koltuğun karşısındaki koltuğa attı. Kendisinin çok önemli biri olduğu sanrısı altında hareket ettiği kesin gibiydi. Herkesin yüzünün asıldığını fark ettim ama kimse bir şey demedi.

Rand dışında.

“Dakiklik bir erdemdir, Trent.”

Trent masum bir tavır takınıp “neden bahsediyorsun?” demek istemiş gibi ağzını açtı. Kafasını sallayan Rand bir mektup açacağını kırmızı renkteki bal mumu mührün altından geçirip mektubu açtı. Soluk kahverengi parşömeni açıp mektubu gözden geçirerek boğazını temizledi.

“İlgili şahsa,

‘İlk Meclis’in Öğretisi’nde belirtildiği gibi, eğer bizim tarafımız kazanırsa, şartlarımız şu şekilde olacaktır:

‘Bella Sawyer hakkında:

‘Bella Sawyer Yeraltı Kraliçesi ve bütün vampirlerin, kurtların, şeytanların, perilerin ve cadıların lideri olacaktır. Tüm yaratıklar Meclislere bölünecek ve Meclisler Kraliçe tarafından kararlaştırılacak bölgelere atanacaklar. Her mülk sahibi mülklerini Kraliçe’ye devredecek ve Meclisler Kraliyete ait topraklarda yaşayacaklar. Kraliyet topraklarında yaşayan her-

kes kiracı sayılacak ve Kraliçe'ye sadakatlerini kira ödeyerek gösterecekler.”

“Ne?!” dedi Trent sıkılmış yumruğunu koltuğunun kolçağına vururken. “Hiçbirimiz mülk sahibi olamayacak mıyız?”

“Anlaşılan öyle,” dedi Rand Trent’e bir bakış fırlatarak.

“Sence askerlerinin bundan haberi var mıdır?” diye sordum onun tarafında olan herhangi birinin böyle bir şeyi nasıl kabul etmiş olabileceğini merak ederek.

Odran başını sağa sola salladı. “Hayır, sanmıyorum.” Sonra tekrar Rand’e döndü. “Okumaya devam et.”

Rand başıyla onaylayarak okumaya devam etti. “Aşağıda adı geçmeyenler de dahil olmak üzere Rand Balfour’u destekleyen herkesin dikkatine:

‘Hepiniz Kraliçe’nin tebaası olacaksınız. Balfour’a sadık kalanlar Kraliçe’nin birliklerine onların istediği her şeyi yapmaları için verilecekler.”

“Köleler gibi mi?” diye sordu Christa ağzı açık bir şekilde.

John kollarını ona dolayarak kulağını dişledi. “Üzülme beğim, ben seni koruyacağım.”

Christa gülümseyerek John’un geniş göğsüne yaslandı. Aynı şekilde mutlu olabilmeyi dileyerek onlara bakarken içim acıdı. Rand’e bir bakış attığımda hem onları hem de beni görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını fark ettim.

“Evet, belirtildiği gibi yenilirsek hepimiz Bella’nın askerlerine köle olacağız,” dedi Rand.

“Bu kadarını tahmin etmiştim,” dedi Sinjin bir esnemeyle.

“Kazanmasına izin veremeyiz,” dedim, gözlerim dolmuştu. Söylemek için çok aptalca bir şeydi, belki ilkokul düzeyindeydi ama birden kaybedecek ne kadar fazla şeyimizin olduğu gerçeği kafama dank etmişti. Bizim tarafımız kazanamazsa hayatlarımız dayanılmaz bir hal alacaktı, tabii ölmezsek.

Rand bana baktı ve anlayış göstererek mektubu göğsüne bastırdı. “Belki de hanımefendiler ben devam etmeden önce dinlenmeye çekilmeli?”

Sesimin bana ihanet edeceğinden şüphe edip *Hayır*, diye düşündüm kızmış bir şekilde. *Bu hepimizi ilgilendiriyor. Okumaya devam et.*

Jolie, dedi Rand.

İyiyim.

“Neler oluyor?” diye sordu Trent Rand’e şöyle bir bakarak.

“Düşünceleriyle konuşuyorlar,” diye yanıtladı Christa ve anlaşılan hala salaklığına kızgın bir biçimde ona baktı.

Rand cevap vermedi ama bir iki saniye bekleyip nerede kaldığına karar verdikten sonra okumaya devam etti. “Rand Balfour hakkında:

‘Kraliçe’nin uşağı olarak görevlendirileceksin. Mülkün Kraliçe’ye devredilecek ve sadece Kraliçe’ye hizmet etmek için yaşayacaksın.’”

Yüzü ifadesizdi ve hiçbir duygu yansıtmıyordu. Fazla duraksamadan devam etti. Boğazımda öyle bir yumru vardı ki konuşamıyordum. Ona yaklaşmak, dokunmak ve iyi olacağını

söylemek istedim ama hareket edemiyordum.

“Perilerin Kralı Odran hakkında:

‘Kraliçe’nin eşi ve onun komutanı olacaksın.’”

“O iğrenç yaratığın eşi olmayacağım,” dedi Odran ellerini sıkarak yumruk yaparken. “Ölmeyi tercih ederim.”

Bella’nın kendine eş olarak Odran’ı seçmesi beni sadece bir an için şaşırttı. Sonra bunun politik bir karar olduğunu fark ettim; eğer Bella perileri kontrol edebilirse, tüm Yeraltı yaratıklarının üzerinde gerçek bir hakimiyet kurmuş olacaktı. Stratejik bir peri ittifakı olmadan periler hala koyduğu kanunların dışında kalacaklardı. Davet edilmeden herhangi bir kimsenin bir peri köyünü bulması imkansızdı. Periler üzerinde hakimiyet kurabilmek için böyle bir hareket mantıklıydı.

“Sinjin Sinclair hakkında: bir hain olduğun için idam edileceksin.”

“Sinjin!” dedim zorlukla.

Verilen hüküm yüzünden ben ne kadar çileden çıktıysam Sinjin de çoğu şeyde olduğu gibi bir o kadar umursamaz görünüyordu. Yalnızca gülümsedi ve benim de endişelenmemem gerektiğini anlatmak istermiş gibi elini kaldırdı. “Devam et, Randall,” dedi duygusuzca.

Rand, Sinjin’in ona nefret ettiği isimle hitap etmesine cevap bile vermedi ve mektubu okumaya devam etti. “Jolie Wilkins hakkında ...”

Bella’nın Sinjin’in idamını istemesinden dolayı o kadar şaşırmıştım ki Rand’in adımı okuduğunu fark etmem zamanımı

aldı. Bana doğru baktığında vücudumdan yukarı tırmanan endişe hissini geri bastırdım.

“Oku,” diye cırladım.

Gözlerini indirerek devam etti. “Kraliçe’nin emrinde olacak, Kraliçe’nin ölümlerini diriltecek ve Kraliçe’ye kahini aramasında yardım edeceksin.”

“Neyi aramasında?” diye sordu Trent.

Nereden başlayacağımı bile bilmeden içimi çektim. “Bella beni kaçırdığında kahin olduğunu iddia ettiği bir cadıyı geri getirmeme zorlamaya çalışmıştı.”

“Kahin tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu John.

“Bella kahinin tarihin akışını değiştirebileceğine inanıyor,” diye açıkladı Varick turuncu saçları ateşin ışığında parlarken.

Başımınla onayladım. “Kadın, Bella’nın aradığı kahin değildi. O yüzden hala onu aradığını düşünüyorum.”

“Kim bu kahin?” diye sordu Odran.

Omuz silktim. “Kimse bilmiyor.”

Odran derin düşüncelere dalmış gibi çenesini kaşıdı. “Böyle bir şeyi ilk defa şimdi duydum.”

Daha yaşlı perilerin kahinden haberleri olup olmadığından emin değildim ve sessiz kaldım. Bir kahinin gerçekten var olduğundan bile emin değildim.

“Başka neler biliyorsun?” diye sordu Varick ilgisizmiş gibi. Ama vücudunun bir şahinin bir tarla faresine kilitlendiği gibi benim cevabıma kilitlendiğini görebiliyordum.

Omuz silktim. "Söylediklerimden başka bir şey bilmiyorum."

Varick başıyla onayladı ve cevabımı kabul etmiş gözüktü. Tekrar Rand'e dönüp okumaya devam etmesi için ona elimi sallayarak işaret ettim.

"Artık Kraliçe'ye bir yararın olmayacağı zaman, Ryder..."

Rand okumayı kesti ve kalbim güm güm atarken mektuba göz gezdirdi. "Rand lütfen!" diye yalvardım.

Kafasını iki yana salladı ve okumaya devam etti. "Ryder seni nasıl uygun görürse o şekilde kullanma hakkına sahip olacak." "Nasıl uygun görürse" kısmını ciddiyet içinde vurguladı. Dudakları bana bakarken sımsıkı kapanmıştı ve gözleri nefretle yanıyordu.

Ryder'ın beni istediği gibi kullanma hakkına sahip olacağı düşüncesi yüzünden içimde bir şey ölmüş gibi hissediyordum. Ryder beni öldürürdü.

"Jolie!" diye bağırdı Christa.

"Saçının bir teline bile dokunamayacak," diye söz verdi Rand sıkılmış dişlerinin arasından ve mektubun sayfalarını sanki Ryder'ın boğazıymış gibi elinin içinde sıkmaya başladı.

"Seni korumaya hevesli birden fazla kişi var, cicim," dedi Sinjin şeytani gülümsemesiyle. "Beni de onların arasında sayabilirsin."

"Senin için savaşacağız, Jolie," dedi Trent ve her ne kadar ona sinir olsam da gülümseyerek teşekkür ettim.

Rand'in elindeki kağıt tomarının arasından tüy kadar ha-

fif fakat içeriği bir bomba kadar ağır başka bir mektup sıyrılıp havada süzülerek sert zemine düşerken tekrar Rand'e baktım. Aşağı eğilip mektubu alırken Rand ağır çekimde hareket ediyor gibiydi.

"Sana gönderilmiş, Jolie," dedi ciddiyetle ama mektubu bana vermek için herhangi bir harekette bulunmadı. Rand hiçbir şey değilse bile korumacıydı.

"Sen oku," diye fısıldadım, okumayı bırak ona dokunamayacağımdan korkarak.

"Pekala," dedi sesinden aslında bunu hiç de yapmak istemediği anlaşıyordu. Bu sefer mektup açacağıyla zaman kaybetmeyerek sert bir şekilde mektubu yırttı.

"Jolie, benim olacaksın."

Mektup Ryder'dandı.

"Her şekilde benim olacaksın. Vücudunu nerede ve ne zaman istersem kullanacağım."

Farkında olmadan nefesim kesilmişti. Birden sanki kaynar suyun içine batırılmışım gibi cayır cayır yandığımı hissettim. Rand'e bakarken kalbim göğsümden çılgınlar gibi atıyordu.

"Bu saçmalığı daha fazla okumayacağım," dedi Rand ve iğrenerek mektubu yere fırlattı.

Ama nasıl ki korkunç bir kazayı izlemekten kendinizi alamazsınız ben de o şekilde mektubun geri kalanını öğrenmek zorundaydım. Her ne kadar o anda kusmak üzere olsam da mektubu bitirme ihtiyacı duyuyordum. Mektuba dikkatle baktım ve onun elimde olduğunu düşündüm. Heyecanlı bir fino köpeği gibi ellerime zıplamadan önce mektup yerde yu-

varlandı. Kendisi kadar korkunç, sadece Ryder'a ait olabilecek derecede okunmaz el yazısını çözmeye çalıştım.

“Seninle besleneceğim. Eğer beni reddedersen, seni öldüreceğim.” Sesim kısık ve boğuk çıkıyordu. “Bir de not var,” diye fısıldadım. “Bu anının tadını çıkar.”

Son kelimeyi söylediğimde mektuptan çıkan bir ışık odanın uzak köşesindeki duvarın ortasına yansıdı. Işıktan çeşitli renkler yayıldı ve birkaç saniye sonra projektörden yansıyan bir film makarasında olduğu gibi ışıklar görüntülere dönüştü.

İçinde bir karyola ve bir sandalyenin bulunduğu bir oda belirdi. Karyolanın üzerinde perişan halde bir kadın yatıyordu. Orada yatan kadının ben olduğumu hemen anlayamadım. Karyolaya bileklerimden kelepçelenmişim ve üzerimde spor yaparken giydiğim spor sütyenim ve likra taytlarım vardı. O sırada yalmzıdım.

Kapı açıldı ve Ryder içeri girdi. Onu görünce kalbim yerinden oynadı. Siyahlar içindeydi ve motorcu botlarının yere vuruşu kalbimin güm güm atmasıyla eş zamanlıydı. Ryder'ın yüzü geniş ve çirkindi. Cehennem Melekleri'ne benzeyen tehlikeli bir duruşu vardı. Elindeki yemek tepsisi dikkatimi çekti. Tepsiyi yatağımın kenarına bırakıp elinde bir sandviçle bana yaklaşırken bütün bu olanlar déjà vu gibiydi. Ne kadar aç olduğumu bilerek sandviçi uzanamayacağım bir yerde tutup benimle oynadı. Getirdiği yemeği reddedişimi izledim ve bir sonraki sahnede neler olacağını çok iyi biliyordum.

Elini ağzımın üzerine kapatıp kafamı aniden çevirerek ko-

* Harley Davidson marka motor kullanan grupların kendilerine taktıkları isim.

kumu içine çekti. Gömleğinin bir parçasını yırtıp ağzıma soktu. Kelepçelerimden kurtulmaya çalışırken onu tekmeleyip yüzünü tırnaklarımla çizmemi izledim. Çıldırmış bir şekilde tayıtı yırtıp kafasını bacaklarımın arasına sokarak kasığımdan ısırdı. İzlerken sanki kendi hafızası varmış gibi kasığım sızlamaya başladı.

Ama bu sanal bir gerçeklikti ve Sinjin Ryder'a seslenmemişti ki bu bir tek anlama geliyordu ... Ryder amacına ulaşacağını düşünüyordu.

Ama ben bana tecavüz etmesini izleyecek değildim. Hele ki bunu bir grup seyirciyle beraber kesinlikle izlemeyecektim.

“Yeter,” dedim yutkunamayarak.

Mektubu yere bıraktım, şimdi ışıklar parkenin üzerinde dans ediyordu. Rand ayakkabısıyla onu ezdi ve ışık neler olduğunu anlayamayacağımız kadar soldu.

“B...ben gitmek zorundayım,” dedim akmaya başlayacak gözyaşlarımın sele dönüşeceğini hissederken. Ayağa kalktıgımda hissettiğim ateş ve aniden dönen başım yüzünden kol-tuğa tutunarak dengemi sağlamak zorunda kaldım. Odadan dışarı fırlayarak koridordan aşağı ilerledim.

Christa arkamdan “Jolie!” diye bağırdı ama duramazdım. Tek bildiğim uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmam gerektiği idi.

Koşmaya başladım, kendimi merdivenlerden aşağı savurarak mutfığa ulaştım. Mutfak kapısını ardına kadar açıp dondurucu gece havasını içime çektiğimde ciğerlerimin yandığını hissettim. Kapıyı kapattım ve beni görmemeleri için savaş eğitimi yapan askerlerin tam tersi istikamette yapabildiğim kadar

hızlı koşmaya başladım. Artık nefes nefese kalmışken ve göz yaşlarımı görüşümü göremeyeceğim kadar bulanıklaştırmışken kendimi durmaya zorladım.

Etrafımdaki ağaçlar dönmeye başladılar ve dondurucu gece havasında titreyerek bir kara ağaca yaslandım. Ryder'ın görüntüleri zihnimi yaktı, beni hiç terk etmeyecek olan o görüntüler...

"Jolie," dedi Rand dirseğimden tutarak beni kendine çeken. Hıçkırıklar içinde kendimi kollarına bıraktım. Başımın üzerinden öptü ve beni sımsıkı sararken kulağımda sıcak nefesini hissediyordum. "Ryder hiçbir zaman yanına yaklaşamayacak, söz veriyorum."

Ve bir anlığına gerçekten güvende hissettim. Kısacık bir an. Ama biliyordum ki uzun sürmeyecekti. "Bella kazanırsa yapabileceğin bir şey kalmayacak."

"Seni her zaman koruyacağım. Ne olursa olsun." Başımı ellerinin arasına aldı ve gözlerime bakabilmek için yüzümü kendinden uzaklaştırdı. "Neden o piçin sana yaptıklarını bana anlatmadın?" Ayışığı yakışıklı yüzünde ışıldıyordu. Endişe dolu yüzünde...

"Sana söyledim," diye başladım konuşmaya ve sonra neyi kastettiğini anladım. "Bana tecavüz etmedi, Rand, Sinjin onu durdurdu. İzlediklerimiz neler olabileceğinin bir ön gösterimi."

Rand'in dudakları sımsıkı kapalıydı. "Sana dokunmasına asla izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kapadım, nefesimi düzenlemeye, Ryder'ın gö-

rüntülerini hafızamdan silmeye çalışıyordum.

“Jolie!” diye bağırdı Christa bana sarılırken. “Geçti!” diye fısıldadı tükenmiş bir halde.

Ama geçmemişti. Her şey iyi olmaktan çok uzaktı ve uzun zamandır ilk defa bu kadar dehşet içindeydim.

ped

Neden savaşmak istediğimi anlatmak için Sinjin'i bulmak zorundaydım, yapabileceğim tek şey buydu. Rand'in bana yardım etmeyeceği kesindi. Geriye bana yardım edebilecek sadece Sinjin kalıyordu. Kafa kafaya mücadelemizden sonra Sinjin istese beni ikiye ayırabileceğini kanıtlamıştı. Onu yenebilmemin tek yolu kanını içmektir. Ryder'ı yenebilmemin de tek yolu buydu, o yüzden yapmalıyım.

Bütün gün uyudum ve şimdi gece olmuştu. Yatağımın ayak ucunda gayet rahat bir biçimde uyan Plum'ı rahatsız etmemeye çalışarak gerinip ayağa kalktım. Üzerime bir kot pantolon, bir süveter, bir anorak geçirdim ve spor ayakkabılarımı giydim. Kapıdan çıkmak üzereydim ki kendime

aynada bakmaya karar verdim.

Saçım karmakarışık. Uykudan kalktığımdaki gibi duran buklelerimi sadece bir düşünceyle ılık ılık parlayan buklelerle değiştirdim. Gözlerimi kırptığımda dudaklarım pembe bir rujla boyandı, yanaklarım al al oldu ve kirpiklerim koyu siyaha boyanırken gözlerimin etrafına da kömür grisi çizgiler çekilmişti. Evet, güzel görünmek istemiştım, ne var yani?

Bir dakika daha kaybetmeden yatak odamın kapısından dışarı çıktım ve Pelham Malikanesi'nin arka taraftaki girişine doğru gitmek için merdivenlerden aşağı koştım. Her zaman ki gibi Rand'in birlikleri eğitim yapmakla meşguldü ve Sinjin'i bulmak atasözündeki gibi samanlıkta iğne aramaya benzer bir şey olacaktı.

Bir peri yanımdan geçerken elinden tuttum.

"Pardon ama vampir Sinjin'i bulmaya çalışıyorum. Onu gördün mü?"

"Hayır," dedi elini elimden hızlıca çekerek yürümeye devam ederken. Gerizekalı.

Sinjin'i bulmamın en kolay yolu onu askerlerin arasında aramaktı. Bu yüzden kaba periyi eğitimlerin sürdüğü alana doğru izlemeye karar verdim. Savaştlıkları yere gelince durdum. Oraya mümkünatı yok gitmezdim. Kazara başıboş bir ateş topu tarafından yakılabilir veya fazla hevesli bir kurt adamın yoluna çıkabilirdim ... liste böyle uzayıp gidiyordu. Bunun yerine kenarda durup tanıdık bir vampir görene kadar bekledim.

"Pardon!" diye bağırdım. Bana sinirli bir bakış atıp elini kaldırarak rakibini durdurdu.

“Sinjin’i arıyorum,” dedim utangaç bir şekilde gülümseyerek.

“Besleniyor,” dedi diğer vampir.

“Nerede?”

“Kampta,” diye cevapladı ilk konuştuğum vampir. “Kampta” sözcüğü izci toplantısındaki çocukların konuşması gibi gelmişti ve bunu sivri dişli bir ağızdan duymak daha da acayipti.

Elimi sallayarak teşekkür ettim ve hızlıca tepeye tırmanıp vampir çukurlarına yöneldim. Sinjin besleniyordu ... Aldığım bu haber neden hoşuma gitmemiştir bilmiyordum ama gitmemiştir işte. Burada sadece o amaç için insanlar bulunduğunu biliyordum ama bir şekilde bu zamana kadar bunun ne anlama geldiğini düşünmemiştim. Tabii ki Sinjin’in de beslenecek bir insanı olacaktı.

Vampir çukurlarına ulaştığımda bölge terk edilmiş gibi gözüküyordu. Yaklaştım ve orada kalan insanların yaşadığı millerce uzanıyormuş gibi gözükken çadırlarının ötesini göremedim. Çadırlar birbirlerine yapışık bir şekilde kurulmuştu, bu yüzden aralarından geçip vampirlerin kaldığı yere ulaşmanın bir yolu yoktu. Sinjin’i bulabilmek için geçebileceğim bir yer arayarak çevrelerinde dolaştım. En sonunda iki çadır arasında küçük bir yol buldum ve ilerlemeye başladım.

Çadırların çevresindeki meşaleler biraz ışık sağlıyordu ama içerisi bir mezar kadar karanlıktı. Gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışırken ayağım bir kutuya takıldı. Tepemdeki ağaçların dalları ayışığı öyle bir gölgelemişti ki ona bile güvenemiyordum. Yaşayan veya ölü herhangi bir şey bulmak umuduyla etrafımı taradım. Başaramayınca kutuların arasından santim

santim ilerleyerek yoluma devam ettim. Konuşma sesleri duyduğumda arka tarafı meşalelerle aydınlatılmış yakınlardaki bir çadırda iki kişinin silüetini gördüm. İçeridekilerden biri belki Sinjin olabilirdi.

Konuşanlardan biri Sinjin mi değil mi anlamak için yavaşladım. Eğer o ise, içeri girdiğimde nasıl bir manzarayla karşılaşacaktım? Bilmek istediğimden emin değildim. Ve dahası birisi geldiğini nasıl belli ederdi ki? Vuracak bir kapı veya çalacak bir kapı zili yoktu ki. Çadırın hemen dışında durup dinledim ama hiçbir şey anlayamıyordum.

“Burada tam olarak ne yapıyorsun acaba?” Arkamdan bir ses geldi.

Olduğum yerde bir metre zıplayarak daha önce hiç görmediğim bu adama, ehmi yani vampire döndüm. Parlayan gözleri ona canavarımsı bir görüntü veriyordu.

“Ben, ee, ben Sinjin’i arıyordum, Sinjin... Sinclair.”

“Eminim öyledir. Onun akşam için aperatifi misin yoksa ana yemeği mi?”

Gözlerimi kıstım. “Hiçbiri değilim.”

“Onun için ne kadar da üzücü. Belki de lezzetli vücudunu benimle paylaşmak istersin? Bu gece henüz beslenmedim.”

Buz gibi parmağını yanağımdan aşağı kaydırıldı. Ayak bileklerim başka bir kutuya çarpana kadar geriledim.

“Ben yemek listesinde değilim,” diye tısladım.

“İnatçı,” dedi köpek dişleri alt dudağının üstünde belirirken sırıtarak. “Yemeğimi baharatlı severim.”

Sonra üzerime atladı. Göğsünü iterken dengemi kaybederek içinde neler olup bittiğini anlamaya çalıştığım çadırın girişine doğru düştüm. İçeridekilerden özür dilemeye fırsatım olmadı çünkü bir vampir üzerimde başını boynuma doğru yaklaştırıyordu. Köpek dişlerinin boynuma değdiğini hissettiğimde çırpınarak onu üzerimden atmaya çalıştım.

“Kalk üstümden seni orospu ç...”

“Stephen!” Bu Sinjin’in sesiydi. “Derhal hanımefendiyi bırak.”

Vampir hemen ayağa kalktı ve eğilebildiği kadar eğilerek Sinjin’in çadırının girişine kadar geriledi. Kalbimin atışlarının düzelmesini bekledim ve yuvarlanarak ayağa kalktım. Sinjin başıyla işaret eder etmez vampir çadırı terk etti.

“Bana saldırıyor ve sen öylece yürüyüp gitmesine izin mi veriyorsun?” diye sordum.

Sinjin karşımdaki bir sandalyede oturuyordu ama tek odaklanabildiğim şey dizine doğru uzanmış, boynundan, çıplak göğüslerine kanlar süzülen kızıl saçlı kadındı.

Gülümsedi. “Senin insan olduğunu sezdi, aşkım, ve bu kampta kalan insanlar kolay bir hedef olarak düşünülür.”

“Çok güzel,” dedim parmak uçlarımı boynuma bastırıp ısırılmaya ne kadar yaklaşmış olduğumu fark ederek.

“Şimdi bana neden geldiğini söyle, cicim, bize katılmak için olabilir mi?”

Kendime çeki düzen verip ona bir bakış fırlattım. “Hayır.”

Kadının göğsünü iri eliyle avuçladı. “O zaman neden gel-

din, biriciğim?”

Ellerimi belime koydum. “Özel bir neden.”

Başıyla onayladı ve şimdi sinirlenmiş olan kadına döndü. “Candy, bize izin verir misin?”

Candy? Gerçekten mi?

Bana düşmanca bakışlar attı ama o düşmanca bakışlar Sinjin’e döner dönmez şehvetli bir gülüşe dönüştü. Vücudundan aşağı damlayan kanı görmemek için bakışlarımı yere indirdim. Ryder’la alakalı hatırlamayı hiç istemediğim görüntüler geldi aklıma.

“Ama yeni başladık, doymuş olman mümkün değil.”

“Doymadım, hayatım, ama eğer Jolie’nin bana ihtiyacı varsa önceliğim o olur.”

Böyle düşündüğü için Tanrı’ya şükrettim. Candy ayağa kalkıp Sinjin’in dudaklarına bir öpücük kondurduğunda kenara çekildim. Aynı bir tuvalet pompasının tıkanmış bir tuvaleti açmaya çalışırken çıkardığı sese benzer epey yüksek sesli bir öpücüktü. Sinjin öpücüğü kabul ettikten sonra hayatımda gördüğüm en kısa mini eteğin içinde duran Candy’nin kışına bir tokat atıp onu döndürerek dışarı yolladı. Çadırdan çıkmadan önce bana öfke dolu bir bakış daha attı ve ben bu bakışa nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden sadece gülümsedim.

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedim. “İşin bitmediyse bana daha sonra gelmemi söylemeliydin.”

Kafasını iki yana salladı. “Zamanımı seninle geçirmeyi tercih ederim, aşkım. Belki tatlı niyetine bana kendini sunmak istersin? Kanın tattıklarımın en iyisiydi.”

Kafamı iki yana salladım. “Üzgünüm ama hayır, istemem.”

“Pekala, senin için ne yapabilirim, cicim?”

İç çektim. “Yardıma ihtiyacım var, Sinjin.”

Gözlerini kapatarak gülümsedi. “Dudaklarından çıkmasına bayıldığım kelimeler...” Gözlerini açtı ve beni dikkatle izledi. Ayağa kalkıp aramızdaki dört adımlık mesafeyi katedince ona rahatsız edici derecede yakınlaşmış oldum. Geri çekilerek çadırın dış tentesine sırtımı yasladım. Kafamı kaldırıncı siyah gömleğinin düğmelerinin yarıya kadar açılmış olduğunu ve arasından çok az yoğunluktaki siyah kıllarla kaplı gergin göğüs kaslarının görüldüğünü fark ettim. Yutkundum.

“Sana nasıl yardım edebilirim?” diye fısıldadı.

“Nasıl yardım edebileceğini söylemeden önce şunu belirtmeliyim ki sana güvenmek zorundayım Sinjin. Başka birinden yardım isteyemem.”

“İlgimi çektin, cicim.”

Başım la onayladım ve isteğimi söyleyebileceğim en iyi yolu düşündüm. En iyisi direkt söylemekti. “Savaşmak istiyorum.”

Başıyla onayladı, isteğimi duyunca hiç de şaşırmamış gibiydi. “Neden?”

Neden diye sorması hayır demesinden daha iyiydi. Belki de ilerleme kaydediyorduk.

“İki nedenden dolayı. Birincisi Ryder’ı ben öldürmek istiyorum. Kanımı neredeyse tamamen emdiğinde ve sonra bana tecavüz etmeye çalıştığında kendi kendime bir söz verdim Sinjin. Bana yaptıklarını ve başka kadınlara da yaptığına veya

yapacağına emin olduğum şeyleri ödetmek için onu öldüreceğime yemin ettim.”

Sinjin başıyla onayladı. “Onu tam da bu nedenlerden dolayı ben öldürmeyi planlıyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Onu öldüren ben olmalıyım, Sinjin. Sen veya Rand değil. Bu benim intikamım.”

Başıyla onayladı. “Ve diğer nedenin?”

Bakışlarımı indirdim ve bir adım geriye atmaya çalıştım ama kendimi yine çadırın dış tentesine yaslanmış halde buldum. Meşale ışığında Sinjin’in sırtışını görebiliyordum. Karşı karşıya dururken bana daha geniş bir alan bırakmamasının nedenlerini anlayabiliyordum ... Sinjin, Odran’dan sonra, Yeraltı yaratıklarının belki de en azgınıydı.

“Diğer neden sana çok aptalca gelebilir...”

“Seninle ilgili hiçbir şey bana aptalca gelemez, biriciğim.” Rahatsız edici şekilde yaklaşana kadar üzerime eğildi. Öpebilecek kadar yakın.

Zorlukla yutkundum. “Senin ve Rand’in iyi olacağınızdan emin olmak istiyorum.”

Kahkaha attı ama gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Derin ve ciddi bir şey. “Ben başımın çaresine bakabilirim, cicim ve Randall da çok güçlü bir *warlock*.”

“Biliyorum ama bu sizin iyi olduğunuzdan emin olmak istediğim gerçeğini değiştirmiyor.”

“Endişelenmeni takdir ediyorum. Eğer bize bir şey olursa bizi geri getirebilirdin değil mi?”

Buna kafa yormuştum. “Bilmiyorum. Zaten her anlamda çoktan ölüsün bu yüzden seni geri getirebilir miydim emin değilim.”

Başıyla onayladı. “Oldukça iyi bir noktaya parmak bastın, cicim. Ya Randall?”

“Ne zaman ölmüş birini canlandırırsam Rand bana yardım etti. İnanıyorum ki ölüleri geri çağırabilmem ikimizin büyüsünün bir karışımı sayesinde oluyor. Bella ile beraber denememe rağmen o cadıyı geri getirememiştim. Belki de bunun nedeni büyümün yalnızca Rand’in büyüsüne karıştığı zaman çalışıyor olmasıdır.”

“Başka bir iyi nokta daha. Görünüşe göre bunu her açıdan düşünmüşsün.”

“Evet, düşündüm. Çok riskli. Ve Bella’nın senin için neler planladığını düşününce...”

Sinjin gülümsedi. “Benim için endişelenmene minnettarım, cicim. Bu...” Üzerime aramızda birkaç santim kalana kadar iyice eğildi ve nefesini boynumun yan tarafında hissettim. “Tatmin edici.”

Hissettiğim nefesi sırtımın ürpermesine neden olurken gözlerimi kapadım. “Bana destek olacak mısın?”

Tanrıya şükür geri çekildi. “Sana her zaman destek oldum.”

Sanırım bu “evet” anlamına geliyordu. Rahatladım. “Teşekkür ederim, Sinjin.”

“Ve Randall savaşman hakkında ne düşünüyor?”

“Rand benim herhangi bir harekette bulunmamı yasakladı.”

“Aha.”

“Ona senden yardım istediğimi söyleyemezsin tamam mı?”

“Tabii ki, aşkım, tabii ki.” Bir an durdu ve sonra bana gü-lümsedi. “Savaşa karşılaştığımız zamanki kadar hazırlıksız bir şekilde mi gitmeyi düşünüyorsun?”

Hmm, Sinjin zekiydi. “Hayır,” dedim.

“Peki bunun icabına nasıl bakmayı düşünüyorsun?”

Yutkundum. Bu muhtemelen onun sevmeyeceği kısım ola-caktı. “Şimdi, düşündüğüm iki şey var. Kaçırılmamdan önce Rand bana kendimi nasıl savunmam gerektiğini öğretmesi için Ryder’ı tutmuştu. Ama sen Ryder’dan çok daha güçlü olduğun için bu işi eminim sen daha iyi yapabilirsin.”

“Bu planı sevdim,” dedi kafasına yatmış gibiydi. “Ama dü-şündüğün iki şey olduğunu söylemiştin?”

Başım la onaylarken yanan meşalelerin çadırın tentelerine vuran ve titreşip dans eden gölgelerine baktım.

“Evet, düşündüğüm diğer şey ise senin kanını içmem ge-rektiği.”

Bir saniye durdu ve sonra benden uzaklaşarak kafasını geri-ye atıp bir kahkaha patlattı.

“Bu hiç de o kadar komik değil,” dedim tanıdığım eski Sin-jin’in geri gelip gelmediğini merak ederken. Bunun hiç sorun çıkmadan halledilemeyeceğini tahmin etmişim. Bana sırtını döndü ve tekrar bana dönmeden önce çadırın diğer tarafına yürüdü.

“Cicim, ben bir Vampir Efendisiyim. Kimse benden besle-

nemez.”

İç çektim. “Bunu anlıyorum Sinjin ama sen bu konuda yardım isteyebileceğim ve güvenebileceğim tek vampirsin. Aynı zamanda da en güçlülerisin.”

“Varick en yaşlı ve güçlü olandır.”

“Ama bana yardım etmez ve onun kanını zaten istemem.”
Adamla daha yeni tanışmıştım.

“Eğer türümden herhangi birisi bir insanın benden beslenmesine izin verdiğimi öğrenirse, bütün itibarımı kaybederim.”

“Ben bir cadıyım.”

Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve anlamaya çalışıyormuş gibi beni süzdü. “Evet sen bir cadısın, biriciğim, ama aynı zamanda da insansın.”

“Kimseye söylemem,” dedim daha da ümitsizleşerek. Hemen kabul etmeyebileceğini öngörmüştüm ama bana olan ilgisinden dolayı beni tamamen reddetmeyeceğini ummuştum.

“Kanımın sana ne yapacağını biliyor musun?” diye sordu bana tekrar sokulduğunda, kaslı göğüsleri onlara dokunmam için bana yalvarıyorlardı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Ama tükürüğümün sana ne yaptığının farkındasın değil mi?”

“Beni iyileştirdi.”

“Kanım çok daha güçlü, cicim.” Kanını içme fikri birdenbire şehvetli bir şeymiş gibi gelmeye başlamıştı ve bunun hakkın-

da ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Evet, Sinjin inanılmaz seksiydi ama ...

“Beni daha güçlü yapacak mı?” diye sordum.

“Evet, elbette.”

“Ryder’a karşı kendimi savunabilecek miyim?”

“Evet.”

“Ryder’ı öldürebilecek kadar güçlü olacak mıyım?”

Kafasını yana eğerek düşündü. “Belki.”

“O zaman bu göze aldığım bir risk.”

Gülerek sanki öpmek istermiş gibi bana yaklaştı. Gözlerini kapadım - elimde değildi, bu içgüdüsel olarak verdiğim bir tepkiydi.

“Daha kabul etmedim, aşkım.”

Gözlerimi açtım. Yani beni öpmek istememiş miydi? Şimdi kendimi tam bir salak gibi hissediyordum. “Seni korurdum Sinjin, Bella’ya karşı,” dedim zırvalayarak, utancım yanaklarını al al lekelerken.

Gülümsedi. “Korumana ihtiyacım yok. Bella’nın ordusundakilerin hepsinden daha güçlüyüm.”

Tamam, istemekte olduğum iyiliğe eşdeğer karşılık olarak ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden insan bazen yalvarmak zorunda kalabilir. “Lütfen, Sinjin ...”

“Yapabileceğin bir şey var,” dedi hastalıklı bir gülümsemeyle ve mideme aniden giren krampı bastırmak zorunda kaldım.

“Erkeklerden uzak duracağıma yemin ettim ve öylesine

seks istemiyorum,” diye böldüm konuşmasını daha çok kendime hatırlatmaya çalışır gibi.

Söylediklerimden gram alınmamış gözükererek kahkaha attı. “Neden erkeklerden uzak duracağına yemin ettin, biriciğim?”

“Çünkü hepsi birer baş ağrısı ve bana mutsuzluk dışında hiçbir şey vermediler. Cinsellikten elimi eteğimi çekmeye karar verdim.”

“Çok üzücü, cicim, halbuki sen minicik, şirin bir şeysin,” dedi beni baştan aşağı süzerken. “Her ne kadar seninle sevişmekten çok zevk alacak olsam da aklımda başka bir şey vardı.”

“Peki bu şey nedir?” İçimi bir şüphe kaplarken kısa bir anlığına durdum. Aklından neler geçiyordu kim bilebilirdi. Asıl soru ise söylediği şeye razı gelecek miydim?

“Seni ben eğiteceğim ve her gece buluşacağız. Ama karşılığında sen de her gece kahinin yerini bulmaya çalışacaksın.”

Gözlerimi kıstım. Sinjin birdenbire neden kahinle ilgilenmeye başlamıştı? Hmm, ne zaman Sinjin’in asil bir tarafı olduğunu düşünmeye başlasam, bencillikle karışık çirkin bir tarafı ortaya çıkıyordu.

“O kadının kim olduğu hakkında veya onu nasıl bulabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Onun gerçekten bir kadın olup olmadığını bile bilmiyorum ve bu yüzden ortada bir kahin olduğuna bile ikna olmuş değilim.”

“Psişik yeteneklerin vardı değil mi, aşkım?”

“Evet, ama güvenilmezler.”

Başıyla onayladı. “Bu kadarı bile benim için yeterli.”

“Peki ya kahini bulamazsam, o zaman ne olacak?”

“Sorun olmaz.”

Kahinin olası varlığıyla neden ilgilendiğini çözmeye çalışarak onu süzdüm. Tabii ki hiçbir zaman bana nedenlerini açıklayamayacaktı ama bu onları merak etmeme engel değildi. “Bu Varick’in fikri mi?”

Başını iki yana sallayarak ellerimi tuttu. Elleri buz gibiydi ve ellerimi geri çekmemek için çabaladım. “Bu senin ve benim aramda kalacak, anlaştık mı?” diye sordu.

Başımla onayladım - başka bir seçeneğim var mıydı ki? “Bu bana kanını vereceğin anlamına mı geliyor?”

Hiçbir şey demedi ama bileğini ağzına götürüp köpek dişlerini göstererek gülümsedi. Bileğini ısırduğında irkilmedi bile. Yaradan siyah bir kan pıhtısı kolunun iç kısmına doğru aktı.

“Yala onu,” diye fısıldadı.

Saçımı geride topladım ve kolunu tuttum. “Beni sizden biri haline getirecek mi?”

Bir kahkaha attı. “Hayır.”

Parmaklarımı bileğinin etrafına sararken durdum. Bunu gerçekten yapabilir miydim? Yani ben kırmızı et bile çok az yedim...

“Bana bak,” dedi. “Seni izlemek istiyorum.”

Anlaşılan bundan zevk alıyordu - benim için sorun yoktu. Bakışlarımı onunkilere sabitleyip kanı dirseğinden yaladım. Tuzlu, metalik ve iğrençti. Kusma hissimi bastırmaya çalışarak dirseğinden bileğine doğru yalamaya devam ettim. Köpek diş-

lerinin açtığı yara izlerini yalamaya başlayınca gözlerini sımsıkı kapatıp başını arkaya attı.

“Yeter, cicim,” dedi ve gözlerini açıp kolunu çekti. Nefes alış ve veriş arasındaki süre uzamıştı. “Nasıl hissediyorsun?”

Bileğini ağzına götürdü ve açık iki yarayı yaladı. İki yara da anında kapandı ve derisi eski haline döndü.

Omuz silktim. “Aynı.”

“Otur,” dedi ve Candy ile beslenmesini bölmeden önce onun oturduğu portatif sandalyeyi gösterdi.

“İyi hissediyorum, Sinjin.”

“Sandalyeye ihtiyacın olacak, aşkım, beni kırma.”

Omuz silkerek oturdum.

“Bu yaptığımızı kimsenin bilmesine izin veremezsin, anlıyor musun?”

“Söz veriyorum, Sinjin. Kimseye bir şey söylemeyeceğim.”

Hmm, karnımda hissetmeye başladığım bir şeyler vardı - milyonlarca kelebeğin kanat çırpışı gibi bir şeyler. “Bir şey hissediyorum,” dedim avucumu karnıma bastırırken.

“Acı mı?”

Başımı sağa sola salladım. Kelebeklerin kanat çırpışı daha da güçlenerek derinlerimde bir yerde ısrarlı bir uğultuya dönüştü. Birden sıcacık hissettim ve soğuk bir gündeki sıcak bir esinti gibi hissettiğim sevinç içime aktı.

“Harika hissediyorum,” dedim dudaklarımda bir gülümseme belirirken.

“Daha ayrıntılı anlat, biriciğim,” dedi Sinjin önümde diz çökerken.

“Sanki,” gözlerimi kapatarak o hissi tanımlamaya çalıştım. “Sanki uçuyor gibiyim.”

Her yanıma mutluluk sardı ve gülmeden duramıyordum. Kelebekler içimde kümelenmişlerdi ve yine gülmek için ağzımı açtığımda nefesimle beraber bir renk cümbüşü içinde dışarı süzıldüler. Hayranlık içinde onlara bakakaldım. “Kelebekleri görüyor musun, Sinjin? Çok güzeller.”

Kahkaha attı ve sesi o kadar bulaşıcıydı ki ben de onunla gülmeye başladım.

“Halisünasyon görüyorsun, biriciğim.”

“Sen onları göremiyor olabilirsin ama onlar burada, çadırın içinde her yerdeler.” dedim onların çadırda döne döne uçup çadırın tentesine konmalarını izlerken. Onların yanına gitmek için ayağa kalkmaya çalıştım ama Sinjin’in dizimin üzerindeki eli beni durdurdu. Sinjin’in elinin bacak arama doğru hareket ettiğini fark edip rahatlayarak tekrar sandalyeye oturdum.

“Çok soğuksun, Sinjin.”

“Cicim,” dedi Sinjin ve çeneme dokundu. Yüzüne bakınca nefesim kesildi; gözleri buz mavisi renkteydi ve parlıyordu.

“Gözlerin!” dedim. “Ve sen ... sen çok yakışıklısın, Sinjin.”

“Teşekkür ederim, biriciğim. Şimdi odaklan. Neden erkeklerden uzak duracağına dair yemin ettin?”

Gözlerinin buz mavisi renginden başka hiçbir şeye odaklanmak istemeyerek başımı sağa sola salladım.

“Cevap ver bana, aşkım,” diyerek ısrar etti.

“Çünkü incindim,” diye yanıtladım tam da inanılmaz parlak bir turuncu ve siyah renkte bir kelebek elimin üzerine konarken. Kolumun üzerinde aynı bir şov köpeği gibi kasıla kasıla yürürken sanki bana gösteriş yapmak istermiş gibi incecik kanatlarını indirip kaldırıyordu.

“Neden incindin?” diye devam etti Sinjin saçlarımı okşarken. “Seni kim incitti?” Sesi öfkeli ve hükmeder bir tonda çıkıyordu.

“Rand,” diye cevapladım dalgın bir şekilde, kendini beğenmiş ve gösteriş yapan güzel monarkın yükselerek kanatlarını açmasını hayran hayran izlerken.

“Sana ne yaptı?” diye sordu Sinjin.

“Hiçbir şey, zaten problem de buydu,” dedim. Sesim uzaklardan geliyordu. “Onunla seks yapmak istedim ve o beni reddetti.”

“Seks” kelimesi geçince, Sinjin baldırımı daha sıkı tuttu. “Neden yapamadı, aşkım?”

Konuşmamıza ilgimi kaybederek başımı sağa sola salladım. Benim küçük monarkım benden sıkılarak çadırın tentesinde duran arkadaşlarının yamna uçmuştu. Sonra sanki küçük arkadaşım onlara fısıldamış gibi hepsi birden çadırın tentesinden uçarak beni sardılar, kağıt kalınlığındaki kanatları beni gıdıklıyordu. Fevkalade yaratıklardı.

Sinjin çenemi eğerek kelebeklere değil de ona bakmam için zorladı. “Neden seninle sevişmedi, cicim?”

“Bağlanacağımızdan korkuyordu.”

Birden kelebekler Sinjin'in sorgulamasından canları sıkılmış bir halde uçup gittiler. Lanet olsun ona!

Sinjin yanımda kaskatı kesildi. "Jolie, sen ve Rand bağlandınız mı?"

Ama bağlanmak veya bağlanmamak umurumda değildi. Sadece kelebeklerin geri gelmesini istiyordum. "Kelebekleri korkutup kaçırdın. Nereye gittiler bilmiyorum."

"Aşkım, eğer sen ve Rand bağlandıysanız bunu bana söylemen çok önemli."

"Bu neden bu kadar önemli?" diye sordum kızarak.

"Çünkü eğer bağlandıysanız sana kanımı asla vermemeliydim ve şu anda burada olmamalıydın."

"Bağlanmadık," diye cevapladım, çadırdaki kelebek kaldı mı kalmadı mı diye araştırırken ama geldikleri kadar hızlı kaybolmuşlardı.

"Emin misin?"

"Evet, bağlanma şansımız olmadan durdu."

Sinjin başıyla onayladı ve rahatlamış bir şekilde güldü. "Güzel, bunu duyduğuma sevindim."

Esnedim ve sandalyeye geri yaslanırken Sinjin'in sert göğsüne başımı dayadım. Birden başım dönmeye başladı. "Niye bu kadar önemsiyorsun, Sinjin?"

"Eğer sen ve o bağlanmış olsaydınız, senin ve benim aramızda hiçbir şey olamazdı."

Sinjin ve benim birlikte olmamız fikrine güldüm. Gerçi

bunu neden bu kadar komik bulduğumu tam olarak anlayamamıştım ama... Anlamaya çalışmak yerine odanın dönmesini durdurmaya çalıştım. "Biraz tuhaf," dedim oda yerli yerine oturmaya başlarken sandalyeyi sıkıca tutarak.

"Ne tuhaf, biriciğim?"

"Hiçbir şekilde sevişemiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım." Durumun gitgide çılgın bir hal aldığını fark ederek kıkırdarken elimi yüzüme kapadım.

"Ben seni hayal kırıklığına uğratmazdım," dedi gülümseyerek baldırlarımda ellerini yukarı aşağı gezdirirken.

Sandalyemde arkama yaslanırken ceketimi çıkarıp yere fırlattım. "Kanın kendimi çok iyi hissetmemi sağlıyor, Sinjin. Neden bana bu şekilde hissedeceğimi söylemedin?"

"Böyle hissettireceğini bilmiyordum."

Ona tekrar baktım ve parmağımı yüzünde dolaştırdım. "Sence ben çekici biri miyim, Sinjin?"

Başıyla onayladı. "Güzelsin."

Ellerimi göğsünün üzerine koydum. "Ve benimle seks yapar mıydın?"

"Yeter ki iste," diye cevapladı belimin iki tarafından büyük elleriyle tutarak. Soğuk temasını sweatshirt'ümden hissedince titredim.

"Peki Rand'in sorunu ne?"

Sinjin iç çekti ve sanki konuşmak istediği en son şey Rand'mişçesine ellerini belimden çekti. "Bağlanma yeni birtakım kurallar içeriyor, cicim." Durdu ve dikkati dağıldığından

ayağa kalktı. “Kesinlikle bağlanmamalısın, anlıyor musun? Tehlikeli.”

Başımı sağa sola salladım. “Evet hepsini duydum - eğer ona bir şey olursa ben de ölebiliymişim, pöh! Neyden nefret ediyorum biliyor musun Sinjin?”

Başka bir mutluluk dalgası içimde yükseldi ve onu içimde tutmak için gözlerimi kapadım.

“Hayır, cicim, söyle bana.”

“Kanından daha fazla içmek istiyorum.”

Kahkaha attı. “Yeterince içtin, aşkım. Bana neyden nefret ettiğini söyle.”

“Yeraltındaki kuralların hepsinden. Neden bu kadar fazla kural var?”

“Bu bizim yöntemimiz,” diyerek çadırın girişine yöneldi. “Beslenmeliyim, Jolie, açken senin yanında olmak gitgide daha zorlaşıyor.”

Gömleğimi yukarı kaldırarak karnımı açtım. “Isır beni Sinjin, sen bana kanını verdin, bu yüzden ben de sana benimkini vereceğim.”

Birdenbire üzerimdeydi ve bana doğru eğilirken belimin kenarlarından tuttu. Vücudum boyunca aşağı inip yüzünü karnıma yaslayarak gözlerini kapatırken kokumu derin derin içine çekti. “Hayır, cicim, kanımı sana daha yeni verdim. Şimdi onu geri almam yazık olur.”

İçimdeki yorgunluk hissiyle savaşılmaya çalışarak gözlerimi kapattım ve elimi Sinjin’in bir tavşanın kürkü kadar yumuşak

olan saçlarının arasında gezdirdim. Karnımı öptüğünde dudaklarının temasından gıdıklandım ve öpüşü göbek deliğimden içeri bir haz hissi yolladı.

“Ama beslenmelisin?” diye sordum.

Tekrar karnımı öptü, parmakları yanlarıma masaj yapıyordu. “Evet.”

“Candy’e geri mi döneceksin?”

“Evet.”

“Onunla seks yapacak mısın?” Bu sorunun tam olarak neden ağzımdan çıktığından emin değildim. Bu ihtimali düşünmüyordum bile. Ama bir kez ağzımdan çıktıktan sonra cevabı bilmeye ne kadar da ihtiyacım olduğunu fark ettim. Gözlerimi açınca Sinjin’i beni dikkatle izlerken buldum.

“Eğer benden yapmamı istemezsen hayır.”

“İstemiyorum,” dedim ve birden tekrar inanılmaz yorgun hissettim. Onu iterek ayağa kalktım. Yatağıma kıvrılabileceğim ve kendimi uykunun ellerine teslim edebileceğim Pelham Malikanesi’ne olan kısa yolculuğuma başlama niyetindeydim. “Uzanmam lazım, Sinjin.” Bir adım atar atmaz dizlerim büküldü ve devrildim. Sinjin beni yakaladı ve çadırın bir köşesinde bulunan döşeğe nazikçe yatırdı.

“Neyim var benim?” diye sordum korkuyla karışık bir ses tonuyla.

“Şşş, aşkım, şu anda kanım senin kanına karışıyor. İyi olacaksın.” Sonra kafasını çadırdan dışarı çıkarıp “Dragos!” diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra uzun boylu ve kumral saçlı bir vampir çadırın girişinde belirdi ve beklenti içinde Sinjin'e baktı. Demek Vampir Efendisinin emrinde hizmetçileri de vardı. İlginç...

"Beslenmeliyim," dedi Sinjin vampire. "Ona göz kulak ol ve bu çadıra benden başka kimsenin girmeyeceğinden emin ol."

"Elbette," diye cevapladı Dragos. "Ondan beslenmediniz mi?"

Sinjin o kadar hızlı ayağa kalktı ki onun hareket ettiğini bile göremedim. Dragos'u yakasından tutarak havaya kaldırdı.

"Ona kimsenin dokunmasına izin verme, anladın mı? Eğer üzerinde herhangi bir diş izi görürsem veya bana senin ona dokunduğunu söylerse, seni yok ederim."

Genç vampir titredi. "Anladım."

Onu bıraktı ve Dragos havada azarlanmaktan başka zarar görmemiş şekilde iki ayağının üzerine indi.

"İnsanın kanını emmeyi bitirir bitirmez onun yanına döneceğim."

"Umarım yemekten zevk alırsınız," dedi Dragos ve itaatkar bir şekilde kafasını önüne eğip geri geri yürüyerek çadırdan dışarı çıktı.

Sinjin bana bakınca sert yüz ifadesi sıcak ve nazik bir gülüşle eridi. "Şimdi senden ayrılmak zorundayım, aşkım, ama Dragos..."

"Beni bırakma Sinjin," dedim ardı ardına esnemelerim arasında.

“Bırakmalıyım, miniciğim, her ne kadar istemesem de.”

“Dur,” diye başladım cümleme ama Sinjin işaret parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

“Dragos ben yokken nöbet tutacak. Güvende olacaksın, aşkım.” Ben başımla onaylarken eğilerek dudaklarımdan öptü ve derhal uykuya daldım.

Seher

Planımın birinci aşaması tamamlanmıştı - beni eğitmesi ve kanını paylaşması için Sinjin'i ikna etmek. Şimdi ikinci aşamayı uygulamaya koyma zamanıydı ve çok fazla zamanım da kalmamıştı; savaş sadece bir ay sonraydı.

Saat sabahın altısıydı ve güneş Pelham Malikanesi'ni sıcacık sarı ışınlarıyla yıkayarak yükselmeye başlamıştı. Son zamanlarda hep yaptığım gibi jogging taytımı, spor sütyenimi ve sweats-hirt'ümü giydim. Rand beni iş üstünde yakalarsa bahanem ne mi olacaktı? Sabah koşusu. Ve koşu o anda kafamdaki en son şeydi.

En yaşlı ve en bilge peri olan Mathilda'yı ziyaret etmeliydim.

Mathilda'yı ziyaretimle alakalı tek problem

ise nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrimin olmamasıydı. Bir peri köyüne girmenin tek yolu bir perinin sizi şahsen davet etmesiydi ve benim böyle bir davetiyem kesinlikle yoktu. Mat-hilda ile daha önceki görüşmelerim Rand tarafından ayarlan-mıştı. Ama tamamen ümitsiz değildim ve bir planım vardı. Bu planın tatsız olan tarafı içinde Odran'ın da olmasıydı.

Eski konutuma olan iki mili günde üç paket sigara içen bir tiryaki gibi nefes nefese kaldığımdan on kereden fazla durarak koştum. Ön kapıya varınca kapıyı birkaç kez çaldım ve sonra daha fazla nefes almaya çalışırken iki büküm oldum.

Kimse cevap vermeyince bu sefer daha hızlı bir şekilde çaldım. Ayak sesleri, birinin bir yerlere çarpma seslerini ve bunu izleyen küfürleri duyduktan sonra kapının sonuna kadar açıl-masıyla öfkeli bir Periler Kralı'nı karşımda buldum.

Ve doğduğu günkü kadar çıplaktı.

"Güzelim," diyerek esnedi ve uykudan şişmiş gözlerini ovuştururken kaşlarını çattı. Büyülü yaratıkların en büyülüs-tünün bile uykudan yeni uyanmış bir suratla karşıma çıkmasını komik bulamadım bile. Aşağı kısımlara bakmamak için elim-den gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

"Üzerine bir şeyler geçirebilir misin lütfen?" diye yalvar-dım. Başım bir Picasso tablosunda resmedilmiş bir kadının başı gibi rahatsız edici bir açıyla yukarı doğru kıvrılmıştı.

Kıkırdadığını duydum ve aşağıya bakmaya cesaret edebi-lince, düşüncesiyle mavi-mor renkte bir kilt giymiş olduğunu gördüm. Geniş, etkileyici göğüs kafesi bütün ihtişamıyla çıp-lak kalmıştı ama bu kadarı benim için sorun değildi.

"Teşekkür ederim," diye homurdandım.

“Güzelim,” diyerek başladı cümlesine Odran. Şüphesiz onun, ehm yani benim kapımda sabahın altısında ne işim olduğunu merak ediyordu. Kapıya yaslanırken kasılan karın kaslarıyla Tanrı’nın kadınlara bir hediyesiymiş gibi görünüyordu. Komik ama benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Onu çok iyi tanıyordum.

“Seni bu kadar erken uyandırdığım için özür dilerim, Odran,” diyerek kestim sözünü. “Mathilda’yı ziyaret etmem gerekiyor ve ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum.”

Esnemesini bastırdı ve kalçalarına kadar gelen altın sarısı saçlarını geriye yatırdı. “Ne dedin?”

“İçeri gelebilir miyim? Burası epey soğuk,” dedim evime özlem içinde bakarken.

“Gelebilirsin,” dedi Odran kapıyı benim yan dönerek geçebileceğim kadar aralayarak. Odran hareket etmedi ama ben ona sürtününce gülümsedi. Gözlerimi devirdim. Bir dolu azgın erkekle aynı kamp içinde bulunmak sıkıcı olmaya başlamıştı.

Küçük evime girer girmez yatağa girip uyumaya devam etmekten başka şey istemez oldum. Ama bu his yatak odama göz atıp Odran’ın iki sevgilisini çıplak ve yatağıma yayılmış biçimde görünce uçtu gitti. Ku-sa-cak-tım. Kendime not-*Yeni bir yatak ve yeni çarşaf al.*

Bakışlarımı tekrar Odran’a çevirdiğimde kendini beğenmiş gülümsemesi karşısında başımı sağa sola salladım.

“Bize katılmak ister misin, güzelim?” diye sordu gözlerinde muzip bir parıltıyla.

“Hayır!” dedim hemen. “Ben, ehm, böyle iyiyim, teşekkürler.”

Kendimi cinsellik konusunda koyduğum yeni kurallarım konusunda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Odran ağır ağır mutfığa ilerledi ve mutfak masama oturdu. Benim ölçülerime göre olan ve minicik duran sandalyede otururken komik derecede büyük görünüyordu. Oturmam için yanındaki sandalyeyi işaret etti ve ben karşısındakine oturdum.

“Beni Mathilda’ya götürmen lazım,” dedim birdenbire.

Odran çenesini kaşıyarak kaşlarını çatı. “Peki, seni Mathilda’ya götürmemi neden istiyorsun?”

Daha önce Odran’a güvenmemeye karar vermiştim ama şimdi başka bir seçeneğim yoktu. Planımın işlemesi için ona ihtiyacım vardı, ama bu demek değildi ki ona nedenlerimi anlatmak zorundaydım. Sırrımı saklayamayabilir veya onaylayamayabilirdi ki bu iki seçeneği de göze alamazdım.

“Sana söyleyemem.”

Kahkaha attı. “Eğer bana söylemeyeceksen sana neden yardım etmeliyim?” diye sordu ağır İskoç aksanıyla.

Aramızdaki bu konuşmaların gelişimini önceden kafamda birkaç yüz kere düşünmüştüm. O yüzden sorularının geliş sırasına hazırlıklıydım. Şimdi Odran’ın yemi yutup yutmayacağını beklemeli ve görmeliydim.

Dirseklerimi masanın üzerine koydum ve doğrudan gözlerine baktım. “Eğer bana yardım edersen, sana bir iyilik yapacağım.”

“Senden gelecek bir iyiliğe ihtiyacım yok, güzelim. Ben Kralım.” Sanki önereceğim daha iyi bir şeyler olacağını umuyordu ve hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Eh, bu cevaba da

hazırlıklıydım.

“Düşün, Odran, sana borçlanacağım ve bu borcu istediğin zaman istediğin şekilde isteyebileceksin.”

Düşünen Adam heykeli gibi eli çenesinde düşünürken sessizdi. “Ve bu iyilik ... herhangi bir şeyle alakalı olabilir mi?”

Başımı sağa sola salladım, sınırlarım vardı. “Cinsel bir şey olamaz,” dedim bakışlarımı yatak odasının açık kapısından görünen iki dişi periye kaydırırken. “Cinsellik konusunda yardıma ihtiyacın varmış gibi gözüküyor.”

“Bunun için beni mi suçluyorsun, güzelim?” dedi gülümserken. “Ben Kral’ım; kadınlar benimle yatmak istiyorsa bu benim suçum mu?”

Sanırım bu onun hatası değildi ama bu demek değildi ki ben de katılmak zorundaydım. “Hayır, ama ben yatmak isteyenlerden biri değilim ve pazarlığa açık değilim.”

Acımam için suratını asıp omuzlarını düşürdü. Bu sadece beni gıcık etmeye yarayan bir hareketti. “Hadi ama Odran, zaten çok fazla seks yapıyorsun.”

Kollarını göğüs kafesinin üzerinde kavuşturdu ve pazuları kocaman oldu. O kadar kaslıydı ki tuhaf bir durumdu, sanki orada oturmuş He-Man’le konuşuyordum.

“Evet, güzelim ama seninle değil ve seninle yapmayı hala istiyorum.”

“Devam ediyorum...” dedim konunun kesinlikle kapandığını onun da anlamasını sağlayarak. “Bu iyilik peri köyüne katılmamla veya seninle yaşamamla ilgili olamaz ve aynı zamanda çok uzun sürecek bir iyilik de olamaz.”

Yüksek sesle iç çekerek konuşmamı böldü “Bu konuşma çok sıkıcı, güzelim.”

Sıkılmışsa da umursamayarak öne eğildim. Geleceğimle ilgili çok fazla şey onun bunu kabul etmesine bağlıydı. “Düşün, Odran. Ölmüşlerini geri getirebilirim ve bu, büyümden yararlanabileceğin birçok yoldan sadece biri.”

Uzun parmaklarıyla masanın üzerine vuruyordu. “Bizim tarafımızda savaşta ölen herkesi zaten geri getireceksin.”

İkinci defa birisi Rand’ın ordumuzdan ölenlerin diriltilmesi planına atıfta bulunuyordu. Ama bu konu hakkında hala benimle konuşmamıştı! Fırsatını bulduğumda onunla bu konuda esaslı bir konuşma yapacağımı aklıma yazdım.

“Perilerini en önce diriltebilirim,” dedim endişe içinde, kanmayacağını düşünerek.

Tekrar çenesini kaşıdı ve başıyla onayladı. “Senden gelecek bir iyiliğe ihtiyacım yok, güzelim ama yine de teklifini kabul edeceğim ve istediğin şeyi gerçekleştireceğim.”

Şaşırmıştım. Odran bana hiç hayırsever birisi gibi gelmemişti. Ve şaşkınlığım geçer geçmez bu iyiliğin bana bir gün hiç ummadığım bir şekilde geri dönebileceğini fark ettim ama şu anda bunu düşünemezdim. Daha önemli meseleler vardı.

“Beni Mathilda’ya şimdi götürebilir misin?”

Odran gözlerini kısarak beni inceledi. “Rand’e neden sormadın?”

Duyduğum suçluluktan yanaklarım kızardı. Hmm, Odran, Rand’in ne zaman isterse Mathilda ile iletişim kurabildiğini biliyordu. “Rand’in öğrenmesini istemiyorum.”

“Neden?”

Dürüst olsam mı olmasam mı karar veremedim çünkü çok kötü bir yalancıydım. “Rand bana istediğim şeyi vermeyecek bu yüzden ondan yardım istemedim.”

Gülümsedi. “Bunu bana daha önce söylemeliydin, güzelim, daha önce ikna olurdum.”

Ona en sevimli gülüşümü yolladım. Mathilda’yı bir an önce ziyaret etmek ve planımı Odran fikrini değiştirmeden önce veya Rand neyin peşinde olduğumu anlamadan önce uygulamaya koymalıydım. Gözlerini parlak güneş ışınlarından korumak için ellerini siper etti.

“Hadi bakalım, koca bebek seni,” dedim onu ileri iterken.

Kahkaha atarak beni önüne çekmeye çalışırken elimi tuttu. Dokunduğu anda bana bir görü geldi.

Savaş alanına benzeyen bir yerde Odran’ın etrafı büyülerle, silahlarla ve çirkin kılıçlarla savaşan ırkdaşlarıyla çevriliydi. Gelecek olan savaşla ilgili bir görüydü. Odran’ın kimle savaştığını anlayamadım. Sadece Odran’ın rakibine peri büyüsunü savurmak üzere olduğunu görebildim. Geldiği kadar ani görü kaybıldı.

“Güzelim,” dedi Odran hiç şüphesiz birden neden sessizleştiğimi merak ediyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki durup sakinleşmesi için beklemem gerekti. “Az önce bir görü geldi,” dedim nefes nefese.

“Görü mü? Sana görü mü geliyor?”

“Bazen. Ben psişigim,” dedim bu cevabın yeterli olmasını

umarak.

“Bu görü ne ile ilgiliydi?”

“Savaşla ilgiliydi ve sen savaşıyordun.”

Odran etkilenmemiş gibi pöfledi. Ona kızgın bir şekilde baktım. “Gördüklerimi kontrol edemiyorum ve bazı görüler diğerlerinden daha anlamlı oluyor.” Cevap vermeyince Pelham Malikanesi’nin sınırındaki ormana doğru kaybolan önümüzdeki yolu işaret ettim. “Ne kadar uzakta?”

“Uzaklık önemli değil, güzelim,” diye başladı. “Bir peri köyüne büyü vasıtasıyla her yerden erişilebilir.”

Kocaman bir çam ağacının önüne gelince yürümeyi bıraktı ve avucunu ağaca dayayıp gözlerini kapattığında dudakları seiyirdi. Bir büyü yapıyor ve şarkı mırıldanıyor gibiydi.

Odran gözlerini açtığında millerce uzanan yoğun ormanın yerinde asfaltlanmamış sokaklarda koşan, çiftlik hayvanlarıyla ilgilenen peri çocuklarının bulunduğu hareketli bir köy göründü. İskoçya’daki Glenmore Ormanı’ndaki peri köyünde görmüş olduğum muhteşem renklere sahip devasa çiçekler beni yine etkilemeyi başardı.

Samandan çatıları olan badanalı evler sokağın iki yanına dizilmişti. Her arsa beyaz çitlerle ayrılmıştı ve güneş bile burada sanki daha fazla parlıyordu. Ama belki de bu benim hayal gücünden kaynaklanıyordu.

“Muhteşem,” dedim gülümseyerek. Perilerle ilgili herhangi bir şeyden her zaman etkileniyordum.

Odran gururla gülümsedi. Elimi tuttu ama muhtemelen bana en son dokunduğunda neler olduğunu hatırlayarak he-

men bıraktı.

Odran köye girişte bana rehberlik ederken baş döndürücü zambakların ve güllerin üzerine düşen taze çiy kokusu burnuma geldi ve gözlerimi kapayarak derin bir nefes aldım. Toprak yolun ortasında daha küçük bir erkek çocukla oynayan genç bir erkek çocuğun yanından geçtik. Daha küçük olan çocuk bir an bakışlarını kaldırdı ama sonra dikkatini hemen kazmakta oldukları deliğe çevirdi. Ama Odran'ı tanıyınca diğer çocuğun ağzı açık kaldı. Reverans yaparak yere kadar eğildi ve arkadaşını dürterek, "bu, Kral" dedi. Oyun arkadaşı çabucak, hazırlıklı olmadığı bir reverans yaptığında neredeyse düşüyordu.

Odran'ın içten kahkahası hala inanamıyorlarmış gibi bakmaya devam eden iki çocuğu güldürdü.

"Buraya fazla gelmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Odran başını sağa sola salladı. "Hayır, pek istemiyorum. Benim evim İskoçya'da."

Yol boyunca ilerledikçe herkes çocukların yaptığı gibi eğilip, huşu içinde "Kral" sözcüğünü tekrarlıyorlardı. Odran başıyla selam verip, zarif bir şekilde gülümsüyordu ve gözler Odran'ın insan arkadaşına yani bana odaklanınca kendimi önemli biriymişim gibi hissettim. Her ne kadar Odran beni zaman zaman çıldırtsa da o hala Kral'dı. Ve bunu tebaasının ona olan tavırlarından daha iyi hiçbir şey kanıtlayamazdı.

Bir çiçek deniziyle süslenmiş, çok daha geniş bahçesiyle diğerlerinden ayrılan, yol üzerindeki son kulübenin önüne geldik. Odran ağır, ahşap kapıyı tıklattı. Birkaç saniye içinde kapı açıldı ve gümüş saçlı Mathilda bütün güzelliğiyle orada duruyordu.

İlk karşılaşmamızda Mathilda bana herkesin onu istediği gibi gördüğünü söylemişti - peri büyüü insanlar onu nasıl görmek istiyorsa öyle gözükmesini sağlıyordu. Bana yaşının getirdiği bilgelikle inkar edilemez bir güzelliği olan yaşlı bir kadın gibi gözüküyordu. Benim onu görüş biçimim Rand'inkinden epey farklıydı. Rand'e göre o daha çok yaşlı, yıpranmış bir ağaç kütüğü gibiydi.

Kralı görünce reverans yapmak için eğilmeye başlamıştı ki Odran elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Hayır, eğilme, Mathilda ama yine de saygın için teşekkür ediyorum."

Gülümsedi ve beni gördüğünde gülümsemesi büyüdü. "Çocuğum!"

Peri geleneklerine uygun olup olmadığından emin olamamaya onla sarılmak için Odran'ın yanından geçtim. O da beni kucakladı, demek ki bu normal bir şeydi. Odran'ın bir kaşını memnuniyetsizliğini göstermek için kaldırdığını fark ettim ama umursamadım. Arkadaşımı gördüğüm için çok mutluydum.

"İçeri gelin, içeri gelin," diyerek karşıladı bizi Mathilda kapıyı sonuna kadar açarken.

Küçük kulübesine girdik ve Odran samanla doldurulmuş tavana kafasını çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı. Kulübe mütevazı bir mutfakla oturma odası gibi bir yere ve küçücük bir yatak odasına giden kısa bir hole sahipti. Yerler aşınmaktan rengi solmuş işlenmemiş çam ağacındandı.

"Bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu Mathilda, rüzgar estiğinde çalan çanlar gibi çınlayan bir İngiliz aksanıyla.

Odran bir İskoç olsa da bütün periler aynı soydan gelmiyordu ve Mathilda İngiliz'di. İngiltere, İskoçya ve İrlanda'ya dağılmış bir çok peri köyü olduğunu biliyordum ama karargahları (başka bir sözcük bunu daha iyi anlatamazdı) İskoçya'daydı.

"Bu güzelliğin seninle işi var, Mathilda," dedi Odran doğrudan.

Mathilda sorgularcasına bana baktı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim. Hafif bir meltem pencereden içeri girip Mathilda'nın perdelerini havalandırıyor ve burnuma açan leylakların kokusunu getiriyordu.

Mathilda bana ıslıl ıslıl gülümsedi. "Sana nasıl yardım edebilirim, çocuğum?"

Kaşlarımı çatarak Odran'a baktım. "Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

"Jolie!" dedi Mathilda azarlayan bir ses tonuyla Odran'a bakarken. "Gücendirmek istememişti..."

Odran elini boşver der gibi salladı. "Evet, benim güzelim işte böyle biri."

Yaptığım gaftan biraz utanarak, Odran'ın elini tuttum ve onu dışarı çıkarıp kırmızı güllerle sarılı bir çardağın altında bıraktım. Görünüşe göre hala benim görümden dolayı sinirleri bozulmuş olan Odran elini benimkinden kurtararak dokunduğum yeri diğer eliyle sanki onu cimciklemiğim gibi ovuşturdu.

Tanrı'ya şükürler olsun nihayet Odran'ın ellerini benden uzak tutabileceği bir yol bulmuştum! Bugün güzel bir gün olacak gibiydi.

“Eğer kaba davrandıysam özür dilerim Odran ama Mathilda’yı ziyaret etme sebebim gizli kalmalı. Ve zamanım kısıtlı- Rand gittiğimi fark etmemeli.”

Şimdi düşününce, Rand benim koşu yapmaya çıktığıma kesinlikle inanmayacaktı. Egzersiz yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Bu da Mathilda ile olan işimi bir an önce bitirip Rand şüphelenmeden geri dönmem gerektiği anlamına geliyordu.

“Anlıyorum,” dedi Odran ve bir an için durup sonra geri dönüp yoldan aşağı yürüdü.

“Odran,” diye bağırdım arkasından ve sonradan aklıma gelen bir düşünceyle, “teşekkür ederim,” dedim.

Ben Mathilda’nın evine dönerken o da gülümsedi. Mathilda endişe dolu bir yüzle hoşnutsuzluğunu gösterir bir halde kapıda bekliyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir annenin yüzü...

“Krala bu kadar kötü davranmamalısın.”

“Odran ve benim hep değişik bir ilişkimiz olmuştur,” dedim.

“O, asırlar boyunca hükmeden büyük kralların soyundan gelen büyük bir kral,” dedi eskimiş beyaz şalını cılız omuzlarının üzerine daha sıkı örterken.

“Ona üzgün olduğumu daha sonra söylerim,” dedim ve dediğimde ciddiydim. Belki Odran’ı fazla ciddiye almıyordum ama bunun nedeni bana yediği bir hot dog ekmeğinden farksız davranmasıydı.

Evinden dışarı çıkıp yeni ekilmiş koni çiçeklerinin yanından geçerek yanıma geldi. “Neden geldin, çocuğum?”

Yardımlını istediğimde nasıl tepki vereceğini merak ederek bir an durdum. “Eminim yaklaşan savaştan haberin vardır.”

Başıyla onayladı. “Elbette. Bütün erkeklerimiz Rand’e katılmak için gittiler.”

Bu, sokaklarda neden hiç erkek olmadığını açıklıyordu. Gerçekten de peri köyü epey ıssız görünüyordu. Bu düşünce üzerime çöktü ve bütün bu babaların, kocaların ve kardeşlerin evlerine dönebilmelerini diledim. Ve dönemeyecek olurlarsa da onları geri getirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağuma kendi kendime söz verdim.

Ama burada oluş nedenim bu değildi. Şu anda odaklanmam gereken şey Mathilda’yı savaşa katılmam konusunda ikna etmektir. Nedenlerim oldukça basitti - Ryder’i öldürmek zorundaydım. Hem bu hem de Rand ve Sinjin’i korumak istemem ...

“Rand benim savaşmamı yasakladı.”

“Seni korumak için.” Öyle bir söyledi ki sanki ben erkeklerin savaşa gitmesiyle ilgilenmek yerine örgü örmeliydim.

“Evet biliyorum ama aynı zamanda büyümle ona yardımcı olabileceğimi de biliyorum. Rand sırf beni korumak istediği için savaşmamam adil değil.” Durdum. “Her şeyin ötesinde bu savaş benim yüzümden olacak.”

Sarı güllerin yanına gelince durdu ve kurumuş ve kurumakta olan çiçeklerle ilgilendi, yeni açan çiçekleri okşadı. “Onu ikna edebileceğimi mi umuyorsun?” diye sordu.

Başımı sağa sola salladım. “Onu ikna edemezsin. O benim karşılaştığım en inatçı insan, ehm, cadı.”

Halden anlar bir şekilde gülümsedi. "Belki de bu ona aşık olmanı sağlayan özelliklerinden biridir?"

Afalladım. Peri büyüü mü sezgilerini bu kadar kuvvetli hale getiriyordu yoksa ben mi çok belli ediyordum? Her halükarda bir periye yalan söylemenin yararı yoktu özellikle de Mathilda kadar yaşlı ve bilge bir periye.

"Evet," diye cevapladım gönülsüzce. "Her neyse Rand fikrini değiştirmeyecek. Bu yüzden burdayım çünkü dış görünüşümü değiştirmem konusunda bana yardım edip edemeyeceğini sormalıyım."

Başka birilerinin dış görünüşüne bürünmek aklıma gelen tek çözümdü. Eğer Rand beni savaşıırken görseydi hiç şüphesiz beni bir yerlere saklardı veya daha kötüsü güvenliğini tehlikeye atacak biçimde savaştaki konsantrasyonunu kaybedebilirdi. Ve işin güzel yanı kılık değiştirmişken Ryder'ı hiç beklemediği bir anda öldürebilirdim.

Evet, saçımı veya göz rengimi büyü yoluyla değiştirebiliyordum. Bir keresinde Marilyn Monroe'nunki gibi bir ben yapmıştım ve burnumun ve yanaklarımın üzerindeki çilleri yok etmiştim. Ama bunların hepsi kısa süreli büyülerdi, onları muhafaza edememişim ve daha önce hiç başka birisinin görünümünü alacak kadar iyi ve uzun bir büyü yapamamıştım.

"Niyetin onun yanında savaşabilmek için Rand'ı kandırıp bir yabancınn dış görünüşünü almak ım?" diye sordu Mathilda.

Evet uzun lafın kısası istediğim buydu. "Evet."

Başıyla onaylarken, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Anladım."

“Savaşmalıyım, Mathilda, yardım edebilirim. Edebileceğimi biliyorum. Rand benim genç bir cadı olduğumu ve güçlerimin bir gün olgunlaşacağını ama o günün gelmediğini söyleyip duruyor ama...”

“Sen henüz acemisin, çocuğum,” diye kesti konuşmamı. “Ve Rand’in çekincelerini anlıyorum. O senin için en iyisini düşünüyor ama elbette mantığının büyük bir kısmı bencilce.”

“Bencilce mi?”

“Evet, yardımından yararlanabilir ama o daha çok seni korumayı düşünüyor.”

Rand’in benim yardımımı kullanabileceği gerçeğine sarıldım. Şimdi bunu saygı duyduğum birinden duyunca savaşa gitme isteğim daha da arttı. “Beni yanlış anlama benim için yaptıklarına minnettarım ama onun beni korumak istediği gibi ben de onu korumak istiyorum.”

Başıyla onaylarken bakışları beni delip geçiyordu. Sert bakışları altında ezilmemeye çalışmak beni yordu. Periler kesinlikle cana yakın yaratıklar değillerdi.

“Bana yardım edecek misin?”

Ellerimi ellerinin içine alırken gözlerini kapattı. Bütün bahçe onun cevabını bekliyor gibiydi. Kuşlar cıvılamayı bırakmış, böceklerin monoton vızıltısı şimdi sessizliğe bürünmüştü.

“Ah, evet, elbette...” diye fısıldadı kendi kendine konuşur gibi.

Gözlerini açtı ve ellerimi bıraktı. “Evet, savaşacaksın. Kaderinde bu var.”

Kaşlarımı çattım. “Yani gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?”

Başıyla onayladı. “Evet bunu gördüm ve böyle olacak.”

Söylediklerini dinleyince aklıma kahin denilen kişiyi aramam gerektiği geldi. Kahin şu anda önümde duruyor olabilir miydi? “Mathilda,” diye söze başladım. “Sen kahin misin?”

Güldü. “Neyse ki hayır. Kahin geleceği görebilir ve onu değiştirebilir.”

“Ama sen geleceği görebiliyorsun?”

“Gelecekte ne olaksa onları görebiliyorum. Olacakların gerçekleşip gerçekleşmemesi durumu ise bambaşka bir hikaye.”

“Aha,” dedim. “O zaman bir kahin var mı?”

Başıyla onayladı. “Hiçbir kanıt bulamasam da ben olduğuna inanıyorum ve bazen bir kişinin inancı bile yeterli bir kanıttır.”

Gülümsedim. “Yani bana yardım edecek misin?”

“Evet, savaşacağın yazılmış, Jolie. Neden bilmiyorum ve orası senin sonun mu olacak bir fikrim yok ama savaşa katılman gerektiğini biliyorum.”

Zorlukla yutkundum. Savaş benim sonum olabilirdi. Bu gerçeğin ilk kez farkına varmıyordum ama bunun yüksek sesle söylenmesi ve bunu Mathilda’dan duymak onu daha somut bir hale getirmişti. Ama kararımı vermiştim. Şu anda ya sonum olursa diye düşünemezdim. Daha amacına ulaştığını göreceğim bir planım vardı.

“Bana şeklimi nasıl değiştirebileceğimi öğretecek misin?”

“Eğer gereken buysa ... Belki de Rand ile konuşup ona Doğa'nın iradesini anladığımı ve onun ...”

“Gitmeme izin vermez,” diyerek kestim sözünü. “Kaba olmak istemem ama ne görürsen gör bana izin vermeyeceğini biliyorum.”

Seçeneklerini tartarken gülümsedi. “Belki de sen haklısın küçüğüm. O çok inatçı bir cadı.”

Güldüm. “Evet, öyle.”

Kulübesinin kapısına doğru ilerlemeye başladı. “O zaman çok yakında başlamalıyız. Yüzünü değiştirmek çok büyük miktarda büyü gerektirecek ve büyü iki haftadan daha uzun süre kalıcı olmayacak.”

İki hafta. Savaşın o kadar uzun sürmeyeceğini sadece ümit edebilirdim.

“Buraya her gün geleceksin, Jolie. Her gece büyü rezervlerimi güçlendireceğim ve gün boyunca seni büyümle besleyeceğim. Yapmazsam büyü kalıcı olacak kadar güçlü olmaz.”

“Tamam ama savaşın olacağı geceye kadar dönüşmek istemiyorum.” Rand'in evinde bir yabancı olarak dolaşmak hiç de mantıklı olmazdı, bir hırsız veya Robert Downey Jr.* sanılabilirdim.

“Elbette. Büyü biz isteyene kadar şeklini değiştirmeyecek. Ama yine de onu güçlendirmek zorundayız.”

“Harika.” Her gün buraya gelmek için bir bahane bulmak zor olacaktı ama deneyecektim. Bulmak zorundaydım.

* İngiliz sinema oyuncusu.

“İyi beslenmen ve bol bol dinlenmen gerekecek, çocuğum. Büyüyü kendi başıma yapamam, senin de yardımın gerekecek.”

“Tamam,” dedim başımla onaylayarak.

“İlk önce dönüşmek istediğin kişinin resmini bulmalısın. O resmi yarın akşam bana getir ve başlayalım.”

Christa’nın odasında bulunan yaklaşık beş milyon magazin dergisini didik didik etmeyi planlıyordum. “Tamam bu çok kolay.”

“Yaşayan ölüler dışında bütün Yeraltı yaratıklarını kılık değiştirerek kandırabileceksin.”

“Yani vampirler dışında herkesi mi?”

Başıyla onayladı. “Seni kanının kokusundan tanırlar ve onları bu şekilde kandırmak imkansız.”

Lanet olsun! Bu, Ryder’ı hiç beklemediği bir anda avlamayı seçeneklerin dışına itiyordu. Hmm, saldırı gücümü arttırmalıydım. Bu zorluğun da üstesinden gelebileceğimi ümit ediyordum.

“Tamam, ne zaman başlıyoruz?” diye sordum gülümseyerek.

dokuz

Şartlarımızı hazırlamayı bitirdik ve Batı'nın Kötü Cadısı'na' ulaştırılması için postaya verdik. Bizim şartlarımızın onlarınkine göre daha iyi, daha affedici olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Erdemli ve ahlaklı bir *warlock* olan Rand, Amerika'nın kurucularının bile gurur duyacağı bir anlaşma hazırlamıştı.

Rand'in talepleri bütün yaratıklar seçme özgürlüğüne sahip oldukları için monarşinin var olmasını imkansız kılıyordu. Bella'nın taleplerine benzer şekilde Meclisler var olmaya devam edecekti ama kendi kendilerini yönetmekte özgür olacaklardı. Ek olarak Meclis üyeleri ait oldukları Meclis'i seçebilecekler ve Meclis yargıçları seçile-

* Oz Büyücüsü'ne gönderme yapılıyor.

bilecekti. Rand her biri bir Meclis tarafından temsilci olarak seçilecek on üç kıdemlinin olduğu bir tablo çizdi. Bu liderler her ay meseleleri tartışmak ve çözüm bulmak için toplanacaklardı. Rand'ın talepleri eşitlik ve özgürlüğe dayalı olduğundan her Meclis'in diğerlerini ağırlayabilmesi için Meclis toplantılarının sırayla yapılacağını belirtmişti.

Tüm işe alımlar Meclis başkanı tarafından onaylanacak ve tüm Meclis tarafından oylanacaktı. Doküman iyi planlanmıştı ve geniş kapsamlıydı ve bu belgenin hazırlanmasında benim hiçbir katkım yoktu. Ve hiç katkım olmamasını da hiç sorun etmiyordum.

Culloden'de Bella'nın ordusuyla karşılaşmamıza sadece iki hafta kalmıştı ve mideme oturmuş dehşet taşı gün geçtikçe büyüyor gibiydi. Her gece midemde bir yanmayla uyanıyordum ve stresin midemde yanan, kocaman bir delik açacağından korkuyordum. Kendimi iyileştirebilmem güzel bir şeydi.

Bir gece yine kalbim deli gibi atarken uyandım ama bunun ne midemin yanmasıyla ne de savaşla ilgili endişelerimle alakası vardı. Bu seferki tamamen erotik bir rüyayla alakalıydı... Sinjin'le ilgili bir rüya. Utanmış bir halde kendimi kalkmaya zorlarken zihnimden o açık görüntüleri silmeye çalıştım. Ona karşı ne hissettiğimden hala emin olamadığım birisi hakkında bilinçaltımın bu tarz erotik görüntüler ortaya çıkarması beni şok etmişti. Beni iki kere kurtarmış olan (ilkinde Bella'nın yanında Ryder'dan ve ikincisinde kurt adam olmaktan) Sinjin'e karşı gün geçtikçe büyüyen sevgim yine de Rand'e duyduğum sevgiyle veya şimdilerde bastırmaya çalıştığım hislerle karşılaşırılamazdı bile...

Sinjin'den bahsetmişken her eğitim öncesinde kanını içiyordum ve bir şekilde kanının yarattığı etkilere alıştım – artık halisünasyon görmüyordum ama kanını içtikten sonra hafif bir baş ağrısı oluyordu ki o da yirmi dakikada geçiyordu.

Aynı zamanda her buluşmamızda kahinin yerini bulmaya çalışıyorduk. Ben zihin gözümle astral seyahati kullanarak onu ararken Sinjin ellerimi tutuyordu. Henüz nerede olduğuna veya kim olduğuna dair herhangi bir ipucu bulamamıştık.

Sinjin'le olan bir sonraki antrenmanıma geç kalmışken yaşlı bir cadının kahkahası gibi gıcırdayan paslı demir kapıyı açtım. Ay ışığıyla aydınlanmış yoldan geçerek bahçeye girdiğimde bahçedeki güllerin hoş kokusunu içime çektim. Rand bir bahçıvan değildi. Bunun için işçi tutardı ama hangi çiçeklerin ekileceğini o belirlerdi. Ve bir şekilde her renkten gülün dikilmesini emretmesini romantik buluyordum.

Bahçe çok büyük değildi - yaklaşık altmış metreye altmış metre uzunluğunda taştan bir çitle çevrilmiş rengarenk güllerden bir gök kuşağı... Kare şeklindeki bu bahçenin ortasında sadece bahçenin güzelliğini değil aynı zamanda Pelham Malikanesi'nin doğu ucundaki, o mevsim ortaya çıkan bir dereyle taçlanmış ormam da izleyebileceğiniz bir bank bulunurdu.

“Benim sevgili cicim,” dedi Sinjin ve dönüp baktığımda onu gölgeler arasında duvara yaslanmış şekilde buldum.

“Merhaba, Sinjin,” dedim ve içinde durduğu karanlığa ben de girdim.

Sinjin gülümserken siyah saçları ay ışığında o kadar parlıyordu ki üzerine yağ dökülmüş gibi görünüyordu. Bileğini

ısırarak bana uzattı. Kanın beni iğrendiren metalik tadını göz ardı etmeye çalışarak ağzımı bileğine yapıştırdım. Gözlerimi kapayarak beni durdurana kadar kanını emdim.

“Fazla hevesli olmaya başladın,” dedi gülümseyerek ve kapanıp iyileşene kadar yarasını yaladı.

“Belki de kanın bağımlılık yapıyordur,” diye karşılık verdim ağzımı elimin tersiyle silerken. “Şu anda dinlenme ihtiyacı duymadan beş mil boyunca koşabildiğimi biliyor muydun?”

“Bu pek de etkileyici bir başarı gibi gelmiyor, biriciğim.”

“Egzersiz yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilmiyorsun,” dedim gülererek. Ve sadece koşmakla da kalmıyordum. Elli kilodan daha fazla ağırlıkları kolayca kaldırabiliyordum ve aklımdan geçirdiğim anda çok hızlı hareket edebiliyordum. Hala Sinjin gibi maddeleşemiyordum ama diğer herhangi bir Yeraltı yaratığından daha hızlıydım.

Kollarını göğüs kafesinde kavuşturdu ve eğlenerek beni süzdü. “Başka ne değişiklikler fark ettin?”

“Büyülerim çok daha güçlü,” dedim kendimi kanıtlama ihtiyacı hissederek. “Ve çok daha iyi odaklanabiliyorum. Eskiden dakikalar süren bir şeyi yapmam şimdi saniyelerimi alıyor.”

Onunla ilgili şehvetli bir rüya gördüğümünden bahsetmek istemedim. Kanının bu rüyayla bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. Her ne kadar Sinjin’in çekimine kapıldığımı inkar etmesem de bir ilişki istemediğime kesinlikle karar vermiştim. Rand’in yarası yeniydi ve hala kanıyordu... ama yalnızca onu düşündüğümde oluyordu. Bu yüzden düşünmemeye karar verdim.

Rand'e gelince benden uzak duruyordu. Ne zaman onun olduğu bir odaya girsem oradan ayrılmak için bir bahane buluyor gibiydi. Benim için sorun yoktu. Erkeklerden uzak duracağımı söylediğim zaman ciddiye dim. Ve eğer savaş sonunda kazanan taraf biz olursak buradan ayrılacağıma ve bu yaşam tarzına bir son vereceğime ne kadar fazla düşünürsem o kadar ikna oluyordum. Nereye gideceğimi ve ne yapacağımı henüz bilmiyordum ama her halükarda kararımı vermiştim. Ve bu düşünce beni üzdüğü kadar rahatlatıyordu da.

“Duyduğuma sevindim, aşkım,” dedi Sinjin.

“Her akşam eğitimden önce ortadan kaybolduğunu kimse fark etti mi?”

Başını sağa sola salladı. “Eğer birisi fark etmişse de bir şey demediler. Ama benim için antrenman gereksiz bir şey – beni egzersizler değil zaman daha güçlü bir vampir yapıyor.”

Başım la onayladım ve rüyalarım daki görüntüler aklıma gelmesin diye ona bakmak istemeyerek kadifemsi gül yapraklarını inceledim. Ve ne kadar itiraf etmek istemesem de bu görüntüler karnımda bir sızı, bir yangın başlatmıştı.

“Hazır mısın, biriciğim?”

Başım la onaylayarak iki elimi de uzattım. Tutuşu soğuktu ve vücuduma bir ürperti yolladı. Gözlerimi kapadım ve göz kapaklarımın mürekkep karası siyahlığının ardında kahini bulmamı sağlayabilecek bir ipucu aramak için başka bir boyuta geçtim.

Hiçbir şey.

“Zaman kaybı,” dedim.

“Bir sonraki gece tekrar deneyelim.”

Elini bırakırken o kadar somut bir görüyle sarsıldım ki sanki o anı yaşıyordum –etrafı çam ağaçlarıyla çevrili karlarla kaplı buz gibi bir yer. Görünürde başka hiçbir şey yoktu– sadece binlerce dönüm orman. Aşağı baktığımda karın dizlerime kadar yükseldiğini gördüm. Zorlukla yürümeye çalışırken vücudumun her zerresinde hissettiğim dondurucu soğuktan dolayı titriyordum.

“Ne oldu?” diye sordu Sinjin.

Görü birdenbire yok oldu ve ellerini bıraktım. “Sadece ağaçların ve karın olduğu bulanık bir görüntü,” dedim omuz silkerek. “Kahin yok.”

Sinjin bana gülümseyerek bir adım geri attı. “Dersimize başlayalım mı, aşkım?”

Başımın altına onaylayarak ceketimi çıkardım ve yere bıraktım. Kare şeklindeki bahçenin merkezine doğru yavaşça yürüdüm. Ben zihin gücümü kullanarak telekineziyle onu bahçenin bir köşesine çekene kadar bank yolumuzun üstündeydi. Sinjin’in kanını içmeden önce de bunu yapabilirdim ama ne bu kadar çabuk ne de bu kadar kolay olurdu.

“Etkileyici bir gösteri,” dedi Sinjin memnun bir halde.

“Teşekkür ederim, şimdi anladın mı bazı şeyleri çok daha hızlı hareket ettirebiliyorum dediğimde ne demek istediğimi? Kullandığım...” Cümlemini bitiremedim çünkü birdenbire yanımda bitivermişti.

Beni yere fırlattı ve düşüşümü ellerimle yavaşlatarak karnımın üzerine düştüm. Avuçlarım acıdı ama sadece bu kadardı

– göğüs kafesimi ve karnımı tam da Sinjin'in bana öğrettiği gibi korumayı başarmıştım. Bir anda eliyle boynumu tutarak yere yapıştırdı ve ağırlığıyla beni etkisiz hale getirmeye çalıştı. Beni yere yapıştırdığında yerden kuvvet alıp sırt üstü döndüm ama hala altındaydım.

Gülümseyerek şah damarıma doğru yöneldi ama iyi bir öğrenciydim ve boynuma dokunamadan hemen önce onun boynuna bir karate vuruşu yaptım. Vuruşum onu geçici olarak sersemletti (veya belki de rol yapıyordu) ama bu sayede dengemi geri kazanabilmem için yeterli zamanı buldum. Ona baktığımda gitmişti. Ayaklarımın üzerine zıpladım ve onları omuz genişliğinde açarak onu duymaya çalıştım. Kanı rüzgarı dinleyince onun nerede olduğunu duymamı sağlıyordu. Bu yüzden nerede maddeleşeceğini tam olarak biliyordum. Maddeleşme sesini duyar duymaz sağıma dönüp ayağımı tam da istediğim yere, göğsüyle karnı arasındaki boşluğa oturtarak sert bir tekme savurdum.

Beş adım kadar geri uçtu ve sert taş zemine düştü. Bu tekme çok fena acıtmış olmalıydı.

"Aman Tanrım Sinjin, iyi misin?" diye sordum ona doğru koşarken ve yanında diz çöktüm.

Sırt üstü yatıyordu ve ona dokunmak için uzandığımda bileğimden tutarak yanına düşene kadar çekti. Popomun üzerine oturdum ama belimde hazır bulunan kazıklara uzanıp bir tane-sini almayı başardım. İlk dersimizden bir kazıkla silahlanmam gerektiğini öğrenmiştim çünkü büyüm vampirlere karşı işe yaramadığından kendi yarattığım kazıkları kullanamıyordum. Yuvarlanarak karnının üzerine ata biner gibi oturdum ve kazığı

aniden çekerek kaburgasının tam üzerinde tuttum.

“Bam,” diyerek gülümsedim, “Ölü bir vampir.”

Kazığı tuttu ve bir kenara fırlattı. Kazık, kaldırım taşlarına çarparak tıkırdadı ve bankın yanına gelince durdu. “İyi iş bashedin, biriciğim.”

“Bütün gücünü kullandın mı?” Meraklı bir şekilde onu süzüyordum ki birden hala onun üzerinde ata biner gibi oturduğumu fark ettim. Kaslı vücudu altımda bir heykel gibi inanılmaz soğuktu. Kalkmam gerektiğini biliyordum ama bir türlü kendimi hareket etmeye zorlayamıyordum.

“Hayır, cicim, anlaşılan çabuk öğreniyorsun.”

Kasıklarının orta noktasında kıpırdayan bir şeyler hissedince kalkmaya çalıştım ama beni olduğum yerde tuttu.

“Hareket etme,” diye fısıldadı. “Sıcaklığın inanılmaz.”

“Sinjin,” dedim azarlar bir tonda. “Cinsel bir şeyler olmayacak diye konuşmuştuk.”

İç çekti. “Farkındayım, benim küçük savaşımlarım ve sen yeminine sadık kalacaksın.”

Erkeklerden uzak durmakla ilgili yeminimi kastediyordu ve evet ona sadık kalacaktım.

“Özür dilerim, aşkımlarım, henüz beslenmedim ve sana olan ilgimin bu kadar yoğun olmasının sebebi bu.”

“Bu kimin suçu?” diye sordum birden yine sersemlemiş gibi hissederken. Ayağa kalkıp birkaç adım attım ama hemen tökezledim. Sinjin arkamda maddeleşip kollarımdan tutarak düşmemi engelledi.

“Sanırım kanından çok fazla içtim,” dedim dengede durabilmek için ona tutunarak.

“Belki de dinlenmeliyiz,” diyerek beni banka götürdü.

“İyi fikir,” diye cevapladım ve başımın dönmesini durdurmak için gözlerimi kapadım. Bir gün Sinjin’in kanına alışabilecek miydim acaba? Sanırım baş dönmesi halüsinasyon görmekten daha iyiydi ama yine de ona epey yakındı. Konuyu değiştirmeli, midemdeki bulantıdan başka bir şeye odaklanmalıyım. Sinjin’e ne zamandır merak ettiğim bir şeyi sormaya karar verdim. “Bella’nın şartlarını duyunca neden endişelenmedin?”

“Neden endişelenmeliyim ki?”

Ona şaşkınlık içinde baktım. “Ehm, ben endişelenirdim. Seni ihanetinden dolayı idam edeceğiyle ilgili kısım konusunda yani?”

Kafasını sağa sola salladı. “Benim koynuma girince ve ben onunla o sanki bir aptalmış gibi oynayınca bütün gösterişi yerle bir oldu.”

“Aptal veya değil seni ölü olarak istediği kesin.”

“Bu seni rahatsız mı ediyor, aşkım?”

Kaşlarımı çattım. “Tabii ki ediyor!”

Alçak, gümbürdemeye benzer bir sesle güldü. “Seni endişelendirmesine izin verme. İyiler her zaman kazanır, değil mi?”

Güldüm. “Jane Eyre veya ona benzer bir kitaptan alıntı yapmış gibi konuşuyorsun. Kim senin gibi konuşur ki? 21. Yüzyıl’da yaşıyorsun, biliyorsun, değil mi?”

“Bu benim tarzım, aşkım. Ben buyum.”

Başımla onayladım ve Sinjin kadar kendinden emin ve dik-başlı olabilmeyi dileyerek başımı ellerimin arasına aldım. Bu Sinjin’de hayran olduğum bir şeydi – o neyse oydu ve bunun için özür dileme gereği duymuyordu. “Sana sataşmak istemedim.”

“Bana sataştığın zaman bu benim hoşuma gidiyor,” dedi ateşli bir gülümsemeyle. Söyleyiş şeklindeki bir şeyler rüyamda gördüklerimi tekrar aklıma getirdi. Ona bu kadar yakın olmak istemediğimden hemen ayağa kalktım. Aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

“Sence kanını içmek benim sana daha fazla ilgi duymamı sağlıyor olabilir mi?” diye sordum ve huzursuz olduğumda yaptığım gibi volta atmaya başladım. Ve bu durum huzursuzluk vericiydi. Çünkü Sinjin’e karşı bir şeyler hissetmek istemi-yordum.

Sinjin güldü. “Peki bu soruyu neden soruyorsun?”

İşte utanç verici kısım gelmişti ve daha önce de dediğim gibi ben berbat bir yalancıyım – kesinlikle yalan söyleyemiyorum. “Sadece...” Hadi çıkar ağzından baklayı. “Garip bir şekilde... senden hoşlanıyorum, sanki hala biraz uyuşmuş gibiyim.” Evet, bana Dürüst Abe’ diyebilirsiniz.

“Bana karşı bazı duygular besleyebileceğini düşünmek bu kadar mı imkansız?”

Başımı sağa sola sallayarak bakışlarımı ellerime indirdim. Karanlıkta duruyor olsak bile gözlerine bakmaya çok utanı-

* Abraham Lincoln’a takılan lakap.

yordum. Vampirlerin gece görüşleri mükemmeldi ve bu sayede yanaklarımdaki ani kızarmayı muhtemelen görebiliyordu.

“Hayır değil ama sadece doğal gelmiyor hepsi bu ... sanki buna zorlanıyormuşum gibi ...”

“Sorunu cevaplamak gerekirse, hiçbir fikrim yok.” Durdu. “Cicim, sana bir sorum var,” dedi ve devam etmeden önce durdu. “Lütfen volta atmayı kes, beni geriyorsun ve gergin olmak benim kadar yaşlı biri için oldukça zorlayıcı bir şey.”

Elimi kavradı ve beni buz gibi taş banka geri çekti. Şaşırmış bir halde sanki azarlanmak üzereymişim gibi ellerimi zar zor kucağıma koyabildim. Daha önce Sinjin’in ciddi tarafını hiç görmemiştim. Sinjin de yanıma oturduğunda vücudundan dışarı yayılan soğukluğu hissedebiliyordum. Garip bir histi bu – biraz bile davetkar değildi. Evet, daha çok konuşan bir buz küpünün yanında oturmak gibiydi ... konuşan, epey seksi bir buz küpü.

“Randall ile şu andaki ilişkiniz nasıl?”

“O benim işverenim,” dedim bu konuşmanın nereye gideceğini tahmin ederek.

Sinjin kahkaha attı. “Ben aptal değilim, aşkım.”

“Ne bilmek istiyorsun?” Sesimden kızgınlık sezilebiliyordu.

“Onu seviyor musun?”

Bu sorunun Sinjin’den gelebileceğini hiç düşünmediğimden zorlukla yutkundum. Rand’e olan hislerim hakkında Rand’in kendisi veya Christa’dan başka biriyle konuşacağım hiç aklıma gelmemişti.

“Evet.”

Sinjin sanki söylediğimi tartıyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. “Ve o seni seviyor mu?”

Neredeyse gülüyordum. Bu elli milyon dolarlık büyük soruydu. Son buluşmamızda Rand aramızda yaşanacak cinsel liğin bizi kaçınılmaz olarak bağlanmaya sürükleyeceğini ve böyle bir bağlanmanın bir parçası olmak istemediğini açıkça belirtmişti, bu yüzden sanırım cevap “hayır”dı.

“Bilmiyorum,” dedim sadece.

Sinjin başını iki yana salladı ve dilini öğütlermiş gibi şaklattı. “Senin için pek de güzel bir durum değil, değil mi?”

“Bu seni neden ilgilendiriyor?” Öfkeli bir biçimde ona döndüm. Rand ile ilişkimin boşuna olduğunun farkında olabilirdim ama bunu başkasından özellikle de Sinjin’den duymak oldukça rahatsız ediciydi. Buz gibi soğuk kıcını buz gibi soğuk bahçede bırakıp gitmek istedim ama elimin üzerindeki eli beni durdurdu.

“Seni gücendirmek istemedim, aşkım,” dedi gülümseyerek. “Randall’la ortak bir ilgi alanımız var.”

Onu dikkatle izliyordum. “Peki neymiş bu ilgi alanı?”

“Sensin.”

Sinjin’in bana ilgi gösterdiğini hep biliyordum ama davranışlarına tam olarak bir anlam verememiştim – içten gelen bir şeyler miydi yoksa sonunda ulaşmak istediği bir amacı mı vardı? Belli ki benimle seks yapmak istiyordu ama bu, şu anda bana fazla bir şey ifade etmiyordu. Aslında bunun hiçbir anlamı yoktu.

“Sinjin, ilişkimizi tamamen platonik seviyede tutmak istiyorum.”

“Bana nasıl hisler besliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim diğer tarafa dönerek. “Ama artık bu konuşmayı devam ettirmek istemediğimi biliyorum.”

Başıyla onayladı. “Beni seviyor musun?”

“Hayır,” dedim hemen.

Alınmamıştı ve bu iyi bir şeydi çünkü onu incitmek istemiştim.

“Beni ... çekici buluyor musun?”

Bu kolay bir soruydu. Onu çekici bulmamam için kör olmam gerekirdi. “Çekici bulduğumu biliyorsun, ama ...”

“O zaman sorun ne?” dedi çocukça bir sırıtışla.

“Sorun ne mi?” diye tekrarladım. “Birkaç problem var: Birincisi bir savaşın eşiğindeyiz. İkincisi, ben her ne kadar bunu geride bırakmaya çalışsam da Rand’e aşığım.”

“Hepsi halledilebilir sorunlar, aşkım,” dedi parmaklarını bankın demir kısmına vurarak tempo tutarken. “Savaş beni endişelendirmiyor. Altı yüz yıldan fazla yaşadım ve bu süre boyunca Yeraltı Dünyası’nın yaratıkları hiçbir zaman barış içinde yaşamadılar.”

“Hiç biri diğerine savaş ilan etti mi?”

“Hayır ama çok yaklaştılar. Şimdi senin Randall’a olan aşkına gelince bu küçük bir sorun. Sanırım niyetinin ne olduğunu beklemeli ve görmeliyiz değil mi?”

Rand'i tanıdığımndan beri yaptığım şey tam olarak buydu – beklemek ve görmek. Savaşla ilgili bütün bu ıvır zıvır bitince uzaklara taşınarak her şeyi geride bırakabilecektim. Ama uzaklara taşınma kararımı kendime sakladım. Bütün bildiğim bu Yeraltı Dünyası yaşam tarzını çok yakında tamamen arkamda bırakacak olmamdı. Tabii ki yanıma Christa'yı ve olmazsa olmaz kedimi alacaktım.

“Sanırım,” diye cevapladım.

“Sence zaman içinde bana karşı bir şeyler hissetmeye başlar mısın, cicim?”

Hmm, başka bir iyi soru daha. Sinjin'e bir şeyler hissetmek istemiyordum. Ona güvenmiyordum ve ona bir şeyler hissetmek iyi bir fikir değil gibiydi. Bu, beynimin mantıklı tarafından geliyordu. Ama söz konusu olan gerizekalı kalbim olunca ... hmm o konuya hiç girmek istemiyorum.

“Bu soruları cevaplamak istemiyorum, Sinjin.”

“Cicim, bana biraz ümit ver, lütfen.”

“Yapabilir miyim bilmiyorum. Sen güvenilmesi zor birisin.”

Sanki bu dediğim onu kalbinden yaralamış gibi çenesini sımsıkı kapatarak ayağa fırladı. “Sana olan hislerimi kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor, Jolie?”

Bu, beni cicim, biriciğim veya aşkım olarak çağırmayıp gerçek ismimi kullandığı ilk seferdi. Garipti – hiç hazırlıklı olmadığım bir şekilde birdenbire ciddilemişti.

“Hayatını kurtardım... hem de iki kez,” diye devam etti. “Bunun bana güvenmen için yeterli olacağını düşünüyorum.”

Tamam, iyi bir noktaya parmak basmıştı ama bu bir şeylerin eksik olduğu – bir yapboz parçasının yerine tam oturmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. “Bu sadece mantıklı değil. Çok uzun bir süredir yaşıyorsun. Neden benimle ilgilenesin ki?”

“Kendini diğerlerinden yüksekte görmüyor gibisin. Senin de sorduğun gibi seninle neden ilgilenmeyeyim ki?”

O devam ettikçe ben kaşlarımı çattım. “Güzelsin ve kararlısın. İyisin – ilgimi kesinlikle çeken bir ayrıntı. Ve daha önce hiç görmediğim bir yeteneğe sahipsin.”

“Aha,” dedim. “İşte bu. Yeteneğimi kontrol altına almak istiyorsun. Farkında olsan da olmasan da yaptığın her şeyin temeline yatan bir sebep var.”

“Beni çok iyi tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun,” dedi duruşunu dikleştirerek. Kızgın görünüyordu, bunu dimdik duruşundan anlayabiliyordum.

“Seni kırdıysam özür dilerim, Sinjin.”

Kafasını sağa sola salladı. “Kırılmadım ama beni bu kadar yanlış tanıyor olduğunu fark etmemiştim.”

Başka bir baş ağrısı başlamak üzereyken gözlerimi kapattım. “Benim için yapıyor olduğun şeye veya çoktan yapmış olduklarına minnettar olmadığımı düşünmeni istemem Sinjin. Sadece şu anda savaş ve Rand ile ilgili ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum... başa çıkamayacağım kadar karmaşık.”

“Seni üzmemek istemedim, cicim,” dedi ellerini bana uzatarak.

Ellerini tuttuğumda beni kendine çekip dudaklarını benimkilere bastırırken nefes alacak zamanı zar zor buldum. Ben rü-

yamı tekrar yaşamaya başlarken neler olup bittiğini şok olmuş zihnimin anlaması bir saniye sürdü. Ağzı inanılmayacak kadar soğuktu ama dudakları dolgun ve yumuşaktı. Elleri saçlarımda dolaşırken gözlerimi kapadım. Ağzımda dilini hissedince gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı. Ellerimi sert göğüs kafesine koyarak ona bakmaya cesaret edemedi birkaç adım geri attım. Bunu yapamazdım. Öpüşmeye devam edersek duramayacağımdan çok korkuyordum. Bu, yanılttı. Zihnimin bir köşesinde Rand vardı. Her zaman Rand vardı.

“Jolie,” dedi Sinjin. Şaşırmış gibiydi.

“B..benim gitmem lazım.”

Etrafımda dönerek Pelham Malikanesi'ne doğru ilerlemeye başladım.

“Bu durumdan yararlanmak istememiştim...” diye söze başladı. Parmaklarını gitmemi engellemek için bileğime sardı. “Hiçbir art niyetim yok, Jolie,” diye bitirdi bezgin bir sesle.

“Gitmeliyim,” diye cevapladım ve elimi tutuşundan kurtarmaya çalıştım.

“Tekrar özür dilerim,” dedi Sinjin elimi bırakırken.

Bahçeden ve esas olarak Sinjin'den kaçma dürtüsüyle başka bir kelime söylemeden ve arkama bakmadan ilerlemeye başladım. Pelham Malikanesi'nin güvenliğine ve bütün üzüntülerimi bir kenara bırakabildiğim bana ait küçük yatak odama doğru yöneldim. Şu anda tek istediğim yumuşacık yastıkların ve çok tatlı bir kedinin bulunduğu rahat yatağıma uzanmaktı.

Oturdum ve masamın üzerindeki aynaya bakarak konsantre olmaya çalıştım. Mathilda'nın talimatları doğrultusunda hiçbir şey yapmıyor, sadece konsantre oluyordum. Yüzümü yeni kimliğime göre değiştirmeyi öğrenmek zorundaydım ve bunu başarınca o günlük ödevimi yapmış olacaktım.

Bu, büyü çalıştığım beşinci gündü. Her sabah ödevimi bitirdikten sonra büyümü kendi büyü-süyle güçlendiren Mathilda ile buluşuyordum. Ellerini avuç içleri yanaklarıma doğru gelecek şekilde yüzümden birkaç santim veya biraz daha uzakta tutuyordu. *Vogue* dergisindeki modelin resmini inceledikten sonra gözlerini kapatıp yeni kimliğimi gözünün önüne getiriyordu. Sonra yarattığı görünmez büyü her ne ise, gözlerini tekrar

kapatıp avucunda tuttuğu küçük bir tohumun özüne yayıyordu. Bu tohum-hapı değişimimden hemen önce almam gerekiyordu.

Seçtiğim yeni kimlik Christa'nın *Vogue* dergilerinden birindeki çok çekici bir kadınınkıydı. Kısa siyah saçları, parlak yeşil gözleri, inci gibi dişleri ve hayran olunacak elmacık kemikleri vardı. Yani, göz kamaştırıcı biriydi... *Vogue*, *CatWorld* veya *Men's Fitness* (Rand'inkiler) dergileri arasından fazla da seçeneğim yoktu ki. Bir kediye veya erkeğe dönüşmek istemediğimi söylememe gerek yok herhalde.

Aynaya daha fazla konsantre oldukça saç diplerimden yağ sızıntısı gibi bir şeyin filizlendiğini ve sarı rengin üzerini siyah rengin kapladığını, uzun saçlarımın kaybolup yerini daha kısa kesim bir saçın aldığını gördüm. Yanaklarımdan bronz bir ten ortaya çıkıp bütün yüzüme yayılırken çillerim kaybolup yerlerini pürüzsüz bir cilde bıraktılar. Dudaklarım iki balon gibi şişerken, peygamber çiçeği mavisi gözlerim mavimsi yeşil bir renk aldıktan sonra zümrüt yeşiline döndüler. Burnum kalkık bir şekil alırken, kaşlarım da kararıp mükemmel bir açtı aldı.

Artık ben ben değildim. Gerçi vücudum değişmemişti ama bunun tek nedeni kendimi tamamen değiştirmem için çok fazla büyü gerekmesiydi. Ve, hey, zaten kim beni vücudumdan tanıyabilirdi ki? Bu, alabileceğim bir riskti. Eski halimin tanınmaması için yeni bir kıyafet ayarlayacaktım ve sorun kalmayacaktı.

Ellerimi yukarıda, yüzümün ve başımın üzerinde tutarak büyü'nün benden ışınlar halinde yayıldığını hayal ettim. Çıkan özel ışığı elimde topladım ve onun belirgin damlacıklara dönüşmesini izledim. Parıldayan damlacıkları bir gül yaprağının

üzerine damlattım. Damlacıkların değmesiyle gülün kırmızı rengi kan kırmızısına dönüştü. Daha sonra Mathilda büyülu yaprakları ezecek, özlerini tohum-hapına katacaktı.

Büyümü kullanmada daha iyi ve daha hızlı olmamı Sinjin'in kanına borçlu olduğumu düşünüyordum. Vogue dergisindeki suretime dönüşmeyi ilk defa denemem bir saatten fazla sürmüştü ama bugün sadece on beş dakikamı almıştı.

Sinjin'den bahsetmişken rahatsızlık verici öpüşmemize rağmen antrenmanlarımıza devam ettik. Başka hiçbir teşebbüste bulunmadı ve ilişkimizi olabildiğince profesyonel tutmaya çalıştı. Bu durum hakkında ne mi düşünüyordum? Emin değildim. Bir açıdan rahatlamıştım – yani hem Rand'i seviyor olup hem de Sinjin'in dokunuşlarını arzulamak doğru değildi. Bu rahatsız edici bir düşünceydi ve bunu zihnimin bir köşesine ittim.

Sinjin'in kanı ve verdiği eğitim harmanlanınca savunma antrenmanlarında yenilmez hale gelmiştim. Hücum konusunda ise arzulananndan çok geride kalmıştım. Kötü değildim ama savunmamla karşılaştırılmazdı bile.

Hala kahinle ilgili hiçbir iz bulamamıştım. Sinjin umurunda değilmiş gibi davranıyordu ve bu da benim niyetinin ne olduğunu yeniden sorgulamama neden oluyordu. Bir nedeni olmalıydı...

"Jules?" Seslenen Christa'ydı.

Hemen yaptığım büyüün herhangi bir kanıtı var mı diye güle baktım ama Rand'in bahçesinden kesilip alınmış herhangi bir çiçek gibi boynunu büktüğünü görünce rahatladım.

"Merhaba, Chris."

Kapı gıcırdayarak açıldı. “Rand seni kütüphaneye götürmemi rica etti. Bizimle konuşması gereken bir şey varmış.”

Rand ile bir haftadan uzun bir süredir konuşmamıştım. Benden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu ve bu benim için de iyi bir şeydi. Eğer o aramızdaki sorunları çözmek istemiyorsa ben niye çözmeye çalışayım diye düşündüm. Hala içim sızlıyordu ama bu, onu geride bırakıp hayatıma devam etme konusundaki kararlılığımı güçlendirmeme yardımcı oluyordu ... Tabii eğer böyle bir seçeneğim varsa. Savaş sadece bir hafta sonra olacaktı ve kampın her yerinde bir beklenti havası hissedilebiliyordu. Tüm gün ve gece boyunca bitmeyen bir hareketlilik vardı. Herkes çok gergin olduğundan birlikler arasında sürekli kavgalar patlak veriyordu.

“Hmm, peki,” dedim ayağa kalkarken. Christa’yı merdivenlerden aşağı, Rand’in çalışma masasında birkaç kağıdı gözden geçirdiği kütüphaneye kadar izledim. İçeri girdiğimizde kafası-
nı kağıtlardan kaldırıp bize gülümsedi.

“Christa, kapıyı arkanızdan kapatabilir misin?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Christa ve isteğini yerine getirdi.

Temiz, erkeksi kokusuyla ağırlaşmış odanın havasını içime çekmemeye çalışarak Rand’e en uzaktaki deri koltuğa oturdum. Bana bakmadı bile ve hissettiğim hayal kırıklığını saklamak zorunda kaldım.

“İkiniz için bazı hazırlıklar yaptım,” diye söze başladı. “Güvenliğiniz açısından savaş sonuçlanana kadar Avustralya’da kalacaksınız. Ayarlamaları bizzat yaptım.”

İkimiz de aynı anda: “Avustralya mı?” diye bağırdık.

“Ama,” diye cümlesine başladı Christa. “John bana savaşa katılmayan herkesin İskoçya’da Culloden yakınlarındaki bir peri köyünde kalacağını söyledi.”

Rand başıyla onayladı. “Aptalca bir karar.”

“Neden?” diye sordum.

Bana bakmadı ama ayağa kalktı ve içinde yakacak odun olmayan şömineye doğru yürüdü. Şöminenin üst kısmına dayandı ve ayakkabısının ucuyla yanmış kömürlerden birini tekmeledi.

“Eğer Bella kazanırsa, tüm peri köylerini eline geçirmesi an meselesi olur. O zaman da peri köylerinde savaşın bitmesini bekleyen herhangi biri büyük bir sürprizle karşılamak demektir.”

Christa sandalyesi onu ısırmış gibi ayağa fırladı. “John, Bella onlara ulaşmadan önce perilerin orada saklanan ailelerine ve yakınlarına kaçmaları için haber yollayacaklarını söyledi.”

“Bu riske girmeyi göze alamam.”

Öfkeyle, “Belki de biz bu riske girmeyi göze alıyoruzdur,” diye kestirip attım. Daha çok Rand benimle göz göze gelmekten kaçındığı için kızmıştım. Profesyonel bir ilişkimiz olacaksa da en azından kibar davranması gerekir diye düşünmüştüm.

Yorumumu duymazlıktan geldi ve sanki hiç konuşmamışım gibi devam etti. “Uçak biletlerinizi ayırttım. Üç gün içinde yola çıkıyorsunuz.”

Christa “Üç gün mü?!” diye ciyaklarken benim de kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Avustralya’ya bu beklenmedik se-

yahat planlarımın gerçekleşmesini zorlaştırabilirdi...

Rand durmadan konuşmaya devam ediyordu. "Aynı zamanda Sydney'deki bir otelde yer ayırttum."

"Ama ben John'u bırakmak istemiyorum," diye karşı çıktı Christa.

"Eğer bu savaş planladığımız gibi gitmezse hepimiz mahvolacağız. Bunun senin başına gelmesini istemem... Veya Jolie'nin."

Benim olduğum tarafa bakacaktı ki birden vazgeçti ve baskılarını yere indirdi.

Hala şok içinde, "Avustralya'da nasıl güvende olacağız ki?" diye sordum. Daha çok Christa için endişeliydim. Benim başka planlarım vardı ve bu planların içinde Avustralya yoktu.

"Bella sizi ararken yeni kimliklerinizle yaşamaya devam edeceksiniz ki bu, sizi bulmasını çok zorlaştıracak."

"Tabii ki bizi ararken yanına Ryder'ı almazsa, çünkü o zaman Ryder izimi anında bulabilir," dedim planındaki bu kocaman açığı fark ederek.

Yüzünde büyük bir umursamazlık ifadesiyle nihayet bana baktı. "Ryder'ı öldüreceğim. Onu öldürene kadar durmayacağım."

Eh en azından sonunda Rand ile ortak bir arzumuz olmuştu.

"Ve bulunmamanızı garantilemek için bütün imkanları zorladım. Uçuş ve otel rezervasyonlarınız farklı isimlerle yapıldı. Her ikiniz için de yeni şahsi belgeler hazırlattım." Masaya gitti ve her ikimize de açık kahverengi renkte zarflar verdi. İçinde

doğum belgeleri, pasaportlar, sürücü belgeleri ve sosyal güvenlik kartları vardı.

“Bize Avustralya pasaportu almayı nasıl başardın?” diye sordum. Etkilenmişim.

“Bazı arkadaşlarım var,” diye cevapladı. Hala bana bakmıyordu.

“Yani bu artık Avustralya vatandaşı olduğumuz anlamına mı geliyor?” diye sordu Christa.

Başıyla onayladı. “Evet, şu anda Avustralya ve Amerika Birleşik Devletleri arasında çifte vatandaşlığa sahipsiniz. Eğer ihtiyacınız olursa A.B.D.’ye dönüş yapabileceksiniz ama ben Avustralya’da kalmanızı tavsiye ediyorum.”

Christa pasaportunu açtı ve kucağına bir kredi kartı düştü. “Bu nedir?” diye sordu onu yukarı kaldırırken.

“Hesabıma ait çek kartının eşi. Eğer bana bir şey olursa, her şeyimi size bırakıyorum.”

“Rand,” diye başladım konuşmama ama elini bahsettiği şey önemsizmiş gibi salladı.

“İşin maddi kısmını merak etmeyin, gerekli evrakları çoktan imzaladım.”

“Ama üzerinde başka bir isim yazıyor? John Grant de kim?” diye sordu Christa kartın üzerindeki ismi yüksek sesle okuyarak.

Rand başıyla onayladı. “Sahip olduğum her şeyi John Grant ismine kaydettirdim ki Bella onlara ulaşmasın. Eğer bana bir şey olursa mal varlığımı almak için hızlı hareket etmeniz gere-

kecek. Bilgilerini yine o belgelerin arasında bulabileceğiniz bir avukat tuttum.”

Üzerime çok büyük bir üzüntü çökerken midemde bir sancı hissettim. Eğer Rand’e bir şey olursa bu benim felaketim olurdu. Her ne kadar ikimiz de çok acı ve hayal kırıklığı yaşamış olsak da o iyi bir adamdı. Ve bu akşam yaptıklarından başka hiçbir şey bu gerçeği daha iyi kanıtlayamazdı.

“Avustralya eğlenceli olabilir,” dedi Christa üzgün bir şekilde bana gülümseyerek.

Christa’nın içi içini yiyordu, biliyordum ama yine de sahte gülümsemesini görünce ben de ona aynı şekilde gülümsedim. John için endişeleniyordu – gözlerinden anlayabiliyordum. “Her şey yoluna girecek, Chris,” diye fısıldadım ve uzanıp elini sıktım.

Başıyla onaylayıp gözyaşlarını tutabilmek için gözlerini birkaç kere kırptı.

“Uçuşunuzla ve otel rezervasyonlarınızla ilgili bilgiler işte burada,” dedi Rand ve Christa’ya düzenli katlanmış bir yığın kağıt uzattı.

“Teşekkürler,” dedi Christa sakince.

Rand gülümseyerek sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir an için durdu. Ve lanet olsun ki bir şey söylemesini, herhangi bir şey demesini bekledim. Beni özlediğini, bana hala değer verdiğini söylemesini...

Duruşunu dikleştirdi. “Eğer herhangi bir sorunuz yoksa musaaadenizle yapacak çok işim var.”

Christa ayağa kalkarak kapıya gitti. Ben de hemen arkasındaydım. Kapıdan çıktıktan sonra durdum ve geri döndüm. "Hemen geliyorum," dedim. Anladığını gösteren bir şekilde başını sallayarak bana gülümsedi.

Tekrar Rand'in ofisine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Rand başını kaldırıp baktı ama benim geldiğimi görünce yine aldırılmaz tavrını takındı.

"Meşgulüm, Jolie," dedi.

"Biliyorum," dedim ona doğru yürürken. "Sadece iyiliğimizi düşünüp yaptığın her şey için teşekkür etmek istemişim."

Başıyla onayladı. "Önemli değil."

"Bu savaş hakkında bu kadar çok mu endişeleniyorsun?" diye sordum deri koltuklarından birine otururken.

Köşeli yüzüne yayılmaya başlayan bir öfke ifadesiyle bakışlarını tekrar kaldırdı. "Jolie, meşgulüm."

Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya çalışarak içimde yükselen öfke dalgasını bastırmaya çalıştım. Yani bütün bu bağlanma hikayesi yüzünden zor bir durumda olduğumuzun bilincindeydim ve evet son birkaç haftadır onun benden kaçtığı kadar ben de ondan kaçıyordum ama bu kadarı fazlaydı. İçimdeki öfkeyle baş edemeyerek ayağa kalktım ve ellerimi belime koyarak sordum: "Senin lanet olası sorunun ne?"

Dikkatini tekrar masasına yayılmış kağıtlara verdiğinde beni görmezden geleceğini düşündüm. Bir veya iki dakika sonra tekrar bana baktığında yüzü kızarmıştı. "Benim bir sorunun yok."

“Saçmalık. Patlamak üzeresin, yüzün kıpkırmızı.”

Ayağa kalktı ve gidip kapıyı ardına kadar açtı. “Şu anda bu konuyu tartışacak ne zamanım var ne de isteğim.”

Ona doğru iki adım atıp “Gitmiyorum,” dedim kapıyı tekmeleyerek kapatarak. “Bana neden böyle bok gibi davrandığını söyleyene kadar buradayım.”

Kapı çarptığında bütün ev sarsıldı. Yeni kazandığım vampir gücümü kontrol etmekte daha dikkatli olmalıydım yoksa Rand son zamanlarda ne yaptığımı öğrenebilirdi.

“Sen...” diye başladı cümlesine ve sonra durup ellerini saçlarının arasından geçirdi. Anlaşılan insanüstü güçlerimi fark etmemişti. Bir oh çektim...

“Bak,” diye devam ettim, “bütün bu bağlanma hikayesinden sonra seni görmezden gelmeyi hiç sorun etmedim ama şu anda yaptığın biraz aşırıya kaçıyor.”

“Bunun bağlanmamızla hiç alakası yok,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından öfkeyle konuşarak.

“O zaman ne ile ilgisi var?”

Nihayet gözlerime baktığında çok kızgın olduğunu gördüm. “Beni veya hislerimi hiç sallamamanla ilgisi var.”

“Ha ... ne?” diye sordum. Tamamen afallamıştım.

“Zorlama Jolie, ne kadar berbat bir yalancı olduğunu herkes biliyor.”

Ona vurmak mı istiyordum yoksa ağlamak mı emin değilim. “Beni suçlamadan önce bu kadar büyüttüğün şeyin ne olduğunu bilmeye hakkım var,” diye itiraz ettim.

Durdu ve sinirli bir şekilde bana baktı. “Seni ve Sinjin’i gördüm.”

Kalbime bir acı saplandı ve dengemi sağlayabilmek için duvara dayanmak zorunda kaldım. Bizi antrenmanda mı görmüştü? Demek ki bunca zamandır savaşmak için planlar yaptığımı biliyordu ve işte o kadar dikkatli bir şekilde yaptığım plan mahvolmuştu. Rand artık savaşmama hayatta izin vermezdi ki bu da bütün emeklerimin boşa gittiği anlamına geliyordu.

“Açıklayabilirim,” diye başladım açıklamaya nereden başlayacağımı düşünürken. Gizli yaptığım işler tamamen mi ortaya çıkmıştı yoksa bir kısmını hala kurtarabilir miydim? Zihnim bahane bulabilmek için hızla çalışmaya başladı; sadece öylesine antrenman yapıyorduk diyebilir miydim? Hmm, hayır bu inanılır bir şey değildi.

“Lanet olsun, bahane istemiyorum,” dedi ve yüzü öfkeyle buruştu. “Sinjin’le öpüşmene şahit olmak zaten yeterince kötüydü.”

Sinjin’le öpüşmem mi? Sonra hatırladım... Sinjin’in benden çaldığı öpücüğü. “Açıkça görülüyor ki sonunu görmek için beklememişsin,” dedim. Kızmış, ama aynı zamanda rahatlamıştım da.

“Söyle bana, tam olarak ne diye daha fazlasını görmek istemeliydim?” dedi kızgın bir şekilde.

“Çünkü onu itip uzaklaştırdığımı ve yanından ayrıldığımı görecektin.”

Başını sağa sola salladı ve masasına geri döndü. Yine önündeki kağıtlarla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. “Sinjin ile ya-

şadıklarınız ikinizin aranızda ama benim de bulunduğum bir ortamda biraz daha hassas olmanı beklerdim.”

“Bazen gerçekten tam bir salak olabiliyorsun, Rand.”

Çenesini sıkıca kapatarak yumruklarını sıktı. “Dışarı çıkabilirsin.”

“Sinjin beni öptü, ben onu öpmedim. Ve biraz daha uzun süre gözetlemiş olsaydın bunu fark edebilirdin.”

“Aranızda olanlar beni hiç ilgilendirmiyor.”

“Bana bu saçmalıklarla gelme,” dedim öfkeyle ve ellerimi görüşünü kapatacak şekilde masasının üzerinde duran kağıtlarının üzerine koydum.

Rand’in gözleri kısıldı. “Zaten onunla o gül bahçesinde ne yapıyordun ki?”

Hmm, demek ki bizi antrenman yaparken görmemişti. Bu duyduklarımın en iyi kısmıydı. Önemsiz bir öpücüğü açıklayabilirdim ama savaş eğitimi açıklamanın da ötesindeydi. Ve gül bahçesinde ne yaptığımıza gelince, bu konuda yalan söylemek zorunda kalacaktım. Şimdi beni köşeye sıkıştırdığına göre artık tek çarem buydu.

“Biraz yalnız kalmak istemiştim ve o peşimden geldi.” Gözlerimi onunkilere diktim ve yüzümü mümkün olduğunca ifadesiz bir şekle sokmaya çalıştım. Neyse ki işe yaradı. Rand cevap vermeyince sessizliği beni haksız suçlamalarından daha fazla gerdi.

“Hem senin için neden önemli ki? Belli ki bana ilgi duymuyorsun. Bunu kendin söyledin.” Bunu yüksek sesle söylemek üzücüydü.

“Söylediklerimi çarpıtma.”

“Bağlanmamamız için sen savaş verdin,” dedim hiç kullanmamam gereken bir kozu kullanarak. Yani bağlanmaya hazır olmadığımızı biliyordum ve bunu gerçekleştirmediğimiz için onun kadar ben de rahatlamıştım. Ama bu kullanabileceğim tek kozdu, o yüzden kullandım.

“Şimdi yani savaştan önce sana bağlanmaya hazır olmadığımı, gelecekte olabilecekler ile ilgili ise karar vermediğimi söylemiştim.”

Tamam, beni alt etmişti. Gerçi “gelecekte ne olacağına karar vermemek” benim sözlüğümde genelde “ilgilenmiyorum” demekti ama... “Yani Sinjin ve beni görünce bizi gözetlemeye mi karar verdin? Ne kadar asilce,” dedim. “Beni gözetlerken aklından ne geçiyordu ki?”

“Gözetlemiyordum,” dedi öfkeli bir biçimde. “Seni evde bulamadığımdan hangi cehennemde olduğunu öğrenmek istemiştım sadece.”

“Demek ki bunca zamandır benden kaçman tamamen gereksizmiş çünkü sorman yeterliydi.”

Ayağa kalktı. “Ne soracaktım, Jolie?”

Başımı sağa sola salladım. “Lı, bilmiyorum, belki şöyle bir şey: Hey, sen ve Sinjin çıkıyor musunuz? Veya bunu söylemek sana zor geldiyse şu nasıl – Sinjin’le aranda ne var?” İç çektim. Onunla tartışmaktan çok yorulmuştum. Belki de artık vazgeçmenin zamanı gelmişti.

“Araya girmenin uygun olmayacağını düşündüm.”

“Ve bunun yerine beni görmezden gelip bana bok gibi dav-

ranmayı tercih ettin.” Başımı sağa sola salladım. “Bazen beni çıldırtıyorsun.”

Gözlerini kısarak, “Aynısını ben de senin için söyleyebilirim,” dedi.

“O zaman iyi ki sevgili değiliz.”

“Jolie,” dedi.

“Sinjin’le beni öpüşürken gördüğün için üzgünüm ama düşündüğün gibi değildi.”

Derin bir nefes vererek bakışlarını ellerine indirdi. “Anlıyorum.” Durdu ve tekrar bana baktı. “Ve hiç düşünmeden bu sonuca vardığım için özür dilerim.”

Şaşkınlığımı bastırmak zorunda kaldım. Daha güçlü bir savunma için hazırlanırken özür dilediği için hafif afallamıştım. Öfkemin bir kısmı gitmişti ve kalanını da derin nefesler alarak yok ettim. “Barışalım mı?” diye sordum ve gülümseyerek elimi uzattım.

Elimi bir iki saniye inceledi ve sonra dudaklarında bir gülümsemeyle elimi sıktı. “Barışalım.”

“Bir daha beni birisiyle öpüşürken yakaladığında benden vebalıymışım gibi kaçmadan önce neden bana sormuyorsun?”

Başıyla onayladı. “Umarım bir daha böyle bir şey olmaz.”

Başımı yana eğdim. “Erkeklerden uzak duracağıma yemin ettiğim düşünülürse muhtemelen olmaz.”

“Erkeklerden uzak duracağına yemin etmek mi?” diye tekrarladı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü beklentilerimi karşılayamadıkları zaman hayal kırıklığına uğramaktan yoruldum.”

İç çekti. “Bunu duyduğuma üzıldüm Jolie ve dilerim fikrini değiştirirsin.”

Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum o yüzden hiçbir şey anlamaya çalışmadım. Bunun yerine ayağa kalkıp esnedim. Bu konuşma benden çok şey götürmüştü.

“O zaman seni yalnız bırakayım,” dedim ve kapıya doğru ilerlemeye başladım.

“Ciddiyim Jolie, umarım erkeklerden... Ve benden ümidini kesme konusunda fikrini değiştirirsin.”

“Mantıklı bir neden bulamadığım sürece neden fikrimi değiştirmeliyim anlamıyorum,” dedim ve elimi kapının koluna koydum.

“Bunu aklıma not aldım,” dedi kendinden emin bir şekilde gülümseyerek.

Sadece kafamı salladım ve odadan çıktım.

“Jolie!” Bu Christa’ydı. Çığlık çığlığa beni çağırıyordu.

Odamdan koşarak çıkarken kalbim güm güm atıyordu. Çığlık hiçbir zaman iyiye işaret olamaz. Nefes nefese olan Christa sakinleşmek için merdivenlerin dibindeki trabzanlara tutunmuştu.

“Chris, iyi misin?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Gelmelisin. Rand ve Sinjin kavga ediyorlar.”

“Ne?!” diye bağırdım. Hızımdan dolayı neredeyse merdivenlere takılıyordum. “Neredeler?”

Boğuk bir sesle hırıldayarak, “Dışarıdalar,” dedi. Çimlerin üzerinden antrenman alanlarına doğru koşmaya başladık.

“Ne oldu?” diye seslendim ona.

Başını, bilmiyorum, der gibi sağa sola salladı ve nefes nefese ama benimle başa baş koşmaya kararlı bir biçimde kendini ileri attı. “Her zamanki gibi antrenman yapıyorlardı.” Uff. Uff. “Sonra Rand birdenbire Sinjin’e bir yumruk attı, Jules. Rand çıldırmış gibiydi – psikopata bağladı!”

“Neyi var bunun böyle?” diye sorar sormaz bir aydınlanma yaşadım ve kalbim yerinden hopladı. Bu, Sinjin’le öpüşmemle alakalı olmalıydı.

Christa yine nefes nefese kalmıştı ve kolumu tuttu. “Sen nasıl bu kadar hızlı koşabiliyorsun?”

Lanet olsun, Sinjin’in vampir gücü bana neredeyse yine ihanet ediyordu. Daha dikkatli olmak zorundaydım. Biraz yavaşladım ve tekrar ona baktım.

“Daha yeni bir Red Bull içtim.” İngiltere’de Red Bull satılıyor muydu ki? Christa’nın da bilmediğini umdum.

Tepenin zirvesine ulaştık. Tam altımızda bütün askerlerin birbirlerine yumruk yağdıran Rand ve Sinjin’in etrafında bir kalabalık oluşturduğunu görebiliyordum.

“Aman Tanrım, çok aşağılıklar,” dedim Rand’in Sinjin’e

yumruk attığını ve Sinjin'in de hızla gözden kaybolup başka bir yerde belirerek yumruktan kurtulduğunu görünce. Bu çılgınlığa daha fazla seyirci kalmak istemediğimden Rand ve Sinjin'in yanına gitmek için seyircilerin arasından kendime yol açarak ilerledim.

"İkinizin de neyi var böyle?" diye bağırdım ama bana dönüp bakmadılar bile. Hatta Sinjin Rand'in göğüs kafesine sert bir darbe vurdu ve Rand büyüyle kendini durdurana kadar onun havada uçmasına neden oldu. Rand doğrudan ayaklarının üzerine indi ve Sinjin'e vahşice saldırdı. Rand'in gücü kolaylıkla Sinjin'inkiyle boy ölçüşebilirdi ve bu yüzden bu dövüş bütün gece sürebilirdi... Bu da benim beklemeyi hiç istemediğim bir şeydi.

"Umarım elinde bundan daha iyisi vardır, akıl küpü," dedi Sinjin dalga geçerek.

Daha önce Sinjin'i bu kadar öfkeli gördüğümde Ryder neredeyse bana tecavüz edecekti. Sinjin'in çok korkunç bir öfkesi vardı ve bu öfke şimdi Rand'e yöneltilmişti. Rand Sinjin'in üzerine atlayacakmış gibi yaptı ama son anda Sinjin'in yan tarafına sıçrayıp şakağına bir darbe indirdi. Bu vuruş vampiri yere devirdi.

"Rand! Dur!" diye bağırdım.

Beni duymazdan geldi ve Sinjin'in üzerine atladı. Sinjin'in başına bir kere daha vurdu ve Sinjin de iki elini Rand'i kaldırıp, kavgayı durdurmak için hiçbir hamlede bulunmayan seyircilerin arasına fırlatmak için kullandı. Erkekler...

Yanında duran ve kıs kıs gülen kurt adamı dürterek "İşte Rand'e oynadığın bahsi böylece kaybettin." dedi Trent.

“Sen hastasın,” dedim başımı sağa sola sallayarak. Onda gerçekten ne bulmuştum? Tanrım, gerçekten tam bir aptaldı.

Rand tekrar dövüş alanına geldi ama Sinjin’e saldırmak için bir hamlede bulunmadı. Sinjin ayakta, dövüşmeye hazırda ama duruşu biraz dengesizdi. Üzerini temizlerken gülümseyince yakışıklı yüzündeki köpek dişleri ortaya çıkmıştı. Üstü başı toz olmuştu ve saçları darmadağınikti ama onun dışında her zamanki gibi seksiydi.

“Bu anı oldukça uzun zamandır bekliyordum, Randall.”

Rand Sinjin’e iki adım daha yaklaştı. Göğüs kafesinin inip kalktığını görebiliyordum. Tükenmişti. “Seni Jolie’den uzak durman konusunda uyarmıştım, aşâğılık herif,” dedi Rand.

Harika, bu dövüş benim yüzümdendi. Araya girme zamanının geldiğini düşünerek Rand’i kolundan tuttum ve onu geriye çektim. Gücüm onun da fark edebileceği kadar çoğalmıştı. Onu saklamayı beceremiyordum.

“Aklını mı kaçırdın?” diye bağırdım ve Rand’in önüne geçip iki rakibin arasında durdum. Ben ortalarındaiken birbirlerine saldırmayacaklarını umuyordum. Rand’i kolunun üst kısmından tuttum.

“Aklımı mı kaçırdım?” diye tekrarladı Rand ve Sinjin’e baktı. “Senden faydalanan ben değildim!”

Yani bu, öpüşmemle alakalıydı. Mükemmel. “Neden işin peşini bırakamıyorsun, Rand?” diye sordum. “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Sinjin’in yüz ifadesinden bir şey anlamak zordu – belki de ihanete uğramış gibiydi. Rand’e saldırmak için herhangi bir

harekette bulunmamıştı gerçi. En azından kavga sona ermişti veya ben öyle umuyordum.

“Cicim, öpüştüğümüzü ona söyledin mi?”

Birden berbat hissettim. Özellikle de özel hayatımın herkesin önünde bu şekilde ifşa edilmesinden dolayı... Olayların ortasındaki kişi olmayı gerçekten istememiştim. “O görmüş,” diye düzelttim Sinjin’i.

“Eğer davranışımın uygunsuz olduğunu düşündüysen, bana söylemesi için bu dallamayı yollamak yerine bunu bana sen söylemeliydin.”

Rand Sinjin’i yumruklamak istiyormuş gibi ellerimden kurtulmaya çalışıyordu ama ben göğüs kafesinden itip durması için zorladım. “Ben başımın çaresine bakıyordum,” diye bağırdım Rand’e bakarak. “Bu seni hiç ilgilendirmezdi!”

Kaşlarını çatarak benden uzaklaştı. Şimdi bütün öfkesi bana yönelmişti. “O zaman neden bana söyledin?”

“Çünkü kıskanç bir budala gibi davranıyordun, işte bu yüzden!”

Sinjin gülünce Rand beni kenara itip onun üzerine atladı. Sinjin karnına bir yumruk attı ve Rand iki büklüm bir halde acı içinde yere devrildi. Diz çöktüm ve ellerimi Rand’in karnının üzerine koyup acısının nemli toprak tarafından çekildiğini düşündüm. Rand daha kolay nefes almaya başladığında Sinjin’e baktım.

“Ve sen de ondan daha masum değilsin!”

“O bana saldırdı, cicim, benim bu olanlarla hiç ilgim yok.”

Ayağa kalktım ve onun Rand'in yakınında olmasını istemediğinden Sinjin'i ittim. Sinjin kollarımın üst kısmından tutarak beni geniş göğsüne doğru çekti. Tutuşundan kurtulmaya çalışıyordum ama Sinjin'den kurtulmak kelepçelerden kurtulmaya çalışmaya benziyordu.

"Randall, sen onun için yeterince güçlü bir erkek değilsin," dedi Sinjin kıs kıs gülererek.

Ona doğru bakarken, "Bırak beni!" diye bağırdım.

Beni görmezden geldi. Öfkesini Rand'e yöneltmişti.

"Eğer onu bırakmazsan, buna pişman olacaksın," dedi Rand kısıp bir sesle, dikkatle bize yaklaşırken.

Sinjin sadece güldü. "Onun yatağını ısıtma şansı bana verildiğinde, onu senin yaptığın gibi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sinjin'in tutuşundan kurtuldum. İçimde öyle bir öfke birikmişti ki patlamak üzereydim. Rand'i aşağılamak için söyleyeceği bunca berbat, korkunç şey varken herhangi bir erkeği utançtan yerin dibine sokabilecek tek konuyu seçmişti. Bir kadını yatakta hayal kırıklığına uğratma konusunu...

"Seni aşağılık herif!" Tükürerek elimin tersiyle Sinjin'e tokat attım. Elini yanağına götürerek geriye doğru sendeledi.

Ama o anda Sinjin umurumda değildi. Panik içinde Rand'e döndüm. Ölü gibi beyazdı. Hızlı hızlı nefes alıyordu, şoka girmiş gibiydi. Bir an durdu sonra dönüp tepeye doğru yürümeye başladı. Gururu kırılmış, ayaklarımın dibinde paramparça yatıyordu.

En Son

“Rand!” diye bağırdım arkasından.

Kapının çarpma sesi bütün evde yankılandı. Rand’ın kapattığı kapıya varmak için koştum ama ulaşamadan önce büyüleyerek kurduğu görünmez bariyere çarparak geri sektim. Geçmek için lastik gibi bariyeri ittim ama o jöle gibi dalgalandı. Geçmemin hiçbir yolu yoktu. Kendi büyümle onunkini bozabileceğimi düşünüp parmaklarımın ucundan bir elektrik ışını yolladım ama çıkan enerji görünmez bariyere çarpınca cızırdayıp hayaletler gibi süzülen beyaz dumanlar yaydı. Lanet olsun!

“Rand, sadece açıklamama izin ver!” diye ümitsizce bağırdım.

Cevap yoktu. Çok kızmıştı. Buna emindim.

Öfkesini neredeyse kapıdan hissedebiliyordum. Ve onu suçlayamazdım. En sevmediği ve en güvenmediği kişiye yatak odası problemlerimizi anlatmışım gibi gözük müştü. Ama doğruyu söylemek gerekirse o zaman aklım başında değildi; Sinjin'in kanı yüzünden halisünasyonlar görüyordum. Ama kendimi o kadar kolay affetmeyecektim. Bu benim suçumdu.

Rand, lütfen konuş benimle, diye düşündüm belki telepatik olarak konuşmak isteyebileceğini umarak.

Cevap yok.

Lütfen beni duymazlıktan gelme!

Geçen birkaç dakikadan sonra onun kara listesine girdiğim açıkça belli olmuştu. Yenilgiyi kabullenerek iç çektim ve sanki göğüs kafesim çöküyormuş gibi hissederek dönüp yatak odama olan beş adımlık mesafeyi aştım. Kapıyı arkamdan kapatarak yatağa devrildim.

Durumun ciddiyetini düşününce gözyaşlarımı tutamadım. Bu sefer tam anlamıyla çuvallamıştım. Ne olursa olsun Rand ile olan ilişkimizde hiçbir şey kolay olmuyor gibiydi. Sanki bizi her an ayırmaya çalışan bir güç vardı. Son zamanlarda bizi ayırmaya çalışan savaş olduğu kadar bağlanma meselesi de vardı. Ve bunlar yeterli değilmiş gibi gidip Sinjin'e içimi dökmem sanki çok gerekiyordu.

Artık canıma tak etmişti. Her ne kadar bu son olay benim suçum olsa da artık dayanma sınırlarımı aşmıştım. Bu yaşam tarzını geride bırakma isteğim şimdi her zamankinden daha ağır basıyordu. Artık dayanamıyordum. Ne zaman Rand ile işlerin düzgün yürüyebileceğini düşünmeye başlasam, geri çekilmeme neden olup içime kapanmaya zorlayan başka bir şey oluyordu.

Yatağımda cenin şeklini alarak yattım. Ama gidecek olsaydım bile ne yapardım ve nereye giderdim? Emin olamasam bile şu noktada nereye gideceğimi gerçekten umursamıyordum. Tek bildiğim uzaklaşma ihtiyacı duymak boğucu bir şeydi. Bella'yı mağlup edersek ve A.B.D. güvenli bir hale gelirse, muhtemelen yeniden oraya taşınıp bu berbat durumu arkamda bırakacaktım.

Ve sorunlarından kaçamazsın diyen o insanlara cevap olarak: İzleyin ve görün, diyecektim.

Kapı çalındı ve daha önce bulantıyla karmakarışık olan midem şimdi rahatlamış bir halde yataktan fırladım. Tanrım, umarım Rand bana bir şans daha vermeye karar vermişti. Kesinlikle inatçıydı ama umarım sadece birkaç gün içinde vedalaşacağımızın farkındaydı. Ondan sonra ne olacağını kim bilebilirdi?

Kapıyı açarken kafamda ona neler söyleyeceğimi prova ediyordum ama Sinjin'i görünce kelimeler dilimin ucundan uçup gitti. Yüzüne kapıyı kapatmaya çalışırken, "Şu anda görmek istediğim son insansın," diye kestirip attım.

"Jolie," dedi elini duvar ve kapının arasına koyarken.

Döndüm ve ona baktım. "Ne istiyorsun?"

"Özür dilemeye geldim."

"Bunun için biraz geç kaldın."

"İçeri gelebilir miyim?" Bir vampir olduğundan dolayı içeri girebilmek için izin almak zorunda değildi, sadece nazik davranıyordu. Veya bir mankafa ne kadar nazik olabilirse o kadar.

İçimden ona defolup gitmesini söylemek geldi ama benim

Rand'den beklediğim şeyi onun da benden beklediğini fark ettim: kıldığı insana sesini duyurmak. Lanet olsun vicdanıma! Kapıdan uzaklaşıp yatağıma uzanırken girmesi için başımla işaret ettim. Minnettar bir şekilde gülümsedi ve kapıyı arkasından kapatarak yatağımın ayakucuna geldi. Rand'le kavgasından sonra kıyafetlerini değiştirmişti ve şimdi siyah pantolonu ve koyu gri, düğmeli gömleğiyle her zamanki gibi şık görünüyordu.

İçimdeki öfke, kırgınlık, merhamet duyguları üstün gelmek için birbirleriyle savaşırken o da uzun bir süre boyunca sadece beni izledi. Bu Sinjin'di. Beni gülümsemesiyle ve esprili hazırcevaplığıyla etkileyen adam. Ama şimdi? Şimdi bana ihanet etmiş gibi hissediyordum. "Bazen çok aşağılık biri olabiliyosun Sinjin," dedim. "Tam da senin o kadar da kötü biri değil de aslında iyi biri olabileceğini düşünmeye başlamışken ille gidip de boşboğazlık yapmak zorundaydın."

Başıyla onayladı. "Bana olan güvenini boşa çıkarmamalıydım ve bunun için özür diliyorum."

"O zaman neden yaptın?"

Başını yana eğdi. "Kelimeler kendiliğinden çıkıverdi."

"Saçmalık," dedim. İçimde yükselen öfkeyi kontrol etmeye çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Ne yaptığını tam olarak biliyordun ve bunu Rand'i aşağılamak için yaptın."

Sinjin sanki dışarıda 0 rh pozitif kan yağıyormuş gibi penceremden dışarı baktı. "Evet, öyle," dedi ve daha önce hiç şahit olmadığım bir şekilde düş kırıklığı içinde iç çekti.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Böylece bunu da çözmüş olduk. Harika özür diledin, Sinjin."

“Elimde değil, biriciğim,” dedi gözleri tekrar gözlerimle buluşurken. “Onu incitmek istedim.” Çenesini sımsıkı kapatmıştı ve normalde buz mavisi olan gözleri beyazımsı bir ışıkla parlıyordu. Gözlerinin derinliklerinde kaybolmamak için konuşmaya devam ettim.

“Neden? O sana ne yaptı ki?”

Bir kaşını kaldırdı. “O, senin kalbine sahip.”

“Aman Tanrım,” diyerek durumun saçmalığına gülmeye başladım. “Bütün bunlar kıskançlığın yüzünden mi oldu?” H m, bu itiraftan bir an da olsa neden hoşlanmıştım?

“Kıskandım, aşkım.”

“Tamam ama bu işleri yoluna koymuyor,” diye kestirip attım. İki erkeğin benim için kavga edebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu, sadece aşk romanlarında bulunan ve okuyanı kıskandıran, gerçekte olmayan bir şeydi. Ve şimdi benim sevgim için kavga eden iki erkek vardı ama bu ne seksi ne de heyecan vericiydi. Aksine berbat bir şeydi.

Başıyla onayladı. “Bunun farkındayım, biriciğim.”

“Ve şimdi o benimle konuşmuyor.”

“Yola gelecek.”

Başımı sağa sola salladım. “şüpheliyim.” Rand hiçbir şey değilse de inatçıydı.

Sinjin sanki benim bilmediğim bir şeyler biliyormuş gibi kendine has bir biçimde gülümseyerek pantolonunun cebine uzandı. Mühürlü bir zarf çıkarıp bana vermeden önce onu parmaklarına iki kez vurdu.

“Sana bir barış teklifiyle geldim.”

“O nedir?” diye sordum kabul ettiğime dair bir hareket yapmadan.

“Uçuş detayları,” dedi kısaca.

“Uçuş detayları mı?”

“Evet, Culloden’e.”

Davetsiz bir misafir gelmemesini umarak kapıya bir bakış attım. Bizi birilerinin duyacağından endişelenerek ayağa kalktım ve gözlerimi kapatarak odanın etrafında ses geçirmez bir bariyer hayal ettim. “Do re mi” diye mırıldanarak ve notaları bariyere yollayarak büyümü test ettim. Notalar bariyere çarpma kadar duyulabiliyor, çarptıktan sonra yok olup gidiyorlardı.

Sinjin başını yana eğerek gülümsedi. “Etkileyici.”

“Bana uçuş detaylarından bahset,” dedim emredici bir ses tonuyla.

“Randall seyahat programımızı daha dün gece açıkladığına göre yerini henüz ayırtmamış olacağını düşündüm.”

Hayır, henüz herhangi bir şey ayarlamamıştım ve bunu Rand’in dikkatini çekmeden yapmanın yollarını arıyordum. Şimdi bu sorun çözülmüştü, ya da çözülmüş gözüküyordu. Zarfı alıp açtım ve çıktısı alınmış uçuş bilgilerini okudum. Sinjin, Aberdeen, İskoçya’ya gidebilmem için bana, Pelham Malikanesi’nden yalnızca otuz dakika uzaklıkta olan Newcastle Havaalanı’ndan kalkacak bir uçakta yer ayırtmıştı.

“Aberdeen, Clava Höyükleri’nin yakınlarında mı?” diye sordum.

Sinjin başını sağa sola salladı. "Aberdeen, Inverness'tan yaklaşık iki saat uzaklıkta."

"Ve Culloden Inverness'te mi?" diye sordum ismin tamdık geldiğini düşünerek.

"Evet," diye cevapladı Sinjin, açmış gibi gözlerini üzerimde gezdirirken.

"Bana öyle bakmayı kes."

"Özür dilerim, biriciğim."

Kaşlarımı çatarak dikkatimi elimdeki çıkılara çevirdim. "Yani Aberdeen'e vardığımda bir araba kiralamak zorunda kalacağım," dedim pek de mutlu olmayarak.

"Beraber gidebiliriz diye düşünmüştüm ama bu konuyu konuşmadan önce Randall seninle havaalanında veya uçuşta olur da karşılaşırsa ne yapacağını düşündün mü?"

"Tabii ki düşündüm," dedim sınırlı bir şekilde. Savaşa nasıl gideceğimi henüz tam anlamıyla planlamamıştım ama bu demek değildi ki tamamen hazırlıksızdım. Öfkelenmeye başladığımı hissedebiliyordum. "Beni tanıyamaması için dış görünüşümü büyüyle değiştireceğim."

"Çok iyi," dedi Sinjin başıyla onaylayarak. "Senin durumuna ben de kafa yoruyordum, aşkım. Sahibi olduğum insanlardan biri gibi davranman bence en iyisi olacak."

Sahibi olduğum insanlardan biri derken kan bankası olan insanlardan birini kastediyordu. "Neden?" diye sordum onu dikkatle incelerken.

"Orduya bir yabancı olarak katılırsan ve Randall seni tanı-

mazsa bu sorun yaratabilir.”

“Rand’in ordudaki bütün askerleri birebir tanımasının imkanı yok,” dedim endişelerinin yersiz olduğunu göstermek için elimi sallayarak.

Sinjin başıyla onayladı ve bakışlarını tekrar pencere yönüne çevirdi. Orada bu kadar ilginç neyin olduğunu merak etmeden duramadım. Görebildiğim kadarıyla gecenin zifiri karanlığından başka bir şey yoktu. Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor olmalıydı.

“Bu doğru ama aynı zamanda herkesin kimliğinin olduğu uzun bir listeye de sahip. Cairngorms’daki peri köyüne girebilmek için yarın akşam büyüleneceğimizi öğrendim.”

“Hangi peri köyü?” diye sordum. Bundan haberim yoktu.

“Savaş öncesinde bir peri köyünde konaklayacağız, biricim.”

“Peki, Rand vampirleri nasıl büyüleyecek? Büyümüzün sizde işe yaramadığını sanıyordum.”

Sinjin gülümsedi. “İşe yaramıyor cicim. Yaşayan ölümlere anahtar verilecek.”

Peri anahtarları normal anahtarlar gibi değillerdi. Onları sadece bir kez kullanmıştım ve anahtar basitçe av köpeği gibi davranıyordu. Rand’i, Christa’yı ve beni, Odran’la ilk karşılaştığım peri köyüne açılan bir geçite dönüşen bir ağacın yanına götürmüştü.

Ve bir peri anahtarı veya Rand’in büyüsi olmadan bir peri köyünün yanına bile yaklaşamazdım. Her ne kadar hala kara listemde olsa da Sinjin’in yanımda olması iyi bir şeydi.

Parçaların yerine oturmaya başladığını düşünerek başımı salladım. Eğer Sinjin'in sahip olduğu insanlardan biri olursam Rand beni tanıyamayacaktı çünkü vampirlere ait olan insanlarla tek tek uğraşamazdı.

"O zaman bu işe yarayabilir," dedim bu bilgiyi sindirirken dudağımı çiğneyerek.

"Bu planın başarılı olması için, bana ait olan insanlardan biri gibi davranmak zorunda kalacaksın aşkım," dedi Sinjin beni tekrar baştan aşağı süzerken. Henüz beslenmemiş olmalıydı çünkü vücudumla gereğinden fazla ilgileniyordu. Heveslenmesin diye ona sinirli bir şekilde baktım. Planını onaylamam ona hala kızgın olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

"Onlar gibi davranmam gerektiğini söylerken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bana karşı olan öfkenden kurtulmalısın demek istiyorum. İnsanlarım beni arzular ve benden korkarlar biricğim. Bana öfke beslemezler."

Dikkatli bakışlarından rahatsız olarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Ve insanların onu arzuladığına ve ondan korktuğuna gelince –ben sıradan bir insan değildim; bir cadıydım. "Sana hala kızgıyım, Sinjin,"dedim. "Ve senden korkmuyorum."

Kahkaha attı. "Seni kolaylıkla öldürebileceğimin farkındasın değil mi?"

Omuz silktim. "Aslında, hayır, değilim. Antrenmanlarımızdan bu yana kendimi koruyabiliyorum." Şehvet dolu bir şekilde gülümseyince hemen konuyu değiştirdim yoksa blöfümü

görecekti. “Sana ait bir insan gibi rol yapmayı kabul ediyorum çünkü benim için her şeyi çok daha kolaylaştırıyor. Ama senin hala bir pislik olduğunu düşünüyorum.”

Başıyla onayladı. Alındığına dair en ufak bir işaret yoktu. “O zaman dikkatleri üzerine çekmek istemiyorsan iyi rol yapmak zorunda kalacaksın cicim.”

“Sanırım öyle.”

Şimdi gecenin siyahlığı koyu griye dönüşürken gece de tahtını gündüze devretmeye hazırlanıyordu. “Birazdan gitmeliyim aşkım, şafak yaklaşıyor.”

“İki gün içinde Christa ve benim Avustralya’ya giden bir uçakta olmamız gerekiyor. Uçağımız senin Aberdeen’e giden uçağından bir saat önce kalkıyor.”

Soluk ay ışığı bulutların arasından çıkarak Sinjin’i bembeyaz ışınlarıyla yıkadı. Sinjin’in çok seksi olduğu gerçeğini kendime bile itiraf etmek istemeden zorlukla yutkundum.

“Seninle çıkış kapısında buluşacağım,” dedi. “Planlarından Christa’nın haberi var mı?”

Başımı sağa sola sallayarak “Hayır,” dedim.

“Ve...”

“Bu benim çözmem gereken bir şey ve seni ilgilendirmiyor,” diye sözünü kestim. Christa’yı Avustralya’ya tek başına uçması için büyülemem gerekecekti o kadar. Ve bu beni mutlu eden bir şey değildi. En iyi arkadaşımı cadı güçlerimle büyülemem bana kesinlikle bir dostluk ödülü kazandırmayacaktı.

“Pekala,” dedi Sinjin sessizce ve kapıya doğru yürümeye

başlamıştı ki bir şey hatırlayıp geri döndü. “Antrenmanlarımız ne olacak?”

Omuz silktim. “Savaşa gitmek için ayrılmadan önce iki günümüz var. Daha fazla pratik yapmaya ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum.”

Başıyla onayladı. “Savaştan önce yine kanımı içeceksin. Ve normalde içtiğinden iki kat fazla içmen gerekecek.”

İyi bir noktaya değindiğini düşünerek başımla onayladım. “Bunu daha sonraki bir zamanda planlayabiliriz.”

“Pekala cicim, havaalanında görüşmek üzere.”

Kapıyı açtı ve arkasından kapatmak üzereydi ki ona yeni yüzümün resmini göstermediğimden benim nasıl gözükeceğim konusunda hiçbir fikrinin olmayacağı aklıma geldi.

“Nasıl görüneceğimi bilmek istemiyor musun?”

Sinjin kendine has bir şekilde gülümsedi. “Seni kokundan tanıyacağım aşkım.”

Sinjin ve Rand’in kavgasından bu yana bir gün geçmişti ve Rand’i hala görmemiştim. Odasını koruyan barikat hala bütün gücüyle oradaydı ve ona telepatiyle ulaşmaya çalışmam da fayda etmedi. İyi mi değil mi diye merak ederken Christa onu mutfakta elma yerken gördüğünü söyledi. Demek ki sadece beni görmezden geliyordu. Harika ...

Pelham Malikanesi sınırındaki ormana girerken işleri yoluna koyma konusunda yaşadığım üzüntüyü ve ümitsizliği

içimden atamıyordum. Savaş gitgide yaklaşıyordu ve zaman parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyordu. Her ne kadar Rand'in yanında savaşıyorsam da Aberdeen'e uçmadan önce işleri yoluna koymak istiyordum. Ama şimdi böyle bir şey mümkün olmayacaktı. Rand'in vedalaşıp vedalaşmayacağını merak ediyordum.

Ah, her neyse, şimdi bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmalı ve *Vogue* dergisindeki suretime dönüşmeye odaklanmalıydım.

Yemyeşil bir yosun örtüsüyle kaplı çürümüş bir ağaç kütüğünün üzerinden geçerek kocaman bir çam ağacının önünde durdum. Bu, Mathilda'nın köyüne girmek için kullandığım ağaçtı. Ağacın üzerine elimi koydum ve gözlerimi kapatıp Mathilda'nın evine giden yolu düşündüm. Gözlerimi açtığımda ağaçlar kaybolmuştu ve köye giden, aşına olduğum toprak yolu gördüm.

Beni Mathilda'nın kapısının önüne götürecek çeyrek millik yolu yürümeye başladım. Köyde kimse yoktu ve çok yakında bu köyde yaşayan çoğu perinin bir daha buraya dönemeyebileceğini hatırlayınca daha da üzüldüm. Mathilda'nın kulübesine varınca kapıyı bir kez çaldım. Kapıyı açtı ve beni sakin bir gülümsemeyle karşıladı. Ben de sevincimi göstermeye çalıştım ama mutsuz olduğumu gizleyemedim.

"Merhaba, Mathilda," dedim.

Gülümsemesi silindi. "Jolie, sorun nedir?"

"Her şey," diye söylendim. Eve girerken demlenen çayın davetkar kokusunu aldım. Ahşap mutfak masasına oturdum. Masa aslında dört daha küçük kütük tarafından desteklenen

kesik bir ağaç gövdesiydi.

Mantomun cebine uzandım ve Mathilda'ya büyümü emmiş gülü verdim. Mutfak tezgahının üzerinde duran havan ve havaneline uzanıp onları masaya, önüme koydu. Gülün yapraklarını kopardıktan sonra onları kaseye koyup onları kırmızı bir lapa haline getirene kadar ezdi. Sonra bana dönerek avuç içlerini yanağıma doğru uzatırken gözlerini kapadı.

“Anlatmak ister misin, çocuğum?”

Ağlamak için bir omuza ihtiyacım vardı. Christa bütün zamanını John'la geçiriyordu ve Pelham'la dertleşmeye cesaret edemedim – etraftaki en dedikoducu varlıktı. Bu yüzden bir kadınla dertleşmek yararlı olabilirdi.

“Rand,” dedim iç çekerek.

Mathilda bana anlayış dolu bir şekilde gülümserken gözlerini açtı ve hemenar kapadı. “Bu seferki sorunuz nedir?”

“Sinjin'e sırlarımı açarak Rand'in güvenine ihanet ettim ve Sinjin de benim güvenime ihanet etti ve şimdi Rand benimle konuşmuyor.”

Tanrım. Kulağa “*Evimiz Holywood'da*”dan* bir bölümmüş gibi geliyordu. Hayatım gerçekten de bir “Tori Spelling” pembe dizisine dönüşecek kadar berbat bir hale mi gelmişti? Bu soruyu cevaplamak istemiyordum.

“Ve sen dersini aldın mı?”

Evet almıştım. Ortada rekabet var ise erkeklerle ilgili sorun-

* Orijinal adı *Beverly Hills 90210* olan yabancı dizi.

** *Evimiz Hollywood'da* oynayan yabancı aktris.

lardan bahsetme. Ve daha önemlisi Sinjin'e bir daha asla güvenme. Aslında tüm bu olanlar yüzünden epey salak gibi hissediyordum. Sinjin'in güvenilir olduğuna ve kendi çıkarları için hareket etmediğine inanmak için ne gibi bir sebebim vardı ki? Kıskançlıkmış, pöh. Sinjin muhtemelen bana sahip olamadığı için benimle olmak istiyordu.

"Evet, aldım," diye cevapladım.

"O zaman bu olay iyi şeylere vesile olmuş," dedi Mathilda. Gözlerini açmadı ama yüzüme dokunmaya devam ederek büyüsunü içtenice yedirmeyi sürdürdü.

"Sanırım," dedim homurdanarak. Daha pozitif bakmaya çalıştım ama başaramadım.

"Önemsiz kavgalara odaklanmamalısın, Jolie. Yüzleşecek çok daha büyük sorunların varken yapamazsın. Savaşa odaklanmalısın."

İç çektim. "Biliyorum."

Gözlerini açtı ve her iki elini de sanki bir şey yakalamış gibi yumruk yaptı. İki elini de havanın üzerinde açtığında şeffaf birkaç damla parmaklarının ucundan havana döküldü. Mathilda'nın büyülü damlaları benim büyümle karışmış gül yapraklarının üzerine düşünce ışıltılar saçtı ve alacalı renklere büründü. Havanelini büyülerimizi birbirine karıştırıp ezerek pembe bir lapa haline getirmek için kullandı.

"Bana bir görü geldi, çocuğum," dedi sakın bir şekilde.

Heyecanlandım. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı ama ezme işine çok fazla güç harcıyor gibiydi. Bir şeyler onu rahatsız ediyor olmalıydı. "Evet, savaşa

giderken yanında bir şey taşımanı istiyorum.”

Ben cevap veremeden bir çekmeceyi açıp içinden kehribar taşına benzeyen bir şey çıkardı. Bir parçanın dörtte biri büyüklüğünde ama yuvarlak olmaktan ziyade kare şeklinde ve başparmağım kalınlığındaydı. Onu bana verdiğinde taş, avucumu ısıttı. Başka kehribar taşları gibi içinde fosilleşmiş herhangi bir şey yoktu. Saf bal rengindeydi.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Kehribar taşı.”

Kaşlarımı çattım. Yani bu sadece bir kehribar taşı mıydı? Bunun büyüğü bir peri taşı veya en azından şu anda olduğu şeyden çok daha etkileyici bir şey olduğunu hayal etmiştim. Belki de bu, görünüşün aldatıcı olabileceğine dair bir dersti. Bu taş Mathilda’ya aitse büyüğü güçleri olmalıydı. Belki de Odran’ın sarayında savaştığıma benzer şekilde çok kudretli bir ejderhanın özünü taşıyordu. Veya düşmanı büyüleyerek onu taşla dönüştürebiliyordu. Veya en iyisi belki de bir koruma tılsımıydı!

“Beni koruyacak mı?”

“Hayır.”

“Büyüğü mü?”

“Hayır.”

“O zaman ne işe yarıyor?” diye sordum pes ederek.

“Hiçbir işe yaramıyor.”

Ona soran gözlerle baktım. “Hiçbir işe yaramıyor mu? O zaman neden sende?”

Omuz silkti. “Bana uzun bir zaman önce verilmişti.”

Hmm, Mathilda tılsımlara inanan bir tipe benzemiyordu. “Eğer hiçbir işe yaramıyorsa onu neden savaşta yanımda taşıyayım ki?”

Başını sağa sola salladı. “Bilmiyorum çocuğum. Ama bana gelen görüde o yanındaydı ve bu yüzden biz neden olduğunu bilemesek de gerekli olmalı.”

Omuz silktim ve taşı cebime koydum. Eğer almamı istiyorsa, alacaktım. Belki de bir tavşan ayağının Yeraltı versiyonu gibi bana şans getirecekti. Neyse ki o kadar iğrenç değildi. “Tamam.”

“Senin işine yarayacak.”

“Evet,” dedim ve konuyu değiştirdim. “Yarın akşam kendimi dönüştürmem gerekiyor.” Yarın akşam Christa Avustralya’ya uçuyor olacaktı ve ben de Aberdeen’e.

“Büyümüz hazır olacak,” diye cevapladı Mathilda.

“Tek yapmam gereken tohumu yutmak değil mi?” diye sordum, son gördüğümünden bu yana iki kat büyümüş olan tohuma bakarken. “Şimdi çok daha büyük.”

Mathilda başıyla onayladı. “Tabii ki, içinde çok daha fazla büyü var.”

İlginç. “Yani onu yuttuğumda hemen işe yarayacak mı?”

Mathilda tekrar başıyla onayladı. “Kanına karışınca, büyü etkisini göstermeye başlayacak.”

“Ve bu ne kadar sürecek?” Dönüşümümün zamanlamasını iyi ayarlayabilmem için kesin olarak bilmem gerekiyordu.

“Belki otuz dakika.”

“Ve yeni görüntüm iki hafta mı sürecektir?”

“Evet.”

Birden dış görünüşüm değişse bile auramın mavi parlaması nedeniyle benim bir cadı olduğumun fark edileceği kafama dank etti. “Auram,” diye cümleme başladım.

“Onu görme yeteneğine sahip bütün yaratıklara insanmışsın gibi gözükecek,” diye araya girdi Mathilda.

Zihnime bütün bu bilgileri kaydederken başımı sallıyordum. Savaş planımın meyvelerini almak üzereydim. Çok yakında hesaplaşma gecesi gelecekti. Ve bu Ryder’la karşılaşacağım anlamına geliyordu. Midemde yükselen soğuk bir nefret hissettim. Birdenbire, Mathilda’nın beni kehribar taşından tılsımı taşıırken gördüğü görüşü aklıma takıldı. “Bu gelen görüşe başka bir şeyler var mıydı?”

Mathilda biraz tedirgin olmuş gibiydi. “Kar.”

Kahinin yerini bulmaya çalışırken Sinjin’e dokunduğumda bana gelen görüşü hatırladım. “Bana da benzer bir görüş geldi. Sence bu ne anlama geliyor?”

Her ne kadar İngiltere bazen soğuk olsa da şu anda hiç kar yoktu ve önümüzdeki en az üç ay boyunca da olmayacaktı. Hala yazı yaşıyorduk.

“Bilmiyorum çocuğum.”

Büyülü gül karışımını kaşıkla sıyırıp içinde tohum hapının bulunduğu başka bir kaseye döktü. Sonra hapi ve gül karışımını kaynar su dolu bir kaba boşalttı ve son büyülerimizi emen tohum iki kat daha büyüdü.

“Onu yutamam. Çok büyük.”

“Yutman gerekmiyor. Sadece dilinin üstüne koy ve o eriyecek.”

Tadının güzel olmasını umdum.

En Ök

Christa ile beraber sahte kimliklerimiz fark edilmeden Newcastle Havaalanı'nın güvenliğinden geçmiştik. Şimdi bizi Londra'daki Heathrow Havaalanı'na götürecek uçuşu bekliyorduk. Daha çok Christa bekliyordu. Benim başka planlarım vardı.

"Sence hiç kanguru ve koala görür müyüz?" diye sordu Christa rahatsız sandalyelerde otururken ve Avustralya hakkında bir Lonely Planet dergisini dikkatle incelerken.

"Muhtemelen," diye cevapladım en iyi arkadaşımı büyüleyeceğimden dolayı midemde oluşan sancıyı hala kontrol etmeye çalışırken. Tabii bu sancının Rand'in şüphelenmeyeceğini umduğum başka bir insana çok yakında dönüşeceğim gerçeğiyle de ilgisi vardı. Ve bu kadarı da mide-

min sancımasına yol açmıyorsa birkaç gün içinde bir savaşın içinde olacağımın son derece farkında olmak yeterli oluyordu. Sinjin'in eğitimi ve kanı sağolsun her ne kadar hazır hissetsem de bu, lisesinin balo gecesine katılmış bir bakire kız gibi gergin olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Christa gözlerini kısarak dergiyi okumaya devam etti. Onu gerçekten tebrik etmem gerekiyordu; bütün bu durumla gayet iyi başa çıkıyordu. Geleceğimizi belirleyecek çok büyük bir savaş patlamak üzereyken çok yakında John'dan binlerce mil uzaklaşacak olan ben olsam perişan durumda olurdum. Yanlış anlamayın, Christa bu konuda üzgündü. Havaalanında John ile vedalaşması 'Titanic'teki ölüm sahnesiyle yarıştı. Ama sonuçta bu durumla çok iyi başa çıkıyordu ve onunla gurur duyuyordum.

"Barbie'nin üzerine karides koymak" tam olarak ne demek?" diye sordu.

Söylediği beni eğlendirmiş, güldürmüştü ama sonra suratımın asılmasına ve kalbimin ağrmasına engel olamadım. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken acaba bu en iyi arkadaşımı son görüşüm mü diye düşünüyordum. Bella kazanırsa beni sağ bırakacak mıydı? Bella şartları arasında ölümlerini diriltmek için beni sağ ele geçirmek istediğinden bahsetmişti ama kim bilebilirdi ki? Ve dahası savaşta ölebilirdim. Yani sonuç olarak bu haftanın hayatımın son haftası olma ihtimali yüksekti. Birden Christa ile beraber Avustralya'ya kaçmak istedim. Kaçma isteği bana kızgın bir fil gibi hücum etti. Ama şu anda böyle düşüncelere teslim olamazdım. Savaşmam gerekirken olmazdı.

* Barbekünün üzerine daha fazla et atmanın Avustralyacası.

Saatime bakınca zamanımın çok azaldığını gördüm. Bu yüzden ağlamak üzere olduğumdan gelen hıçkırıkları bastırıp yapmam gerekeni yaparak ve bunu çabucak halletmezsem patlayacakmışım gibi hissederek Christa'nın bileğini tuttum. "Chris, sanırım sağ gözümde bir şey var, bakabilir misin?"

Başıyla onaylayarak Lonely Planet dergisini kucağına koydu. Yüzünden masumiyet akıyordu. Ona yapmak üzere olduğum şeyi bilseydi...

"Tabii ki, tavana bak."

Tavanın bir köşesine baktım ama gözyaşlarım her an şelale gibi akacak gibiydi akmalarını engellemek için gözlerimi kapadım.

"İyi misin, Jules?" diye fısıldadı Christa.

Dudağımı ısırdım ve sadece başımla onayladım. Elim istemedi boynuma gitti, Mathilda'nın verdiği kehribar taşı parçasını arıyordum. Taşı büyüleyerek, bir zincirin ucunda duracağı şekilde bir kolyeye çevirmiştim. Başka türlü nasıl güvende tutacağımı bilememiştim. Sıcak tılsımı okşayarak gözlerimi çoktan nemlendirmiş olan gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

"Her şey iyi olacak," dedi Christa ve ellerimden tuttu. "Avustralya'da çok kalmayacağız. Sen farkına bile varmadan Rand gelip bizi alacak ve tekrar Pelham Malikanesi'ne götürecekt."

Tanrım, umarım bu dediği gerçekleşirdi... Yani en azından her şeyin iyi olacağı kısmı...

"Umarım," dedim soğuk bir şekilde.

Uçağa binmesi için hala onu büyülemem gerektiğini bile-

rek ellerini sıktım ve vücudumdan bir enerji topunun çıkıp vücudunu ruhani bir varlık kucaklamış gibi parlayana kadar sardığını düşündüm. Gözlerimi açtığımda Christa'nın gözlerini benim gözlerime dikmiş olduğunu gördüm. Yüzünde hiçbir hareket veya ifade yoktu; şimdi bomboş bir tablo gibiydi.

Duyduğum suçluluğu bastırarak planıma devam ettim. "Christa, Avustralya'ya yalnız başına gideceksin. Seni almaya bir hafta veya daha uzun bir süre içinde geleceğim," dedim. "Ve korkmayacaksın."

Dilini yutmuş gibi sadece başıyla onayladı.

"Oraya vardığında bir taksiye bineceksin ve taksiyi otele yönlendireceksin, tamam mı?"

Tekrar başıyla onayladı.

"Buradaki işlerimi bitirir bitirmez seni almaya geleceğim. Evrakların ve otel rezervasyon belgen nerede?"

"Çantamda."

Büyü tamamlanmıştı. Ellerini bırakınca planımın geri kalan kısmını düşünüp derin bir iç çektim. Tekrar saatime bakınca yirmi dakikanın geçmiş olduğunu görünce şok oldum. Gitmeliydim.

Christa biraz şaşkın görünüyordu ama bir şeyden şüphelenmiyordu. Sanki son konuşmamızı tekrarlamaya çalışıyormuş gibi bana kafası karışmış bir ifadeyle bakıyordu. Büyülemek sarhoş olmak gibiydi, konuşmaların ve bazen de zamanın ucunu kaçırabiliyordunuz.

"Gözümde bir şey görebildin mi?" diye sordum hatırlamasına yardımcı olmaya çalışarak.

“Oh, hmm, hayır.” Derin bir nefes verdi ve tüm vücudu sarf ettiği efordan tükenmiş gibiydi. Sonra dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ellerimi bıraktı ve Lonely Planet dergisini alarak kaldığı yerden okumaya devam etti.

“Tamam, o zaman baktığın için sağol,” dedim. Şimdi büyü mü test etme zamanıydı. “Burada yalnız başına oturup uçağını bekleyebilecek misin? Benim gitmem gerekiyor.”

Bana bakınca nefesimi tuttum. Büyü işe yaramış mıydı? Umuyordum ki büyü yeterince güçlüydü ve görselleştirirken önemli bir kısmı atlamamıştım.

“Evet, beni merak etme. Ama keşke sen de benimle geliyor olsaydın.”

Oh, büyü işe yaramıştı. Tanrıya şükür. “Ben de gelmek isterdim ama zaten çok yakında görüşeceğiz.” Ayağa kalkarak yapmam gereken bir şey kaldı mı diye düşünüp sakinleştim. “Tamam, her şeyin hazır değil mi?” diye sordum on yaşındaki kızını ilk kez uçağa bindirecek bir anne gibi. Aslında şimdi düşününce bu Christa’nın ilk uçuşuydu. Aaah... Benden iyi bir anne olmazdı.

“Evet. Gitmeye hazırım,” diye neşe içinde cevap verdi.

Ona doğru eğilerek daha önce hiç sarılmadığım kadar sıkı sarıldım. Bana ne olursa olsun arkadaşımın güvende olacağı gerçeğiyle huzur buldum. Ve Rand’e, John’a veya bana bir şey olursa Bella’nın Christa’nın peşinden gitmekle zaman harcayacağını sanmıyordum. Bunu düşünmek bile rahatlatıcıydı.

Ondan uzaklaştım ve alt dudakımı çiğneyerek ona söylemem gereken, unuttuğum başka bir şey var mıydı hatırlamaya

çalıştım. “Christa Rand’in banka hesabı konusunda bize söylediklerini hatırlıyor musun? O konuyla ilgili bütün belgeler yanında mı?”

Başıyla onayladı. “Aman Jules, yanıma bir hafta veya biraz daha uzun bir süre sonra geleceksin, her şey iyi olacak.”

Söylediklerinin gerçekleşmesi için dua ettim.

Christa’nın yanından ayrıldıktan sonra tekrar kontrol noktasına gidip güvenlikten geçmem gerekti ama bu seferki uçuş beni İskoçya, Aberdeen’e götürecekti. Kontrol noktası ve güvenlik süreci tahminimden daha uzun sürdü ve şimdi Mathilda’nın hapını almam, dönüşmem ve çıkış kapımı bulmam için sadece otuz dakikam kalmıştı. Zar zor yetişebilecektim.

Güvenlikten geçtikten sonra hemen en yakındaki tuvalete girerken kapıdan çıkan yaşlı bir kadına neredeyse çarpıyordum. Neyse ki sıra yoktu o yüzden ilk kabine girip kotumun cebine uzandım ve tohum-hapı çıkardım. Şimdi hesaplaşma zamanıydı.

Ağzımı açıp hapı dilimin üzerine koyarak berbat bir tadın tat alıcılarıma yayılmasını bekledim. Ama tadı beklediğim kadar kötü değildi – nane ve çilek karışımı gibi bir şeydi. Bunun için daha sonra Mathilda’ya teşekkür etmeliydim... Yani, daha sonra diye bir şey olursa tabii.

Hap ağzımda çözülüyor gibiydi ama emmeye devam ettim, bir yandan da kotumun ve tişörtümün yerini alacak yeni kıyafetlerimi düşünüyordum. Spor ayakkabılarım normalde

asla giymeyeceğim sandaletlere dönüştü çünkü normalde giydiklerime kesinlikle uymayan bir görünüm seçmeye çalışıyordum. Kotum batık yöntemiyle boyanmış mini bir eteğe dönüşürken beyaz tişörtüm de mini eteğimin mavisine uyacak geniş kesim mavi bir bluzaya dönüştü. Çok modern görünüyordum.

Kıyafetlerimin değişimi tamamlandıktan sonra parmaklarımı yüzümde gezdirerek dönüşüm olmuş mu olmamış mı hissetmeye çalıştım ama sanki eski yüzüm aynen duruyordu. Tuvalette kimsenin sesi duyulmuyordu. Kabin kapısını aralayarak gizlice dışarı bakınca karşımdaki tuvalet aynalarından birinde yüzümü gördüm. Hmm, belki de hapın biraz daha zamana ihtiyacı vardı...

Hap tamamen çözülene kadar beş dakika daha bekledim ama saçım hala uzun ve sarıydı. Karnımdan yukarı doğru bir panik duygusu yükselmeye başladı. Belki de Mathilda büyü için gerekli bir adımı atlamıştı? Belki ben yeterince konsantre olmamıştım? Eğer hap işe yaramazsa bütün planım çöpe gidecekti. Kendi büyümü kullanarak görünüşümü değiştirmeyi düşündüm ama bunun beni bir saat bile idare edebileceğini düşünmüyordum.

Bu düşünce zihnimi terk eder etmez ensemde hafif bir çekilme hissettim ve upuzun saçlarım çekilerek kısaltmaya başladı. Kafamın arkasına uzandım ve saçlarımın şimdi kısa olduğunu hissettim. Yüzümün biraz uyuştüğünü hissettim ve dönüşümümü izlemek için kabinin kapısından kafamı uzattım.

Saçlarım şimdi kısaydı ve siyah renkteydi. Ve yüzüm – yankı bir ten rengi bir yanağımdan bembeyaz tenime yayılıp her yeri kapladı. İşte o an yüzümün vücudumun geri kalanına uymadığını fark ettim. Beyaz bir sapı olan karamelli lolipop gibiy-

dim. Lanet olsun!

Bembeyaz bacaklarımı incelemek için aşağı baktım ve bü-
yüyle üstüme kırmızı bir tayt geçirdim. Sonra vücudumun
omuz ve göğüs kısmını cömertçe sergileyen bluzuma döndüm.
Bluzün pamuklu balıkçı yaka bir kazağa dönüştüğünü düşün-
düm. Sonra bembeyaz ayaklarımın yarattığı soruna yöneldim
ve bir düşünceyle sandaletlerimin yerine kahverengi kovboy
botlarının gelmesini izledim. Tanrıya şükür moda polisi diye
bir şey yoktu.

Tekrar aynaya baktığımda rahatlayarak derin bir nefes ver-
dim – dönüşümüm tamamlanmıştı. Kesinlikle, havaalanındaki
en güzel ama en berbat giyinen kadındım. *C'est la vie!* Ve şimdi
uçacağımın kalkmasına beş dakika vardı. Gerçekten harika.

Çabucak tuvaletten çıkarak biletime baktım ve 22 Numa-
ralı Kapı'dan giriş yapacağımı gördüm. Neyse ki 22 Numaralı
Kapı tuvaletten sadece iki kapı uzaklıktaydı. Eh, en azından
bu kolaydı! Uçaklarına zamanında yetişmeye çalışan insan sü-
rüsünün içinden koşarak geçtim. Sıra bekleyen bir tek insan
bile olmadığını fark edince paniğe kapıldım. Uçuş listesi ek-
ranına bakıp "3453 Numaralı İskoçya, Aberdeen uçuşu Kapı
1'e yönlendirilmiştir" yazısını gördüğümde neredeyse altıma
kaçıyordum. 1 Numaralı Kapı havaalanının öteki ucundaydı.
Lanet olsun lanet olsun!

Sinjin'in kanı tam da burada işime yaradı. Etrafım insanlarla
çevrili diye bir vampirin olağanüstü hızını kullanmalı mıyım
yoksa kullanmamalı mıyım diye düşünecek bir saniyem yoktu.
Uçagımı kaçırmak üzereydim. O yüzden koştum ama koştum

* Olur böyle şeyler!

demek yerine uçtum demek doğru olur çünkü birkaç saniye içinde havaalanı görevlisi kapılarını kapatırken 1 Numaralı Kapı'nın önündeydim. Ve bence kimsenin fark edemeyeceği kadar hızlı hareket etmiştim.

"Bu benim uçağım!" diye bağırdım ve bana burnunun üzerinden bakan yaşlı kadına doğru koştum.

"Çok geç kaldınız."

"Uçağı hala görebiliyorum," dedim beni çok zorlamayacağını ümit ederek.

"Kapı bir kere kapandığında bir daha açılmaz ve gördüğünüz gibi," dedi kapıya bakarak. "Kapı kapandı."

Bunun için zamanım yoktu. Kadına baktım ve bir kere bakışlarını yakalayınca ikna gücümü kullandım. "O uçağa binmeliyim hemen kapıyı açın."

İkna güçlerim neredeyse hipnotizma gibi çalışıyordu – telkin kullanarak insanları istediğim şeyi yapmaları için ikna edebiliyordum. Kadın hafifçe başını sallayarak kapıyı ardına kadar açıp benim için tuttu. Anlaşılan havlayan köpek ısırmıyordu. Platformdan aşağı koştuğumda Sinjin'i kapıyı kapatmaya çalışan ama Sinjin engellediği için başaramayan uçuş görevlisinin yanında dururken gördüm. Tabii ki kadın en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi. Hatta tam tersine flörtleştikleri bir oyun oynuyor gibydiler – kadın kapıyı kapatmaya çalışıyor ve Sinjin her seferinde onu kenara itiyordu.

Sinjin bana bakınca yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de (hala kara listem-deydi), gülümsemesi dizlerimin bağıını çözdü.

“Ah, işte benim minik cicim.”

Demek beni kanımın kokusundan tanıyabiliyordu çünkü dış görünüşümde eski Jolie’yi hatırlatacak en ufak bir detay yoktu.

Uçuş görevlisi ben geçerken kenara çekilip bana sanki avını elinden alıp kaçırmışım gibi sinirli bir bakış attı ki aslında gerçekten de öyleydi. Tabii ki gerçekte Sinjin’in bencil, sinir bozucu, kıskanç ama her şeye rağmen inanılmaz seksi bir vampir olduğunu bilse belki bana teşekkür ederdi.

Sinjin buz gibi eliyle kolumdan tutup beni baştan aşağı inceleyen kahkasını zar zor bastırdı. Onu bu kadar eğlendiren şey muhtemelen üzerime giydiklerimdi. En arkadan en öne tamamı birliklerimizle dolu uçağa kadar bana eşlik etti. Uçak, aurası olmayan vampirlerinki dışında her renk aurayla parlıyordu.

Kimse bana en ufak bir ilgi göstermedi ki bu iyi bir şeydi.

“Ne kadar garip bir kıyafet seçimi, aşkım,” diye fısıldadı Sinjin, kulağıma.

“Sana karşılık verecek gücüm yok,” diye mırıldandım. Sadece yerimi bulmak ve biraz kestirmek istiyordum. Patlamadan önce bünyemde oluşan bütün stresi boşaltmalıydım.

“İşte yerin, biriciğim,” dedi Sinjin hemen önümüzdeki koridor tarafındaki koltuğu göstererek. Pencere tarafına geçmesine izin verdim ve tam yerime yerleşecekken görüşümü bir karaltı kapattı. Birdenbire kim olduğunu anlayınca ürperdim ve Rand’in koridor boyunca yürüyerek tam karşıma oturuşunu izledim. Harika, gerçekten harika...

Koltuğuma doğru tam anlamıyla dalışa geçerek iyice öne eğildim ve çenemi göğsüme bastırdım. “Çok sağol yerimi buradan aldığın için,” diye homurdandım. Sinjin’in limitlerimi sonuna kadar zorlamaktan zevk aldığı için özellikle böyle yaptığının tamamen farkındaydım. Yerime oturamadan Sinjin bana şeytanca bir gülümseme yolladı. Bu gülümsemenin sonu iyi olamazdı.

“Randall, insanımla tanış,” dediğinde onu yumruklayabilirdim.

Rand bana soğuk bir bakış attı. Elini uzattı ama ben bir şekilde benim kim olduğumu anlayabilir diye elimi uzatmaya korktum. Ama elini çekmeyince ben de elimi uzatarak elini zayıf bir şekilde sıktım.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi gülümseyerek. “Ve ismim bazılarının seni kandırmaya çalıştığı gibi Randall değil, Rand.”

Ona çabucak gülümsedim ve elimi elinden hızla çektim. “Ben...” Lanet! Yeni bir isim düşünmemiştim ve daha kötüsü kendi sesimle konuşuyordum! Beynim tamamen erimiş gibiydi ve bir salak gibi olduğum yerde kalakalmıştım. Sinjin uzandı ve elimi okşadı.

“Bu Tallulah,” dedi alaycı bir sesle. “Daha yeni kanıyla beslendim o yüzden biraz dalgın.”

Tallulah mı?? Bu ne saçmalık?? Sinjin’in sadece beni kızdırmak için var olduğuna yemin edebilirdim. Derin bir nefes alıp vererek içimde yükselen öfkeyi kontrol altında tutmaya çalıştım. Sinjin ne derse desin soğukkanlılığımı korumalıydım.

Rand'i kandırmak tamamen benim yeteneğime kalmıştı. O yüzden buna odaklandım.

Rand'e utangaç bir şekilde gülümsedim ve Rand de bana gülümseyerek karşılık verdikten sonra *Economist* gazetesini okumaya döndü. Eh, en azından gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve Sinjin'e gelince... o yanımdayken Aberdeen'e uçuşa nasıl dayanacağım, Inverness'a arabayla iki saatlik yolu nasıl çekebileceğim algılarımın ötesindeydi.

"Aşkım," diye fısıldadı ve elini eteğimin tam altına, baldırımın en üst kısmına koydu. "Bana ait olduğunu ve sadece bana tapmak için yaşıyor olduğunu hatırla. Yapman gerektiği kadar iyi davranamıyorsun."

Ona doğru eğilerek fısıldadım, "Elini oradan çek yoksa sana bir kazık sokarım."

Kahkaha atarak rahatsızlık verici uzvunu çekmek yerine daha da ileri gidip baldırımın iç kısmını başparmağının ucuyla okşamaya başladı. İtiraf etmek istemiyordum ama içimde bir volkan patladı ve lavları aşağılara aktı.

"Şehvetini hissedebiliyorum, aşkım," diye fısıldadı ılık gibi bir tıslamayla.

Rand'in çok yakında oturduğunu düşününce içimden bir utanç dalgası geçti. İlgiyi üstümüze çekmemek için yavaşça elini tuttum, tırnaklarımı etine geçirdim ve elini kucağına geri koydum. "Beni olduğumdan daha da mı fazla sinirlendirmeye çalışıyorsun?" diye sordum aniden parlayarak.

"Öfkelenmeni seksi buluyorum."

"Şu anda seninle uğraşacak sabrım yok."

“Ah, Tallulah...” diyerek bir kahkaha patlattı.

Bu, epey uzun bir uçuş olacaktı.

Sinjin'in beni durmadan sinirlendirmeye devam ettiği uzun, çok uzun bir saat sonra Aberdeen'e indik. Uçaktan çıktığımızda Sinjin çantasını almak için birkaç sıra öne ilerlerken Rand de yanımda duruyordu. Neyse ki neye ihtiyacımız varsa büyüyle yaratabildiğimiz için Rand ve benim bavullara ihtiyacımız yoktu.

Rand, “Sinjin’le tartıştığınızı fark etmeden duramadım,” dediğinde kalbim yerinden oynadı. Tanrım, anlaşılması imkansız bu vampirle atışmalarım umarım kimliğimi afişe etmemişti ...

“Oh,” diye başladım ama yine kendi sesimle konuştuğumu hatırladım. Neyse ki Rand fark etmiş görünmüyordu.

“Eğer isterseniz sizinle beraber yolculuk etmekten mutluluk duyarım,” dedi çocuksu bir gülümsemeyle. Zor durumda olduğunu düşündüğü bir genç kıza yardım etmek isteyen Rand işte tam da böyle biriydi. Onunla yolculuk yapmaktan daha çok hoşuma gidecek bir şey aklıma gelmiyordu ama bunu Jolie olarak yapmak isterdim, hippy kovboy kız Tallulah olarak değil.

Boğazımı temizledim ve sesimi değiştirmem gerektiği anda sadece Dolly Parton’ı* düşünebildim, düşünün artık. Yani sesim bir sopranonunki kadar yüksek ve alabildiğine acayip çık-

* Amerikalı ünlü Country şarkıcısı.

tı. Güneyli aksanıyla konuşarak "Teklifin için teşekkür ederim ama Sin... ve ben sadece... sevgililerin yaptığı gibi tartışıyoruz," dedim. Sesimin komik bir şekilde yüksek çıkmasının dışında aksanım da berbattı, *Deliverance*'taki' cahil bir köylüyle Scarlet O'Hara" arası bir şeydi. Yine de komik veya değil Rand hiçbir şeyin farkına varmamış gibiydi.

Sadece gülümsedi ve başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"Yine de sağol... şekerim." Off, bu gerçekten utanç vericiydi.

Döndü ve dar koridordan aşağı yürümeye başladı. Vücudu koridorun tamamını kaplıyordu. Koyu renk bol kesim kotu poposunu güzelce kavramıştı ve tişörtünün beyazıyla ve lacivert (onun adlandırdığı şekliyle) süveteriyle zıtlık oluşturunuyordu. Tanrım ne kadar da yakışıklıydı.

Anlaşılan uçuş görevlileri de aynı fikirdeydi ki onu izliyorlardı ve o çıktıktan sonra biri diğerine dönerek "Vay canına, ne kadar da seksiydi," diye fısıldadı.

Sinjin'le aramda birkaç kişi olduğundan Sinjin'i görünce tepkilerinin ne olduğunu görme şansım olmadı ama eminim aynı şekilde tepki vereceklerdi. Her ne kadar inanılmaz yakışıklı erkeklerle çevrili olsam da bu, onların aynı oranda sinir bozucu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

* 1972 Amerikan yapımı, başrollerinde Jon Voight, Burt Reynolds, Ned Beatty'nin oynadığı gerilim filmi.

** Margaret Mitchell'in yazdığı *Gone With the Wind* (Rüzgar Gibi Geçti) adlı romanın baş kadın karakteri.

Hertz Araba Kiralama'dan kiralayacağımız aracı alırken Sinjin bana dışarıda beklememi söyledi. Ben orada dururken ordumuzdaki diğer askerler de araba kiralama **acentelerinden** içeri giriyorlardı. Onlardan biri olmak, aynı amaç için **savaşı**yor olmak beni gururlandırdı.

Europcar araba kiralama acentesinden kiralık arabasının anahtarları elinde çıkan ve orada bekleyen yüzlerce kiralık araç arasında kendi aracını arayan Rand'i izledim. Aracını ararken gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümseyerek el salladı.

"İyi şanslar!" diye bağırdı ve gülümsediğimde içimden ağlamak geliyordu.

Kiralık araba selinde kaybolan Rand'i gözden kaybettim ki onu izlemek beni üzdüğü için bu iyi bir şeydi. Üzerinde daha fazla kafa yoramadım çünkü siyah bir Mercedes yanaştı. Camlar o kadar siyahtı ki kimin kullandığını göremiyordum. Kapı açıldığında Sinjin gülümseyerek dışarı çıktı ve kapımı açmak için benim olduğum tarafa yürüdü.

Ağzım açık kaldı. Daha önce böyle bir Mercedes görmemiştim – iki kapılı ve dış görünüşü Viper'a benzer bir şeydi. Hayır, bu bir SLS AMG idi ve bunu bilmemin tek sebebi arabanın arkasında yazıyor olmasıydı. "Hertz bunlardan kiraliyor mu?" diye sordum şaşkınlık içinde.

Sinjin bir kahkaha attı. "Hayır, aşkım. Bu benim ve onu bu-
raya yollattım. Inverness'a klas bir yolculuk yapmaktan hoşlanacağını düşündüm."

Klas bir çok anlama gelebilirdi. Bir Chevy Malibu'da da rahat olabilirdim... Omuz silktim ve arabaya binerek katlanabilir, kırmızı deriden ön koltuğa yerleştim. İç taraf (koltuklar,

torpido gözü, kapılar) parlak siyah ön panel ile zıtlık oluştura-
cak şekilde komple kırmızı deridendi. Bu araç tam anlamıyla
bir Sinjin'di.

İngiliz aksanlı bir kadın sesiyle konuşan navigasyonun yön-
lendirmesini dinledikten sonra yola çıkınca "Yani, bu senin
mi?" diye sordum.

"Evet, beğendin mi?"

Beğenip beğenmediğimi gerçekten bilmiyordum ve Sinjin
hakkında ne kadar da az şey bildiğime şaşnıştım. Demek ist-
ediğim nerede yaşadığını veya savaşa hazırlanmıyorken neler
yaptığını bilmiyordum. Ve böyle bir aracın Aberdeen'e yollan-
masını nasıl ayarlayabilmişti?

"İskoçya'da mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Hayır, biriciğim."

Cümlesine devam etmeyeceğini anlayınca kaşlarımı çattım.
"Tamam, peki nerede yaşıyorsun?"

"Her yerde yaşadım, aşkım. Son zamanlarda Paris'teyim."

"Yani sen nasıl ..."

"Bir dahaki kavşaktan dönün ve A96'ya çıkan ilk yoldan gi-
din," diyerek sözümü kesti navigasyon. Sinjin kavşağa girerken
vites küçülttü ve kavşaktan dönüp otobana çıkar çıkmaz vites
değiştirip debriyaja iki kere basarak motorun devrini yükseltti.
Manzara siyah bir tablonun ortasında bir bulanıklığa dönüşür-
ken ne kadar hızlı gittiğimizi tahmin bile edemiyordum. Sinjin
bana bakıp bir kahkaha atana kadar kapı koluna bu kadar sıkı
tutunduğumu fark etmemiştim.

“Ben çok iyi bir şoförümdür, aşkım.” CD çaların sesini daha da açtı ve şarkı itiraf etmek istemesem de hoşuma gitmişti. Çok gürültülü veya çok hızlı değildi ama kesinlikle güzel bir ritmi vardı. Şarkıyı söyleyen adamın sesi yumuşaktı, hatta neredeyse karamsardı. Sözlerini duyunca Sinjin’in neden bu şarkıyı dinlediğini anladım ...

“... ama karşı koymak yararsız ... ve kanını içeceğim ... sana sonsuz bir hayat vereceğim ...”

“Yani vampir olduğun yetmiyormuş gibi bir de vampirler hakkında şarkılar dinliyorsun, öyle mi?” dedim inanamayarak.

Sinjin gülümsediğinde hiç de utanmışa benzemiyordu. Ama zaten hiç utanmazdı, o yüzden şaşırtıcı değildi. “Öyle görünüyor.”

“Bu tarz müziğe ne deniyor?”

“Indie.” Arabanın ortasındaki bölme uzandı ve bana bir CD uzattı. Pembe kapağın ortasında robota benzer bir şey vardı. Grubun adı *Say Hi To Your Mom (Annene Selam Söyle)* idi. CD’nin arka yüzünü çevirdim ve şarkının ismini buldum – *Bla Bla Bla*.

“Bu şarkıyı tekrar dinleyebilir miyiz?” diye sordum düşüncelerimi yaklaşan savaştan uzaklaştıracak bir şeylere odaklanma ihtiyacı hissederek.

Sinjin bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemeden direksiyonundaki geri tuşuna bastı ve *Bla Bla Bla* tekrar başladı.

Yanlarından geçtiğimiz küçük İskoç kasabalarının ışıklarını izlerken koltuğuma rahatça yayıldım. Gökyüzünün karanlık örtüsünde milyonlarca yıldız parlıyordu ve ister istemez araba-

yı kullanan bu vampirin cazibesine kapılıyordum. Ona baktığımda gözlerinin önümüzdeki yola sabitlenmiş olduğunu gördüm. Ara ara hızımızı azaltan kim varsa geçebilmek için hamle yapıyordu.

Bla Bla Bla bitti ve aynı güzellikte başka bir şarkı başladı. CD çaların ekranında *Digitalism – Pogo* yazıyordu. Sinjin'in müzik seçimi karakterinin daha önce hiç bilmediğim bir yönünü farklı bir pencereden görmemi sağlamıştı. Ve seçtiği müzik tarzının indie olması beni arabasından çok daha fazla etkilemişti.

“Bana hala kızgın mısın, aşkım?”

Ona hala kızgın mıydım? Cevap çok açıktı. “Sana kızgın kalmak çok zor.” Ve bu kesinlikle doğrudu. Sinjin’le ilgili bir şeyler vardı – kim ve nasıl biri olduğuyla çelişen masumca ve dürüstçe bir şeyler. Her halükarda artık ona kızgın değildim.

Memnuniyetle gülümsedi. “İyi, tartıştığımız zaman bundan hoşlanmıyorum.”

Geçen ışıkları izlerken içimde beni bunaltan bir boşluk hissederek pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Bir gece sonra savaşta mücadele ediyor olacaktık. Ve bu savaşın akıbetine göre kazanılacak veya kaybedilecek çok şey vardı. Midem şiddetli bir şekilde kasıldı ve birden kusacakmışım gibi hissettim. Göğüs kafesimden yukarı bir sıkıntı yükseldi ve boğazıma takılarak nefesimi kesti. Panik her yanıma sararken elimi el tutacağına koyarak öne doğru eğildim ve aşırı hızlı bir şekilde soluk alıp vermeye başladım.

“Jolie?” Sinjin'in ne yaptığını göremiyordum ama sesindeki endişe açıkça duyuluyordu.

Kendimi sakinleştirmeye ve hatta daha fazla çabalayarak nefes almaya çalıştıkça gözyaşlarım dökülmeye başladı. Nefes alıp verişlerim o kadar hızlıydı ki kontrol edemiyordum. “N... nefes alamıyorum.”

Arabanın önce yavaşladığını sonra aniden durduğunu hissettirdim. Sinjin’in kapısı açıldı ve soğuk hava beni sımsıkı kucakladı. Kapım açıldı ve Sinjin el yordamıyla emniyet kemerimi açıp beni arabadan dışarı çıkararak kollarına aldı.

“Nefes al, aşkım, panik atak geçiriyorsun.”

Panik atak mı? Evet, daha önce hiç geçirmemiş olmama rağmen bir panik atağın tam da böyle olacağını hayal etmiştim.

“Jolie, bana bak,” dedi Sinjin beni kendine belli bir mesafede tutarak. “Göz bebeklerime odaklan.”

Gözleri ay ışığında parlıyordu ama onlara odaklanamıyordum, nefes alamadığımdan taş kesilmiştim. “Ben ... Ben ...”

Beni sarstı. “Göz bebeklerime odaklan!”

Gözlerine bakmak için kendimi zorladım.

“Sadece nefes al. Bunu beraber atlatacağız, anladın mı beni?”

Şu andaki durumu mu yoksa genel olarak savaşı mı kastettiğini merak ederek konuşmadan kafamı salladım. Nefesim daha düzenli hale gelmeye başladı ama Sinjin beni büyülüyor muydu yoksa sadece ikna gücünü mü kullanıyordu emin değildim. Sonra beni büyüleyemeyeceğini hatırlayınca cevabı bulmuş oldum.

“Benim için bir nefes daha al, aşkım,” diye fısıldadı. “İşte

böyle benim güzel sevgilim.”

Nihayet sakinleşmiş bir halde derin bir nefes aldım ve Sinjin’e sarılarak göğsüne yaslandım. Rahatlamak için ona yakın durmaya ihtiyacım vardı. Sinjin ben ağlarken bana sarılmış, yuvarlaklar çizerek sırtımı ovalıyor, beni teselli ediyordu.

“Sorun ne?” dedi alçak sesle kulağıma.

“Çok korkuyorum, Sinjin.”

“Korkacak bir şey yok. Sana bir zarar gelmesine izin veremeyeceğim.”

Aynı şeyi bana Rand de söylemişti. Ama ikisinin de aklına gelmeyen bir gerçek vardı, Bella kazanırsa kimse benim için veya kendileri için bir şey yapamazdı. Ve beni en çok korkutan buydu – ya öyle olursa ... Ve şu anda bununla yüzleşmek istemiyordum. Bunun yerine Sinjin’den yayılan güçle, bana sardığı kollarında avundum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Birdenbire Sinjin’in ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olduğunu fark ettim. Belki de onu fazla hafife almıştım? Yani onu her zaman benimle sevişmek isteyen seksi vampir olarak düşünmüştüm ve daha fazlasını istemediğini sanmıştım. Yanılmış olabilir miydim? Belki de onda dışarıdan görüldüğünden çok daha fazlası olabilir miydi?

Benden biraz uzaklaştı ve parmağının ucuyla gözyaşlarımı kuruladı. “Nefes alışların yavaşladı.”

Başımınla onayladım ve bakışlarımı inanılmaz yakışıklı yüzünden, çıkık elmacık kemiklerinden, kartal burnundan ve köşeli çenesinden ayıramadım. İnanılmaz açık mavi renkteki

gözleri ona nasıl da bizzat Tanrılar tarafından tasarlanmış bir mitolojik yaratık görünümünü veriyordu.

Kahkaha attı. “Cicim, sanki benden hoşlanıyor gibisin.”

Yorumu beni şaşırtmıştı. Ondan hoşlanmadığımı mı düşünmüştü gerçekten? Ona sadece tahammül ettiğimi mi düşünüyordu? Hmm, belki de ben öyle gözükmesine sebep olmuştum... Gerçekler aniden kafama dank edince zorlukla yutkundum – Sinjin’e olan hislerimi bunca zamandır hem ondan hem kendimden saklıyordum. Ve şimdi ay ışığında önümde dururken hislerimi daha fazla içimde tutamıyordum.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekerken ona bakıyordum. Yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. Gülümsemesi yüzünden silindi. Zorlukla yutkunup kollarını belime sararak daha ileri gitmek için hiçbir harekette bulunmadı. Daha ileri gitme işini bana bırakıyordu, öyle mi?

Niyetimin ne olduğunu kendime sormama bile gerek yoktu. Gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadan parmak uçlarımda yükselirken hiç pişmanlık duymuyordum veya tereddüt etmiyordum. Ona doğru yaslanarak ağzımı buz gibi ama çok yumuşak ve dolgun olan dudaklarına yaklaştırdım. Gözlerimi kapatıp beni saran kollarının tadını çıkardım. Belimi daha sıkı sararak beni iyice kendine doğru çekti. Vücudunun soğukluğu beni delip geçiyordu. Öpüşü, kontrolü ele almama izin verecek kadar nazık, neredeyse utangaç gibiydi. Bu, Sinjin’in görmeyi hiç ummadığım bir yönüydü – gittikçe önemsemeye başladığım o ukala ve ketum vampirden çok farklıydı.

Ama Sinjin’in diğer yönü çok da geride kalmamıştı ve ağzımı açıp dilimi ağzından içeri kaydırduğimde, ağzından bir inilti

çıktı. Beni kaldırıp arabaya taşıyarak motor kapağına yatırdı ve üzerime eğilerek dil darbelerime kendi dil darbeleriyle karşılık verdi. Ellerini saçlarımın arasında dolaştırıyor, ensemden hafifçe çekiyordu. Başımı yana doğru yatırdı ve üzerimden hafifçe kalkarak bana gizemli bir gülümsemeyle baktı.

Hiçbir şey söylemeden kafasını boynumun yanına getirdi ve boynumda hissettiğim dudakları nefesimin boğazımda düğümlenmesine sebep oldu. Başımı daha da yana yatırarak istediği gibi hareket etmesi için ona fırsat sundum. Bir şekilde beni ısırmayacağını biliyordum, o kadar ileri gitmezdi. Bu sadece bir uyarıydı, neler yapabileceğinin bir kanıtı. Karnımda bir ateş yanmaya ve ben daha fazlası için yanıp tutuşana kadar aşağılara ilerlemeye başladı. Daha fazlasını isteyeceğim ve duramayacağım bir noktayı geçmenin eşiğinde olduğumu bildiren bir şehvet patlaması yaşadım.

“Sinjin,” dedim nefes nefese. “Durmalıyız.”

“Neden?” Boynumdaki saldırısını sürdürürken bana bakmadı bile.

“Çünkü eğer böyle devam edersek duramayacağım.”

Ellerini yumruk yapmıştı ve nefesi kesik kesik ama hızlı hızlıydı. Benden uzaklaşınca bembeyaz parlayan gözleri benimkilerle buluştu. Alt dudağının üzerinde bir hilal oluşturan köpek dişlerini görünce nefesim kesildi; korkudan değil ama hissettiğim yoğun şehvetten.

“Sana ne kadar değer veriyorum hiçbir fikrin yok,” dedi hırıltılı bir sesle. “Seni nasıl arzuluyorum...”

Ve o anda ona karşı dürüst olmam gerektiğini biliyordum.

Ne düşündüğümü, içimden neler geçtiğini itiraf etmeliydim. Bana hiçbir şey ifade etmediğini düşünerek savaşa gitmesini istemiyordum. “Ben de sana değer veriyorum, Sinjin ve ... ben de seni arzuluyorum.”

Dolgun dudaklarında şeytani bir gülüş belirdi. “O zaman bizi engelleyen şey ne?”

“Rand,” dedim hafif bir sesle. Sinjin’e hissettiklerim hakkında dürüst olduğum kadar Rand’e hissettiklerim hakkında da dürüst olmak zorundaydım.

Suratı asıldı ve benden uzaklaşırken çenesi sımsıkı kapalıydı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım ve yere atlayarak arabanın arka tarafına gidişini izledim. Sırtı bana dönüktü ama vücut dilinden yaşadığı hayal kırıklığını anlayabiliyordum – omuzlarının gerginliğinden, sıkılmış yumruklarından ...

Geri dönerek yüzüme bakmadan arabanın kapısına ilerledi. Kapıyı açıp, koltuğa yerleşti ve arabayı çalıştırdı. Kapımı açtım ve oturup emniyet kemerimi takarken hiçbir şey söylemedim.

Söylenecek bir şey kalmamıştı.

En üf

Bir buçuk saat sonra Inverness'a vardık. Fiziksel ve ruhsal açıdan tükenmiştim. Şansıma başka bir panik atak daha geçirmediğim ama geçirdiğim panik atak durup düşünmeme neden oldu. Vücudum üzerindeki kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Hızla derinlere batıyor gibiydim ve kendimi kurtarmak için yapacak hiçbir şeyim yoktu. Sinjin olmasaydı ne olurdu tahmin edemiyordum.

Ve Sinjin'den söz etmişken, yirmi dakika kadar bana trip attıktan sonra eski haline döndü ve öpüşmemiz sanki yaşandığı kadar hızlı unutulmuş, geçmişe ait bir şeymiş gibi davranmaya başladı. Şahsen ben bundan ne anlamam gerektiğini bilmiyordum. Rand'i seviyordum, evet, ama aynı zamanda Sinjin'e karşı da yoğun hislerim olduğu

gerçeğinin farkındaydım. Ama bir çıkış yolu bulamadığım için kafa karıştırıcı bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya karar verdim.

“Saat kaç?” diye sordum, Batmobil’de* saati bulmaya çalışıp başaramayınca.

Sinjin bir viraja biraz fazla hızlı girdi ve araba yüksek sesle patinaj çekti. “İkiyi beş geçiyor.”

Koltuğuma tutundum ve ona, o mükemmel profiline baktım ve birden ona dokunma, onu tekrar öpme ihtiyacıyla yanıp kavruldu. Tanrım, Sinjin’e olan hislerimi bilinçli olarak uzaklaştırıp onları bastırdığımın farkında değildim. Bu düşünce beni korkuttu. Ya Sinjin’in tek istediği seksse? Ya da onu hep düşündüğüm gibi fırsatçı biriye ve beni sadece güçlerim için istiyorsa? Şimdi tehlikede olanın kalbim olduğunu fark ederek yutkundum.

“Peri köyüne daha ne kadar kaldı?” diye sordum başka şeylere odaklanmaya çalışırken.

“Culloden yolundan hemen sonra cicim. Çok yakında orada olacağız.”

Birden aklıma savaş alanının yanındaki bir peri köyünde kalmanın çok da iyi bir fikir olmayabileceği geldi. Yani, eğer Bella kazanırsa bu kadar yakın olmak bizim yararımıza olur muydu? “Sevdiklerimizle beraber savaşa bu kadar yakın bir yerde kalmamız biraz aptalca değil mi?”

Sinjin başını sağa sola salladı. “Köy gerçekten Culloden’de

* Batman’ın kullandığı son derece gelişmiş bir araba.

değil biriciğim. Bu sadece oraya en kolay ulaşılabilir nokta. Köyün kendisi Cairngorms Ormanı'nın derinliklerinde saklı."

"O ne kadar uzaklıkta?"

"Arabayla belki bir saat."

Hmm, Odran'ın Mathilda'nın köyüne Pelham Malikanesi'nin yanındaki bir ağaç vasıtasıyla ulaşabildiğini hatırladım. Asıl peri köyünden millerce uzaklıktaki bir ağaç sayesinde. Yani peri büyüsünün bu kısmı belki de benim tahmin ettiğimden çok daha uzaklara erişebiliyordu.

Gözlerim B9006'da kalmamızı söyleyen navigasyon cihazının ekranına sabitlenirken başımla onayladım. Konuşan kadına göre hedefimize yedi dakika içinde varacaktık. Culloden yolu üzerinde birçok modern ev ve yapım aşamasında olan birçok bina görünce bunun garip olduğunu düşündüm. Garipti çünkü böylesine kadim ve saygın bir yer bir şekilde bu tarz teknolojik gelişmelerin dışında kalmalıydı diye düşündüm. Ah, her neyse, sanırım insanların bir yerlerde yaşaması gerekiyordu.

Görünüşe göre ismi olmayan bir yola girmiştik çünkü navigasyon cihazı "sapa bir yolda" olduğumuzu söylemişti.

"Burada olduğuna emin misin?" diye sordum kuşku içinde.

"Evet, aşkım, eminim."

Omuz silkerek her şeye burnunu sokan kişi olmamaya karar verdim. Bir virajı döndüğümüzde yolun her iki tarafında da banket boyunca sıra sıra park edilmiş arabalar olduğunu gördüm. Görünüşe göre hedefimize varmıştık ve bunlar, ordumuzun kiraladığı arabalardı. Sinjin Mercedes'i yolun kenarına park etti ve motoru durdurdu. Artık geri dönüş yok gibiydi. Sa-

vaş bir kabus gibi gitgide üzerimize çöküyordu. Ne kadar kan dökülecekti? Bu savaş ordumuzdan kaç kişinin son mücadelesi olacaktı?

Sinjin kapısını açınca arabanın ışıkları da yandı ve bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. Hmm... Rand ile olan umutsuz durumum yetmezmiş gibi şimdi bir de Sinjin bu denkleme eklenmiş gibi görünüyordu. Aynı anda iki erkekten hoşlanmayı nasıl başarabilmiştim?

“Geldik cicim.”

Bir anda kapımın yanında belirdi ve mükemmel bir centilmen gibi davranarak kapımı açtı. Çekingen bir şekilde gülümседim ve arabadan çıkarak temiz havayı içime çektim. Kara, alçak bulutlar ayın yumuşak parıltısını engellerken, bir yandan da gök gürlüyordu. Ağaçların arasından esen yumuşak, serin bir rüzgar yüzümü okşadı. Sinjin’in bagaj kısmına gidip küçük çantasını almasını izledim. Ceplerini boşalttı ve anca başparmağım uzunluğunda olan bir maymuncuk çıkardı. Rand’in, Christa’nın ve benim Glenmore’daki peri köyüne ulaşmak için kullandığımız anahtardan farklıydı ama aynı şekilde çalıştığını düşündüm.

“Bunlardan birini daha önce kullandın mı?” diye sordum Sinjin’i anahtarı başparmağı ve işaret parmağı arasında sanki su bulmak için kullanılan bir çubuk gibi tutmasını izlerken.

“Hayır.”

“Nihayet, benim yapabildiğim ama senin yapamadığın bir şey çıktı.” Uzanıp anahtarı, halimden memnun bir sırıtişla elinden aldım.

“Eminim üstün olduğun birçok konu vardır cicim,” dedi. Sanki bana dokunacakmış gibiydi ama sonra vazgeçti ve elini indirdi. Sadece tenini hissetmek için elini tutmak istedim ama vazgeçtim ve peri köyüne girişi arama işine geri döndüm. Anahtarı avucumun içine koydum, kolumu önüme doğru uzattım ve orman sınırındaki ağaç sırasına doğru birkaç adım attım.

“Hiçbir işe yaramıyor aşkım,” dedi Sinjin birden yanımda belirerek. Nefesinin soğukluğu tenimin ürpermesine neden oldu ve ormanda en son birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırladım. Bella’nın Korku Evi’nden kaçtığım zaman Sinjin beni tüm yol boyunca takip etmişti. O zaman Bella’nın ve Ryder’in mütefiki olduğunu düşünmüştüm ama o zaman bile ona karşı bir çekim hissettiğimi ve ne zaman yakınuma gelse kalbimin daha hızlı atmaya başladığını inkar edemiyordum. Korkudan mı böyle oluyordu yoksa hissettiğim çekimden mi bilemiyordum. Şimdi bile onun yanımdayken biraz da olsa korkuyordum. Muhtemelen Sinjin’e gerçekten hiç güvenmemiş olduğum gerçeğiyle bir ilgisi vardı. Onunla çok yakınlaşmamam konusunda her zaman beni uyaran bir şeyler vardı. Ve her zaman için beni incecik bir dalmışım gibi kırma ihtimali de vardı.

“Çok sessizsin. Ne düşünüyorsun?” diye sordu, kolumdan tutup beni ona bakmam için zorlarken.

Ay, bulutların arkasından çıktı ve onu ürkütücü bir parlaklığa bürüdü. Siyah pantolonu ve siyah kaşmir kazağıyla tam anlamıyla tekinsiz bir vampirdi. Nereden geldiği belli olmayan korku hissimi bastırdım.

“Cicim, korkmuş görünüyorsun.”

Gülümsemeye çalıştım. “Birden fark ettim ki sana çok fazla güveniyorum.”

“Bu tür düşünceler için biraz geç değil mi sence de?”

“Muhtemelen.” Sinjin’le alakalı bu kadar dikkat çekici olan şey neydi? Tam olarak tanımlayamıyordum. Belki de tahmin edilemezliğinin heyecanıydı. Bir uçurum kenarında yürürken her an düşebileceğini bilmek gibi...

Derin bir kahkaha attı. “Ve seninle ne yapmayı planladığımı düşünüyorsun? Kanını mı içeceğim? Sana tecavüz mü edeceğim?”

“Tecavüz” kelimesini duyunca ister istemez titredim ve Sinjin’in dokunuşlarıyla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. “Kanımı içebilirsin, evet.”

Gülümsedi ve işaret parmağını boynumda gezdirerek aşağı indirdi. “Beni pek iyi tanımamışsın biriciğim. Sana dokunmayı hepsine tercih ederim.”

“Hmm, sanırım iyi birisi olduğun ve benim tarafımda olduğun için mutlu olmalıyım.” Söylediğim şey bir gözlemden çok soru gibiydi.

“Körü körüne güvenmek akıllıca değildir aşkım.”

Cevap verme şansı bulamadan, anahtar huzursuzluğumu sezmiş gibi elimin üzerinde iki-üç santim havalanana kadar yükselip sağ işaret etti.

Sinjin kahkaha attı. “Ah, çok iyi, benim minik cicim.”

Cevap vermeden anahtarın gösterdiği yöne doğru çalılıklardan ve Tanrı bilir orman zemininde nelerin arasından geçerek

yürümeye başladım. En azından Glenmore'daki gibi yağmur yağmıyordu. Dengemi kaybedip sendelemeye başlamıştım ki Sinjin iki eliyle belimden tutarak tekrar dengemi sağladı. Hemen bırakmadı ve beni kendine çekti. Tüm vücudumu soğuktan ürperten nefesini boynumun hemen üzerinde hissettim. Ondan uzaklaşmadım. Bir aptal gibi orada öylece durdum.

“Dikkat et,” diye fısıldayarak beni ileri itti.

Anahtar avucumdan zıplayıp kendini yakınlardaki bir ağaca gömerek sola çevirdi ve ağacın kabuğu şeffaf bir hale geldi. Elini, ılık bir su gibi hissettiren saydamlığın içinden geçirdim ve yürüyerek diğer tarafa geçtim. Çıktığımda köye giden normalde karanlık toprak yolu aydınlatmış birçok meşaleyi görünce gözlerimi kırıştırdım.

Sinjin de ağaçtan geçmiş, temkinli bir şekilde etrafa bakıyordu. Elini tuttum, neden, emin değildim... Belki de yardıma ihtiyacı varmış gibi gözüksüğü için. Bir dönemeç boyunca dizilmiş meşaleleri izleyerek onu toprak yoldan aşağı indirdim. Açık bir avluya ulaştığımızda kahkaha ve şarkı seslerinin gürültüsü geceyi dolduruyordu.

Vücutlarını zar zor örten, uçuşan rengarenk ipek kıyafetleriyle on veya daha fazla dansçı dişi peri bir oraya bir buraya koşturuyordu. Gözlerimi dansçı perilerden seyircilere, yani ordumuza çevirdim. Hmm, belki de geçirdiğim küçük panik atak bize çok zaman kaybettirmişti çünkü görünen oydu ki en son gelen bizdik.

Askerlerimiz dansçıların onları eğlendirdiği avludaki bir amfiteyatronun etrafına dizilmiş saman balyalarına oturuyorlardı. Büyük kollu şamdanlarla aydınlatılmış ahşap bir ziyafet

masası çeşit çeşit yemekler, içkiler ve bal likörleriyle tepeleme doldurulmuştu. Ve Glenmore'daki peri köyünde olduğu gibi burada da masanın başına Odran'ın altın aslanbaşı süslemeli tahtı kurulmuştu.

"Görünüşe göre festival için tam zamanında gelmişiz," dedi Sinjin ve beni kendine çekti. "Rolünü oynamayı unutma aşkım."

Başımla onayladım; bu sefer çuvallamayacaktım. Rand'e kim olduğumu belli edemezdim, özellikle de savaşa bu kadar az zaman kalmışken. Kalın kafalı *warlock*'tan bahsetmişken, şimdi tanıdık gelen yüzlerin arasından onun yakışıklı yüzünü seçmeye çalışıyordum. Onun yerine Odran'ı iki perinin arasında bir balyanın üzerinde otururken gördüm, ama bunlar Pelham Malikanesi'nde onunla yaşayan peri sevgilileri değildi. Bu gece bir sarışının ve bir kızılın arasındaydı; bir elini sarışının eteğinden yukarı doğru hareket ettirirken, kızıl saçlı olanla ateşli bir şekilde öpüşüyordu. Hmm, belki bu hafif bir ifade olmuştu; daha çok onu diliyle boğmaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu. Tam başka tarafa dönüyordum ki Odran birden sarışın olanı yere itti, üzerine çıktı ve oracıkta içine girdi! Herkesin içinde!

"Aman Tanrım," dedim tiksinti içinde.

Sinjin'in gözleri çiftleşen Odran'a kaydı ve bana dönüp mahçup bir biçimde gülümsedi. "Epey iğrenç."

Tanrıya şükür Odran ile ilk karşılaşmamızda içmem için ısrar ettiği, içine bir aşk büyüğü katılmış bal likörünü Rand'in uyarısı sayesinde içmemiştim. Peri Kralı'yla yatmış olsam kendimi asla affetmezdim. Odran bu konuda Hugh Hefner'la' ya-

* *Playboy* dergisinin ve malikanesinin sahibi. Malikanesinde yaşayan birçok kadın vardır.

rışabilirdi.

Başımı sağa sola salladım ve o anda karnımın gurultusunu duydum. Bir şeyler yemeyeli ne kadar zaman olmuştu? Hatırlayamıyordum. Sinjin'le takıldığım zamanlarla ilgili tek bir şey söyleyebilirdim, o da yemek yemek için pek fırsat bulamamamdı. Tahtadan bir tabak aldım ve içini bol bol ekmek, peynir, üzüm, yarım bir nar ve iki sosisle doldurdum.

Sinjin gözlerinde muzip bir parıltıyla tabağımı inceledi. "Hangi orduyu beslemeyi düşünüyorsun aşkım?"

"Ha ha, çok komik. Tüm gün hiçbir şey yemedim, o yüzden çeneni kapa."

"Tabağındakileri yedikten sonra bir hafta yetecek kadar gıda depolamış olacaksın."

Yakınlardaki bir balyaya oturdum ve Sinjin'in ne düşündüğüne aldırmadan yemeye başladım. O ayakta durmaya devam etti.

"Sana içecek ne getireyim aşkım?"

Hmm, o kadar açtım ki içeceği tamamen unutmuştum, "Herhangi bir şey, fark etmez. Ah, bal likörü olmasın," diye ekledim birden Sinjin'in kanından günlük payımı hala almak zorunda olduğumu hatırlayarak. "Ne zaman kanından içece..."

"Sabah olmadan önce."

Sonra nasıl ve nerede uyuyacağımız aklıma geldi. "Nerede uyuyacağım?"

"Benimle uyuyacaksın."

Midem büzüştü. Kapalı kapılar ardında Sinjin'le ... Sinjin'e

ne kadar güvenmiyorsam kendime de o kadar güvenmiyordum. Ve onunla daha fazla zaman geçirdikçe ondan *o kadar da* hoşlanmadığımı konusunda kendimi ikna etmem giderek zorlaşıyordu.

“Bu gerçekten iyi bir fikir mi...” diye başladım cümleme.

“Sen bana ait bir insansın, bu çok doğal,” diye sözümü kesti bilmiş bir gülümsemeyle. Ve yavaş yavaş ilerleyerek içinde bira bulunan kocaman bir maşrapaya gidip kocaman bir bardak doldurdu. Yanıma otururken bana uzattığı bardağı alıp ona teşekkür ettim.

“Cicim, bu akşam beslenmeliyim,” diye fısıldadı Sinjin. “Özellikle de sana kanımı vereceksem.”

Her ne kadar başka birisiyle bu kadar yakınlaşmasını gerektirecek bu fikre bozulsam da başımla onayladım. “Anlıyorum. Sana kendi kanımı verebilirdim ama...”

“Senden beslenmezdim. Gücüne ihtiyacın varken olmaz.”

Her ne kadar bir dilim ekmeğin arasına gravyer peyniri koymuş olsam da artık aç değildim. Sinjin’in bir kadından besleneceğini düşünmek beni tıkamıştı. İç çekerek sandviçi tabağın üzerine bıraktım. Biraz bira içerek Sinjin’i izledim.

“Gittikçe daha fazla acıkıyorum. Seni kısa bir süreliğine yalnız bırakmamın senin için bir sakıncası var mı?”

Başımı sağa sola salladım ama aslında sakıncası vardı. Ama bunu ona söyleyemezdim; bunu ona *söylemezdim*.

“Bir keresinde kanını emdiğim kadınla sevişmememi istemiştin,” dedi Sinjin gözleri parlayarak.

Zorlukla yutkundum. “Öyle mi... yapmayı... planlıyordun?”

Kahkaha attı. “Öylesi daha zevkli oluyor.”

Başım la onayladım ve birden kusacak gibi, oracıkta devrilip ayakkabılarının üzerine midemde ne varsa çıkaracakmış gibi hissettim. Seks onun için bu kadar sıradan bir şey miydi? Anlaşılan öyleydi. Ve benim de o kategoride olup olmadığımı merak etmeden duramıyordum. Yani bir gün seks yapacağımızı düşündüğümünden değil de şeytanın avukatını oynamak adına, ben de onun yatak ucuna attığı başka bir çentik mi olurdum?

“O zaman ne yapmak istiyorsan onu yap,” dedim. Sesimin bu derece iğneleyici bir tonda çıkmasını istememiştim.

Uzanıp elimi iki elinin arasına aldı. “Senin isteğin nedir?”

“Senden yapmamamı isteyemem, öyle bir hakkım yok,” dedim sessizce, kendime de aynı şeyi hatırlatarak. “Sen ve ben sevgili değiliz.”

Bakışlarının yoğunluğu beni delip geçiyordu. “Sana sordüğüm bu değildi. Kanını emeyeğim kadınla sevişmemi istiyor musun ... istemiyor musun?”

Cinsel yaşamına karışmak istemiyordum. Yani, Rand’le ilgili düşünceler her an zihnimdeyken, Sinjin’i geçireceği eğlenceli zamandan alıkoymam pek de doğru gözüküyordu. Onun üzerinde hakkım yoktu. Sadece Rand’i düşünmem bile içimin ısınmasına sebep oldu ve Sinjin’den herhangi bir ricada bulunmamın benim için doğru olmadığını anladım. Rand’e aşıkken bu doğru değildi.

“Böyle bir kararı verecek pozisyonda değilim...”

“Evet veya hayır.”

“Hayır!” dedim sertçe, bu kelimenin ağzımdan çıkmasına şaşırarak. İleri kaykılarak ciğerlerimde sıkışan havayı dışarı verdim. Bana ne olduğunu anlamaya çalışırken çoğunluğu yenmemiş olan yiyecekleri yanımdaki balyanın üzerine bıraktım. Sinjin’e aşık mı olmuştum? Sanmıyordum. Sinjin’e hissettiklerim Rand’e hissettiklerimle aynı değildi.

“Pekala,” dedi Sinjin, biraz önce bir tartışma kazanmış biri gibi gülümseyerek. “Az sonra döneceğim.”

“Ya biri seni görürse?” diye sordum. “Ben sana ait bir insan-ken benden beslenmemen garip gözükmez mi?”

“Hayır. Sahip olduğumuz insanlar kanlarını yenilemek için zamana ihtiyaç duyarlar. O yüzden hiç de garip gözükmez. Her halükarda beni görebileceklerden kaçınacağım.”

Bardağımı tekrar doldurmak için ve daha çok Sinjin’in yanından ayrılarak ona olan hislerimi yalnız başıma sorgulayabilmem için ayağa kalktım. Sinjin elimden tutarak beni kendine çekti. Ellerimi göğüs kafesine koyarken kalbim güm güm atıyordu.

“Cevabın beni memnun etti,” diye fısıldadı.

Kendimi geri çektim. “Eh en azından birimizi memnun etmiş.”

Kahkaha attı ve ben daha fazla bira doldurma işime geri dönerken o da karanlıkta kayboldu. Ziyafet masasına varır varmaz etrafımdaki seslerin azaldığını ve herkesin birbirini susturduğunu fark ettim. Bakınca alkışlar ve “Konuş! Konuş!” bağırışları eşliğinde Rand’in avlunun ortasına ilerlediğini gördüm.

Rand güldü ve elini kaldırarak onları susturdu. Koyu renk kot pantolonu ve çikolata kahvesi kazağıyla kesinlikle çok yakışıklıydı. Saçları yeni kesilmiş, benim alışık olduğumdan biraz daha kısa gibiydi ama ona aynı derecede yakışmıştı. Her tarzın yakışacağı klasik yakışıklı erkek yüzlerinden birine sahipti.

“Bu uzun bir konuşma olmayacak,” diye başladı ve ordu hep bir ağızdan “yuuuuh” diye bağırdı. Rand onları susturdu ve devam etti. “Öncelikle için ve mutlu olun. Bunu hak ediyorsunuz. Uyumaya çekilmeye karar verdiğinizde yatağınızın yanında bir uyku ikisiri bulacaksınız. Sarhoşluğunuzu üzerinizden atmaya yardımcı olacak.” Kahkahalar birbirini izledi ve Rand de onlarla beraber güldü. “Ben, şahsen, içeceğime eminim.” Dudaklarında gülümsemesi kaybolurken derin bir nefes aldı. “Sıkı çalıştığınız ve kendinizi bu kadar verdiğiniz için size teşekkür ederim. Sizinle paylaşacağım kısa bir konuşmam var, daha fazla yaygara yapmadan sadede geleceğim.” Yine gülümsedi ve sonra daha ciddileşti. “Bu işte beraberiz. Bella ve yandaşlarına karşı kendimizi savunmak için birleştik. Birbirimize ve bu dünyada yaşayan insanlara karşı duyduğumuz ahlaki sorumluluklarımız yüzünden bir aradayız. Yarın uzun ve zorlu bir mücadele vereceğimiz, acı çekeceğimiz bir gece yaşayacağız. Birçoğumuz öleceğiz, birçoğumuz yaralanacak. Size söz veriyorum, eğer galip gelirsek, Jolie ve ben her birinizi teker teker diriltene kadar dinlenmeyeceğiz.” Durdu ve boğazını temizledi. “Her birimiz özgürlüğümüz için savaşıyoruz. Bella’nın tiranlığına karşı bütün gücümüzle savaşacağız. Dürüstlük, ahlak ve adalet için savaşacağız. Cesur Sör Winston Churchill’in sözleriyle, ‘Gelin o zaman, birleşmiş gücümüzle beraber ilerleyelim.’” Maşrapasını kaldırdığında tezahüratlar ve alkışlar birbirine karıştı. “Hepinize. Zafer bizimdir!”

Maşrapayı kafasına dikti ve herkes ayağa kalkarak tezahüratlar eşliğinde şarkılar söyledi. Rand ona has bir zarafetle tezahüratları ve sırtını sıvazlamalarını kabul etti.

Konuşması beni derinden sarstı. Ona koşup kollarına atılmaktan, onu ne kadar sevdiğimi, onunla beraber savaşmak, zaferini paylaşmak için yanında olduğumu ona söylemekten daha fazla istediğim bir şey yoktu. Ama bunun imkansız olduğunu biliyordum. Tek yapabildiğim onu uzaktan sevmekti. Bardağıma gözlerimden akan yaşlar dökülüyordu ve öfkeyle onları sildim.

Nereye gittiğimi görmeden yürümeye başladım. Kendi başıma zaman geçirmek, etrafımda birileri olmadan duygularımı kontrol altına almak istiyordum. Bunlar yerine paldır küldür Rand'ın geniş göğüs kafesine çarptım. "Aman Tanrım, özür dilerim," dedim güneyli aksanımı cümlemin yarısında hatırlayarak. Benim tam anlamıyla bir salak olduğumu düşünmüş olmalıydı ve ben de onunla aynı fikirdeydim.

"Sorun yok." Durdu ve beni inceliyor gibiydi. "İyi misin?"

Başımınla onayladım ve utanarak bakışlarımı aşağı çevirdim.

"Ağlıyor gibisin? Yoksa Sinjin..."

"Hayır," diye kahlkaha attım isteksizce ve düşen birkaç damlayı sildim. "Senin konuşman yüzünden. Çok dokunaklı olduğunu düşündüm."

"Ah, teşekkür ederim."

Başımınla onayladım ve başka ne diyeceğimi bilemedim. Rand bana cevaben başıyla onaylarken rahatsız görünüyordu ve sonra yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Fakat gitmesini is-

temiyordum. Onu durdurmak isteyen tarafımı kontrol altına almaya çalıştım ama hislerim beni boğuyordu. Elini tuttum ve o biraz şaşırmış bir halde bana doğru döndü.

“Bu gece seninle kalabilir miyim?” Düşünme ve düşündükten sonra söylememem için kendimi ikna etme şansım bile olmadan kelimeler ağızımdan çıkıvermişti.

Rand gözle görülür bir biçimde şok olmuştu ama sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Teşekkür ederim, ama ...”

“Sizden özür dilerim. B..Ben bunları size söylememeliydim,” diye başladım cümleme. Umutsuzca güneyli gibi konuşmaya çalışıyordum ama birden çoğul anlam veren siz kelimesini kullandığımı fark ettim. Hay...

“Sinjin’le beraber olduğunu sanıyordum?” diye sordu Rand. Kafası karışmış gibiydi. Benimle ilgileniyor muydu? Her ne kadar onunla olmak için çıldırıyor olsam da ben olduğumu bilmeden benimle ilgilenmesi hazırlıklı olmadığım bir şeydi. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

“Ah, evet, öyleyim ama ...”

Başını sağa sola salladı. “Eğer Sinjin’den kurtulmak istiyorsan sana yardım etmekten mutlu olurum. Ama istediğin şey benimle olmaks, kibarca reddetmek zorundayım.”

“Anlıyorum,” dedim rahatlamış bir şekilde gülümseyerek.

“B... beni davet ettiğin için müteşekkirim ve sen çok güzelsin...” diye cümlesine başladı utangaç bir ses tonuyla. “B... Ben... sadece, ehm, kalbim bir başkasına ait.”

Kalbim o bir başkasının ben olduğum umuduyla atmaya başladı. Ben, eski Jolie. Yeni Jolie kadar güzel olmayan ama çok

daha iyi giyinen ve iki farklı ten rengine sahip olmayan Jolie. “Anhyorum, şekerim, o bu gece burada mı?” İçten içe korkuyordum. Oyunculuğum tam anlamıyla ... korkunçtu.

“Hayır,” diyerek gülümsedi. “Her ne kadar sonuna kadar bu konuda direnmiş olsa da savaşımasına izin vermeyeceğim.” Başını sağa sola salladı ve gülümsedi. “O, zor biri olabiliyor.”

Tamam, Rand’in bana hissettikleri hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmam özellikle de Rand’in haberi yokken muhtemelen doğru değildi ama cidden, nasıl merak etmeyebilirdim ki? Ve Rand ben Avustralya’ya gitmeden önce benimle konuşmayı reddettiği için, bana hala kızgın mı değil mi öğrenmek için daha iyi bir yol var mıydı?

Gergin bir kahkaha attım ama sorularıma devam ettim, “O nerede?”

Gözleri üzgün bir ifadeyle uzaklara daldı. “Avustralya’ya giden bir uçakta.”

“Eh, umarım ne kadar şanslı bir kız olduğunun farkına varır.”

Sessizleşti ve başıyla onayladı. Sonra içten bakan gözleri ciddileşti ve çenesini sıkıca kapattı. Omzuma sarılan soğuk kollar hissettim ve Sinjin’in döndüğünü anlamam için bakmam gerekmedi.

“Tallulah, aşkım, ben de seni arıyordum.”

“Sinjin,” Rand’in sesinde arkadaşça bir tını yoktu.

“Ah, Randall, anlıyorum ki az önce yaptığın muhteşem konuşmayı kaçırmışım.”

“Fazla bir şey kaçırmadın.” Sinjin’e sırtını dönerken Rand bana alelacele gülümsedi ve uzaklaşmaya başladı.

Herhangi bir uyarıda bulunmadan Sinjin beni tuttu ve öptü. Öpücüğü yumuşak değildi, neredeyse öfkeli gibiydi. Geri çekilmek istedim ama yapamayacağımı biliyordum. Kimliğimi açık etmek istemiyordum. Neyse ki Sinjin kendiliğinden geri çekildi.

“Cicim...” diye başladı cümlesine.

Fakat cümlesini bitiremedi çünkü Rand birden arkasını dönerek bize doğru gelmeye başladı. Öfke içinde olduğu belli oluyordu. İçgüdüsel olarak Sinjin’i iterek benden uzaklaştırdı ve sonra kendini durdurdu. “Lanet olsun sana, Sinjin,” dedi öfke içinde.

Sinjin gömleğini düzeltti ve alaycı bir şekilde gülümsedi. “Randall, seni gücendirecek bu sefer yine ne yaptım?”

Rand’in yüzü kıpkırmızıydı ve aurası gecenin karanlığında yoğun bir mor renkte parlıyordu. “Senden iğreniyorum.”

“Peki neden iğrendiğini açıklama nezaketi gösterir misin?”

“Jolie’nin sevgisini kazanmak için rekabet ediyorsun ve yine de ondan uzaklaşır uzaklaşmaz bir rüzgar gibi yön değiştiriyorsun...”

“Ne kadar şairane Randall,” dedi Sinjin bir kahkaha atarak. “Bir parça yeşil gözlü canavar” gibisin, değil mi?”

“Sen bir pislisin ve onu hak etmiyorsun.”

* Shakespeare’in bir oyununda “kıskançlığı” anlatmak için kullandığı kalıp.

“Ne yapmamı isterdin?” diye dalga geçti Sinjin. Öfkesi bir anda görünür hale gelmişti. Sinjin’in de Rand kadar çabuk öfkelenildiğini o an fark ettim. Tek farkı öfkesini daha iyi kontrol edebilmesiydi.

“Ondan uzak dur,” dedi Rand öfke içinde.

“Peki ya beni senden daha fazla arzularsa?”

Rand’in alnında ter damlaları belirdi. “Umarım böyle bir şey olmaz. Ama sana kanarsa ve onu incitiysen, karşında beni bulursun.”

“Cicim,” dedi Sinjin ve bana dönerek güldü. “Şimdi olayı izle.”

Ama bu olayla alakam olsun istemiyordum. Kafamı karıştıran düşünceler zihnimde dolaşıyordu. Rand’i seviyordum ama Sinjin’e de bir şeyler hissediyordum. Rand’i seviyorken Sinjin’den de bu kadar hoşlanmam doğru muydu? Hayır, cevap hayır olmak zorundaydı. Birden kaçmak, uzaklaşmak istedim. Bu aptalca durumun en can alıcı noktası ise benim bir kelime bile söyleyemememdi! Ama en azından uzaklaşabilirdim. Sinjin söz konusu olduğunda kuskanç ikinci kadın rolünü rahatlıkla oynayabilirdim ve bu garip görünmezdi. Bu yüzden ben de tam olarak bunu yaptım.

Yürüyebildiğim kadar hızlı yürüdüm ve Sinjin’in beni takip etmediğini görünce rahatladım. Belki de yalnız başıma zaman geçirmeye ihtiyacım olduğunu fark etmişti. Ormanın karanlığına yaklaştım ve çok büyük, dallı budaklı bir ağaç gövdesine dayanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Belki de hayatımın son gecesi olacak geceyi geçirmek için ne de güzel bir yoldu!

Jolie.

Bu Rand'di. Hemen cevap verecek gücü bulamadım. Hala bir sel gibi akarak beni boğmaya çalışan gözyaşlarımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Beni duyabiliyor musun? diye ısrar etti.

Evet, seni duyabiliyorum.

Güzel... güzel. Senin ve Christa'nın Sydney'e giden uçağa güvenli bir şekilde binip binmediğinizden emin olmak istedim.

Evet, bindik. Tanrım, ona yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama başka bir seçeneğim var mıydı?

Çok güzel. Ben... aynı zamanda sana düzgün bir şekilde veda etmediğim için de özür dilemek istemiştım.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Söylenecek çok şey vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. *Ben de senden özür dilemek istiyorum,* diye başladım.

Rand sessizdi. İçimde birikmiş cümleleri söylememe nihayet izin veriyordu.

Rand, şunu bilmeni isterim ki Sinjin'in sana söylediği şeyleri söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim. Seni hiçbir zaman incitmek istemedim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama ona bizden bahsettiğimde aklım başımda değildi. Ağzımdan birdenbire kaçıverdi ve o zamandan beri pişmanlık duyuyorum. Ona güven-dim ve ona güvenmekle aptallık ettim. Sadece birisinin yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Ben her zaman senin yanımdayım.

Senden başka biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı Rand. Dur-

dum. Özür dilerim ve yarınki savaşta sana olan inancımın tam olduğunu bilmeni isterim.

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sen ağlıyor muydun?

Hmm, bunu nasıl anlamıştı? Zihinsel bağlantı kurduğumuzda belki duygularımı da algılayabildiğini düşünerek omuz silktim. Evet, çok üzgündüm ve savaşa giderken bana kızgın olduğun düşüncesini bir türlü sindiremiyordum.

Sana kızgın değildim, Jolie. Kırılmıştım.

Üzgünüm.

Sana bir süredir söylemek istediğim bir şey vardı. Sana bunu bu gecedен önce söylemeyi ummuştum ve lanet olası saçma gururum yüzünden kendimi hırpalayabilirim... ama seni düşünmeden geçen bir günümün bile olmadığını bilmeni istiyorum. Bazen beraber olmalı mıyız, olmamalı mıyız diye düşünmekten kafayı yiyecek gibi oluyorum. Hiçbir zaman hislerim konusunda adım atmadım çünkü hep seninle birlikte olabilecek niteliklere sahip biri olmadığımı düşündüm.

Açıklaması beni hayrete düşürdü. Benimle birlikte olabilecek niteliklere sahip biri değil mi? Sanki ben onun için fazla iyiymişim gibi. Nasıl benimle birlikte olabilecek niteliklere sahip biri olmadığını düşünürsün?

Çünkü sen özelsin, Jolie. Sen eşsizsin ve bir gün güçlerinin boyutlarını fark edeceksin. Sen daha önce gördüğüm hiçbir Yeraltı yaratığına benzemiyorsun ve seni hep erişebileceğim bir uzaklıkta tuttum çünkü seni korumak için inanılmaz bir ihtiyaç duyuyorum.

Rand...

Bunu sana söyleyemememin nedeni aptallığımdı, ama şimdi birbirimizi bir daha göremeyebiliriz... Ben... ben bilmeni isterim ki...

O kadar uzun süre sessizlik oldu ki konuşmaktan vaz mı geçti diye merak ettim. Hala orada mı diye emin olmak için konuşacaktım ki o benden önce davrandı.

Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim.

en dört

Gözlerimi kırptım ve bir şeylerin yolunda olmadığı hissiyle uyandım. Sorun sessizlikti. Gözlerimin odanın karanlığına alışması biraz sürdü, bu yüzden birkaç kere daha göz kırpıp gözlerimi ovuşturarak doğruldum. Hala aynıydı. Havada süzülen bir ateş düşündüm. Büyüm boyun eğdi ve mor-mavi benekli turuncu renkli bir ateş odanın ortasında süzölmeye başladı. Ateş, hala peri köyünde, bilmediğim bir odada olduğumu görmeme yetecek kadar aydınlattı etrafı.

Demek ki önceki geceden kalan sarhoşluğu atmamızı sağlayacak peri iksiri tam anlamıyla bir mucize yaratmıştı. Haha, kelime oyunu yapmaya çalışmamıştım.* Yatağın yanında duran masaya

* Kastettiğı şey bir iksirin zaten mucize yaratmak için tasarlanmış olması ve sonuçta mucize yaratması.

dönerek önceki gece yanımda getirip oraya koyduğum kazığa baktım. Kendimi şöyle bir süzdüğümde hala Tallulah kıyafetlerimi giyiyor olduğumu gördüm. Savaş için tam olarak uygun bir kıyafet değildi. Bir düşünceyle kendime streç bir pantolon, spor ayakkabılar ve spor sütyenimin üzerine vücudu saran bir tişört yarattım. Savaş için idman kıyafetleri... Savaşın düşüncesi bile beni huzursuz etti ve yalnız olmam da sıkıntımı hafifletmeye hiç yardımcı olmadı. İçgüdüsel olarak Mathilda'nın bana verdiği kehribar taşından tılsıma dokunmak için boynuma uzandım. Sıcak taşa dokunur dokunmaz üzerime bir huzur çöktü. Neden, emin olamadım. Herhangi bir işe yarayan bir şey değildi ki bu. Kazığı alarak streç pantolonumun arkasına, bel oyuğumun olduğu yere sıkıştırdım. Tılsımım ve kazığım yamındaydı. Gitmeye hazırdım.

Gerindim ve saatin kaç olduğunu merak ettim. Sinjin'in güneşe olan alerjisi yüzünden odada tek bir pencere bile yoktu. Sinjin'den bahsetmişken, hangi cehennemdeydi? Ateşi küçük oda boyunca dolaştırdım ve yalnız olduğumu anladım.

Yataktan en kötüsünü düşünerek fırladım: Güneş tepedeydi ve Sinjin dışarıda muhtemelen iyi pişmiş bir biftek parçası gibi kızarıyordu. Kapıya koştum ve açınca, parıldayan bir dizi yıldızın arasında görünen ayın ışıkları beni yıkadı. Gökyüzünün lacivert rengi güneşin henüz batmış olduğunu gösteriyordu. Soğuk bir esinti odaya doldu ve sanki dışarı çıkmamı istiyormuş gibi beni sardı.

Dışarı adım atar atmaz sanki bir hayalet iteklemiş gibi kapı arkamdan kapandı. Ne tarafa gideceğimi bulmaya çalışırken kollarımı kavuşturdum. Sonuçta dün gece buraya ne zaman ve hangi yoldan geldiğime dikkat etmemiştim.

Dün gece... Rand ile yaptığım konuşmayı hatırladım ve hatırlamak bile vücuduma beni soğuk gece havasından koruyacak bir sıcaklık yayılmasına sebep oldu. Aşkımızı birbirimize itiraf ettikten sonra tüm bu bağlanma senaryosunu konuşmaktan kaçınarak ilişkimizi yürütmeye karar vermiştik. Ve ben Sinjin'le ilgili herhangi bir düşünceyi zihnimde canlandırma konusunda dikkatli davranmıştım.

Telepatik konuşmamızın sonunda ışıldayan bir peri belirerek beni yatak odama götürmek için geldiğini söyledi. Tartışamayacak kadar yorgun ve hala sevinçli olduğumdan periyi sahte otel odama kadar itiraz etmeden izleyip, yatağın yanında duran peri iksirini kafama diktim ve anında uyuyakaldım.

Odamdan köye giden, sarı alevleri dalgalanan meşalelerle aydınlatılmış toprak yola adımımı attım. Her iki tarafında sayısız tek odalı bungalov bulunan sarmal, dar yolda aşağı doğru yürüyerek meşaleleri takip ettim. Bungalovların çoğunun kapısı açılmıştı ve askerler dışarı çıkıyordu. Kıyafetleri birbirlerinden farklıydı. Hangi büyümlü ırka aitlerse ona göre giyiniyor gibiydiler. Birkaç kurt adam günlük kıyafetlerini giymişlerdi. Ne de olsa kurda dönüşünce giydikleri her şeyi yırtacaklardı.

Hava ağırdı, duygu yüklüydü. Sanki bir cenazeye gidiyor gibiydik, herkes sessiz ve asık suratlıydı. Metalden yapılmış bir göğüslük ve sırtlık giymiş tanımadığım bir vampir yol boyunca yanımda yürüdü. Bir vampiri öldürmenin tek yolu kalbine bir kazık saplamaktı, o yüzden savunma için aldığı önlemler mantıklıydı. Diğer askerler gibi yüzünden fazla bir şey okunmuyordu ama bu, hesaplaşma gecesi olduğuna göre hepsinin içinde fırtınalar kopuyor olmalıydı. Benim içimde kesinlikle kopuyordu. Kendi endişelerim tarafından sarılmış bir hal-

de yolda yavaş adımlarla ilerlerken otomatik pilota bağlamış gibiydim. Sinjin'in nerede olabileceğiyle ilgili duyduğum endişeyi kafamdan uzaklaştıramıyordum. Ama bunun ötesinde bundan sonraki birkaç saatin hayatımın son saatleri olabileceği ihtimaline odaklanmamaya karar vermiştim.

Yoldan aşağı yürüyen askerlerin yanından hızlıca geçtim. Tek umudum Sinjin'in yemek aramak için gitmiş olma ihtimaliydi. Belki de bir yandan Candy'nin göğüslerini okşarken bir yandan da kanını içmekle meşguldü. Bu düşünce hafif bir kıskançlık duymama neden oldu ama bu görüntüyü Sinjin'in ölmüş ve tanınmaz bir halde toza dönüşmüş olduğu bir alternatif tercih ederdim. Altı yüz yaşının üzerindeydi, o yüzden daha önce kendini güneşten korumak için mutlaka bir sığınak bulmuş olmalıydı, değil mi? Muhtemelen bulmuştu ama yine de ikna olmakta güçlük çekiyordum.

Meşaleleri, onlara ayarlanmış odalardan çıkan daha fazla askerin bulunduğu avluya kadar takip ettim. Askerler onları savaş alanına götürdüğünü düşündüğüm peri köyünün girişine doğru ilerliyorlardı.

"Cicim," Sinjin'in sesi ve buz gibi parmakları düşüncelerimi böldü. Beni askerlerin arasından kendine doğru çekti.

"Sinjin!" Tamamen iyi, hiçbir yerinin kızarmamış veya erimemiş olduğunu görünce rahatladım. "Nerelerdeydin?"

Kahkaha attı. "Beslenmek için dışarı çıktım aşkım." Beni kendine çekti. "Beslenmekten bahsetmişken, dün akşam uyu-yakaldın ve beslenmeni kaçırdın."

"Lanet!" dedim. Sinjin'in kanını içmek için elime geçen en

ufak bir şansı bile kaçırdığımda, bu savaştan sağ çıkabilme olasılığımı düşürdüğümü fark ettim. Yine bir panik atak kapımdaydı ama Sinjin elimi tutar tutmaz kayboldu. Dokunuşu bir şekilde korkumu yatıştırarak tekrar nefes almamı sağladı. Toprak yoldan çıkarak beni karaağaçlarla dolu bir yere götürdü. Küçük bir koyaktan geçtik ve kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için arkama baktım. Kanını paylaşması konusunda o mu daha rahatsızdı ben mi emin değildim. Yalnız olduğumuza ikna olduğunda durdu, beni yanına çekti ve bileğini ısırdı. Deldiği yeri sanki bir kedi, yavrusuna süt veriyormuş gibi bana uzattı.

“Senin zırhın nerede?” diye sordum korunmak için hiçbir şey giymediğini fark ettiğimde. Genelde siyah pantolon ve kazak veya gömlek giyerdi ama şimdi üzerinde siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört vardı.

Isırmadığı bileğinin bir hareketiyle önemsizmiş gibi bir hareket yaptı. “Zırha ihtiyacım yok.”

Tartışmaya hazırdım ama Sinjin bana sarılıp bileğini dudaklarıma yaklaştırdı. “İç, aşkım,” diye mırıldandı saçımı okşarken. “Buna ihtiyacın olacak.”

Öğürmemek için kendimi zorlayarak dudaklarımı buz gibi damarının üzerine yapıştırdım ve gözlerimi kapattım. Bir dakika veya daha fazla bir süre ve beş yudum aldıktan sonra çekildim. İçtiğim kan, şakaklarımda başlayan ve başımın arka tarafına doğru yayılan bir baş ağrısına sebep oldu.

Sinjin ensemden tutarak ağzımı tekrar kan püskürten damarına doğru yaklaştırdı. “Daha fazlasına ihtiyacın var biricğim.”

Omuz silktim ve daha fazla içmek az içmekten daha iyidir diye düşünerek emmeye devam ettim. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kanını görmek midemi bulandırıyordu. Ağzıma püsküren kanın metalik tadına bir türlü alışamıyordum ve yutmak için kendimi zorluyordum. Benden iyi bir vampir olmazdı.

Hiçbir uyarı vermeden Sinjin beni kendine sıkıca bastırdı ve başını geriye atıp derin bir nefes aldı. Kanını içmemin ona cinsel açıdan haz verip vermediğini sık sık düşünürdüm ve sanırım cevabımı almıştım. Uçmaya hazır gibiydi. Boştaki eli sırtımda gezinerek aşağı doğru indi ve beni ereksiyonuna bastırırken popomu avuçladı. İçmeyi ve bileğini bırakarak şok ve öfke içinde ondan uzaklaştım.

“Sinjin!” dedim ama bir anda beni yere yıkarak toprağa yaptırdı. Şehvet dolu gözleri beyaz beyaz parlıyordu ve köpek dişleri tamamen uzamıştı. Bir yanım beni ısıracağı konusunda endişeleniyordu. Diğer yanım ise bacaklarımın arasına yerleşmiş olan ereksiyonuna odaklanmıştı.

“Üstümden kalk,” dedim nefes nefese. Bir yandan deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye, kendimi heyecandan nefessiz kaldığıma değil hayal kırıklığına uğramış olduğuma ikna etmeye çalışıyordum.

“Bu, kendini savunma derslerinin sonuncusu aşkım,” dedi Sinjin, bakışları son derece ciddiydi. Bir an bana saldıracığından korktum. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim türden bir sertlik vardı. Tamamen duygusuz görünüyordu. Ve o noktada Sinjin’i hiç de düşündüğüm kadar iyi tanımadığımı fark ettim. Ona saf saf güvenmişim ama o tahmin edilemezdi ve

bir anda bana sırtını dönebilirdi. O anın gelip gelmediğini merak ediyordum.

“Clava’da buluşmalıyız...” diye söze başladım içinde korkunun hissedildiği çekingen bir sesle.

Sinjin cevap vermedi. Elleriyle belimin iki tarafından neredeyse canımı acıtacak kadar sıkı tutarken üzerime yaslanmaya devam etti. Ellerimi göğüs kafesine koydum. Korkum şimdi öfkeye dönüşüyordu ve “Sana ne oldu böyle? Lanet olası aklını mı kaçırdın?” dedim.

Ellerini belimden çekerek tişörtümün altına kaydırды. Göğüslerime ulaşamadan, topuklarımı gevşek toprağa dayayarak ondan uzaklaştım. O kadar hızlı kalkmışım ki başım kandan dolayı dönmeye başladı ve dengemi bulmak için yakınlardaki bir ağaca yaslanmak zorunda kaldım. Sinjin anmda yanımda belirerek beni ağacın sert kabuğuna doğru itti.

“Warlock senin için doğru seçim değil,” diye fısıldadı kollarımı tek eliyle arkamda birleştirirken. Diğer eliyle ilk önce yumuşak bir biçimde belime masaj yaptı sonra biraz daha aşağı inerek popomun üzerine geldi.

“Lanet olası elini üzerimden çek,” diye bağırdım ona karşı gelmeye çalışarak, ama yararsızdı. “Sana hissettiğim her şey yok olmak üzere.”

Serin maskülen kokusuyla beni boğacak şekilde kendine daha fazla yakınlaştıracak cevap verdi. “İtiraf etmeyeceksin, Jolie, ama doğru söylediğimi biliyorsun.”

Gitgide daha fazla öfkeleniyordum ve serbest bırakmayı başardığım tek elimle ona saldırdım. İçimde birikmiş tüm hidde-

time yüzüne vurdum. Boynu darbenin etkisiyle geri savruldu ve bunu beklemediğinden bir an dengesini kaybetti. Tam tersi istikamette koşmak için hiç vakit kaybetmedim. Ama kaçmaya fırsat bulamadan elime yapıştı. İnanılmaz bir güçle beni çevirdi ve bu sefer yüzüm ağacın gövdesine gelecek şekilde ağaca doğru tekrar bastırdı.

“Sana güvendiğimi düşününce...” diye tısladım. Hareket edemiyordum.

“Bana derin bir bağ hissediyorsun biriciğim. İnkâr etme. Doğru olduğunu sen de biliyorsun.” Buz gibi nefesini boynumda hissedebiliyordum. Söyledikleri vücudumun üzerinde eriyor gibiydi. Gözlerimi kapatınca beni endişelendiren bir heyecan dalgası hissettim. Söylediği şeyler sanki vücudumu kontrol ediyordu. Ama bu imkansızdı.

“*Warlock*, içindeki arzuyu doyuramaz. O çok iyi, çok asil ve erdemli olmayla kafayı bozmuş.”

“Ve ben öyle değil miyim?”

“Sen farklısın cicim. İçinde *warlock*’ın hiçbir zaman tatmin edemeyeceği bir ateş yanıyor.”

Dalga geçerek, “Sen mi tatmin edebileceksin?” diye sordum.

İğnelememe o da iğneleyerek cevap verdi. “Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun.”

Beni kendine benzetmesinden hoşlanmayarak kaşlarımı çattım. Bütün sorunlarıma rağmen Sinjin’e hiç benzemiyordum. Sinjin’in itiraf edemeyeceği kadar çok Rand’e benziyordum. Birden, Sinjin’in son zamanlardaki hareketlerinin kay-

nağının kuskançlık olduğunu fark ettim. Rand'ın bana önceki gece neler söylediğini biliyor olamazdı ve sözlerindeki ve hareketlerindeki çaresizlik sezilebiliyordu. Beni Rand'den uzak tutmak için duyduğu çaresizlik ...

Ve öylece, söylediklerini düşünmem için beni bıraktı. Ama düşünecek bir şey yoktu. Rand asıldı, doğru, ama ben de aşağı tabakadan biri değildim ki. Ve Rand'ın beni tatmin etmesine gelince, bunu kesinlikle istiyordu ve sonra daha fazlasını da istiyordu. Her ne kadar o ve ben edepsiz kısıma geçmemiş olsak da verilen söz hala geçerliliğini koruyordu. Hadi şimdi konuş bakalım aptal vampir.

Gece havasının soğukluğu Sinjin'in vücudundan yayılan buz gibi soğuğa oranla daha sıcak kalıyordu. Ona baktıktan sonra avluya dönmek için ağaçların arasından geçerek koyaktan geldiğimiz yöne doğru ağır ağır yürüdüm. Sinjin'in anında yanımda belireceğini biliyordum.

"Senden nefret etmeyi kolaylaştırıyorsun," dedim öfke içinde.

"Gerçekleri duymak zordur aşkım."

"Söylediğin hiçbir şeyde doğruluk yok. Sadece beni ikna etmeye çalışıyorsun çünkü kaybettiğin gerçeğine dayanamıyorsun."

"Kaybetmek mi?" diye sordu cilveli bir gülümsemeyle. San ki benden gizlenmiş bir şey biliyormuş gibi.

"Evet, Rand'e yenildin ve buna dayanamıyorsun."

"Aşkım," diye başladı lafa Sinjin.

“Daha fazla konuşma, Sinjin, artık dinlemek istemiyorum.” Konuşmamızı bitirmek için elimi kaldırdım ve hızlı hızlı atan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Sinjin’le tartışacak zamanım yoktu, ne sözlü olarak ne de başka bir şekilde. Ufukta bir savaş vardı ve onun ne getireceğini kim bilebilirdi. Tek bildiğim Ryder’ı öldürmem ve Rand’i korumam gerektiği idi.

Sinjin’in cevabını beklemeden köyün girişine ilerleyen asker kalabalığını izleyerek Sinjin’i geride bıraktım. Önümdeki omuzlar yüzünden göremiyordum ama iki sıraya bölündüklerini fark ettim. Her bir sıra muhtemelen Sinjin kadar yaşlı, kocaman ve dallı budaklı bir meşe ağacının önüne geçiyordu. Sıraların ön taraflarındaki askerler ellerini ağacın gövdesine koyup gözden kayboluyorlardı. Sırada en sonda olan bir vampirle aramdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım ve ilk önce enseme dokunup sonra omurgamı takip ederek aşağı inen Sinjin’in parmaklarını uzaklaştırdım.

“Aşkım, sen bana ait bir insansın, yoksa unuttun mu?”

“Bu maskaralık bitti,” dedim sinirli bir şekilde arkama bakmaya cesaret edemeyerek. Ondan kaçmaya çalışırken önümdeki vampire o kadar yaklaştım ki dönüp bana kızgın bir ifadeyle baktı. Sinjin ve hısmı arasında dururken, oluşan soğuk havanın etkisini kırmak için kollarımı vücuduma sürterek ısıtmak zorunda kaldım.

“Jolie, biricik Jolie, acı gerçekten bahsettiğim için bana güvenme.” Kulağıma fısıldarken parmakları boynumda ve boğazımda dolaşıyordu.

“Ağzından çıkan hiçbir kelimeye güvenmiyorum, Sinjin. Yaptığın ve söylediğin her şey kişisel çıkarlarınla ilgili.”

Ağaçlardaki geçitlerden geçme sırası neredeyse bize gelmişti, o yüzden Sinjin peri köyüne girmek için kullandığımız maymuncuğu cebinden çıkardı. Dünya üzerindeki bütün peri köylerine girmek için bu anahtar mı kullanılıyordu merak etmiştim ama sormadım. Hala çok sinirliydim.

“Öyle olsun biriciğim, odaklanmamız gereken daha önemli meseleler var.” Nihayet savaşı düşünmeye başlamıştı. Zamanı çoktan gelmişti.

Ağacın yanına gelince anahtar elinden zıpladı ve kendini ağacın kabuğuna saplayarak, ağacın ortasını yarı şeffaf bir buluta dönüştürdü. Sinjin’i beklemeden geçide adımımı attım. Öbür tarafa geçince etrafıma alışmam bir saniyemi aldı çünkü geçer geçmez paldır küldür Trent’e çarptım. Çabucak yana çekildim ama yine de ay ışığının aydınlatığı çapkın gülümsemeyle bana bakıyor olduğunu gördüm.

“Üzgünüm,” dedim kendi sesimle kılık değiştirmiş olduğumu unutarak. Önemli de değildi çünkü kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu. Gözlerinde beni tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu. Aksine gözleri yüzümde ve vücudumda izinsizce dolaşıyordu. Tam bir çapkındı. Bunu nasıl daha önce fark etmemiştim ki? Sanırım fark etmiştim ama fark ettiğimi görmezden gelmiştim. Bu, bir daha tekrarlamayacağım bir yanlışlıktı.

“Sorun değil,” dedi gözlerinde vahşi bir parıltıyla. Kulağıma yakınumdaki bir ağaçta öten bir baykuşun sesi geldi. Tanrım, onunla yer değiştirmek, her şeyi bir kenara bırakıp uzaklara uçmak için neler vermezdim. Ama bu tür düşünceler faydasızdı.

Etrafımda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum ama askerlerden oluşan iki sıra ilerlemeye başlayınca fazla bir şey

anlayamadım. Ben de peşlerine takıldım. Yolun üzerindeki bir tabela dikkatimi çekmişti. Bulutlar ayın soluk ışığını engellerken karanlıkta okuması zordu ama “Clava Höyükleri” yazıyordu. Demek kadim gömü alanına doğru gidiyorduk. Çok yakında Bella’nın ordusuyla karşılabileceğimizi hatırlayınca ani bir korku hissettim ama korkumun sadece bir yük olacağını bileerek onu bastırdım.

Yavaş yavaş yürüyerek bir otoparktan geçtik ve yol tabelalarını “Clava Höyükleri” yazan sonuncusuna kadar takip ettik. Hedefimize ulaşmıştık. Etrafımı saran kurumuş ağaçlar, kimisi benim kadar uzun, kimisi benden daha uzun dikilitaşlarla dolu yemyeşil çayırılığı lekeliyordu. Asıl dikkatimi çeken şey ise üç tane garip dairesel taş yapı oldu. Suyun aşındırdığı yüzlerce belki binlerce çakılın, taşın ve kayanın birbiri üzerinde dengede durduğu, üç adım uzunluğunda on adım genişliğinde mü-kemmel daireler oluşturmuş yapıları bunlar. Dairenin ortası boştu. Muhtemelen eskiler akrabalarını buraya gömmüşlerdi. İki höyüğün içine girilmesini sağlayan girişleri vardı ama birinin yoktu. Höyüklerin etrafındaki bazı daha büyük kayalar yüzük izine benzer yuvarlak işaretlerle oyulmuştu.

Taşlardan birinin üzerinde elimi dolaştırınca sanki taş canlıymış gibi derinlerde nabız gibi atan bir enerji hissettim. Taşın sayılamayacak yıllar boyunca dayandığını, zamansız olduğunu hissedebiliyordum. Bu yer çok fazla şeye tanıklık etmişti. Üzerine oyulmuş işaretlere dokunurken, bir görü gelmesini istemeyerek elimi çektim. Tamamen sağ kalmaya odaklanmalıydım.

Önümdeki askerler aniden durunca ben de durdum. Uzun boyları yüzünden ne olduğunu göremiyordum ve tam ne oldu-

ğunu görmek için yolumu açacaktım ki bileğimden tutan buz gibi parmaklar beni durdurdu. Döndüğümde Sinjin'in bana yetişmiş olduğunu gördüm.

"Cicim, benimle kal."

Başım la onaylamak la yetindim. Elbette hala kızgındım ama bu ona ihtiyacım olduğu gerçeğini değıştirmiyordu. Savaşırken onun olmasını istediğim yer tam olarak yanımdı. Bu savaştan sağ çıkma olasılığım muhtemelen artmıştı.

"Eğitimini hatırla," diye devam etti Sinjin ve ciddiyeti beni endişelendirdi.

"Tamam." Derin bir nefes aldım ve kontrolden çıkmaya başlayan korkumu bastırmaya çalıştım. Aklımı korumalıydım.

Hiçbir şey söylemeden beni bir an için süzdü ve sonra elimden tutarak kalabalık asker grubuna doğru yönlendirdi. Kalabalıktan çıktığımızda Rand'in ordunun başında Bella ile karşı karşıya durduğunu görünce kalbim neredeyse duracaktı. Bella kendinden emin bir şekilde tek başına duruyordu. Lacivert, bol kesim kumaş bir pantolonun üstüne orman yeşili bir kazak ve altına siyah bot giymişti. Koyu kırmızı renkli, uzun, kabarık saçlarıyla bütünleşen mükemmel fiziğı beni etkiledi. Vücudunun etrafında esen, saçlarını dalgalandıran ve yüzünü okşayan rüzgar bile sanki ona hayranlık duyuyordu.

"O çok güzel," diye fısıldadım, kendi sesimden irkilerek. Hatırladığımdan daha güzeldi.

Sinjin alaycı bir şekilde, "Çok çirkin." dedi.

Bella'nın görünüşüne zaman harcamayı bıraktım. Bunun yerine neden tek başına burada olduğunu düşündüm. Şaşı-

mıştım çünkü ordusunun bizim Rand'in arkasında durduğumuz gibi arkasında olmasını bekliyordum. Birden içimi bir sıkıntı kapladı ve kalbim hızlı hızlı atmaya başlayarak bu sıkıntının yankılarını mideme gönderdi. Bu, iki büküm olup kusmam için yeterliydi. Ama yanımda duran Sinjin'in şansına yapmadım. Kusmak yerine Bella ve Rand'in söylediklerine odaklandım.

"Şartlarımızı kabul ediyor musun, Bella?" diye bağırdı Rand kadim dikilitaşların birisinin yanında oturduğu yerden. Sesi derinden geliyordu, güçlüydü ve kendinden emindi. Sırtı bana dönükken bile Bella'nın vücut dilini yorumlamaya çalıştığını söyleyebilirdim.

"Ediyorum," diye cevapladı Bella. Sesi aynı derecede güçlü ve tereddütsüzdü. Kendine güveni beni bir oda dolusu aç vampirden daha fazla korkutmuştu. Şartlarımızı nasıl bu kadar kolay kabul ediyordu? Şov mu yapmaya çalışıyordu? Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyordu? Ordusu bizimkinden daha mı güçlüydü? Cevaplanamayacak soruların yarattığı kafa karışıklığıyla gözlerimi kapattım. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladığımda nefeslerim düzensizleşmeye başlamıştı.

"Cicim," dedi Sinjin güçlü sesiyle beni rahatlatarak. "Ben buradayım. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Elini boynumda hissetmenin verdiği rahatlamayla başımla onayladım. Korkumu yenmem gerekiyordu. Bunu başarmalıy-dım.

"Ve hala bize savaş açmaya niyetli misin?" diye sordu Rand.

Bella düşünmedi bile. "Evet." Konuştuktan sonra mavi bir ışık hem onu hem Rand'i içine aldı.

“O nedir?” diye sordum.

“Büyülü mühür,” diye cevapladı Sinjin. “Savaş antlaşmasını iki tarafın da bozmaya teşebbüs edemeyeceği şekilde bağlayıp garanti altına alıyor. Aynı zamanda iki tarafın da hile yapmadığından emin olmak için alınan bir tedbir.”

Hmm, bunu öğrendiğim iyi olmuştu. Dikkatimi önümde duran Rand ve Bella’ya çevirdim. Rand’in çenesi sımsıkı kapalıydı ama öfkesini hemen gizledi.

“Pekala. Seninle ve ordunla Culloden’de karşılaşacağız.” Ordusuna doğru döndüğünde düşmüş omuzları bıkkın bir ka-bullenışı gösteriyordu. Bella’nın savaş ilanımızı duyunca ger-çekten geri adım atacağını mı düşünmüştü? Bella’nın böyle bir şey yapacağını gözümün önüne getiremiyordum ama Rand’in kafasından neler geçtiğini kim bilebilirdi. Onun ne düşündüğü veya planladığı konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ama or-dusuna hitap ettiği o anı görünce inanılmaz gururlandım. Onu tanıyor ve seviyor olduğum için, bu kadar asil ve onurlu oldu-ğu için gurur duydum.

Hayranlık dolu düşüncelerim bağırış sesleriyle aniden ke-sildi. İlk başta sesler uzaktan geliyor gibiydi ama dinlemeye de-vam ettikçe bağırtilar etrafımızı sarmış, neredeyse ağaçlardan bize doğru gelir olmuştu. Rand’in yüz ifadesinde şok, hayır ha-yır, öfke vardı. Kehribar taşlı tılsımı okşayarak dua ettim. Kime veya neye dua ettiğimi bilmeden gözlerimi kapayarak sağ kal-mamızı ve Bella’nın ordusunun galip gelmemesini diledim.

“Orospu karı,” dedi Sinjin öfke içinde, beni desteksiz duran kayaların birinin arkasına çekerken. Sanki bir saldırıyı karşıla-yacakmış gibi önüme geçti.

“Neler olu ... ?” diye söze başladım.

“Bella bizi tuzağa düşürdü,” dedi sakince ve bunu der demez Bella’nın askerleri ağaçların arasından çıkarak yuvalarını korumak isteyen karıncalar gibi saldırıya başladılar.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım korkudan donarak. “Nasıl?” Büyülü savaş antlaşmasının bağlayıcılığı Bella’nın hile yapmasını engellemeliydi, değil mi? Az önce Sinjin’in söylediği bu değil miydi? Ne olursa olsun Bella bir şekilde büyüü bozmayı başarmıştı.

Askerlerimiz dağıldı. Bazıları sığınmak için ağaçlara koşarken diğerleri höyüklerin arasında duran taşların arkasına saklandı. O sürpriz ve şok anında düşünebildiğim tek şey Rand’di... Bella ne hazırlıyorsa ona hazırlıklı olması için dua ettim.

Ufku tararken bakışlarım Rand’i geçip Grimsley’nin yönettiği elli veya daha fazla kurt adamın savaş alanına girdiği yere kaydı. Söz verdiği gibi kurt adamları Bella’nın askerlerine saldırdığında gülümsemeden duramadım. Ama gülümsemek Ryder’ı öldürmeme yardımcı olmayacaktı ve niyetim onu öldürmekti.

“Seninle kaya arasında böyle sıkışıp kalırsam savaşamam,” diye bağırdım Sinjin’i iterken.

“Olduğun yerde kal!” diye tısladı ve beni kayaya geri bastırdı.

Ordumuzdan yüzlerce askerin Bella’nın askerleriyle çarpıştığı sağ tarafımda kalan alana doğru döndüm. Normalde sessiz olan gece çığlık sesleriyle, metallerin birbirlerine çarparken

çıkardıkları gürültülerle ve büyü patlamalarıyla dolmuştu. Bulduğumuz yeri büyülememiz iyi olmuştu. Böylece insanlar gerçekte neler olup bittiğini göremeyeceklerdi ve hiçbir şey duyamayacaklardı. Sol tarafımda sadece kuru ağaçların dış hatlarının belli olduğu boş bir orman vardı. Bağışmalar duyunca ileri baktım ve Bella'nın ordusundan üç askerin bize doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm. Auralarına bakınca hiçbirinin vampir olmadığını anladım. Belki ikisi kurt adam birisi cadıydı? Emin olamadım, çok hızlı hareket ediyorlardı.

"Çömel!" diye bağırdı Sinjin ve ben de çömelerek kayaya yaslandım. "Dragos!" diye seslenerek otuz adım kadar uzakdaki vampiri çağırdı. Genç vampir başıyla onaylayarak Sinjin'in hemen yanında maddeleşti.

Saldıranlar Dragos'un geldiğini görünce bir an şaşırdılar ama kendilerine duydukları güven şaşkınlıklarının onlara ihanet etmesine izin vermedi. Kıyafetleri parça parça olup yere düşerken iki kurt adam dizlerinin üzerine çöktü. Kasları dalgalanarak ortaya çıkarken bedenleri kürkle kaplanıyordu. Dragos birinin üzerine kuduz bir köpek gibi zıplayıp yere devirmeyi başardı. Kurt adamın boğazına dişlerini geçirdikten sonra kafasını yukarı kaldırdığında ağzından kürk ve et parçaları sarkıyordu. Kurt adam hareketsiz yatarken kanı toprağı suluyordu.

Diğer kurt adam Dragos'a arkadan saldırarak onu yere yıktı. Yuvarlandı ve Sinjin birdenbire önüme geçip ölümcül üçlünün son üyesinin dikkatini çekmeye çalıştığı için sonrasında ne olduğunu göremedim.

"Saldır, iblis," dedi Sinjin öfke içinde.

İblis mi? Daha önce hiç iblis görmemiştim ama var oldukla-

rını biliyordum. Normal bir insana benzeyen yaratığı merakla izledim. İnsan gibi görünüyordu ama onda ilkel ve vahşi bir şeyler vardı. Gözleri ve teni kıpkırmızı parlıyordu. Bir insanın-
kine benzeyen dişleri ağzı bir köpek balığının ağzına benzeye-
ne kadar sivrildi.

Ellerinin ve ayaklarının üzerine düştüğünde arka tarafın-
dan uzun, kırmızı bir kuyruk çıktı. Sırtı şimdi yuvarlak bir hal
almış göğüs kafesine uyum sağlamak için kıvrıldı. İnanılmaz
bir hızla Sinjin'e koştu ama vampir gerilemedi. Bir tsunami gibi
büyük bir güçle ve hızla iblise çarparak onu yere devirdi.

Sinjin yaratığa öyle şiddetli yumruklar indirdi ki inanama-
dım. Ama bu yumruklar ucunda kocaman bir iğneye benzer
bir şey bulunan kuyruğuyla saldıran iblisi etkilemedi bile. İğne
Sinjin'in sırtına saplandığında açılan yaradan kan fışkırdığını
görebiliyordum. Sinjin acıyla irkildi ama duraksamadı. Yara
hemen, sanki görünmez eller tarafından yapıyormuş gibi
kendini kapatmaya ve iyileştirmeye başladı. Sinjin tamamını
çıkarttığı köpek dişlerini göstererek ağzını açtı ve iblisin kar-
şılık veremeyeceği bir hızla onları boynuna geçirdi. Ve aynı
kritik anda Sinjin ellerini iblisin boynuna sarıp boynunu kırdı.

İblisin cansız vücudu yere düşerken ben Sinjin'e bakıyor-
dum. Savaşmakta olan Dragos ve kurt adamı izliyordu. Sinjin
yanlarına gitti ve kürkünden tuttuğu şanssız kurt adamı yakın-
lardaki bir ağaca fırlattı. Kurt adamın ağaca çarpınca kırılan
bel kemiğinin sesini duyunca ürperdim. Dragos ayağa kalkıp
Sinjin'e minnettarlığını gösteren bir şekilde başını öne eğerek
yarıya kadar eğildi. Can çekişen kurt adamın yanına gitti, eğildi
ve dişlerini şah damarına batırdı.

Ellerim titriyordu. Böyle bir şey için hazır değildim. Sinjin'le olan antrenmanlarımız beni fiziksel olarak hazırlamıştı, zihinsel veya duygusal olarak değil. Cinayetin ve ölümün dehşeti her yanıma sardı. Yeraltı yaratıkları birbirlerini et ve kemik parçalarına ayırıyorlardı. Gelmiş geçmiş en kötü, en kanlı korku filmini seyretmek gibi bir şeydi bu. Ama gerçekten korkunç olan şey bunun bir film olmamasıydı.

"Aşkım," dedi Sinjin önümde maddeleşerek elini bana uzattırken. Uzattığı elini kabul etmek için hiçbir hareket yapmadan kayanın arkasında çömelmiş şekilde durmaya devam ettim.

"Saklanacak daha iyi bir yer bulmalıyız," diye devam etti.

Birden ne kadar korkak olduğumu fark ettim. Ordumuz etrafımda savaşıırken, askerlerden birçoğu ölüyordu. Sinjin'in beni koruması doğru değildi ve benim de onun korumasını istemem doğru değildi. Buraya savaşımaya gelmiştim ve bunu yapacaktım.

"Sinjin, saklanmayacağım," diyerek ayağa kalktım. "Savaşımak için buradayım."

Başını sağa sola salladı. "Buna izin vermeyeceğim."

Bir vampirin ona doğru geldiğini görünce uyarmak için "Sinjin!" diye bağırdım. Sinjin çabucak yan tarafa çekilip gelen vampiri yere fırlatarak üzerine sıçradı.

"Al!" dedim belimde taşıdığım kazığı hatırlayarak ve kazığı ona fırlattım. Sinjin kazığı yakaladı ve ustaca tek bir hamleyle onu sonuna kadar vampirin göğsüne soktu. Vampir anında bir kül yığınınna dönüşürken hafif bir esinti kalıntıları olarak savaş alanına dağıttı.

“Hazırım,” dedim ve ciddiye dim. “Savaşmaya hazırım.”

Sinjin başını sağa sola salladı. “Seni kaybedemem, kaybetmeyeceğim.”

Cevap vermeme beklemeden elimi tutup beni sert göğsüne bastırarak savaşan askerlerin arasından dirseğiyle iterek yol açtı. Gidecek hiçbir yer yokmuş gibi görüldüğünden nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her yanımızda yaratıklar savaşıyor ve ölüyorlardı.

Sağıma baktım ve Ryder’ın elinde bir baltayla Bella ile savaşmakta olan Rand’in arkasına sinsice yaklaşmakta olduğunu gördüm. Rand’i uyarmak için bağırırken kalbim güm güm atıyordu. Ama çok uzaktaydım ve çığlığım savaş sırasında atılan sayısız çığlık ve bağırışın arasında kayboldu. Beni tutmaya çalışan Sinjin’i ittim. Dengesini kaybeden Sinjin’den kıvrak bir hamleyle sıyrılırken aklımda sadece Rand vardı. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Rand ile aramdaki mesafeyi kapatmaktan başka bir şey düşünmeden zikzak yaparak savaşan askerlerin arasından geçtim.

Rand’in Bella’ya enerji küreleri fırlatışını izlerken bir kurt adam önüme atladı ve onu bir yana savurdum. Rand’in hemen arkasında Ryder baltasını sallamak üzereydi. Ve o anda Sinjin’in kanından elde ettiğim ne kadar vampir gücü varsa kullanarak ileri fırladım.

en bes

“Rand!” diye bağırdım beni duyamayacağı kadar uzakta olduğunu bildiğim halde. Sonra bir cadı olduğumu ve Ryder’ın elindeki balta üzerinde büyümü kullanabileceğimi hatırladım. Silahın Ryder’ın elinden kurtulup süzülerek zararsızca höyüklerden birinin üzerine konduğunu düşündüm. Büyünün işe yarayıp yaramadığını görme şansım olmadı çünkü bacaklarım aşırı hızdan ağrmasına rağmen daha da hızlı koşmaya çalışıyordum. Ryder’a çarptım ve ikimiz farklı yönlere savrulduk. Ayağa kalktığı anda gözleri intikam ateşiyle parlıyordu. Kel kafası ay ışığını yansıtıyordu ve görünüşü aynı hatırladığım gibiydi – siyah motorcu botları, siyah bir kot ve siyah bir tişört. Tişörtünün ön kısmında ağzında kırmızı bir gül olan beyaz bir kafatası vardı. Burnuna taktığı hal-

ka da cabası.

Onu görünce karnıma bir ağrı girdi ve derinliklerinden dudaklarımdan asla duyulmayacak çığlık sesleri yükseldi. Hareket edemiyordum, sanki çimentoya batmıştım. Vampir yaklaştı ve kokumu almak için havayı koklamaya başladı. Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldığında ayakta kalabilmek için kendimi zorladım. Birdenbire Sinjin yanımda belirmişti – havanın aniden soğumasından anlayabiliyordum. Bir adım atıp önüme geçerek vücudunu bana siper etti ve saldırmaya hazırlandı. Ama Ryder bize saldırmak için herhangi bir harekette bulunmadan beni seyretmeye ve solumaya devam etti.

Ryder güldü ve bu gülüş duyduğum en iğrenç, en alaycı kahkahaydı. “Jolie, seni neredeyse tanıyamıyodum be!”

Sesi sinirlerime dokunuyordu ve bana ondan olduğu kadar diksiyonundan da nefret ettiğimi hatırlatıyordu. Sinjin’in önüne geçmeye çalıştım ama izin vermedi. “Sinjin, bu benim savaşıım,” dedim öfkeden kudurarak.

Sinjin bakışlarını Ryder’dan ayırmadan fısıldadı. “İzin veremem...”

“Eğer bana gerçekten değer veriyorsan, bunu yapmama izin verirsin.”

O ana kadar vücudu son derece gergin olan Sinjin birden rahatladı ve başıyla onaylayıp bana izin verdiğinde ben de dikkatimi Ryder’a çevirdim. Bize saldırmak için hiçbir hareket yapmadan orada öylece duruyordu. Tekrar Rand’e döndüğümde hala Bella ile birbirlerine hararetli bir şekilde büyülerini yolladıklarını gördüm. İkisi de yorulmuşa benzemiyorlardı. Üçümüzü savaş alanından ayıran etrafı ağaçlarla ve dikilitaş-

larla çevrili bir alanda bulunduğumuzdan onun hemen arkasında olduğumuz hakkında Rand'in hiçbir fikri yoktu. Sinjin bulunduğumuz girintinin savaş alanına açılan tek çıkış yerinde nöbette durup çıkışı engellemeye karar vermişti.

"Mektubumu aldın mı?" diye hırladı Ryder. Savaşın gürültüsünden söyledikleri neredeyse duyulmuyordu.

"Evet," diye cevapladım kalbim göğsümde güm güm çarparken. Bir adım attım ve Sinjin'in ilerlememe izin vermesine şaşırdım.

"Bana teslim olmaya hazır mısın yoksa bir kez daha dövüşecek miyiz?" diye sordu Ryder.

"Hayır, seni öldürmek için buradayım."

Ryder kafasını geri atarak sanki bir fıkranın en komik kısmını anlatmışım gibi güldü. Katıla katıla gülerken karnını tutuyor, göğüs kasları kollarının altında kasılıyordu. Ne kadar uzun boylu ve kaslı olduğunu unutmuştum – ama asla çekici değildi. Korkutucu ve çirkindi. Korkumu yatıştırmak zorundaydım. Şu anda vazgeçmeyecektim; şu anda vazgeçemezdim.

"Ve sen?" diye sordu Ryder Sinjin'e dönerek.

Sinjin dişlerini gıcırdattı ama ikimize yaklaşmak için herhangi bir harekette bulunmadı. "Ben yalnızca seyredeceğim."

Bana yapmam gerekeni yapmam için izin verdiği ve karışmayacağı için Sinjin'e birden çok büyük bir minnettarlık hissettim. Doğal olarak Rand'in güvenliğini düşünmek bende bir saplantı haline gelmeye başlamıştı ve Bella ile kapışmasının nasıl gittiğine bir kez daha baktığımda ikisinin de gitmiş olduklarını gördüm. Korkudan bacaklarım titremeye başlamıştı

ama Ryder'ın şu anda halletmem gereken en önemli sorunun olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Onu öldürdükten sonra Rand'i arayabilirdim.

"İyi, o zaman onu becermemi izleyebilirsin," dedi Ryder gülümsemesi suratından silinirken ve pis pis bakarak bana yaklaşırken. Gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu ve köpek dişleri çoktan uzamıştı.

Sinjin çenesini sıkmıştı. Köpek dişleri sonuna kadar uzamıştı ve ellerini yumruk yapmıştı. Öfke içinde hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ama yine de olduğu yerde kaldı. Kendine hakim olmaya çalışırken çenesinin seyirdiğini görebiliyordum.

Ryder'ın söylediği şeye karşılık vermeme kararı aldım çünkü bana yararı olmayacaktı. Şimdi hiç olmadığım kadar eğitimim sırasında öğrendiklerime konsantre olmalıyım. Eğer Ryder'ı yeneceksem o aniden görünmez olduğunda onu sezmek zorundaydım. O hamlesini yapmadan önce hamlesini hesaplamalıyım.

Aramızda birkaç adımlık bir uzaklık kalana kadar ona doğru yürüdüm ve ona bana saldırması için işaret ettim. Gözlerini kıstı ve hırlayarak tüm vücuduyla üzerime atıldı. Sinjin'in kanının verdiği hızı kullanarak rahatlıkla yana çekildim. Ryder neredeyse dengesini kaybediyordu ama sonra dengesini bulup da bana baktığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Çalışmışsın," dedi ve bana pis pis gülümsedi. Cevap vermedim ve görünmez olmasını izledim. Beni yanıltacak görme duyum olmadan onu rüzgarda daha kolay fark edebileceğimi bildiğimden gözlerimi kapadım. Hemen yanımda havada çok hafif bir yoğunlaşma hissedince bel oyuğumda duran kazığın

üzerinde parmaklarımı gezirdim ve çıkarıp Ryder'ın maddeleşeceğini düşündüğüm yere sapladım. Göğüs kafesini bir veya iki santimle kaçırmıştım.

"İyi deneme," dedi ve kazığı elimden zorla alarak yere fırlattı. Kazığın bir kere sekerek bana tamamen yararsız bir şekilde çimlere düşüşünü izledim.

Ben karşılık veremedim Ryder üzerime zıpladı. Olağanüstü gücünü kullanarak beni yere yapıştırdığında ben de onun altından yuvarlanarak kurtulmaya çalışıyordum. Tüm çabalarıma rağmen beni yere çivilemişti. Elleriyle kollarımı ve baldırlarıyla bacaklarımı yere yapıştırmışken gülüyordu. Sinjin'in izlemeye devam ettiğinden emin olmak için baktığımda aynı şekilde durduğunu gördüm. Dövüşmeme gerçekten izin verecekti. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum – orada öylece durmak istemiyordu ama kendini kontrol ediyordu. Onu daha önce hiç bu kadar takdir etmemiştim.

Kalçalarımın gücü alarak Ryder'ı üzerimden atmaya çalıştım ama o sadece güldü ve dikkatimi pantolonunun altında büyüyen sertliğe çekmeye çalışarak kasıklarını vücuduma daha da bastırdı. "Bir seyircimiz mi olacak?" diye sordu Sinjin'i kastederek.

"Galiba," dedim bir elini kollarımdan çekmesini beklerken. Eğer planı bütün gece beni orada öylece tutmak değilse çekmek zorundaydı. Sol göğsümü avuçlamak için kolunu hareket ettirdiğinde şakaklarına yumruğumla sert bir darbe vurmaya başladım. Kafasına vurduğumda elim acıdı ama o da yana devrildi ve ben de fırsatı kaçırmayıp hemen ayağa kalktım.

Vuruşum onu pek etkilememiş gibi ayağa kalktı ve gözlerini

kısarak bana baktı. “Vampir kanı içmişsin.”

Cevap veremedim ama cevap vermeme de gerek yoktu zaten. Ryder’ın gözleri tek çıkış yolumuzun üzerinde hareketsiz bir şekilde duran Sinjin’e kaydı.

“Senin kanını,” dedi Ryder, Sinjin’i işaret ederek. Kaba bir kahkaha atarak, “Bir vampir efendisi kanını küçük, aptal fahişesiyle paylaşıyor.”

Sinjin’in köpek dişleri iyice aşağı uzadı, bembeyaz parlayan gözlerinden ateşler çıkıyordu. “Hanımefendiden özür dile,” dedi öfkeli bir şekilde.

“Böyle bir şey yapmayacağım.”

Sinjin Ryder’a doğru gitmek için hareketlenecekti ki elimi kaldırarak ona beklemesini işaret ettim. “Sinjin,” dedim onu uyarmak için. Ryder onu bilerek kışkırtıyordu. Bunu anlaması lazımdı.

Ryder Sinjin’e dik dik baktı. “Sana bir daha efendi demeyeceğim,” dedi tükürerek.

“Herhangi birine efendi diyebilecek kadar uzun yaşamayacaksın,” diye cevapladı Sinjin buz gibi bir sesle.

“Ve beni kim öldürecek ha?” diye bağırdı Ryder. “Bu orospu mu?”

“Evet,” dedim sözünü keserek saldırısına karşılık vermeye hazırlanırken. Hücum gücüne savunmam kadar güvenmiyordum, bu yüzden planım onun ilk hamleyi yapmasına izin vermektir. Sonra da o aşağılık herifin işini bitirecektim. Yalnız bir problem vardı – kazığım çimlerin üzerinde benden beş adım

uzaklıktaydı ve onu almak için yapacağım herhangi bir hareket planımı riske atardı.

“Şimdi doğru anlamış mıyım,” dedi Ryder, bakışları bir Sinjin’e bir bana çevrilirken. “Ona kanını veriyorsun, peki o karşılığında ne veriyor?”

“Oyalanmayı bırak ve Jolie’ye esaslı bir rakipmiş gibi davran,” dedi Sinjin sıkıldığını belli eden bir ses tonuyla.

“Oyalanmıyorum,” diye bağırdı Ryder. “Bu şıllığın nasıl olur da bir vampir efendisini parmağında oynattığını anlamaya çalışıyorum.” Durdu ve yere tükürdü. “Sen artık bir efendi değilsin. Sen hiçbir bok değilsin.”

“Sinjin?” Bu Rand’in sesiydi. Sinjin’i itip yanından geçmeye çalışırken beni görünce durdu. Saçları darmadağınktı ve teri kaşına akıyordu. Gömleği yırtılmış, inanılmaz kaslı göğüs bölgesini gösterecek şekilde açılmıştı.

“Her şey kontrolüm altında,” dedi Sinjin ters bir şekilde.

Ryder ben kazığa baktıkça onu yerden alabilecek kadar hızlı mıyım değil miyim diye merak ederek kıs kıs gülüyordu. Hayır, hamlemi henüz yapamazdım.

“Sen de mi bu orospuyu becermemi izlemeye geldin?” diye sordu Ryder.

Sinjin Rand’in içeri girmesine izin vereceği yönünde hiçbir hareket yapmayınca Rand ağaçların arasındaki ufacık bir boşluktan geçti. “Burada neler oluyor?” diye sordu bana bakarak.

“Jolie beni öldürecekmiş, bilmiyor muydun?” diye sordu Ryder esprili bir şekilde.

Rand'in yüzü karardı. "Jolie?"

Ryder kafasını geriye atıp yine bir kahkaha patlattı. "Bu düşündüğümünden de iyi. Bu şıllığın Jolie olduğunu bilmiyor muydun?" Kahkahası savaşın gürültüsünü bir anlığına bastırarak ağaçların arasında yankılandı. Sadece lanet olası çenesini kapatabilmek için şimdi onu her zamankinden daha fazla öldürmek istiyordum.

Göründüğüm kişi olmadığımı anlayınca Rand'in gözleri kocaman açıldı. Şaşkınlık yerini derhal öfkeye bıraktı. Gözlerini kıstı ve ellerini sıkarak yumruk yaptığında zor yutkundum. Onu durduramadan Ryder'a doğru atıldı ama Sinjin onu gömleğinden tutarak sert bir hareketle geri çekti.

"Jolie'yi öldürecek!" diye bağırdı Rand, Sinjin'in tutuşundan kurtulmaya çalışırken.

Olanları dudaklarında bir gülümsemeyle izlemekten büyük keyif alan Ryder'a baktım. Ryder'ın dikkati başka yöne çevrilmişken kazığı almak için hamle yapmaya karar verdim. Sayı yapmak için koşan bir beyzbol oyuncusunun mindere atladığı gibi kazığa doğru atladım ve tahtaya dokunduğumda neşeyle doldum. Tam tahmin ettiğim gibi Ryder'ı anında arkamda hissettim, ikiye bölüneceğimi hissedene kadar üzerime bütün ağırlığıyla yükleniyordu.

Her ne kadar büyüm Ryder'a karşı etkisiz olsa da dikkatini bir an dağıtmak için kullanılabilirdi. Bu yüzden altımızdaki çimlerin alev aldığını düşündüm. İkimize de zarar vermeyecek yakmayan alevler anında etrafımızı sardı ve Ryder'ın dikkatini dağıtmayı başardılar. Yakaladığım fırsatı onu üzerimden savurmak için kullandım. Şansıma Ryder dengesini kaybetti. Böy-

lece yuvarlanarak ondan uzaklaşabildim. Anında tekrar ayağa kalkmıştı ama bana saldırmak için hiçbir hareket yapmadı. Olduğu yerden beni sadece süzüyordu.

Rand ve Sinjin'in hala birbirleriyle uğraştıklarını anlamam için o tarafa bakmam gerekmiyordu. Homurtularını ve küfürlerini duyabiliyordum.

"Hadi gel, seni küçük orospu," dedi Ryder saldırmam için beni gaza getirmeye çalışarak ama ben duraksadım, güvenmek zorunda olduğum şey savunmamdı.

"Sen bana gel, seni koca, aptal bok parçası!" diye bağırdım öfke içinde. Kimseden Ryder kadar nefret etmemiştim. Mektubuna yerleştirmiş olduğu videodan görüntüler bana rahatsızlık vermek için geri geldiler ve onları zihnimden uzaklaştırmak zorunda kaldım. Öfkemin beni ele geçirmesine izin veremezdim. Sakin olmalı ve öğrendiklerimle onu alt etmeye konsantre olmalıydım.

Sonra her şey birdenbire oldu. Tam önümde maddeleşip kafama bir yumruk atmak için hamle yaptı. Eğildim ve otomatik bağlayıp beynim yerine vücudumun tepki vermesine izin verdim. Ryder yine beni yere yıkmak için ileri atıldığında sanki onu yavaş çekimde izliyor gibiydim. Ustaca bir hamleyle kenara çekilip arkasına geçtim. Kazığın ağırlığını elimde hissedince zihnimde tek bir düşünce vardı: onu Ryder'a saptamak. Kazığı sırtına saptamak için kaldırırken sanki bir film izliyor gibiydim. Kazığı bütün gücümle etine saptadığımda Ryder'ın soğuk sırtını hissettim. Gözlerinde bir şok ifadesiyle bir an öylece durdu. Sonra aniden patladı. Külleri üzerime yağarken yüzümü kollarımla korudum.

Kazığın elimden düşmesine izin verip kendimi sırtüstü yere bıraktım. Yıldızları izlerken başardığımı fark ettim. Ryder'ı öldürmüştüm!

“Jolie!” diye bağırdı Rand.

Dirseklerimden güç alarak doğruldum. Ryder'ın dönüştürdüğü ve sevgilisi olan yarı vampir yarı cadı Gwynn birdenbire önümde belirmişti. Burun buruna gelmiştik. Sevgilisini ve onu dönüştüreni daha yeni öldürdüğümü düşününce yüzündeki nefreti görmek beni pek şaşırtmadı.

Karnıma giren hançerin sivri ucunu hissettiğimde kendimi savunmak için şansım olmamıştı.

Gwynn hançeri karnıma batırdığında dayanılmayacak bir acı hisseceğimi düşünüp çılgık attım ama ... Hiçbir şey yoktu. Gözlerim gördüklerimin gerçek olduğuna beynimi ikna edene kadar tekrar tekrar göz kırptım. Kar... Kilometreler boyunca. Ve daha da uzun miller boyunca çam ağaçları. Ve altıma doldurmam için bunlar yetmiyormuş gibi Rand, Sinjin veya savaştan eser yoktu. Tek başımdım.

Tamam, bu bir hançerledeşilmekten kesinlikle daha iyiydi ama nerede olduğum veya nasıl geri döneceğim hakkında hiçbir fikrimin olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Birden déjà vu oluyormuş gibi hissettim. Bunu daha önce bana gelen görüde görmüştüm – sonsuz kar ve ağaçların dallarının üzerimdeki gölgesi. Ve bunu Mathilda da görmüştü. Kehribar taşından kolyeyi üşüyen elimle tutarak ilerlemeye çalıştım. İlerlemek

zordu çünkü kar dizlerime kadar geliyordu.

Eee, ne olmuştu böyle? Hatırladığım en son şey Gwynn'in hançerinin soğuk, çelik ucuydu ve sonra bam, birden Currier ve Ives kartpostallarındaki bir manzaraya benzeyen bir kış diyarına gelmiştim. İşin içinde büyü olmalıydı, öyle olmak zorundaydı. Ama kimin büyüğü, asıl soru buydu. Benimki olamazdı çünkü hazırlıksız yakalanmış ve o orospunun hançerinden kaçamamıştım. Rand beni buraya ısınlatmış olabilir miydi? Belki de, ama etrafta neden bu kadar kar vardı? Belki yapacağı büyüğü şaşırmış ve ulaşacağı yere kazara kar da eklemişti? Evet bu iyi bir açıklamaya benziyordu, o yüzden bunu böyle kabullenmeye karar verdim.

Soğuk rüzgar tişörtümü ve streç pantolonumu delip içime işlerken titredim. Kalın, soğuk geçirmeyecek pantolonlar, boğazlı bir kazak ve anorak düşündüm. Ama bu kadarı bile beni soğuktan korumayınca karı ısıtıp kendime bir yol açmama yardımcı olacak bir enerji kalkanı oluşturdum. Cadı olduğum için Tanrıya şükrettim. Ben adım attıkça eriyen karların arasından ilerledim. Isı veren enerji kalkanını tekrar tekrar düşünmek zorundaydım çünkü büyüümün sürekli yenilenmeye ihtiyacı vardı. Kalkanı daha ne kadar tutabilirdim bilmiyordum.

Derhal savaşa dönmeliydim. Birden Ryder'ın ölmüş olduğunu hatırladım. Tarif edilmesi zor şeyler hissediyordum. Sonsuz bir gurur duyuyordum ve inanılmaz rahatlamıştım. Yaptığım bütün antrenmanlara, her akşam Sinjin'in kanını içmeme değmişti. Ryder bir daha başka bir kadına veya adama zarar veremeyecekti. Artık etrafa dehşet saçamayacaktı. Ve bu, benim sayemde olmuştu. Sonra birisini öldürdüğüm gerçeğini düşününce içim acımaya başladı. Yani her ne kadar bunu hak

etmiş olsa da ve ölümünden hiçbir pişmanlık duymasam da şimdi ellerim ölümle kirlenmişti.

Bu düşünce biraz midemi bulandırdı ve bunu tekrar yaşamak istemediğimi tam olarak anladım. Birisini öldürdüğüm gerçeğiyle yaşamak kolay olmayacaktı ve değişmiş, kirlenmiş gibi hissediyordum. Bu tür kötü düşünceler üzerine kafa patlatmak istemeyerek dikkatimi ordumuza ulaşabilmek için hangi yönü seçmem gerektiğine verdim. Belki on dakikadan fazla süredir yürüyordum ama manzarada hiç değişiklik yoktu – göz alabilirdi kar ve ağaçlar. Ve savaşın alıştığım seslerini de duyuyordum. Sorun yoktu, yürümeye devam ettim. Beni ısıtması için büyüm vardı, her şey daha kötü de olabilirdi.

Her şey daha kötü oldu. Bir saat yürüyüşten sonra hala hiçbir canlı yaratıkla karşılaşmamıştım ve büyüm etkisini yitirmeye başlamıştı. Büyünün devamlılığını sağlamak çok fazla konsantrasyon gerektirdiğinden soğuk içime yavaş yavaş işlemeye başlamıştı. Ve hala ağaçlar dışında bir şey yoktu. Bilmesem yürürken aynı yerlerde dönüp durduğumu düşünürdüm. Ama öyle yapıyor olamazdım. Devasa bir ormanın ortasında kalmıştım. Çok teşekkür ederim, Rand. Eh, sanırım ölmekten daha iyiydi ama yine de...

Neredeyse bir ağacın köküne takılıyordum ve ayağımdan korkunç bir acı yayılmaya başladı. Burkulmuş bir bilek, harika! Lanetler olsun. İncinmiş eklem yerini tedavi etmek için eğilerek şişmiş bölgeye iyileştirici beyaz ışık uyguladım. Acı hemen geçti ve yenilenmiş gibiydim. Büyümün yavaş yavaş azaldığı gerçeği dışında. Kendimi sıcak tutmam gittikçe zorlaşıyordu. Çok yakında medeniyete ait izler bulabilmeyi umuyordum.

Isı kalkanımı yenileyerek ilerlemeye devam ettim. Lanet olsun Rand'in yerimi bulması ne kadar zor olabilirdi ki? Aramızda miller var gibiydi. Belki o da yönünü bulmakta benim kadar zorluk çekiyordu. Sonra aklıma bir fikir geldi. Belki buradan Mathilda'nın peri köyüne erişebilirsem o da beni Cairngorms'daki köye nakledebilirdi. Oradan da Cairngorms perileri Clava Höyükleri'ne dönmeme yardım edebilirlerdi belki. Kötü bir fikir değildi. Tek sorun Mathilda'nın köyüne İskoçya'dan erişilebiliyor muydu bilmememdi. Eh denemeye değerdi.

Büyük bir çam ağacına yaklaşıp elimi üzerine koyarak Mathilda'nın köyüne olan girişi düşündüm ve gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda hiçbir değişiklik yoktu. Hmm, tekrar denedim. Hala bir değişiklik yoktu. Eh, üçüncü sefer işe yaramalıydı değil mi?

Yanlış. Üçüncü sefer de ilk ikisi kadar kötüydü. Sanırım bu kadar kuzeyden Mathilda'nın köyüne ulaşamıyordu. Lanet olsun! Ve Cairngorms peri köyüne gelince, ona da ulaşamıyordum çünkü hiç davet edilmemiştin ve anahtar hala Sinjin'deydi. İki kere lanet olsun!

Ağır adımlarla yürümeye devam ettim. Kar eskisi kadar hızlı erimediğinden ilerlemek zorlaşmaya başlamıştı. Rand'in beni korumak için gösterdiği bütün iyi niyetine rağmen galiba bu karla kaplı ormanda ölecektim.

Bir saat sonra büyüm tamamen işe yaramaz bir hale geldi. Ve soğuktan donuyordum ki bu da büyü yapmamı daha da imkansız hale getiriyordu. Büyünün işe yaraması için yapan kişinin sağlıklı ve iyi dinlenmiş olması gerekiyordu. Şu anda ben ne sağlıklıydım ne de iyi dinlenmişim. Soğuk, parmaklarımı

ısırmaya başlamıştı ve uzun bir süredir ayak parmaklarımı zaten hissetmiyordum. Çam ağaçlarının arasında kesik kesik uğuldayan rüzgar dışında kulaklarıma gelen tek ses ayaklarımın altında gıcırdayan karların sesiydi. Burnum acıyordu, yüzümün geri kalanı çoktan hissizleşmişti. Ağlamak istiyordum ama gözyaşlarımın donarak yüzüme yapışacağından korkuyordum.

Saatler geçmiş gibi gelen bir süre sonra bir mil veya daha uzakta bazı ışıklar görür gibi oldum. Gördüğüm ışıkların gerçek olduklarından emin olmak için gözlerimi ovuşturdum. Biraz daha zaman geçince bitmek bilmeyen miller boyunca uzanan ağaç gövdelerinin ve dallarının arasında yanıp sönen ışıklar olduğundan emin oldum.

Soğuğu eve ulaşana kadar dışarıda tutabileceğimi umarak yenilenmiş bir enerjiyle kendimi ilerlemeye zorladım. Adımlarım yavaşlayalı çok olmuştu, dişlerim hiç durmadan birbirine vuruyordu ve kapıya kadar ulaşabilecek miydim merak ediyordum. Gözlerimi kapayarak herhangi bir büyü kırıntısını çağır-maya çalıştım ama yararsızdı. Bedensel gücümü kullanarak ilerlemek zorundaydım.

Eve yaklaşırken bacak kaslarım tamamen dondu ve artık zar zor yürüyebiliyordum. Bebek adımlarıyla yürüyordum ve dizlerime gelen karla bebek adımları cenin adımlarına dönüştü. Dişlerim fırtınada kalmış bir iskelet gibi takırdamaya başlamıştı. Buzlanmış yere yığıldım ve ağaçların arasından parlayan ışıklara baktım. O kadar yakınlardı ki. Biraz daha ilerleyebilseydim ... Ama bacaklarım tutmuyordu.

Burada ölemezdim! Bir ağacın gövdesinin alt kısımlarındaki alçak bir dalı tutarak kendimi ileri çektim veya en azından denedim ama vücudum donuyordu ve ölüyordum. Gözyaş-

larım gözlerimden boşanıp yanaklarımda donarak elmas gibi yere düşerken öfkeyle yeri yumrukladım.

Yeraltı yaratıklarıyla yapılan bir savaştan sağ çıkıp da tabiat koşulları yüzünden ölmenin ironisi... Bu adil değildi! Yapabiliyor muyum diye görmek için tekrar yeri yumrukladım ve çığlık atmak istedim.

“Rand, Sinjin!” Rüzgar sesimi taşıdı ve sesim ağaçların arasında yankılandı. Sanki benimle dalga geçiyorlardı. Tepemdeki ağaçtan birkaç kuş havalandı ama onun dışında hiç cevap yoktu. Beni bir panik aldı. Başımı öne eğerek hayatımın bu hale gelmesine hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. Ölmek için ne kadar garip bir yoldu... Çok acı duymuyordum. Sadece şiddetli soğuğun verdiği acı vardı ki bu da tamamen donmadığım anlamına geliyordu... Henüz.

“Tanrım, neredeyse bir buz parçasına dönmüştünüz, Bayan.”

İrkilerek başımı kaldırdığımda şirin bir kadının gülümseyen ve dostane yüzünü gördüm. Yanıma diz çöktüğünde güzel yeşil gözleri içtenlikle parlıyordu. Uzun siyah saçları büyüleyici gözlerini ve kalp şeklindeki ağzını çevreliyordu. Konuşmaya çalıştığımda beni dudaklarına götürdüğü parmağıyla susturdu. Bir tüy kadar hafıfmişim gibi beni rahatça kaldırıp omzunun üzerine yerleştirdi ve benim anlayamadığım bir şarkı söylemeye başladı. Vücudu benimkine göre sıcaktı, o kadar sıcaktı ki onunla bir olmak, gözlerimi kapatmak istiyordum.

“Nereden biliyordun?” diye sordum, bu kadar kar varken neden dışarıda olduğunu ve dahası aklımı tamamen kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek.

“Sizi bekliyordum,” diye cevapladı. Söylediği şeyin garipliğini donmuş zihnimin algılaması bir- iki saniye aldı.

“Beni nasıl bekliyor olabilirsin? Neden?”

Sanki bizim için bir patika oluşturmaya çalışıyormuş gibi o daha adım atmadan eriyen karları izledim. Garipti çünkü aurasının sıradan bir insanın aurasından farksız olduğunu görmüş-tüm.

“Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik sizi ısıtmamız lazım!” Ve bu kadar konuştu. Karların arasından yürümeye devam ederken sanki dünya umurunda değilmiş gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

Ne kadar uzun süre yürüdüğümüzü bilmiyorum çünkü birkaç kez bayılmışım. Uyuşukluğum geçmek üzereyken gözlerimi açtığımda kadının beni kocaman bir kapının önünde buz gibi zemine dikkatlice bıraktığını gördüm. Bulunduğum yerden evin büyük kısmını göremiyordum ama giriş devasaydı ve taştan yapılmıştı. Ellerini önlüğüne silerek kapının saçağının üzerine tutturulmuş ipe uzandı. İçeriden boğuk bir zil sesi geldi.

Kadın tekrar bana baktı. “İyi olacaksınız,” dedi. “Size iyi bakacağız.”

“Sen kimsin?” diye sordum.

Şimdiye kadar kendini takdim etmediğini yeni fark etmiş gibi görünen kadın birdenbire gülümsedi. “Ben Mercedes Berg.” Yaşı hakkında bir şeyler söylesem otuzlarında derdim.

“Ben... Jolie,” dedim birdenbire artık üşümediğimi fark ederek. Aslında dost canlısı kurtarıcım geldikten sonra so-

ğuk, kar veya ısırın rüzgar tarafından rahatsız edilmemiştim. Hmm... Onunla ilgili tanıdık gelen bir şeyler vardı. Belki de ölmekte olan bedenimin tuhaf bir tepkisiydi ama onunla daha önce karşılaşmış olduğum hissini üzerimden atamıyordum. Onu bir şekilde tanıyor gibiydim. Tanıdık gelen sesiydi... Ama onunla nasıl tanıştığımı ve onu nereden tanıdığımı bir türlü çıkaramadım.

Kapı açılmayınca Mercedes'in gülümsemesi kayboldu ve kapıyı yumruklamaya başladı. Dakikalar sonra kapı açıldı ve yirmilerinde gencinden bir kız görüldü. Garip bir şapka takmıştı –kıızıl saç buklelerinin üzerine konmuş bir dantel parçası gibiydi. Ve elbisesi de şapkası kadar garipti, yere kadar uzanıyordu ve soluk bir kahverengiydi. Kalın bir kumaştan yapılmış gibiydi– yün gibi bir şeyden ve beline bağladığı beyaz önlüğü ona bulaşikhane hizmetçisiymiş gibi bir hava veriyordu. Tam o anda da Mercedes'in elbisesini fark ettim –aynı şekilde uzun ve soluk renkli, yerleri süpüren, erimiş karlardan dolayı ıslanmış bir elbise. Hmm, Amish'ler' tarafından kurtarılmışım.

“Oradaki de kim, Bayan Berg?” diye sordu kız koyu bir İngiliz aksanıyla, elleri belinde beni süzerken. Yüz ifadesinden pek de mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Onu duysanız Mercedes'in elinde bitli, pireli, ölü bir kemirgenle çıkageldiğini düşünürdünüz.

“Elsie, hanımefendi hasta.” Mercedes büyüleyici gözleriyle bana içten bir şekilde baktı. Ve o anda Mercedes'in İngiliz veya İskoç olmadığını fark ettim. Aksanından nereli olduğunu çıkaramıyordum, Avrupalı değildi, Amerikalı mıydı? Aslında

* Din ve geleneklerine çok bağlı, modern hayattan tamamen uzak yaşayan radikal gruplar.

bir aksanı yok gibiydi, nerede doğduğuna dair bir ipucu olabilecek herhangi bir şey yoktu.

Elsie kaşlarını çatıp bir şeyler mırıldandıktan sonra yanıma gelerek Mercedes'in de yardımıyla beni kaldırıp içeri taşıdı. Gülümseyerek teşekkür etmeye çalıştım.

"Bir hanımefendi mi?" diye sordu Elsie alaycı bir tonla. "Bana bir hanımefendiymiş gibi gözükmeydi. Bir erkek gibi giyinmiş!"

Amish'lerin kesinlikle ön yargılı olduğunu düşünerek söylediklerini ciddiye almadım. Mercedes de herhangi bir cevap vermedi ve Elsie ile beraber beni mutfağa benzeyen bir yerde gürleyen bir ateşin önüne yerleştirdiler. Ateşin hemen üzerinde tuğlalarla örülmüş yarım daire şeklinde bir ağız olan bir ekmek fırını vardı. Kaplar ve tavalar tavandaki kirislere asılmıştı ve odanın ortasında üzerinde sebzeler ve birkaç ölü sülün bulunan geniş ahşap bir masa vardı.

"Git elbiselerinden birini getir, Elsie," dedi Mercedes göz hizama gelmek için diz üstü çökerken.

"Elbiselerimden birini mi?" Ama sadece üç tane var ve..."

"Hadi!" Mercedes sabırsız bir ifade takınıp kaşlarını çatı. Tekrar bana baktığında içten bir şekilde gülümsedi. "Bu ıslak kıyafetleri üzerinizden çıkarmalıyız."

Onaylayarak spor ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştım ama parmaklarımı hala düzgün kullanamıyordum. Mercedes bağcıklarını nazikçe çözüp ayakkabılarımı çıkarırken en sevdiği şarkıyı yine mırıldanmaya başladı. Çoraplarımı da çıkardığında ayak parmaklarımin morardığını gördüğümde nefesim

kesildi. Onları oynatmaya çalıştığımda hareket etmediklerini görünce korkmaya başladım.

“Aman Tanrım, soğuktan dondular galiba,” diye fısıldadım bir yandan Amish’ler tarafından kesilen parmaklarımı gözümde canlandırarak.

Mercedes başını sağa sola sallayıp ellerini ayak parmaklarının üzerine kaparken gözlerini kapadı. İnanılmaz bir ısı içime akmaya ayak parmaklarımdan başlayıp yukarı tırmandıkça daha da güçlendi. Ellerini çektiğinde ayaklarımın rengi sanki hiç kar üzerinde yürümemişim gibi tekrar doğal renklerine, pembeye dönmüşlerdi.

“Sen nasıl?” diye sordum. Hmm, bu gizemli kadında düşündüğümünden daha fazlası vardı. Ama yanan ateşin sıcaklığında bile aurasının hala bir insaninkiyle aynı olduğu gerçeğini göz ardı edemiyordum. İmkansız...

“Ateşin ısısı, Bayan,” dedi ve daha fazla bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi uzaklaştı. Konuşmak zorunda da kalmadı çünkü Elsie elinde –giydikleri elbiseler kadar şekilsiz– yeşil bir elbiseyle antrede belirdi.

Mercedes ilk önce ceketimi ardından da nemli tişörtümü çıkarırken hiç utangaç değildi. Spor sütyenimi giydiğime memnun olarak kollarımı vücuduma sardım ama yine de utanmadan edemedim.

“Ayağa kalkın, Bayan,” dedi.

Bana söyleneni yaptım ve Mercedes pantolonumu aşağı indirdiğinde bir şey söylemeye fırsatım olmadı. Kızarmaya başladığımı hissettim ama Elsie elbiseyi kafamdan ve omuzlarım-

dan geçirirken ve Mercedes arka taraftaki düğmeleri iliklerken yerde duran pantolonumun içinden kendi rızamla çıktım.

“Efendiye haber vermemiz gerekecek, Bayan Berg,” dedi Elsie.

Mercedes düğmeleri ilikleme işinden başını kaldırmadı. “Evet, Elsie, farkındayım.”

Elsie kaşlarını çattı ve kızdığını göstererek ayaklarını yere vura vura odadan çıktı.

“Efendiye burada olduğunuzu haber vermemiz *gerekecek*, Bayan,” dedi Mercedes.

“Efendi mi?”

“Evet, efendi nazik biridir ve sizi dışarı atmayacaktır, Bayan.”

“Beni dışarı atmak mı?” diye tekrarladım. Bu havada beni dışarı atması ölümüm olurdu. Ve neredeyse ölüyordum.

Mercedes belli belirsiz gülümsedi. “Ben efendiye haber verirken siz sadece burada bekleyin, Bayan. Hemen döneceğim.”

Gitmesini izlerken başka ne yapacağımı bilemeyip başımla onayladım. Sonra ateşin yanında ısınırken savaşa nasıl geri döneceğimi planlamaya çalıştım. Buradakiler sadece insan olduğundan hala devam eden Yeraltı Dünyası'ndaki savaşla alakalı hiçbir fikirleri olamazdı. Hmm, peki nasıl geri dönebilirdim? Büyüm yenilenir yenilenmez, efendiyi beni Clava Höyükleri'ne götürmesi için büyüleyebilirdim... Fena fikir değildi.

Daha ilerisi için plan yapmaya fırsatım olmadı çünkü Mercedes antrede aniden beliriverdi. “Efendi sizi şimdi görecektir,

Bayan. Sizi kabul salonunda bekliyor ve şanslısınız yanında da iyi bir arkadaşı var. İkisi de çok naziktirler, Bayan, o yüzden lütfen endişelenmeyin.”

“Endişeli değilim.”

Mercedes beni mutfaktan çıkararak bir bekleme odasına açılan uzun, karanlık bir koridordan geçirdi. Yüksek tavanlar, parke kaplı yerler ve kartonpiyerler bana Pelham Malikanesi’ni hatırlatıyordu. Kocaman bir şamdanın üzerindeki dekoratif amaçlı çam ağacı dalları ve kırmızı-beyaz fiyonkların bağlandığı tırabzanların arasındaki çobanpüskülü dalları Noel Baba’nın her an gelebileceğinin habercisi gibiydi. Mercedes ana merdivenlerden çıkmaya başlarken ben de hemen arkasındaydım. Merdivenin iki yanındaki duvarlar zarif elbiseler giymiş kadınların ve kayıtsız bir şekilde uzaklara bakan erkeklerin yağlı boya tablolarıyla süslenmişti. Mercedes bir kapı girişine geldiğinde durdu. Odada olanlara reverans yaptıktan sonra merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ben henüz kapı girişine ulaşmamıştım, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Mercedes’e bakınca eliyle odaya girmemi işaret etti.

Kapı girişine yaklaştığımda arkasında bir duvar dolusu kitap olan bir adamın gürleyen bir ateşin önünde durduğunu gördüm. Odaya girince ateşin yanındaki büyük bir deri koltuğa yaslanmış başka bir adamı fark ettim. Gülümsedim ve bana doğru döndüklerinde beni kurtarması için Mercedes’i yollamalarına teşekkür etmek üzereydim.

“Rand?” diye sordum tamamen şok içinde.

Şömineye yaslanmış bir halde önümde duran Rand’di ve her ne kadar onun Rand olduğunu bilsem de onu en son gör-

düğüm haline hiç benzemiyordu. Şu anda üzerinde geniş, kadi fe yakalı, geniş kol ağızlı ve klapalı koyu gri renk bir yelek vardı. Kaskatı gömleğinin beyaz kısmı yeleğinin dışına çıkmıştı ve fiyonk haline getirilmiş siyah kravatıyla zıtlık oluşturun yordu. Bakışlarım siyah çizmelerine kadar inen dar kesim pantolonlarına kaydı. Uzun favorileri ve bıraktığı nizami bıyığı görünüşünü tamamlıyordu.

Rand çok şaşırmış gibiydi ve şaşkınlığına çözüm arıyormuş gibi diğer adama baktı. Bakışlarını takip edince mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

“Pelham?” Sesim artık benim sesim gibi değildi, yaşadığım şokla beraber garip çıkıyordu. Ve bu şoku Pelham da Rand ile aynı garip moda tarzına göre giyindiği için yaşamamıştım çünkü bir hayalet olarak o her zaman öyle giyinirdi. Bu şoku Pelham artık bir hayalet olmadığı, Rand ve benim kadar canlı, etten ve kemikten olduğu için geçirmiştim.

Bakışlarım afallamış Rand'e döndü. “Sen de kimsin lanet olası?”

Hay...

En alta

Gerçekte birkaç saniyeden fazla sürmemiş olmasına rağmen suratımdaki afallamış ifadeyle orada dakikalar boyunca dikilmiş gibi hissettim. Her ne kadar kafasının içi bomboş kocaman bir budala gibi görünsem de yine de içeride çarklar dönüyordu. Düşünceler zihnimde dönüp duruyor, çarpışıp korkunç bir baş ağrısına yol açıyorlardı.

Sindirmenin zor olduğu bir gerçeikle karşı karşıyaydım. Rand bir şekilde beni zamanda geri yollamayı başarmıştı. Kulağa ne kadar saçma gelse gelsin Pelham'ın yaşıyor olması ve Rand'in Sherlock Holmes gibi giyinmesi ama her şeyin ötesinde ikisinin benim kim olduğum hakkında bir fikirlerinin olmaması başka nasıl açıklanabilirdi bir fikrim yoktu.

“İsimlerimizi nereden biliyorsun?” diye sordu Sherlock.

Ses çıkaramadım.

“Belki de Bayan Berg ona söylemiştir,” diye cevapladı Pelham. İçimizde en soğukkanlı olan o gibiydi.

“Hangi yıldayız?” diye bağırdım. Sesimin bu kadar cırtlak çıkmasına şaşırmıştım.

Rand Pelham’a baktı ama Pelham gözlerinde bir gülümseme belirirken sadece omuz silkti. “Belki de onu soğuk böyle dengesiz yapmıştır.”

Sinirlenmeye başlıyordum. “Ben dengesiz değilim. Sadece... sorumu cevaplayın lütfen.”

Rand yüzüme boş bir ifadeyle baktı. “1878.”

Şok içinde boğazımı tutup hala var olduğunu bilmenin beni ufak da olsa rahatlattığı kehribar taşlı tılsıma dokundum. Mathilda’nın hatırası olan bu tılsımın öz geçmişimdeki “Ayrıntı Odaklı Cadı” ve “Ölüleri Canlandıran” sıfatlarının yanına “Zaman Gezgini” de yazılacağı gerçeğine alışmama bir şekilde yardımcı olacağını umuyordum.

“Biraz solgun görünüyor,” dedi Pelham. Kaşları endişe içinde çatılmıştı. Rand beni şöminenin yanından izlemeye devam ederken o, ayağa kalkarak yanıma geldi. İkisi de bulanıklaşıyordu, odak noktamdan başka yerlere kayıyorlardı. “Balfour, sanırım bayılmak üzere.”

Uyanınca bir yastık yığını tarafından desteklenerek dik

bir pozisyona getirilmiş olduğumu gördüm. 1878 yılında, geçmişte olduğum gerçeği yeniden aklıma gelince gözlerimi birkaç kere kırpıttım. Odaya göz gezdirirken kafamı şaşkınlık içinde sağa sola salladım - kirişlerin açıları, odun şöminesi ve üzerindeki mermer rafı, hepsi tanıdık geliyordu. Pencerenin dışındaki manzaraya, içinden bir derenin geçtiği karaağaçlardan oluşan koruluğa hayranlık içinde baktığımda Pelham Malikanesi'ndeki bana verilen odada olduğumu fark ettim. Tabii şimdi yüz otuz üç yıl daha öncesiydi.

"Bayan?" Mercedes'in yumuşak sesine dönünce elinde bir kitapla yatağımın hemen yanı başında oturduğunu gördüm. Mavi bir kurdeleyle kaldığı yeri işaretledikten sonra dikkatlice kapağını kapatarak kitabı kucağına geri koydu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum yüksek sesle, Mercedes'le değil de daha çok kendi kendime konuşur gibi. "Belki de gerçekten aklımı kaybettim."

Mercedes başını sağa sola salladı. "Hayır, Bayan, aklınız yerinde."

Sonra Mercedes'in karın içinde ilk karşılaştığımızda söylediği garip kelimeler ve beni bir patates çuvalı gibi omzuna atması aklıma geldi. Hmm, Mercedes'te görüldüğünden çok daha fazlası vardı anlaşılan. "Sizi bekliyordum dediğinde ne demek istedin?"

Kitap ayracı olarak kullandığı kurdelesinin saten kısmıyla oynarken endişeli gözüküyordu. Sonra bana baktı. "Seni bekliyordum, Jolie. Ama henüz bu konuda konuşmak istemiyorum. Çok uzun bir yoldan geldin ve neredeyse ölüyordun. Dinlenmelisin."

Ses tonu şimdi farklıydı. Bir hizmetçinin patronuyla yaptığı konuşmalarda kullandığı tonlama gibi değildi. Çok daha ciddi-di. Ve söyledikleri merakımı gidermekten çok uzaktı. “Ama, bilmem gerekiyor...”

Ayağa kalkarak sanki sevdiği bir köpekmişim gibi alnımı okşadı. “Zamanı gelince. Şimdilik sadece dinlen.”

Ve sanki emirlerine uyarcasına vücudum yorgunluk bataklığına hızlıca batıyormuş gibi hissettim. Gözlerim kapanıyordu ve onları açık tutmaya çalışmak çok büyük bir güç gerektiriyordu. Daha fazla savaşılmayarak yenik düştüm.

Kendime geldiğimde odamda yeni bir ziyaretçi vardı. Mercedes’in veya Elsie’nin giyindiği şekilde demode giyinmemişti. Bunun yerine dekoltesini ve kol uçlarını süsleyen beyaz dantelli kırmızı ve yeşil kadifeden bir elbise giymişti. Muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı ve güzel elbisesi içinde bir müzeden fırlamış gibi duruyordu.

Yatağımın hemen yanındaki bir sandalyeye oturup bana içten bir şekilde gülümsedi. Eteği o kadar büyüktü ki rahat oturmasını geçtim, sandalyeye nasıl sığabiliyordu aklım almıyordu. Saçları açık kahverengi buklelerini sergileyecek şekilde kenarlardan toplanmıştı. Kakülleri ise yeşil gözlerine, çıkık elmacık kemiklerine ve şirin suratına dikkat çekecek şekilde iki yana yayılmıştı.

“Merhaba, Bayan,” dedi biraz çekingen bir şekilde.

“Merhaba,” dedim gözlerimin arasındaki zonklama tekrar başlayınca orayı ovarken. Belki de zamanda geri gitmek vücudu zorluyordu. Hmm, büyü yeteneklerimin hala benimle olup olmadığını anlamak için bu iyi bir fırsattı. Acıya konsantre ola-

rak gitmesini düşündüm ve bam, büyüm başarılı oldu. Tanrıya şükür!

“Daha iyi hissediyor musunuz?” diye sordu yumuşak bir Alman aksanıyla.

Alman aksanı beni bir veya iki saniye şaşırttı ama şaşkınlığımı hemen üzerimden attım ve sorusunu cevaplamaya odaklandım. Daha iyi hissediyor muydum? Evet, hala büyümün çalıştığını fark ettiğimden bu yana bariz daha iyiydim. Tabii kendi zamanıma nasıl döneceğim hakkında en ufak bir fikrim olmadan hala 1878’de sıkışıp kalmıştım. Yani sonuç olarak çok da iyi de değildim.

“Fena değilim,” dedim usulca, gözyaşlarımın akma tehlikesini hissederek.

“Bayan Berg ölüme çok yaklaşmış olduğunuzu söyledi.”

Başımınla onayladım. “Beni bulduğu için çok şanslıyım. Siz...” diye cümleme başlarken birden bu kıızı her türlü soruma cevap verebileceği şekilde büyüleyebileceğimi fark ettim. Kulağa pek dürüst bir hareketmiş gibi gelmese de bilgiye ihtiyacım vardı ve bilgi almak için başka bir seçeneğim yoktu.

Gözlerine odaklanarak bir enerji bulutunun onu sarıp, beynini yıkadığını ve sorularıma hazırladığını düşündüm. Birkaç saniye sonra bakışları boştu. Büyük yeşil gözleri yatağımın ayak ucuna sabitlenmişti. “Kimsin?” diye sordum.

“Ben bu evin sahibesi Christine Trum Pelham’ım. Ağabeyim William, Pelham Malikanesi’nin sahibidir.”

“Ve Rand?”

“Bay Balfour bizim misafirimiz. Genellikle Londra’da kalı-
rız ama William’ın sağlığı son zamanlarda kötüleşti ve çok se-
vimli bir adam olan doktorumuz Bay Hodgins, William’a taş-
rada yaşamasını tavsiye etti.” Derin bir nefes aldığında bunların
hepsini nasıl tek bir nefeste söyleyebildiğine şaşmıştım. Başım
hala dönüyordu. Pelham’ın bir kız kardeşi vardı ve dahası Al-
man mıydı?

“Pelham İngilizse sen nasıl Alman olabilirsin?”

Yutkundum. “Babamız, Tanrı ruhunu korusun, yolculukları
sırasında pek sadık kalamamış ve ben evlilik dışı bir ilişkisin-
den doğmuşum. Babamız ölünce, ki William’ın annesi de on-
dan çok uzun zaman önce ölmüştü, William onunla yaşamam
için gerekli ayarlamaları yaptı.”

Ne kadar da iyi bir ağabey. “Bu ne kadar zaman önceydi?”

Christine bir an düşünceli bir hal aldı. “Belki on yıl önce.”

“Sen ve ağabeyin burada, taşrada daha ne kadar kalacaksı-
nız?” İstedğim en son şey taşınmaktı. Tabii Rand ve Pelham
benim için başka bir yerde çoktan düzenleme yapmaya başla-
mamışlarsa... 1878 yılında karların arasında birinin bulunma
olasılığı neydi ki?

“Burası Bay Hodgins’in emirleriyle artık devamlı ikamet
edeceğimiz evimiz.”

Bunu duyduğuma sevinerek başımla onayladım. Yüz yıl
önce bile olsa Pelham Malikanesi’nde yaşayacak olmak beni
rahatlattı. En azından artık aşına olduğum bir şeyler vardı. “Ve
Rand de sizinle mi kalacak?”

“Evet, ağabeyimin bakımını üstlendiği için bizim sürekli

misafirimiz oldu. Bay Balfour arkadaştan çok ailemizden biri gibidir.”

Demek Pelham'ın sağlığı kötüye gidiyordu. Koleradan öldüğünü biliyordum ama hastalığının ne kadar ilerlemiş olduğunu kimse tahmin edemezdi. Gerçi çok ilerlemiş olmayabilirdi ama kolera çabuk öldüren bir hastalıktı.

Büyü etkisini yitirmeye başlamıştı. Bu yüzden Christine'i mavi bir ışıkla çevirerek zihnine şu kelimeleri kazıdım: *Christine, sen ve ben iyi arkadaşlarız. Benim Pelham Malikanesi'nde kalmam için elinden gelen her şeyi yapmalısın, Rand ve ağabeyin beni göndermek isteseler bile.*

Pelham'ı da ikna etmek çok kötü bir fikir değil gibiydi. Bu evde kalabilmem için şansımı arttırmamın zararı yoktu. Rand'i büyüleyebileceğimi düşünmüyordum.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim Christine'i zombivari sersemliğinden uyandırmaya çalışarak. “Ben Jolie Wilkins.”

“Ne kadar hoş bir isim!” dedi Christine gözleri parlayarak. Konuşmaya hiç ara vermemiş gibiydi. “Ve siz, Bayan, Amerikalı mısınız?” Amerikalı olmamı umuyor gibiydi ve birden Londra'daki müsrif yaşam tarzından koparılıp burada uzak bir yer olan taşrada tıklıp kaldığı aklıma geldi. Şimdi ona eşlik eden insanlar sadece Rand, ağabeyi ve evin hizmetçileriydi. Ve ev sahibesi evin hizmetçileriyle arkadaşlık etmezdi.

“Evet,” diye cevapladım kişisel bilgilerimin ne kadarını ifşa etmem gerektiğini düşünerek.

“Hangi eyalet...” diye sordu Christine. Alman asıllı olduğu

aksanından belli oluyordu.

California o zamanlar bir eyalet miydi ki? Ah, tabii ki öyleydi. “California.”

Christine’in gözleri parladı. “Altın madenleri, *wunderbar*!” Lisede “*wunderbar*”ın “harika” demek olduğunu öğrenecek kadar Almanca görmüştüm. “California’dan çok uzaktayız! Karların içinde donmuş bir halde buraya nasıl ulaştınız?”

Hmm ... iyi bir soru. Birkaç vampirle, kurt adamlarla, kötü bir cadıyla savaşıyordum ve hayatımda ilk defa bir iblis görmüştüm. Evet, pek akla yatmıyordu. “Bilmiyorum.”

“Hafızanızı kaybetmişsiniz!” diye bağırdığında gözlerindeki heyecanı görebiliyordum. Gerçek, yaşayan ve nefes alan bir bilinmeyen, yani beni çözmeye çalışmak sadece ve sadece onun olan bir gizem olabilirdi. Clue’yu* üç boyutlu oynamak gibi bir şeydi.

“Bayan?” Bu Elsie’ydi. Kafasını odama doğru uzattı ve Christine’e baktı.

“Evet, Elsie?” diye cevapladı Christine dostça bir tavırla.

“Efendi Pelham sizi çağırıyor.”

Christine ayağa kalkarak bana kocaman gülümsedi. “Hemen döneceğim.” Kapıya ilerlerken birden aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü. “Lütfen üzölmeyin Bayan Wilkins, sizi eve ulaştırmanın bir yolunu bulacağız.”

Arkası bir Noel fiyongu gibi kabarık, önü dümdüz bir kadi-fe etek yığını halinde kapıdan kayarak çıkışını izlerken sadece

* Bir masa üstü oyunu.

gölümsedim. Birkaç dakika sonra yorganları üzerimden attım ve ayağa kalktığımda uzun iç çamaşırları içinde olduğumu gördüm. Sandalyeye gidip, Elsie'nin bana ödünç verdiği kasvetli elbiseyi aldım ve onu kafamdan geçirmeye çalışarak kaşındıran, acınacak haldeki kumaşı tam yerini bulana kadar hızlıca çektim. Sırt kısmını büyü olmadan halledemeyeceğini fark edince (ve göze batmamaya çalışıyordum), boynumu kapıdan dışarı uzatarak Elsie'ye baktım.

"Elsie!" diye fısıldadım evdeki herkesin dikkatini çekmeye çalışarak. "Düğümleri iliklemede bana yardım eder misin?"

"Ederim," diye mırıldandı Elsie ve koridordan yanıma gelmesi epey bir zamanını aldı. Elsie odama girince arkamı döndüm ve düğümlerimi iliklemeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Ense hizamda bulunan son düğümede parmaklarını hissedince, dönerek ona gülümsedim ve kapıya gittim. Rand'i bulmak zorundaydım. Konuşmam gereken o kadar insan arasında ilk sırada o vardı. 1878'de otuz beş yaşında olmalıydı. Warlock eğitimini almaya başlamış olmasını umuyordum. Bunu sadece umut edebilirdim çünkü kendi zamanıma dönmek için yardımına ihtiyacım vardı. Rand'in en azından cadı olduğunun farkında olmasını ve bana yardım etmek isteyeceğini ümit ederek bunun için dua ettim.

"Etrafta boş boş dolaşmamalısınız, Bayan. Yatakta olmanız gerekirdi," diye uyardı Elsie.

Antreden geçip koridordan aşağı inerken arkamı dönüp ona, "Harika hissediyorum," diye bağırdım.

Elsie'nin cevabını beklemeden kütüphaneye doğru ilerledim ama kütüphane boştu. Lanet olsun! Koridordan aşağı devam edip merdivenlere yönelirken alt kattan gelen sesler duydum. Sesleri takip edince kendimi Pelham Malikanesi'nin çevresinde yaşanan kışın buz gibi soğuşunu göz önüne seren yerden tavana kadar pencereleri ve içinde bir piyano olan oturma odasının girişinde buldum. Camdan yapılmış süsleri şöminede yanan ateşin parlaklığını yansıtan devasa bir Noel ağacı odanın bir köşesini kaplamıştı. Ateşin yanındaki kanepede gazete okuyan Rand'i görebiliyordum, o yüzden içeri girdim.

Beni gördüğünde hiç heyecanlanmadı. Benim bir deli olduğumu düşünmüş olmalıydı, tepkisi doğaldı. Canı sıkılmış olmasına rağmen onu gördüğüm için çok mutluydum. Kalbim hızlı hızlı attı ve içten, kahverengi gözlerine baktığımda neredeyse eriyordum. Ve her ne kadar sakal ve bıyık sevmesem de, düzgün kesilmiş bıyığı aslında ona yakışmıştı.

Odada bir tek o vardı ama az önce duyduğum seslere göre birileri az önce odadan çıkmış olmalıydı. Bir fırsat yakaladığımı ve çok az zamanım olduğunu bilerek onu bulduğum zor durum hakkında hemen bilgilendirmeye karar verdim.

Ama nereden başlamalıydı? "Ehm, merhaba."

Rand gazetesini kucağına bırakarak beni aynı kayıtsızlıkla hatta biraz da kızgın bir biçimde karşıladı. "İyi günler."

"Seninle gerçekten konuşmam gerekiyor, Rand."

Gazeteyi katlayıp ayağa kalkarak ellerini ateşte ısıttı. Tedirgin görünüyordu. "Nasıl oluyor da sen beni tanırken ben senin kim olduğun hakkında hiçbir şey bilmiyorum?"

Ah lanet olsun, bunu cevaplamak kolay değildi. “Çünkü... beni aslında çok iyi tanıyorsun, sadece tanıdığını henüz bilmiyorsun.”

Güldü ama gülüşünde mutlu bir tını yoktu, daha çok acı ve kinayeli bir gülüştü. “Neyin peşindesin? Pelham’ın servetinin mi, yoksa benimkinin mi?” Sonra soğukkanlılığını kaybederek bir anda üzerime geldi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. “Bana şantaj yapmaya çalışmamamı öneririm. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama Pelham’ın evinden çıkıp geldiğin yere dönene kadar dinlenmeyeceğim.”

Eh, en azından bu konuda aynı şeyleri düşünüyorduk. Ama ona şantaj yapma veya ondan para koparma konusuna gelince bu aklımdaki en son şeydi. “Paranla veya başkasının parasıyla ilgilenmiyorum,” dedim kesin bir şekilde.

“O zaman neyle ilgileniyorsun lütfen açıklar mısın?”

“Yardıma ihtiyacım var.”

Bir kaşını kaldırdı. “Benim yardımına mı?”

“Evet, beni gelecekte buraya sen gönderdin. O yüzden beni geleceğe geri yollamalısın.” İşte, söylemiştim.

Bir an durdu ve sonra kahkahası odada yankılandı. “Gelecekte diyorsun ha?”

“Evet,” diye cevapladım eğlencesine ortak olamayarak. Bir *warlock*’ın bu tür konularda daha anlayışlı olması gerekmiyor muydu? Belki de henüz bir *warlock* olmamıştı? Bu büyük bir sorun olabilirdi. “Eğitimine başladın mı, Rand?”

Benim deli olduğuma iyice kanaat getirmiş şekilde başını

sağa sola salladı. “Neyin eğitime?”

“Cadı olmak için alacağın eğitime.”

Ve gülüşü yüzünden silindi. Yüz ifadesi en az boş bir kağıt parçası kadar okunamaz hale gelince cevabımı almış oldum. *Warlock* olmuştu. Bu, şok olmuş bir insanın suratıydı. Hmm, şimdi o kadar da çıldırmış gözüküyordum, değil mi?

“N... nasıl?... Böyle saçma bir şey söylemene sebep olan şey nedir?” dedi kekeleyerek. Yanakları kızarmaya başlamıştı.

Artık elimdeydi. “Çünkü daha önce de söylediğim gibi seninle tanışıyoruz ve sen ne kadar *warlock*’san ben de o kadar cadıyım.”

Kulak misafiri olabileceğinden şüphelenerek odaya şöyle bir göz gezdirdi. “Bu tür asılsız suçlamalar benim senin hakkında iyi şeyler düşünmemi sağlamaz.”

“İstediğin kadar reddedebilirsin Rand ama gerçeği biliyorum ve kendi zamanıma dönmek için yardımına ihtiyacım var.”

Aklıma birden kendi zamanıma dönersem Gwynn beni hançeriyle şiş kebaba döndürmeden önce kaç saniyemin olacağı geldi. Hmm, Rand beni geleceğe yolladığında biraz daha fazla zamanım olması için hazırlık yapmam gerekiyordu. Bu şekilde o orospu için hazırlıklı olabilirdim.

Christine kapıdan girip gözucuyla bana şöyle bir bakıp ellerini büyük bir sevinç içinde çırpınca Rand cevap vermekten kurtulmuş oldu. “Ah, Tanrım! Bayan Wilkins sizi bir an için hizmetçiyle karıştırdım. Bu elbise size hiç mi hiç uymamış!”

“Benim için hiç sorun değil, Christine.” İkisi de bana garip garip bakınca hatamı fark ettim. “Yani, Bayan Pelham.”

Ona rahatsızlık veren elbisemi sanki paçavraymış gibi inceleyip bir adım geri atarak vücut ölçülerimi tahmin etmeye çalıştı. “İnanıyorum ki benim elbiselerime gayet iyi sığabilirsiniz.”

“Gerçekten,” diye başladım cümleme ama Rand benden önce davrandı.

“Christine, ben olsam yapmazd...”

Christine elini sallayarak endişelerimizin önemsiz olduğunu belirtti. Karar vermişti; onun Barbie bebeği olacaktım. “Bayan Wilkins benim arkadaşım ve bu yüzden bir hanımefendi gibi giyinmeli. Gelin, Bayan Wilkins,” dedi ve elini uzattı.

Başka bir şansım var mıydı? Elini tutarak yatak odamın bulunduğu koridorun diğer ucunda bulunan koridor boyunca onu yatak odasına kadar izledim. İçinde üzerine zarif kadife bir yorgan serilmiş geniş bir kubbeli yatak bulunan odanın duvarları ipek duvar kağıtlarıyla bezenmişti. Gardrobunun yanına gidip kapaklarını açarak dizi dizi yünler, kadifeler ve ipekler çıkarttı.

Tekrar bana baktığında bir gözünü kapatmış bir şeyler hesaplamaya çalışıyor gibiydi. “Mavi organdim* güzel mavi gözlerinize oldukça uyacaktır.” Seçtiği elbiseyi çıkarıp giymem için bana verdi. Ağırlığının neredeyse on kilo geldiğini fark ederek elbiseyi aldım ve Christine, Elsie’yi çağırırken bekledim.

Huysuz hizmetçi hemen geldi ve beni ellerimde Christine’in güzel elbisesiyle görünce kaşlarını daha da çatıttı.

“Elsie, Bayan Wilkins’in elbisesini değiştirmemiz gereki-

* Bir çeşit elbise.

yor,” dedi Christine bir yandan gardrobunu araştırırken. Beyaz bir içlik, uzun, dantelli muslinden* bir kapri ve giymek için hiç istekli olmadığım bir şey daha çıkardı.

“Bir korse mi?” diye sordum korseye şüpheyle bakarken.

“Elbette, Bayan Wilkins,” dedi Christine.

“Lütfen bana Jolie de,” dedim.

“O zaman siz de bana Christine demelisiniz,” dedi sanki birden birbirimizin en iyi arkadaşı olmuşuz gibi neşeli bir şekilde gülümseyerek. Gerçekten de şu anda bir arkadaş tam da ihtiyacım olan bir şeydi.

Elsie hemen düğmelerimi çözmeye başlamıştı. Kaşındıran elbisesini çıkarır çıkarmaz iç çamaşırlarıma uzandı ama ellerini tuttum. “Bunlar bende kalamaz mı?”

Elsie somurttu. “Pek fazla iç çamaşırım yok, Bayan.”

Christine Elsie’nin endişelerini ona bir yığın beyaz iç çamaşırı uzatarak giderdi. “Benimkileri alabilirsin, Elsie.”

Elsie’nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Oh, teşekkür ederim, Bayan Pelham. Çok nazıksınız.” Elsie korseyi belimin etrafına sararak bağlamaya başladı. “Yatağın karyolasına tutunun,” diye emretti kabaca.

Ben yatağın karyolasına tutunmuşken iplere öyle hızlı asıldı ki ağzımdan bir çığlık kaçtı. Elsie korsenin iplerini belimi iyice sıkacak şekilde ben nefes alamayınca kadar çekerken Christine kıkır kıkır gülüyordu.

* Bir tür kumaş.

“Bu çok sıkı,” dedim nefes almaya çalışırken. Vücudumun ortasındaki bütün kan çekilmiş gibiydi.

“Fazla asılmadım bile,” dedi Elsie.

“Fazla asılmadın mı?” diye tekrarladım. “Karaciğerim boğazıma gelmiş gibi hissediyorum!”

Christine kahkahalarını bastırmaya çalışıyormuş gibi eliyle ağzını kapatmış, satılığa çıkarılmış bir atı inceler gibi etrafımda dönüyordu. “Vücudunuz oldukça iyi görünüyor,” diyerek iltifat etti. Sonra tekrar Elsie’ye döndü. “Elsie, Bayan Marseille’nin jiponu* nerede?”

Tahminde bulunmam gerekirse Bayan Marseille bir terzi veya bir butik sahibi olmalıydı. Elsie anlaşılamayan bir şeyler mırıldanıp Christine’in gardrobuna gömülerek deli gömleğine benzer bir şey çıkardı. Balen** dizisi yanlardan yukarı, mekanizmanın arkasına uzanarak onun iskeletini oluşturunuyordu. Elsie kollarımı vücuduma tamamen dik konumda olacak şekilde kaldırdı ve mekanizmayı belimin etrafına oturtmaya başladı. Christine de değişiminden memnun, onaylanmış gibi bakıyordu. Ben, şahsen, hiç zevk almıyordum. Tam aksine zihnimde Hannibal Lecter görüntüleri belirliyordu.

Dantelle süslenmiş bir yığın muslin kumaş aldı. “Ve iç eteğini de, Elsie.”

Elsie elbiseyi alarak dikkatlice jiponumun üzerine yerleştirdiğinde belimin ölçüsü sadece beş santimetre kalmış, popom

* Eskiden kadınların eteklerini kabanın tutması için kalça kısmına koydukları yastık gibi bir şey.

** Göğüs ağırlığını taşıyabilmek için sütyeni destekleyen, ilk olarak balina kemiklerinden, daha sonra metalden şimdilerde ise katı plastikten yapılan parça.

ise buradan neredeyse İskoçya'ya varacak ölçüye gelmişti. İskoçya'yı düşünmek panik içinde sıçramama neden oldu. Savaşta olmam gerekirken burada evcilik oynayarak ne yaptığımı sanıyordum? Rand'e ne olduğunu sadece Tanrı bilebilirdi. Sinjin'den bahsetmiyorum bile... Sonra aklıma bir fikir geldi; belki de ben şu anda geçmişte olduğum için gelecek de olduğu yerde durmuştu. Böyle olmuş olmasını sadece umabilirdim. Ama ne olursa olsun buradan ayrılmalıydım; Rand'in 1878 yılındaki halini bana yardım etmesi için ikna etmeliydim.

"Artık hazır mıyım?" diye sordum nefes alamamama rağmen.

"Saçınız," dedi Christine ve makyaj masasının önüne oturmam için işaret etti. Yeni elbiseler içinde zar zor yürüyebiliyorken oturmak daha da zor olacaktı. Ama ne kadar şikayet etmek istesem de Christine'in bu tarz giysiler giymeye alışık olmadığımı fark etmesine izin veremezdim. Sonuçta muhtemelen ben de 1800'lerin California'sında zengin bir kadın olsam aynı şeyleri giyiyor olurdum. Bu yüzden sesimi kestim ve oturdum. Christine dirseklerime kadar gelen saçlarımı kaldırarak kafamın tepesinde topuz olacak şekilde topladı.

"Bu şimdilik idare edecektir. Akşam yemeği kısa süre içinde hazır olacak."

Kendime bakınca ne düşüneceğimi bilemedim. Saçım topuz şeklinde yapılıncı yaşlı öğretmenlere benzemiştim ama elbise gerçekten güzeldi. Masmavi rengiyle gözlerimle mükemmel bir uyum içindeydi. Ve yakamda dalgalanan dantellerle ve uçlarında daha fazla dantel bulunan eşit darlıkta uzun kol yenleri olan ve belime doğru daralan üstüme oturan ceketimle ihtişamlı gözüküyordum.

“Teşekkür ederim, Elsie,” dedi Christine bir gülümsemeyle. Elsie reverans yaparak odadan çıktı.

Ayağa kalkma işine konsantre oldum. Christine’in Viktor-yen devrin modası konusunda deneyimli olmadığım gerçeğini fark etmesini istemiyordum. Kalkmaya çalıştım ve başarınca zarıfçe yürümeyi denedim ama elbisenin genişliği yüzünden aksayarak yürümeye başladım. Christine beni şüpheyle süzerken bir yandan da gülümsemesini bastıramıyordu.

Bebek adımlarıyla ilerleyerek kapı girişinde beni bekleyen Christine’in yanına vardım ve merdivenlerden beraber, aksayarak indik. Beni Rand’in solgun, daha doğrusu rengi yeşile dönmüş gibi gözüken Pelham’ın yanında oturduğu yemek odasına götürdü. Christine itaatkar bir şekilde abisinin yanındaki sandalyeye oturdu ve ben de onun yanına oturdum. Aslında sandalyeye yığıldıktan sonra çırpınarak oturma pozisyonunu aldım demek daha doğru olabilirdi.

“İyi misin, William?” diye fısıldadı Christine Pelham’a. Oturuş şeklimi görünce gülümsemişti ama ağabeyinin kül rengi yüzüne bakınca gülümsemesi yüzünden silindi.

Pelham içten bir şekilde gülümsedi. “Evet tatlım, iyiyim, önemsiz bir soğuk algınlığı yüzünden biraz canım sıkkın.” Hmm, bu, Pelham’ı eninde sonunda öldürecek olan koleranın başlangıcı olabilir miydi?

“Belki de önemsiz değildir ve belki de canını gerçekten sıkması gerekiyordur,” dedi Christine, yüzü şamdanların sarı alevleriyle parlarken.

Pelham Christine’e telaşlanmasının gereksiz olduğunu elini sallayarak gösterdikten sonra bana döndü. “Gizemli ziyaretçi-

mizin onuruna aşçımızdan masamızı yepyeni yemeklerle donatarak bizi şaşırtmasını istedim!”

Rand anlaşılamayan bir şeyler homurdandığında bana yardım etmeyeceğini anlamamı sağladı. Aslında Rand 1878’de bir hayli aşâğılık bir adamdı. Rand’e kızgın bir şekilde baktıktan sonra Pelham’a mutlu bir şekilde gülümsedim. En azından Pelham ve kız kardeşi arkadaş canlısıydı. Rand ve Elsie gidip kendilerini becerebilirlerdi.

“Teşekkür ederim, Bay Pelham,” diye cevapladım gözlerimi beyaz masa örtüsüne dikerken. Kristal şamdanların ve bardakların ışıltısı gümüş çatal-bıçak takımının parıltısıyla zıtlık içindeydi ama hepsi beraber çok renkli ve güzel bir yansıma oluşturarak parlıyordu.

“Lütfen bana William de. Christine’ciğim ikinizin arkadaş olduğunuzu söylüyor.”

Hmm, belki de Pelham’ı büyülemek zorunda bile kalmayacaktım, belki de kız kardeşine arkadaşlık edecek birinin olması onun için yeterliydi. Christine’e gülümsedim ve cevap verecekken taşıdıkları gümüş tepsileri önümüze koyan iki hizmetçi içeri girdi.

“Bunlar nedir, George?” diye sordu Pelham.

Yakından bakınca diğer hizmetçinin ikiz kardeşi olduğunu fark ettiğim George cevap verdi: “Ordövr olarak ançüvez sosuyla dil balığı filetosu, kremalı kereviz çorbası, körili koyun eti ve şeri.”

* İspanya’ya özgü bir tür beyaz şarap.

Kardeşi menüyü sayarken 2 numaralı George da bardaklarımızı pembe şeri ile dolduruyordu. Ben de bu sırada önümdeki kızarmış balığı dikkatle inceliyordum. Kereviz çorbası yenilebilir gibiydi ama ilgi çekici değildi. Dikkatimi daha yenilebilir olduğunu düşündüğüm körili koyun etinin bulunduğu gümüş tabağa çevirdim. Hint yemeklerine bayılıyordum ama çok nadir kuzu veya koyun eti yedim. 1 numaralı George eti tabakalarımıza doldurdu. Ondan sonra sıra kereviz çorbasındaydı. O sırada 2 numaralı George da balığı doğramakla uğraşıyordu.

İki George da mutfağa çekilince onlar nasıl yiyorsa onları taklit etmeyi planlayarak diğerlerinin yemesini bekledim. Pelham şeri dolu bardağını kaldırdı ve diğerleri (ben de dahil) de aynısını yaptı.

"Kraliçe'nin sağlığına," dedi hızlıca ve bir yudum aldı. Kendi sağlığına kadeh kaldırmasının daha uygun olduğunu düşünmüştüm ama ne yaparsın. Biz de kadehlerimizi kaldırdık ve her ne kadar iyi bir içici olmasam da şeri boğazımdan aşağı kayıverdi. Balıktan küçük bir kaşık alıp tattığımda o kadar da kötü olmadığını gördüm. Diğer taraftan körili koyun eti ise şimdiye kadar yediğim hiçbir Hint yemeğine benzemiyordu. Tek kelimeyle ber battı. Köri çok keskindi ve dilimi hoşnutsuzluk içinde debelenir bir halde bıraktı. Bu yüzden dil balığına odaklandım ve çabucak bitirdiğimde herkesin bana bakıyor olduğunu gördüm.

Christine rahatsız bir şekilde kıpırdanıp rengi pancar kırmızısı olduğunda Pelham körisini kaşıklamaya devam ediyordu. Rand dudaklarında hafif bir tebessümle ve yukarı kalkmış kaşlarıyla beni izlemeye devam ediyordu. Ah aşağılık herif gülümseyebiliyordu demek. Kimin aklına gelirdi?

“Bir problem mi var?” diye sordum.

“Belki de California farklıdır,” dedi Christine usulca, yüzü daha da parlak bir kırmızı renk almadan ve dikkatini hiç dokunmamış olduğu tabağına çevirmeden önce.

“Tamam, ne oldu söyleyin,” dedim öfkелendiğimi saklayamayarak.

Rand doğrudan gözlerime baktı. “Bir hanımefendi yemeğini böyle bir iştahla yerse, bu, genelde başka konularda da doymak bilmez bir iştahının olduğunu gösterir.”

“Balfour!” diye azarladı Pelham.

“Du liebe Güte!” diye bağırdı Christine. Hmm, Almancam güvenilebileceğim kadar iyi olmadığından büyüme güvenmeye karar verdim, denemeye değermi. Kendi kendime: *tercüme et* diye düşündüm ve derhal “Aman Tanrım” kelimeleri zihnimde belirdi.

Sonra Rand’in az önce söylediklerini düşününce seks hakkında konuştuğunu fark ettim. Aman Tanrım. Yüzümün kızardığını hissettim ama başka bir yöne bakmayı reddettim. “Christine, dediğine gelince, evet California’da işler biraz daha farklıdır.”

Rand Pelham’a baktı ve gözlerinde kızgınlık vardı. “Sie gehört hier nicht hin.” Zihnimde “o buraya ait değil” kelimeleri açık ve anlaşılır bir biçimde belirdi. Demek Rand Almanca konuşabiliyordu. Hıh, ben de anlayabiliyordum.

“Wo sind deine Manieren? Darüber sollten wir später reden,” dedi Pelham ve zihnimde şu cümleleri duydum: “Terbiyene ne oldu? Bu konuyu sonra konuşuruz.” Sonra Pelham utangaç bir

gölümsemeyle bana baktı. “Özür dilerim, Bayan Wilkins.”

Ben sadece başımla onaylarken Pelham, kız kardeşine ve Rand’e tekrar bakıyordu. “Sadece İngilizce konuşacağız, lütfen.”

Gölümseyerek büyüyle yaptığım çevirinin sadece çevirmekle kalmayıp aynı zamanda konuşmama da yardımcı olmasını umarak sandalyeme yayıldım. Denemeye değerdi. “*Keine Sorge; ich spreche Deutsch!*” dedim ki bu şu anlama geliyordu, “üzülmenize gerek yok; Almanca konuşabiliyorum.”

Christine’in ağzı açık kalırken Rand öfkeli bir şekilde başını sağa sola sallayarak dikkatini tabağına çevirdi. Pelham sadece güldü.

Viktorya devrinde yaşayanlar gerçekten inanılmazlardı. İştahı yerinde olan bir kadın aynı zamanda yatakta da mı iştahlı demekti? Aman Tanrım. Christine’in tabağına tekrar bakınca balığında sadece bir çentik olduğunu, etine ise dokunmamış olduğunu gördüm. İki George’lar tabaklarımızı alarak beni daha fazla utançtan kurtarıırken bir kadın hizmetçi de yerlerine yeni tabaklar ve bardaklar koyuyordu. Sonra iki George hayatım boyunca unutamayacağım bir şeyle döndüler. Ve unutamayacağım derken harika bir şeyden bahsetmiyordum.

“Ana yemekler,” diye söze başladı 1 numaralı George. “Haşlanmış dana kafası, tereyağı soslu beyin ve limonlu yaban mersini sosu, dereotlu krema sosuna batırılmış havuçlar, likörlü pasta ve Bordo (Bordeaux) şarabı.”

KUSACAĞIM.

Eh, Tanrıya şükür kadınların yemek masasında kendileri-

ni dizginlemeleri gerekiyordu. Buna hiçbir itirazım yoktu ama yine de likörlü pasta ilgi çekici geliyordu. Haşlanmış dana kafası kesinlikle tiksindiriciydi ve Rand'in de bu iğrenç şeyden uzak durduğunu fark ettim. Diğer yandan Pelham iki George'un ona servis yapmasını beklemeden sırtarak yanak kısmından bir parça kopardı. 2 numaralı George bir kaşık dolusu tereyağı soslu beyin, bir parça yaban mersini kompostosu ve batırıldıkları beyaz sosta kaybolmuş bir çift havucu mutfağa dönmenden önce tabağıma koydu. Havuçlar yemek için ilk tercihim oldu ama yine de hızlı yememeye çalışıyordum yoksa Rand başka tür bir havuçla ilgilendiğimi düşünebilirdi.

Son havucumu da bitirdikten sonra tabağımın her tarafına yayılmış tereyağı sosunun ortasında yüzen beyin yığınınına baktım. Çok küçük bir parçasına çatalımı batırıp ağır ağır dudaklarıma götürürken sanki dakikalar geçmişti. Tadı berbattı ve kusakmış gibi hissettim. Beyin parçalarının tadını Bordo şarabının enfes bir yudumuyla temizledim ve adamakıllı örselenmiş tat alıcılarımı yatıştırmak için kaşığımı yaban mersinine daldırdım. Limonlu yaban mersini gulaşını tatmak bir limonu ısırma ile eşdeğer mayhoşlukta idi ve doyduğuma kanaat getirdim.

"Likörlü pastanın da tadına bakacak mısınız?" diye sordu Christine. Anca işaret parmağım kadar kalın ve uzun bir parça keserek tabağıma koydu. Pasta normal görünüyordu ama bir parça yedikten sonra pastaya likörlü demenin yanlış bir yönlendirme olacağını anladım. Hiç alkol tadı yoktu ve dahası öyle kuruydu ki çimento çiğniyor gibiydim. Ne büyük hayal kırıklığı... Bordo şarabıyla kötü tadı boğazımdan aşağı yolladım ve dişlerimi fırçalamak istedim; beyin parçaları hala azı dişlerimin arasındaydı.

“Noel yemeği için daha farklı şeyler düşündün mü?” diye sordu Pelham Christine’e.

Christine’in gözleri parladı ve kendinden geçmiş bir halde ellerini çırpı. “Oh, evet, yemeklerin servis sıralarını tamamladım ve hatta oynayacağımız oyunları bile ayarladım.”

“Noel mi?” diye sordum bir başka ağız dolusu Bordo şarabı daha mideme gönderirken.

Christine kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Oh evet, Bayan...”

“Jolie.”

“Jolie,” diye düzeltti utangaç bir şekilde gülümseyerek. Utangaç gülümsemesi Noel planlarını düşününce heyecanlı bir gülümsemeye dönüştü. “Pelham Malikanesi’nde Noel harikadır. Gerçek bir Alman şöleni. O kadar hoşunuza gidecek ki... Ailenizle birlikte olamayacağınız için çok üzgünüm ama biz de eğlenmeniz için elimizden geleni yapacağız. Değil mi, ağabey?”

Pelham gülümsedi. “Evet, elbette yapacağız.”

“Gerçekten, William,” diye başladı cümlesine Rand, benim olduğum tarafa kızgın bir bakış atarken.

Pelham Rand’i elinin bir hareketiyle susturdu. “Bu, Noel zamanı, Balfour. Dickens’tan bir şeyler öğrenebilirsin.”

Belki de Dickens’ın Bir Noel Şarkısı’ndan bahsediyordu. Eğer doğru hatırlıyorsam Dickens, Viktoryen devrinde yazdığı kitaplarında çoğunlukla yoksulların durumlarıyla ilgilenmişti. Hmm, daha önemli olan şey Noel’in ne zaman olduğuydu?

Yapabilirsem o kadar uzun kalmayı planlamıyordum. Rand'ın *warlock* yeteneklerini kullanması ve beni kendi zamanıma, Gwynn'in hançerinden kurtulacağım şekilde birkaç saniye öncesine yollaması gerekiyordu. Mercedes hakkında da biraz araştırma yapmam gerekiyordu. Söylediği garip şeyler ve yetenekleri hakkında ne kadar çok düşünürsem o kadar yardımcı olabileceğini düşünüyordum. O yüzden üzgünüm Noel Baba ama Noel, planlarıma uymuyordu.

“Noel ne zaman?” diye sordum.

Christine gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Tabii ki yedi gün sonra.”

Sadece bir hafta sonraydı.

Şarabın geri kalanını kafama dikerek perişan olmuş dananın kafasına bakıp 1878'den kalkan en yakın trene mümkün olduğu kadar çabuk atlamaya karar verdim.

en yedi

Kendi zamanıma dönmenin yollarını düşünüp, bütün gece dönüp durduktan sonra hiçbirinin işe yaramayacağını görüp uykuya daldım. Sabah, kapalı perdelerin arasından girmeye çalışan güneş ışığıyla uyandım. Esneyip doğrularak perdeleri açtım. Pelham Malikanesi'nin dışındaki ağaçları, çalıları ve zemini kaplayan kardan yansıyan güneş ışınlarının parlaklığı gözlerimi kamaştırdı.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Kendi zamanıma dönmem gerekiyordu, buraya ait değildim. Ama gördüğüm kadarıyla geleceğe dönmek için hiçbir yol yoktu. Rand bana yardım etme konusundaki hoşnutsuzluğunu açıkça göstermişti ve o benim tek umudumdu. Sıkışan göğüs kafesim patlayacak gibiydi. Gözlerimi kapadım ve nefes alış erişlerime odaklanarak derin nefesler alıp

verdim. Kalbimin atışları yavaşladı ve ferahlatıcı bir sükunet dalgası her yanıma kapladı. İki hedefim vardı: Birincisi Mercedes hakkında daha fazla şey öğrenmek ve ikincisi Rand'i parasının değil yardımının peşinde olduğuma ikna etmek.

Uykulu gözlerimi açtım ve ısıllı parlayan karın güzelliğinin keyfini çıkarmaya çalıştım. O anın huzuru Rand ve üzerine kalın bir battaniye almış Pelham'ın görünmesiyle yok oldu. O kadar küçük adımlar atıyordu ki Rand yanında aksayarak yürümek zorunda kalıyordu. Hmm, konuşmalarını dinlemek için duvara konmuş bir sinek olmayı çok isterdim çünkü beni çeşitlendiklerine emindim. Rand'in beni burada istemediği apaçık ortadaydı.

Her ne kadar kendimi bir sineğe (ıyy) dönüştüremesem de, bir tilki şeklini alabiliyordum. Pencereye sırtımı dönerek yerlere kadar uzanan geceliğimi inceledim. Kendime Viktoryen tarzı yeni kıyafetler yaratmaya zaman harcamadan, bu halde görünmenin uygunsuz olacağının farkında olmama rağmen geceliğimle dışarı çıkmaya karar verdim. Şu anda bu, umurumda değildi. Ayrıca tilkiye dönüştüğümde kıyafetlerim zaten parçalanacaktı.

Odanın dışındaki boş koridora baktım ki bu, erken bir saat olduğunu işaret ediyordu. Tüm ev sessizdi. Kömürleri karıştıran hizmetçilerin sesi bile duyulmuyordu. Merdivenlerden yavaşça aşağı inerek Pelham Malikane'sinin arka tarafına çıkan kısa koridora gelene kadar yürüdüm. Oraya varınca kapıyı açtım ve Rand ve Pelham'ın benden sadece yirmi adım ötede olduklarını gördüm. Parmak uçlarımda yürüyerek kara girdim ve olabildiğince dikkatli bir şekilde kapıyı arkamdan kapadım. Yumuşak karlarla örtülü kurumuş bir çalı fark edip arkasına

saklandım ve gözlerimi kapatarak tilkimi çağırdım. Kanımda hissettiğim bir hızla hayvanın vücudumu doldurduğunu düşündüm. Şekil değiştirme acı verici değildi; sanki bayılmak üzereymiş gibi hissediyordunuz ve ta taaa dört ayak üzerinde bir hayvan olmuşsunuz.

Çalının arkasından çıkıp Rand ve Pelham ile aramdaki mesafeyi kapatmak için koşmaya başladım. Beni fark etmemeleri için çalıların arkasına saklanmaya devam etmek zorundaydım. Sonuçta tilki avlama İngiltere’de milli bir spor değil miydi?

“Dışarıda bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim, Balfour,” dedi Pelham. “Bugün o kadar ateşim yok.”

Rand başıyla onayladı ve Pelham yanlış bir adım atıp neredeyse düşecekken kolundan tuttu. Pelham yılmış bir şekilde iç çekerek, minnet içinde, Rand’in ona destek olmasına izin verdi. Sonra vücudu kaskatı kesildi ve nefes alabilmek için savaşıırken hissettiği acı buruşmuş yüzünden okunabiliyordu. Beni bir suçluluk duygusu kapladı. Pelham’ı iyileştirebilirdim. Acısını dindirebilir, hastalığını tedavi edebilirdim. Ama düşününce böyle yapmam doğru muydu? Böyle bir kararı verebilecek bir pozisyonda mıydım? Öyle olduğumu düşünmüyordum.

“Neresi acıyor, Pel?” diye sordu Rand. Yüzü endişe doluydu.

Pelham iç çekti. “Acı tüm vücudumu tanımlayan genel bir terim.”

Rand bir şey demedi ama Pelham’ı karaağaç koruluğuna hakim bir banka doğru götürdü. Rand banktaki karları temizledi ve Pelham oturmaya çalışırken onu kollarının üst kısmından tutarak destekledi. Rand, battaniyeyi Pelham’ın omuzları-

nın üzerine örtüp ellerini Pelham'ın başının hemen üzerinde tuttu. Sonra gözlerini kapadı ve aurası mavi mavi parladı. Rand gözlerini açtığında Pelham gülümseyerek ona baktı.

“Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum, Balfour ama yine de teşekkür ederim.”

“Bunu dünyanın çözülmemiş gizemlerinden biri olarak bırakalım, ne dersin,” dedi Rand gülerek.

Hımm, demek ki Rand acıyı ortadan kaldırma yeteneğinde ustalaşmıştı bile. Her ne kadar yapabileceğinin en iyisi bu olmasa da kesinlikle orta seviye bir şey de değildi. Belki de Rand büyü gücünde tahmin ettiğimden daha üst düzeydeydi. Benim büyümle karışınca beni eve gönderebilecek kadar gelişmiş bir düzeyde olmasını umuyordum.

“Pelham, Bayan Wilkins'in durumu hakkında konuşmak istemez miydin?” diye sordu Rand, aksi takdirde kusursuz olabilecek yüzünü lekeleyen endişeli bir ifadeyle.

Pelham başını sağa sola salladı. İnanılmaz yorgun gözüktüyordu, neredeyse ruhunu teslim ediyor gibiydi. “Konuşmaya değer ne var ki?”

“O, buraya ait değil, Pel,” dedi Rand.

Tilki vücudum acı ve kızgınlıkla sarsıldı. Nasıl bu kadar soğuk, nasıl bu kadar ilgisiz olabiliyordu? Ona cadı olduğumu söylediğimde anlamamış mıydı? Servetinin peşinde olmadığıma ikna etmem için daha ne yapmam gerekiyordu? Belki de güçlerim olduğunu kanıtlamak için daha fazla gayret göstermeliydim...

“Peki, onunla ilgili ne yapabiliriz?” diye sordu Pelham.

“Onu bu soğukta dışarı mı atalım?” Sesi çatladı ve gözlerini kapattı. Oracıkta uyuyakalabilirmiş gibi gözüküyordu.

Rand kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve koruluğa doğru döndü. “Onun gibiler için hazırlanmış yerler var, akıl hastalığı olanlar için.”

Ben itirazımı ciyaklayamadan Pelham benden önce davran-
dı. “Onun deli olduğunu hiç sanmıyorum, Balfour. Karların
içinde neredeyse ölüyordu. Biraz... heyecanlı olması kesinlik-
le kabul edilebilir bir şey.”

Tanrım en azından birisi destek oluyordu. Teşekkür ede-
rim, Pelham! Anlaşılan Rand hala tahtalarımın eksik olduğuna
inanarak kafasını sallamaya devam etti. “Pel, Christine’in bir
oyun arkadaşının olmasının hoşuna gittiğini keşke kendine de
itiraf edebilsen. Biliyorsun ki ben de kız kardeşinin mutlu ol-
duğunu görmeyi çok seviyorum...”

“Christine Bayan Wilkins geldiğinden beri çok daha mutlu.
Şu anki canlı kişiliği daha önceki zamanlardaki somurtkan ve
içine kapanık halinin yerini aldı.”

Rand çenesi sımsıkı kapalı, yüz hatları sertleşmiş bir halde
ufku izlemeye devam etti. “Evet, ama bu Bayan Wilkins’in se-
ninle ve servetinle alakalı kötü düşüncelerinin olmayabilece-
ği anlamına gelmiyor ki.” Pelham gülünce Rand ona şaşkınlık
içinde baktı.

“Ya senin servetin?” diye sordu Pelham çenesini itiraz edi-
yormuş gibi yukarı doğru kaldırırken. “Senin servetin benim-
kinden çok daha fazla.”

Rand kaşlarını kaldırdı ve ayağıyla bir çam kozalağına vu-

rukken başıyla onayladı. “Bunu da düşündüm, Pel. O küçük pis elleriyle yağma edebileceği bir servet bulduğu sürece Bayan Wilkins’in o servetin kime ait olduğunu pek umursayacağını sanmıyorum.”

Küçük pis eller mi? Gerçekten mi? Tanrım, Rand’in bu 1878 yılı versiyonunu tanıdıkça ondan daha da az hoşlanıyordum. O kadar iyi tanıdığım Rand’in biraz gergin ve eski kafalı olduğunu ara sıra düşünsem de bu Rand’le yarışamazdı bile.

Pelham derin bir iç çekti ve Rand’in yüzündeki öfke, arkadaşları için duyduğu endişeye dönüştü. “İyi misin?” diye sordu kısık bir sesle.

Pelham başıyla yavaşça onayladı. “Evet, gerçi gün geçtikçe daha güçsüzleştiğimi fark ediyorum.” Bir an sessiz kaldı. “Eğer ölürsem...”

“Böyle şeyler söyleme,” diye sözünü kesti Rand gözlerinden okunabilen bir acı ifadesiyle. “Hani yalnızca önemsiz bir soğuk algınlığı olduğunu düşünüyordun?”

Pelham başını sağa sola salladı. “O Christine’in iyiliği içindi, Balfour.”

“Belki de Bay Hodgins’e haber vermeliyim,” dedi Rand. Hmm, Rand’in Pelham’ı neden kendisinin iyileştirmedeğini merak etmiştim. Belki de büyüsü henüz yeterince güçlü değildi.

Pelham başını sağa sola salladı. “Hayır, doktor istemiyorum.” Tırnaklarıyla ilgileniyormuş gibi yaparak bir an durdu. “Konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Pel, inatçılık yapıyorsun...”

“Bundan daha fazla söz etmeyelim, ben iyiyim.” Pelham’ın çenesi sımsıkı kapanmış, dudakları ince bir çizgi halini almış, bu konuyu daha fazla tartışmayacağına dair sinyaller yolluyordu. “Gözlerini Christine’ime dikmiş olan o sefil yaratığa ne oldu?”

Rand yumruklarını sıkarak ileri birkaç adım attı. “Sinjin hak ettiğini buldu, Pel.”

Sinjin’den bahsedildiğini duyunca kulaklarım dikildi. Bu aynı Sinjin olabilir miydi, benim Sinjin’im? Başka bir Sinjin olabileceğini düşünmüyordum. Sonuçta Sinjin ismi ne kadar yaygındı ki?

“O zaman onun yerini buldun mu?” diye sordu Pelham.

Rand başıyla onayladı ve çenesi sımsıkı kapalı halde bir ileri bir geri volta atıyordu. “Evet, sağlığın daha fazla iyileşmeden seni haberdar etmek istemiyordum ama Bay Sinclair Londra, Yorkshire, Derbyshire ve İngiltere’nin merkezindeki üst tabaka çevrelerinde artık hoş karşılanmayacak.”

“Teşekkür ederim, dostum.”

Rand volta atmayı bıraktı ve yüzünde üzgün bir gülümsemeyle Pelham’ın omzuna hafifçe vurdu. “Sen ve Christine için her şeyi yaparım, Pel. Siz kalan tek ailesiniz.”

Pelham, teselli etmek için Rand’ın elini kendi elinin içine alıp hafifçe vurdu. “O zaman belki de bir istekte daha bulunmama izin verirsin, Balfour?”

“Elbette.”

“Lütfen Bayan Wilkins’ın kalmasına izin ver.”

Rand elini çekerek iç çekti. “William,” dedi.

“En azından Noel boyunca. Onu Noel boyunca uzaklaştıramam. Belki de Noel bitince hafızasını geri kazanmış olur,” Düşünceli bir hal aldı. “Ve o oldukça da sevimli.”

Rand ağaçların arasında yankılanan, derinden gelen ahenk-
li bir sesle kahkaha attı. “Ah asıl amacın su yüzüne çıktı.” Gü-
lümsemesi yerini asık bir surata bıraktı. “Sevimli veya değil,
şüphelerimi göz ardı edemem.”

Pelham başını yana eğerken dudaklarında eğlendiğini gös-
teren bir gülümseme vardı. “Balfour arkamızı her zaman kollar.
Ben de gizemli Bayan Wilkins’ın senin hoşuna gitmeye başla-
masını ümit ediyorum koca adam. Belki de fikrini önemli öl-
çüde değiştirebilir.”

Rand yine ciddiye. “Bir çöpçatanlık girişimini sakın aklın-
dan bile geçireyim deme.”

Pelham’ın gülümsemesi yüzüne yayılarak hastalığına dair
sadece solgunluğunu bırakarak onun inanılmaz genç gözük-
mesini sağladı. “Gözlerime bak ve Bayan Wilkins’ı çekici bul-
madığını söyle.”

Rand zihinsel bir savaş yaşıyor gibiydi. Kaşlarını çatmıştı ve
dudakları tek bir çizgi haline gelmişti. “Onun güzelliğini gör-
memem için kör olmam gerekir,” dedi kısıp bir sesle. Sadece
Pelham’a değil kendine bile itiraf etmekten korkuyor gibiydi.

Pelham başıyla onayladı. “Şimdi mutlu bir adam olarak
ölebilirim, Balfour,” dedi ve yeni doğmuş bir zürafa gibi sen-
deleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Rand hemen koluna girerek
ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

“İçeri girelim mi?” diye sordu Rand, çok hafif yana çekile-
rek ona tek başına yürüyebilme onurunu bahşederken.

Pelham sadece başıyla onayladı.

Ne zaman büyüm etkisini yitirmeye başlasa yaşadığım sersemliği yine yaşamaya başlayınca karlı çalılığımaya geri koştum. Tilkinin vücudumdan ayrılmasına izin vererek doğal ortamına geri dönüşünü izledim. Karlı havanın çiğ soğuğu beni kendime getirdi. Göğüs kısmı tamamen yırtılmış ve kardan ıslanmış geceliğimi çıplak vücuduma bakınca hatırladım. Eh, ömrü bu kadarmış. Soğuğu uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi kapadım ve beni soğuktan koruyacak kalın bir pantolon ve büyük beden bir sweatshirt düşündüm. Kıyafetler beni sıcak bir şekilde kucaklayarak sardı. Bir çift de ayakkabı yaratmakla vakit kaybetmeden Pelham Malikanesi'ne giden karlı yolu hızlıca aştım ve kapıyı mümkün olduğu kadar sessiz bir şekilde açtım. En son istediğim şey bu kıyafetler üzerimdeyken dikkati kendime çekmekti. Ev, ben merdivenlerden indiğim zamanki kadar sessizdi. Parmak uçlarımin üzerinde yatak odama çıktım ve odama girip de kapıyı kilitleyince rahatladım.

Demek Sinjin bir zamanlar Christine'e ilgi duymuştu. Bu entrika merakımı uyandırmıştı. Hmm, bu küçük olay Rand ve Sinjin arasındaki husumetin nedeni olmalıydı, olmak zorundaydı. Dalgın bir şekilde kıyafetlerimi büyüyle yok ederek yırtılan geceliğimin modelini hatırlamaya çalıştım. Zihnimde görüntüsünü hayal edince ince kumaşın maddeleşerek dizlerimden aşağı ve omuzlarımin etrafında kayarak ilerlediğini hissettim. Soğuk iliklerime işlemişti. Isınmak için kollarımı vücuduma sardım ve yatak odamın kapısını açarak hala yalnız olduğumdan emin olmak için koridora baktım. Meydan boştu, o yüzden Christine'in odasıyla benim odamı ayıran uzun koridoru bir çırpıda koşarak kapısını tıklattım.

“Uyuyorum, Elsie!” diye bağırdı.

“Benim, Jolie,” diye fısıldadım ama cevabını beklemedim. Kapıyı açtım ve içeri girerek kapıyı dikkatlice arkamdan kapattım.

Christine yatağında doğruldu ve şaşkınlıkla gözlerini ovuşturdu. “Jolie, hasta mısın?”

“Evet, yani hayır.” Yatağına oturdum. Şöminede hala yanıyor olan ateş odayı fazla ısıtmıştı. Hmm, Elsie’nin odamdaki ateşin sönmesine izin verdiğini gözden kaçırmamıştım. Tam bir...

Ama şimdi daha önemli meselelere odaklanmalıyım, mesela Sinjin ve Christine arasında olanlara. Daha yeni tanıştığımızdan Christine’in Sinjin’le neler olduğunu bana anlatmasını beklemiyordum ama denemeye değerdı. Benimle beraber yaşayan iki adamla bir eve tıklıp kalsaydım biraz östrojenin özlemini çekerdım. Ve eğer güzellikle anlatmazsa her zaman için onu büyüleyebilirdim ama öyle olsun istemiyordum.

“Ağabeyinin ve Rand’in Sinjin adındaki biri hakkında konuştuklarını duydum.” diye girdim konuşmaya.

Christine başıyla onayladı ve bakışlarını nereye koyacağını bilemediği ellerine indirirken yanakları kızardı. “Evet.”

“Bana ondan bahset,” dedim elini tutarak ve onu rahatlatacağını umduğum bir gülümseme sunarak. Sinjin’le aralarında olanları ölümüne merak etsem de Christine’i gerçekten önemsiyordum ve acısından kurtulması için elimden gelen bir şeyler olursa, bunu seve seve yapardım. Bir taşla iki kuş vurmak gibi bir şeydi.

“Bahsetmemeyi tercih ederim. Ağabeyim isminin bu evde anılmasını yasakladı.” Benimkilerle karşılaşan kocaman açılmış gözleri çekici vampirle ilgili bu konuyu konuşmak istemediğini yalanlıyordu.

“Christine başka hiç kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum.” Hatta kendi canım üzerine yemin bile ettim ama ölmeyeceğimi umdum. Ölmeye zaten yeterince yaklaşmıştım.

Derin düşüncelere dalmış gibi başını yana eğdi. Teklifimi değerlendiriyor gibiydi. Sonra suratında kocaman bir gülümseme belirdi. “Oh, Jolie, Sinjin Sinclair gördüğüm en yakışıklı ve en karşı koyulmaz erkek.” Onunla bu konuda hemfikirdik. Sinjin gerçekten yakışıklıydı ama karşı koyulmaz mıydı? Ona da tamam. Dudakları titremeye başlayınca gülümsemesi suratından silindi. “Çaresizce onu unutmaya, ona kızgın kalmaya çalıştım.”

“Ona neden kızgın kalmalısın ki?”

Yüzünü başka tarafa çevirerek gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kapadı. “Ağabeyim onun sadece Bay Balfour’u kıskandırmak için bana kur yaptığını söylüyor.” Duygularının açığa çıkması onu kökenlerine döndürmüş gibi şimdi Alman aksanı daha fazla belli oluyordu.

“Neden böyle bir şey yapsın ki? Sen güzel bir kadınsın Christine ve çok iyi bir kişiliğin var.”

“Çok iyisiniz.” İç çekti. “Anladığım kadarıyla Bay Balfour ve Bay Sinclair ben Bay Sinclair’i onlarla tanıştırmadan önce tanışıyorlarmış. Sanırım aralarındaki iş ilişkisi kötü gitmiş ve ağabeyim Bay Sinclair’in beni elde ederek misilleme yaptığını düşünüyor. Bay Balfour’u üzme için yapılan bir misilleme.”

Hmm, Sinjin ve Rand beraber bir iş mi yapıyorlarmış? Bu pek mantıklı gelmemişti. Yani imkansız da değildi ama ikisinin de ortak ilgi alanı olan bir iş ne olabilirdi? Hayır, bu ne olduysa onu gizlemek için uydurulmuş bir şeydi. İşin aslı Yeraltı Dünyası'yla bağlantılı olmalıydı ve eğer öyleyse Christine'in bundan haberi olamazdı ... değil mi? Christine Sinjin'in vampir olduğunu fark etmiş miydi ki? Altı yüz yıldan daha uzun süredir vampir olan Sinjin 1878'de de kanla besleniyor olmalıydı. "Ve sen Sin ... yani Bay Sinclair'in sana kur yapmasına izin verdin mi?"

Başıyla onayladı ve gergin bir şekilde yorganıyla oynadıktan sonra donuk bakan yeşil gözlerini benimkilere çevirdi. "Evet, aptalca davrandım, Jolie. Ve bunu gençliğime veremem. Bu olay sadece üç ay önce, Eylül'de meydana geldi. Ve ayrıca ne kadar denersem deneyeyim Bay Sinclair'in görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum."

Ona anladığımı gösteren bir şekilde gülümsedim. Hayal kırıklığı yaratan erkekleri unutmaya çalışmayı çok iyi anlıyordum ve şansına bu konuda Christine'in üzüntüsünü paylaşabileceğim bir değil iki deneyimim vardı. Sanki bir tanesi yeterli değilmiş gibi. "Tamam, o zaman tekrar Bay Sinclair'e dönelim, onunla nasıl tanıştınız?"

Dehşetli düşüncelerini dile getirmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını ısırdı. "Evet, en başından başlamalıyım." Derin ve uzun bir iç çekti. "Bay Balfour, ağabeyim ve ben bir hasat festivali için Furvish'lerin evindeydik. Bay Sinclair de kutlamalar için orada bulunuyordu. Kader ağlarını ördü, tanıştırıldık ve Bay Sinclair beni yaptığı yolculukların hikayeleriyle eğlendirdi. Gece boyunca benimle üç kere dans etti! Tam üç kez! İnanabiliyor musunuz?" Yüzü kızardı.

“Ooo, üç kere,” dedim başka ne diyebileceğimi bilemeye-
rek. Bana çok da büyük bir adım gibi gelmemişti ama sonuçta
Viktoryen dönemi ve hasat festivalleri hakkında ne biliyordum
ki? Anlaşılan fazla değil.

Sanki anlattıklarını tekrar yaşıyormuş gibi Christine’in göz-
leri uzaklara daldı. “O gece eğlenceden sonra odama çekildi-
ğimde pencereme atılan çakıl taşlarının seslerini duydum ve
Bay Sinclair’in dışarıda olduğunu gördüm.” Özlem dolu bir
şekilde gülümsedi. Zavallı kız Sinjin’e sırlıslıkla aşıktı. Ve eğer
1878 yılının Sinjin’i benim tanıdığım Sinjin’e benziyorsa, ona
aşık olmanın ister 1878’de olsun isterse 21. Yüzyıl’da pek de iyi
bir şey olmadığını tahmin edebiliyordum.

“Devam et,” dedim cesaret vermek için gülümseyerek.

“Biliyorum yapmamalıydım Jolie ama onunla görüşmek
için gizlice aşağı indim.” Dudakları titremeye başlayınca ona
yanında olduğumu göstermek ve bunu atlatacağını söylemek
ister gibi elinden tuttum. Başıyla onaylayarak gözlerini kurula-
dı. “Bana duyduğu sonsuz aşktan bahsetti. Her anımızı birlikte
geçirmemiz gerektiğini söyledi.”

Evet, işte bizim çapkın Sinjin’imiz. Böyle yaptığı için onun
canına okuyacaktım, tabii eve dönebilirim. Evimi düşününce
içimi bir hüznün kapladı ve bu düşünceyi zihnimin bir köşesine
ittim. Eve gidecektim. Bir şekilde... “Anladığım kadarıyla iliş-
kiniz devam etti, öyle mi?” dedim anlatmaya devam etmesini
sağlamak için.

“Evet, Bay Sinclair ne ağabeyime ne de Bay Balfour’a iliş-
kimize dair hiçbir şey anlatmayacağıma yemin ettirdi. Ve tam
bir aptal gibi bu konuda bir kelime bile etmedim.” Bakışlarını

yine başka bir tarafa çevirdi ve gözyaşlarını tutmasına yardımcı olması için yine dudaklarını ısırdı.

“Tamam, Christine, her şey yolunda.”

Tekrar bana baktı. “Avludaki en son görüşmemizde Bay Balfour bizi duymuş olmalı ki birdenbire yanımıza geldi ve ikisinin arasında korkunç bir kavga çıktı, Jolie. Ve... bir daha Bay Sinclair’i görmedim!” Artık kendini daha fazla tutamadı ve başını yatağa gömererek ağlamaya başladı.

Hmm, Sinjin ve Rand arasında bir kız yüzünden çıkan bir kavga ... ilginç şekilde tanıdık geliyordu.

Sinjin ne planlıyordu? Onunla kaçmayı mı? Bu onun yapabileceği bir şeye benzemiyordu. Gerçekten ona aşık olmuş muydu? Rand öyle düşünmüyor gibiydi. Ama sonuçta 1878 Rand’i aşk hakkında ne biliyordu ki? Sonra aklıma Sinjin’in niyetinin onun defolu bir mal olmasını sağlamak için bekaretini almak olabileceği geldi. Hiçbir şey olmayacaksa bile bu, Christine’in evlenme şansını etkileyecekti. Hmm, eğer Sinjin böyle bir şey yapmışsa sandığımdan da aşağılık biri demekti.

“Christine,” dedim ve çenesini hafifçe yukarı kaldırarak başparmağımın ucuyla gözyaşlarını sildim. Bu soruyu sormanın yeri miydi emin değildim, çünkü çok kişisel bir soruydu. Ve bunu soruyor olmam bile onu muhtemelen dehşete düşürecekti... Lanet olsun! Ben bile korkuyordum. “Hiç Bay Sinclair’le cinsel bir münasebetiniz oldu mu?”

Christine, çok uzun süre güneşte kalınca aldığı rengi alana kadar kızardı. Bana söyleyip söylemeyeceğine karar verirkenki yüz ifadesini aynı kötü bir film oynuyormuş gibi izliyordum. Sonra başını sağa sola salladı. “Hayır, Tanrıya şükür. Ama

her an olabilirdi, Jolie. O kadar aptaldım ki, onun için her şeyi yapabilirdim. Hatta ona sadece kocam olacak kişi için sakladığım hediyemi bile verebilirdim.” Hmm, ve Sinjin’i tanıyorsam o da bunu büyük bir zevkle kabul ederdi.

Sonra azap dolu bir halde kendini tekrar yatağa bıraktı. Ben de onu tutup sanki sancısı olan bir çocukmuş gibi ileri geri sallayarak onu avutmak için kulağına bir şeyler mırıldandım. Zihnim Sinjin’in bu kızla olan ilişkisi ile ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu. İşle alakalı bir şeylerin ters gitmesinden daha fazla bir şeyler olmalıydı. Ve ben Rand ve Sinjin arasında olan, Rand’in ondan yüz yıldan fazla iğrenmesini sağlayacak şeyin ne olduğunu bulmaya kararlıyım.

En önemli bağlantımın Mercedes olduğuna karar verdikten sonra günün kalan kısmında onu aradım. Ama beni atlatmayı başardı ve şimdi içime dalga dalga yayılan endişeyi engelleyemiyordum. 1878 yılından kurtulmalıyım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum ve bana bu konuda yardımcı olacak insanlar ya yardım etmeyi reddediyorlar ya da kayıplara karışıyorlardı. Başka bir plan bulmaya çalışarak odamda volta atıyordum. Belki de Rand’i bir kez daha tek başına yakalarsam bu sefer onu gerçekten bir cadı olduğuma ve servetinin peşinde olmadığıma ikna edebilirdim. Yani daha önceki denememde işler çok iyi gitmemişti ama belki yeniden denersem ve büyü gücümle birkaç numara yaparsam belki de bu sefer inanırdı.

Boğazımdan yukarı bir endişe duygusu yükseldi. Gelmekte olan panik atak krizini durdurmaya çalışmak için yatağıma

oturmak ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Keşke Sinjin burada olsaydı da onun güzel gözlerinin sonsuzluğunda kaybolabilseydim. İnsanı çileden çıkartacak derecede çekici vampirimi bir daha görebilecek miyim diye merak ederken karnıma bir ağrı girdi.

Gözlerimi yaşlar doldurdu ve onları kurulamakla uğraşmadım. Belki iyi bir ağlamaya, bir ruh temizliğine ihtiyacım vardı. Sinjin'in gözlerini hatırlar hatırlamaz midemdeki panik kayboldu ama şimdi dikkatimi umutsuz durumuma çevirmiştim. Kendi zamanıma dönemezsem ne olacaktı? 1878'de sağ kalabilir miydim? Bana ne olacaktı? Rand istediği takdirde beni benden bir daha haber alınamayacak bir tımarhaneye gönder-tebilirdi.

Şimdi gözyaşlarım daha şiddetli akıyordu ve akmalarına izin verdim. Kapımın tıklatıldığını duyunca gözlerimi hemen kuruladım.

"Jolie?" Bu Mercedes'ti. Tanrıya şükür.

Yataktan zıplayarak gözlerimin ne kadar kırmızı veya şişmiş olduklarına aldırmadan kapıyı ardına kadar açtım. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedim, sesim çatallaşmıştı.

Odaya girdi ve arkasından kapıyı kapattığımda yanıma gelerek bana sarılmak istemiş gibi kollarını açtı. Böyle bir hareket beklemediğimden bir an için durdum ama ağlayabileceğim bir omuza ihtiyacım vardı, bu yüzden kollarına atıldım.

"Geçti, geçti," diye fısıldadı kulağıma. "Seni eve yollamanın bir yolunu bulacağız."

Ondan uzaklaşarak gözlerimi kuruladım. Ne kadarını bildiğini ve daha önemlisi *nasıl* bildiğini anlamam gerekiyordu.

“Sen nasıl... sen nasıl... demek istediğim, seni bekliyordum derken ne demek istedin?”

Yatağıma oturdu ve yorganın üzerine eliyle vurarak benim de oturmamı işaret etti. O derin bir nefes alırken ben de oturdum. “Sen Jolie Wilkins’sın ve seni karda bulmadan önce bir savaşın tam ortasıdaydın. 1878 yılına gelmeden önce Gwynn tarafından bıçaklanıyordun. Vampir Ryder’ı henüz öldürmüştün ve gözünü kırpmaya fırsat bulamadan kendini burada, karların içinde donuyor halde buldun.”

Gözlerim kocaman açılmış bir halde ona bakakaldım. “Bunları nasıl bilebilirsin? Demek istediğim auran bir insan olduğunu gösteriyor.”

Gülümsedi, bilgece bir gülümseme idi bu. “Ben de senin gibi bir cadıyım Jolie. Ve aurama gelince onu enerjimi boş yere harcamamak için muhafaza ediyorum.” Ve dediğini kanıtlamak için ellerini başının üzerinden beline kadar indirdi. Sanki fermuarım açmış gibi gök kuşağının renkleri biçimindeki aurası dışarı saçıldı. Renkler tüm odayı kaplayan bir parlaklık halinde odanın bir o yanına bir bu yanına dağılırken nefesim kesildi. Vay canına. Bütün cadıların annesi gibiydi, mega cadı gibi bir şeydi.

“Aman Tanrım,” dedim hayranlık içinde.

Mercedes sadece güldü ve ellerini belinden başının üzerine doğru hareket ettirince aurası sanki hiç ortaya çıkmamış gibi kayboluverdi.

“İnanılmaz,” dedim ağzım hala açık bir halde. Kendime gelmeye çalışırken, kedilerin gözlerinde olduğu gibi etrafı altın

rengi bir halkayla çevrili göz bebeklerine sahip büyüleyici yeşil gözleri dikkatimi çekti.

“Teşekkür ederim,” dedi gururla. Öyle bir auram olsaydı ben de gurur duyardım. Başımı sağa sola salladım ve önümdeki gerçeklere odaklanmaya çalıştım. Mercedes bir cadıydı, daha doğrusu, bir süper cadıydı. “Beni geri gönderebilecek kadar güçlü olmalısın, değil mi?” Sesim umut doluydu.

Gülümsemesi silindi ve dudakları sanki ne söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi hafifçe seyiriyordu. “Evet ve hayır. Büyü gücüm çok güçlü evet, ama bazı doğa kanunları var ki onları tek başıma değiştirmem mümkün değil.”

“Belki de birlikte yapabiliriz?” diye sordum umutsuzluk içinde. Burada kalamazdım. Dana kafası yemeye, cep telefonlarının olmadığı bir yere, 1878 Rand’ine veya korselere alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

Mercedes tekrar güldü ve elime hafifçe vurdu. “Endişelenme Jolie, seninle ilgili bir planım var. En baştan başlayalım. Buraya nasıl geldiğini biliyor musun?”

Başımınla onayladım. “Rand’in büyüü.” Bunu söyler söylemez Mercedes’in Rand’i ne kadar yakından tanıdığını merak ettim. “Dur, Rand’in bir *warlock* olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Evet, gerçi perilerle olan eğitiminde henüz acemilik döneminde.”

Yani, perileri de biliyordu ki bu da onların 1878 yılında var oldukları anlamına geliyordu. Tanrıya şükür çünkü neredeyse kendimi akıl hastası gibi hissetmeye başlayacaktım. “Evet, yani

Gwynn beni bıçakladığı anda Rand bağırdı ve tek bildiğim şey buraya gelmiş olduğum. O yüzden beni onun yolladığını düşündüm.”

Kafasını sağa sola salladı. “Seni ben getirdim.”

“Nasıl?”

Mercedes nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. “Seni savaştan önce de birkaç kez getirmeye çalıştım ama bilinçaltı bariyerlerin o kadar güçlüydü ki. Büyü gücün inanılmaz kuvvetli Jolie ama sen henüz bunun farkında değilsin.”

Ne söylediğini kavramaya, anlamaya çalışıyordum ama zorlanıyordum. “Yani seni kendime yaklaştırmadım mı?” Aah, bu kadar da aptal biriymişim gibi gözükme istememiştim.

“Evet, bariyerlerini yıkamadım. Ama her şey bana savaşla ilgili bir görü gelince değişti. Gwynn seni bıçakladığı an bariyerlerinin benim seni buraya çekmeme yetecek kadar ineceğini biliyordum, o yüzden böyle yaptım.”

O zaman beni kurtaran Mercedes miydi? Hayatımı iki kere kurtarmıştı. Ondan daha önce hoşlanmamışsam bile, onu şimdi kesinlikle sevmiştim. Ama iltifatlar beni neden geri getirdiğini açıklamıyordu. “Neden beni buraya, bu zamana getirdin?”

Mercedes ayağa kalkıp derin bir iç çekerek pencereme doğru yürüdü ve dışarıdaki manzaraya baktı. “Doğaya hükmeden kanunlar uyarınca, gelecekte istenilen sonuçları yaratmamız için günümüzde izlememiz gereken bir yol var.”

“Ne demek bu?” diye sordum. “Beni bu zamana getirmen neden bu kadar önemliydi?”

Bana baktı. “Kaderlerimiz bizim savaş alanına beraber dönmemizi gerektiriyor.”

“Senin kaderin de mi?” Birdenbire neden bu hikayede tahmin ettiğimden çok daha fazlası olduğunu hissetmeye başlamıştım?

“Evet, seninle geliyorum.”

Yarı şok olmuş bir halde ayağa kalktım. “Yani beni bu yüzden mi buraya getirdin? Beni kurtarmak için değil de benim seni geleceğe götürmememe ihtiyacın olduğu için mi?” O anda hissettiklerimi tam olarak yansıtabilmek için başka bir yol düşünememiştim ve söylediklerimin kulağa bu kadar aptalca gelmesini istememiştim.

“Seni buraya getirdim çünkü kader böyle istedi. Eğer sen ve ben geri dönmezsek, iki haftadan az bir süre içinde öldürüleceğim ve Yeraltı yaratıkları arasındaki bu saçma savaşı durduramayacağım.”

“Öldürülmek mi?” diye tekrarladım. “Kim... seni kim öldürecek?”

“*Melezler*,” dedi ve sesinde hiçbir duygu yok gibiydi. Bitkin düşmüş zihnimin Mercedes’in ne dediğini tam anlamıyla kavrayabilmesi için bir iki saniye geçti. *Melezler*... sonra hatırladım. *Melezler*, vampir ve insanların birleşmesinin mahsulüydü. Yeraltı Dünyası’nın sakinlerini yüzyıllardır yavaş yavaş öldürüyorlardı. Ama İngiltere’ye yerleştikten sonra ve Bella ile olan savaşla bu kadar meşgulken onlarla ilgili endişelerimi bir kenara bırakmıştım.

“Seni öldürecekler mi?” diye fısıldadım. Mercedes sadece

başıyla onayladı. “Peki seni geçmişte zaten öldürdülerse şimdi nasıl buradasın?”

“Basitçe anlatmak gerekirse ölümünden önceki zamanı tekrar tekrar yaşıyorum.”

“Yani aynı günü tekrar tekrar yaşamak gibi bir şey mi?”

Mercedes omuz silkti. “Ona benzer bir şey, evet. Ama sadece bir gün değil. Dokuz yüz yıllık ömrümün herhangi bir gününü yaşayabilirim.”

“Dokuz yüz yıl mı?!” Nefesim kesilmişti. Vay canına, Sinjin’e rakip olabilirdi. Sinjin altı yüz yaşında bir bebek gibi kalıyordu. Kendimi sakinleştirdim ve gerçekleri kavramaya, Mercedes’in bana söylediği şeylerin nasıl mümkün olacağını anlamaya çalıştım. “Peki, eğer henüz o zamana kadar yaşamadıysan öleceğini nasıl bilebilirsin ki?”

“Bir görü sayesinde,” diye cevapladı Mercedes kısaca. “Ve onun gerçekleşmesini beklemek istemiyorum.” Kocaman gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. Tuş olmuştum.

Sanki kafamın üzerinde bir ampul yanmış gibi, birden Mercedes’in bana ilk tanıştığımızda neden bu kadar aşına geldiğini anladım. Sesi içimde gizli kalmış hatıraları harekete geçirdi. “Sesin,” dedim hala huşu içinde. “Onu daha önce duyduğumu biliyordum ama nerede bir türlü hatırlayamıyordum. Şimdi biliyorum. Odran’ın perisi Dougal ile savaşıırken ve ölürken. Sesini duymuştum, beni sen kurtardın.”

Bana baktı ve bakışlarını küçük ellerine indirerek başını sağa sola salladı. “Seni kurtarmadım Jolie, sana sadece kendi büyü gücünü bulabilmen için gerekli pozitif desteği verdim.”

Bundan ne anlamam gerekiyordu bilmiyordum. Bunca zamandır beni kurtaran şeyin başka birinin büyüü olduğunu düşünmüştüm. Oysa ki o büyü benim büyümmüş. Belki de düşündüğümünden daha güçlüydim. Bu düşünce beni memnun etti, kim olduğum, hatta ne olduğum hakkında gururlandırdı.

Mercedes'e baktım ve söylediği şeyleri tam olarak sindirebilmem için bana zaman vererek beni sabırla izlediğini fark ettim. Ve evet, sindirilecek çok fazla şey vardı. Ama bir türlü Mercedes ve güçlerinden öteye geçemedim. İlk defa gök kuşağı aurası olan birini görüyordum ve daha önce zaman yolculuğu yapabilen birini hiç duymamıştım. Birdenbire aklıma bir şey geldi. "Sen kahin misin?"

Gülünce kahkahası odada yankılandı. Tekrar bana doğru yürüyünce bütün taşların yerli yerine oturabilmesi için oturma ihtiyacı hissederek tekrar yatağıma oturdum.

"Çağlar boyunca bana bir sürü isim takıldı. Kahin en son takılanıymış gibi görünüyor."

"Aman Tanrım," dedim. Şaşırıp kalmıştım. "Kahin gerçekmiş."

"Aynen öyle."

Aklımdan kalanları temizlemek istermiş gibi kafamı sağa sola salladım. Bir kahin *gerçekten* vardı ve şu anda önümde duruyordu. Vay canına! Mercedes işte oradaydı. "Yani bunca zamandır Bella seni hayata döndürmem için beni kullanmak isterken seni bulamadım çünkü ölmemiştin öyle mi?"

"Evet."

"Bella'nın senden nasıl haberi oldu?"

Mercedes'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Bilmiyorum. Belki de yüzyıllar boyunca anlatılan hikayeler."

Başımla onayladım. Dedikleri mantıklı gibiydi. Bella'nın aradığı şey hakkında en ufak bir fikri yoktu ve kahinle hiçbir alakası olmayan ihtiyar bir kadını bana iki kez geri getirtmeyi denettirmişti. Aslında biraz komikti. Ama şu anda Bella'yı düşünecek zamanım yoktu.

"Tamam, asıl konumuza dönersek, beni nasıl geri göndereceksin, ıı, yani bizi?"

Mercedes'in dudakları çizgi halini aldı. "Maalesef düşündüğün kadar kolay değil. Bizi geri göndermek senin ve benim büyümden daha fazlasını gerektirecek."

"Ama o zaman beni buraya nasıl getirebildin?" diye sordum kendi zamanıma dönmenin zor olduğu gerçeğini kabul etmeyi reddederek. Mercedes kahindi, büyü gücü nasıl sınırlı olabilirdi ki?

"Daha önce söylediğim gibi, büyü kalkanın inmişti, yoksa sana asla ulaşamayacaktım." Omuz silkti. "Bu arada, kalkanların inmişken bile büyüümün çok büyük bir kısmını kullanmak zorunda kaldım. Gücümü yeniden kazanmam bütün gecemi ve sonraki günün bir kısmını aldı. Kısaca tek başıma bariyerlerini yıkmam mümkün değil."

"O zaman, kim yapabilir?" diye sordum hemen, ama mide-me giren sancıyla beraber cevabının ne olacağını az çok tahmin edebiliyordum.

"Rand'e ihtiyacımız var, Jolie. Yardımı gerekiyor."

Başımı sağa sola salladım. Evet, Rand'in bu denklemin için-

de yer alacağını tahmin etmiştim. Lanet olsun! “Benden nefret ediyor.”

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Sana güvenmiyor ki bu çok doğal çünkü karakteri böyle. Onu kazanmak zorundasın, Jolie.”

Söylediği şeyin ne kadar faydasız olduğunu düşünerek iç çektim. Rand çoktan benimle hiçbir işinin olmayacağını belirtmişti ve daha kötüsü muhtemelen benden kurtulmanın yollarını arıyordu. “Denedim ve başaramadım. Başka ne yapabilirim bilmiyorum.”

Mercedes tekrar yanıma oturdu ve içimi rahatlatmak için eliyle dizime hafifçe vurdu. Ama ihtiyacım olan şey rahatlama değil bir zaman makinesiydi.

“Seni bulduğumuz yılda ve kendi zamanında tanıyan iki kişinin yardımına ihtiyacımız var.”

Harika, sonsuza kadar burada kalacaktım. Zaten Rand’i kazanmaya çalışmak yeterince zor olacaktı ve şimdi başka birine daha mı ihtiyacım vardı? Görünüşe göre sonum tımarhane olacaktı. Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissettim ve başımı öne eğerek onları tutmaya çalıştım. “Rand beni her iki zamanda da bilen tek kişi,” diye fısıldadım.

“Emin misin?”

Sonra aklıma geldi. Rand beni bilen tek insan değildi. Gözlerimi kocaman açarak Mercedes’e baktım. “Pelham olur mu?”

Mercedes umutlarımı küçük hayal kırıklığı parçalarına bölerek başını sağa sola salladı. “Maalesef her ikisinin de büyümlü güçleri olması gerekiyor.”

Gözyaşlarım geri dönerken omuzlarım da teslimiyet içinde öne düştü. Bu sefer onları tutmadım ve yanaklarımdan aşağı süzölmelerine izin verdim. “O zaman sonsuza kadar burada kısılı kalacağım. Başka kimse yok.”

Mercedes ayağa kalkarak bana anlayamadığım bir yüz ifadesiyle baktı. “Senin zamanına geri dönmeliyiz, Jolie ve bunu çabuk yapmalıyız.”

“Bak, senin kadar ben de geri dönmek istiyorum,” diye kes-tirip attım gözyaşlarımı silerken.

“O zaman seni kendi zamanında ve burada tanıyan iki kişiyi bul.”

Konuşmadan başımla onaylarken kendim için hala üzü-lüyordum. Mercedes bir kaşını kaldırarak bana baktığında ca-dıların başı gibi olan bu kadının bir bulaşıkçı gibi giyindiğini düşününce bunu ister istemez eğlenceli buldum. “Peki, neden hizmetçi oldun?”

Güldü. “Gerçekte hizmetçi değilim. Sen geldiğinde seni kurtarabilmem için Pelham Malikanesi’nde olmam gerekiyordu ve bu yüzden oraya yerleşmek zorundaydım. Bu, yapılabilecek en kolay işti.” Mercedes yanıma yaklaştı ve omuzlarımı güven verircesine sıktı. “Bu gece Rand ormana gidecek ve senin de onu izlemen gerekecek.” Sesinin tonu bundan daha fazlasını açıklamayacağını gösteriyordu. Büyü kullananlardaki gizemli olmaya yönelik bu eğilim nedendi?

“Tamam,” dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Ormana gideceğim düşüncesi aklıma perileri getirirken, periler de Mathilda’yı düşünmemi sağladı. Mercedes’e şok içinde bak-

tım. “Mathilda! Beni kendi zamanımda tanıyan ve bu zamanda da tanıyabilecek ikinci kişi.”

Mercedes sadece gülümsedi ve ben ayağa kalkıp, dünyanın bütün ağırlığı omuzlarımdaymış gibi hissederek penceremden dışarı baktım. Gerçekten de öyleydi.

on sekiz

Hava zifiri karanlıktı. Önündeki iri bulutlar yüzünden ayın ışığı zar zor görülebiliyordu. Düzgün görebilmek için büyü gücümü kullanmak zorunda kalacaktım. Gözlerimi kapattım ve büyü gücümün göz bebeklerimin içlerine girerek onları büyütmesine konsantre oldum. Gözlerimi açtığımda her şey ürkütücü bir yeşil renge boyanmıştı. Şimdi Rand'in hangi cehennemde olduğunu bulmak gibi daha önemli meselelerle ilgilenmem gerekiyordu.

Kırk beş dakika boyunca penceremden dışarıyı gözetledikten sonra dışarı çıkıp onu dondurucu karanlığa doğru izlemiştim. Onu nihayet Pelham Malikanesi'nden sessizce sıvışırken ve izlenmediğinden emin olmak için sürekli arkasına bakarken

gördüm. Sonra ormana doğru giderek gözden kayboldu. Onu gözden kaybetmemek için acele ederken neredeyse merdivenlere takılıp yuvarlanarak arka kapıdan dışarı uçacaktım. Şimdi de buz gibi esen rüzgarda dalları hışırdayan sayısız ağacın önünde kalakalmıştım. Rand görünürde yoktu.

Hızlıca ağaçların arasına dalarak Rand'i görme umuduyla sağıma soluma bakındım. Sağ tarafımda kalan bir ağacın arkasında kaybolan paltolu birini görür gibi oldum. Bu Rand'di ve bana yüz adımdan daha az bir uzaklıktaydı. Önden gitmesi için devasa bir söğüt ağacının arkasında durdum ve onu tekrar kaybedecek gibi olduğumda ben de ilerlemeye başladım. Ormanın bu kadar içlerine neden giriyordu ki? Mathilda'ya ulaşabilmek için herhangi bir ağacı kullanabileceğini bilmiyor muydu?

İlerlerken adımlarım kara battıkça cup cup sesler çıkıyordu. Bir dal parçasına bastım ve çıkan ses yanı başımdaki ağacın tepesindeki iki karganın gıklayarak kaçmasına neden oldu. Bir akça ağacın arkasına çömelerek nefesimi tuttum. Etrafıma sessizlik çöktü. Birkaç saniye sonra saklandığım yerden etrafa göz atmaya cesaret edebildim. Rand ortalarda yoktu. Lanet olsun! Kalbim hızla atarken ileri doğru atılarak devrik bir ağaç kütüğünün üzerinden atladım. Onu kaybedemezdim! Her şey ona ulaşmama, onu benim de onun kadar büyü gücüm olduğuna ikna etmeme bağlıydı. Bir dakika veya daha uzun bir süre boyunca çıldırmış gibi sağıma soluma bakarak koştum ama hiçbir şey bulamadım. Sanki buhar olup uçmuştu. Sonra aklıma aradığı ağacı çoktan bulmuş olabileceği ve şu anda Mathilda'nın köyünde olabileceği geldi. Lanet olsun! Lanet olsun!

Aklıma gelen bu fikir üzerinde daha fazla düşünmeden birdenbire inanılmaz ağır bir şey bana çarparak beni yere de-

virdi. Popomun üzerine düştüm ve kendimi savunmak için kalkamadan önce birisi üzerime atlayarak beni yere yaptıştırdı.

“Bırak beni!” diye bağırdım.

“Bu da ne demek?” diye sordu Rand beni fark edince. “Senin bir erkek olduğunu sandım.”

Büyümle kendime rahat bir pantolon, boğazlı bir kazak ve kürklü bir kaban yarattığım için söylediği mantıklıydı. Muhtemelen bir oduncu gibi gözüküyordum.

Cevap vermedim çünkü altından kurtulmaya çalışıyordum ama imkansızdı. Üzerime oturmuş, kollarımı yere bastırmıştı ve beni yakın bir zamanda bırakacağa benzemiyordu.

“Neden beni izliyorsun?” diye sordu.

“Eğer üzerimden kalkarsan açıklarım.”

Gözlerini kısarak baktı. Sonra benim bir tehlike arz etmediğimi anlayınca beni bıraktı ve ayağa kalkarak üzerinden ormanın kirini, tozunu silkti. Bana kalkmam için yardım etmedi, ben de yardım etmesini beklemiyordum zaten. Ayağa kalkarak derin bir nefes aldım.

“Seni izliyorum çünkü yardımına ihtiyacım var.”

“Yine mi bu saçmalık?” diye homurdandı parmaklarını saçlarının arasından geçirip orada kalmış birkaç kuru yaprağı çıkarırken.

“Evet ve sen hala benim cadı olduğuma inanmadığın için bunu sana kanıtlayacağım.”

Sıkıldığı belli oluyordu. “Şaşırt beni,” dedi.

Tamam, bunu o istemişti. Ayaklarımı omuz genişliğinde açarak ve ellerimi yukarı kaldırıp avuçlarımı gökyüzüne çevirerek pozisyon aldım. Sonra gözlerimi kapayarak ellerimden çıkan rengarenk enerji topları düşündüm. Gözlerimi açtığımda yeşil, mavi, kırmızı, pembe ve mor renkli toplar havada süzülüyorlardı. Toplar, oval şekiller alarak, gözlerini kısmış bakan Rand'in başının üzerinde daireler çiziyorlardı.

“Bir hilebaz olabilirsin,” dedi dudaklarını sıkıca kapatarak.

Hmm, hilebaz derken belki de sihirbaz demek istemişti. “Şaka yapıyor olmalısın.” Ama yüz ifadesinden şaka yapmadığı anlaşılıyordu. Hiç alakası bile yoktu. Lanet olsun ki çok inatçıydı.

Kaşlarımı çattım ve enerji topları patlayarak kayboldular. Ellerimi belime koydum. “Tamam, o zaman buna ne diyeceksin? En yaşlı perilerden biri olan Mathilda’ya akıl danışmak üzere şu anda onun köyüne doğru gidiyorsun.”

Bana birkaç adım yaklaşıp kabanımm yaka kısmından tutarak beni kendine çekti. Burun burunaydık. Ona has baharatlı kokusunu içime çektiğimde nefesim kesildi. Burnunun ucundan bana bakıyordu. Beni öpecek kadar yakındı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Ona bu cadı meselesini iki kereden fazla açıkladığımı fark edince içimdeki şehvet yerini öfkeye bıraktı. Ne zaman bana inanmaya başlayacaktı? Onu ittim ve yakamı düzelttim. “Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben bir cadıyım.”

“Ve Mathilda’yla bağlantın nedir?”

“Mathilda, Gor ile birlikte benim peri öğretmenlerimden biriydi.”

Gor'un ismini duyunca kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Belki hikayeme tam anlamıyla inanmamıştı ama umurunda değildi. Şu anda daha çok Mathilda'nın köyüne istediğim zaman girmemin hala mümkün olup olmadığını test etmekle ilgileniyordum. Gövdesi neredeyse bir araba kadar geniş olan bir meşe ağacının yanına gittim ve elimi üzerine koyup gözlerimi kapatarak Mathilda'nın köyünü düşündüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rand.

Gözlerimi açmadan "Eğer sen bana inanmıyorsan belki Mathilda inanır." dedim.

Ağaçların arasından başka bir boyuta ani bir esinti çıkmış gibi enerjinin yön değiştirdiğini hissedince gözlerimi açtım. Mathilda'nın köyüne giden karlı toprak yol önümdeydi ve şimdi bana öncekinden daha da şüpheli biri halini almışım gibi bakan Rand'e döndüm.

"Nereden biliyordun ..." diye sordu.

"Ciddi misin? Bu artık eskimeye başladı Rand."

Elimi tuttu. "Buraya Mathilda'ya zarar vermek için gelmediğini nereden bilebilirim?"

Bu yeni, ıı, eski Rand beni gerçekten kızdırmaya başlıyordu. "Sanırım bunun için bana güvenmek zorundasın."

Ondan uzaklaşarak ileri iki adım attım ama bana hemen yetişti. Hiçbir şey demeden karlı yolun kenarlarına dizilmiş kulübelere odaklandım. Mathilda'nın köyü yüz yıldan fazla bir süredir neredeyse hiç değişmemişti; beyaz badanalı kulübeler aynı yerlerde duruyorlardı. Yolun iki tarafında üzerinde beyaz benekler olan her renkten muazzam çiçekler vardı. Soğuk ha-

vada canlandırıcı, zambak ve gül karışımı kokuları her zamanki gibi çok güzeldi.

Mathilda'nın kapısının önüne geldiğimizde Rand kolumdan tuttu ve önüme geçerek dikkatlice kapıyı çaldı. Demek hala bana güvenmiyordu ve Mathilda'yı korumak istiyordu. Tamam, bu anlaşılabilir bir şeydi. Mathilda kapıyı açtı ve beni görünce gülümsemesi kayboldu. Rand'e öfkeli bir biçimde baktı.

"Neden bir yabancı getirdin?"

Rand'in kapattığı kapı girişine doğru birkaç adım attım. "Ben yabancı değilim. İsmim Jolie Wilkins ve sizin öğrencinizim... ama gelecekte."

Birden kendi zamanımdaki Mathilda ve Pelham'ın ilk tanıştığımızda beni daha önceden tanımıyor oldukları aklıma geldi. Ama beni tanıyor olmaları gerekirdi, değil mi? Sonuçta benimle 1878'de tanışmışlardı. Bu, tam da Mercedes'e sorulacak bir soruydu.

Mathilda geri çekildi ve yüz ifadesinden çok öfkeli olduğu anlaşılıyordu. "Bir peri köyü gizli kalmalıdır, Rand."

"Geçidi açmak için elini kullanarak burayı kendisi buldu," diye cevapladı Rand gergin bir şekilde.

Mathilda'nın vücudu birdenbire mavi bir ışıkla sarılınca kendini korumaya aldığını fark ettim. "Buraya size veya bir başkasına zarar vermek için gelmedim. Buradayım çünkü sizin ve Rand'in yardımınıza ihtiyacım var," dedim Rand'in etrafından dolanmaya çalışarak ama Rand onun önüne geçmemi engellerek kolumdan tuttu.

“O burada olmamalı,” dedi Mathilda azarlar gibi.

Ve bu, Rand’ın dönüp beni kapıdan uzaklaştırmasına yetti. Aurası parlak bir mora dönüşürken öfkesi de dışarı taşıyordu.

“Mathilda, bekleyin!” diye bağırdım anlamalarını umarak.

Mathilda’nın dudakları sımsıkı kapalıydı ve hiçbir şey söylemedi. O da bana güvenmiyordu. Hay lanet... Rand beni uzaklaştırmak için beni tutarken, sanki bir böcek ısırmış gibi boynumdan şiddetli bir ısı yükseldi. Mathilda’nın bana vermiş olduğu kehribar taşından tılsımı kavradım. Tabii ki! Kendi zamanımdaki Mathilda’nın neden onu bana verdiğini şimdi anlıyordum.

“Durun!” diye bağırdım tekrar ve tılsımın zincirini koparıp boynumdan çıkararak havada tuttum. “Kehribar taşından tılsımınız bende.”

Mathilda’nın bakışları elimdeki nesneye kilitlendi ve gözleri büyüyerek ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Rand,” dedi kısık bir sesle ve Rand beni bıraktı. Rand’e baktım ve tılsımı bir daha benim hakkımda kötü düşünmemesini hatırlatmak istiyordum gibi Mathilda’nın görüş alanında tuttum. Mathilda’nın tam önüne geldiğimde avucunu açtı ve kehribar taşını oraya bıraktım.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu.

“Kendi zamanımdayken bunu bana siz vermiştiniz çünkü beni bu tılsımla beraber bir görüde görmüştünüz. Bunu savaşa giderken takmamı söylemiştiniz.”

“Savaş mı?” diye tekrarladı.

Rand hala korumacı bir halde aramıza girdi. “Mathilda, bu

nedir?”

Mathilda ona bakarak “Bana hayatım boyunca sevdiğim tek erkek tarafından yüzyıllar önce verilmiş kehribar taşından kol-yem. Sahip olduğum en önemli şey,” dedi.

Vay be, benim zamanımdaki Mathilda bir adamı mı sevmiş-ti? Hmm, başka bir gün dinlenilecek bir hikaye gibiydi, stresli bir kendi-zamanıma-dönmeliyim gününde değil. Mathilda aklına bir şey gelmiş gibi eve girene kadar kolyeye bakmaya devam etti. Mutfağına gidip bir çekmeceyi açtı, tılsım orada mı diye baktı ve elleri boş dönünce benim söylediğim kişi olduğuma inanmak zorunda kaldı.

“İçeri gel,” dedi nazik, özür dilermiş gibi bir gülümsemeyle ve kapıyı ardına kadar açtı.

Kapı girişinde ayakta durup elini saçlarının arasından geçiren, beni Mathilda'nın ağaç kütüğünden masasına yerleşirken izleyen Rand'in tedirgin olduğu her halinden belli oluyordu. “Onun söylediği kişi olduğunu nereden bilebiliriz ki? Kehribar taşı her yerde bulunabilir.”

“Hayır,” dedi Mathilda başını sağa sola sallayarak. “Bu değil.” Avucunda duran kolye ucuna baktı ve parmaklarını üzerine kapattı. “Bu bana ait.”

Rand kapıyı arkasından kapattı ve Mathilda masada yanıma oturmayı tercih ettiyse de Rand ayakta durmaya devam etti. Mathilda gülümsedi ve elini elimi tutmak için uzattı. “İsminin Jolie olduğunu mu söylemiştin?”

“Evet,” diye onayladım.

“Bana bu savaştan bahset,” dedi.

Ve ona savaşı, Bella'yı, neredeyse Gwynn tarafından öldürüleceğimi ve kendimi 1878 yılında karın içinde bulduğumu anlattım. Bu anlattıklarım daha fazla şey anlatmamı gerektirdi ve iki saat sonra Mathilda'ya ve Rand'e, Rand'in tarot-okuma dükkanına girdiği hayatımı tamamen değiştiren o andan itibaren bütün hayat hikayemi anlatmıştım.

Ben anlattıkça Rand'in yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Öyle durgun ve ifadesiz bir yüzü vardı ki ne hissettiğini anlayamıyordum. Ve hala bana inanıyor muydu inanmıyor muydu anlaşılmıyordu. Ama en azından bir şey kesindi: Mathilda bana inanmıştı ve bu rahatlamak için iyi bir sebepti. Eğer Mathilda'yı kendi tarafıma çekebilirdiysem Rand'i de çekebilirdim. En azından buna emindim.

"Ve işte böylece günümüze geliyoruz," diye bitirdim anlattıklarımı. "Mercedes bana kendi zamanımda tanıdığım ve beni bu zamanda tanıyan iki kişi bulmam gerektiğini söyledi ve bu iki kişi sizsiniz."

"Bayan Berg bir cadı mı?" diye dalga geçti Rand, Mathilda kalkıp mutfaktaki dolaptan üç tane kilden yapılmış kupa çıkarırken. Ellerini teker teker her kupanın üzerinde tuttu ve hepsinden buhar çıkmaya başladı. Kupaları masaya getirerek Rand'e ve bana birer tanesini verdi. Papatya çayı kokulu bu sıvıdan bir yudum aldığımda içimi ısıtan sıcaklığının keyfini çıkardım. Sonra Mercedes'le ilgili sorusunu cevaplandırmak için Rand'e döndüm. Ondan ve söyledığım hiçbir şeye inanamamasından oldukça sıkılmaya başlıyordum.

"Evet, bir cadı," dedim kısaca.

"Yani o sadece kahin değil, aynı zamanda Pelham Malika-

nesi'nde mütevazı bir hizmetçi olarak çalışıyor, öyle mi?" diye sordu Rand alaycı bir şekilde.

Gözlerim yaşlarla dolu bir halde Mathilda'ya baktım. "Bana neden inanmıyor?"

Gözlerinden alevler saçan Rand yumruklarını masaya vurdu. "Çünkü söylediğin hiçbir şey kanıtlanamaz. Evet, Mathilda hakkında bir şeyler biliyorsun ve evet cadı olduğuna inanıyorum ama bu demek değil ki iyi niyetlisin ve bize açıkladığın nedenlerden dolayı buradasın."

"Ama, tılsımım," diye söze başladı Mathilda.

"Onu senden çalmış olabilir, Mathilda," dedi Rand ben zorlukla yutkunurken. "Söylediği hiçbir şeyin doğruluğu test edilemez veya kanıtlanamaz. Ona körü körüne inanacak mıyız?"

"Hepsi doğru," dedim ve ayağa kalkarak Rand'ın yanına gittim. "Hepsi doğru ama sen o kadar inatçısın ki inanmayı reddediyorsun."

Aramızdaki mesafeyi iki adında aştı ve şimdi birbirimizden iki santim uzaklıktaydık. "Ben körü körüne hiçbir şeye inanmam."

"Çocuklar," dedi Mathilda ayağa kalkıp Rand'i kolundan çekerek benden uzaklaştırırken. "Bunu kolayca halledebiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Rand gözlerini benim gözlerimden ayırmadan.

"Büyü yoluyla," diye cevapladı Mathilda.

"Bana Yalancının Çemberi'ni uygulayabilir misiniz?" diye sordum. Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Rand man-

tıgını şiddetli bir öfkeye veya yoğun bir şehvete dönüştürüyor gibiydi.

“Ondan daha iyisini yapabilirim,” dedi Mathilda bir gülümsemeyle Rand’e bakmadan önce. “Rand, eğer razı olursan, sadece gizemli misafirimizin doğru söyleyip söylemediğini anlamakla kalmayacaksın aynı zamanda kendi zamanında ona nasıl hisler besliyorsan şu anda da öyle hissedeceksin.”

“Anlamadım,” dedi Rand.

Tam olarak neler olacağını ben de anlayamamıştım ama bir denememiz gerektiğini düşünüyordum. Başka ne seçeneğim vardı ki? “Yani bu Rand’in beni kendi zamanındaki Rand gibi tanıyabilmesi için onu büyüleyeceğinizi mi söylüyorsunuz?”

Mathilda başını sağa sola salladı. “Hayır. Büyü, Rand’in senin zamanındaki Rand’in yalnızca sana hissettiklerini hissetmesini sağlayacak. O hislerle bağlantılı hatıralara sahip olmayacak ama hissettikleri aynı olacak. Eğer senin zamanındaki Rand sana güvenmiyorsa o hisler aynen şimdiki Rand’e geçecek.”

“Gelecekteki halim nasıl hissediyorsa öyle mi hissedeceğim?” diye sordu Rand.

“Evet,” diye cevapladı Mathilda.

“Bunun neyi kanıtlayacağını anlamıyorum eğer yalan...” diye konuşmasına başladı Rand.

“Eğer yalan söylüyorsa ve sen onu gelecekte tanımiyorsan bunu ona hissettiklerin vasıtasıyla anlayabileceksin. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Benzer şekilde eğer gelecekte sana karşı kötü bir davranışı olmuşsa yine şu anda hissettikleriyle bunu

bilebileceksin. Ve doğruyu söylüyorsa bunu da bileceksin.”

“Neden doğrudan hatıralarını canlandıramıyorsunuz ki?” diye sordum.

Mathilda başını sağa sola salladı. “Bu benim büyümün ötesinde bir şey, çocuğum.”

Tamam, bu en iyi ikinci seçenektir. Eğer Rand’ın içine bana hissettiklerini yerleştirebilirsek, bu her şeyi çok daha kolaylaştıracaktı. Her şeyden çok bana güvenmesine ihtiyacım vardı ve bu büyü tam da bunu gerçekleştirecek gibiydi.

“Ben varım,” dedim ve beni garip bir yüz ifadesiyle süzen Rand’e baktım.

“Rand?” diye sordu Mathilda.

“Pekala,” dedi kayıtsızca.

“Lütfen otur,” dedi Mathilda ve Rand’in koca vücudunu küçücük sandalyeye sığdırmaya çalışmasını izledik. Mathilda Rand’in yanına oturup kocaman ellerinden birini kendi elinin içine alınca gülümsememi zor bastırdım. “Jolie lütfen sen de diğer elini al.”

Rand bana bakmadı bile ama umurumda değildi. Onun diğer yanına oturarak elini tuttum. Rand bana her dokunduğunda alıştığım şekilde vücudumda dolaşan bir elektrik akımı olmadı. Belki de enerji değişiminde ustalaşamayacak kadar genç bir cadıydı. Mathilda’nın gözlerini kapatışını izledim.

“Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?” diye sordum.

Mathilda başını sağa sola salladı. “Hayır, elini tutmaya devam et ki ikiniz arasındaki bağlantıyı oluşturabilelim. Gerisini

ben halledeceğim.”

Sadece başımla onayladım ve Mathilda anlaşılmaz bir şeyler söylerken ve ağzı sarf ettiği çabayla seğirirken odaya göz gezdirdim. Bakışlarımı Rand'e çevirince bunca zamandır beni izliyor olduğunu fark ettim. Ve ona baktığımda bakışlarını kaçırarak yerine dikkatle beni izlemeye devam etti. Bakışlarını kaçıran ben oldum ve sert bakışlarının altında sararıp solmaktan korktuğumdan bir daha gözlerine bakamayacağımı gibi hissettim.

Birdenbire Rand elimi daha sıkı tutmaya başladı ve gözlerine bakınca sımsıkı kapalı olduklarını gördüm. Titriyordu ve çekmesin diye eline iki elimle birden sarıldım. Mathilda'ya bakınca bir yandan büyüü yapmaya devam ederken onun da iki eliyle birden Rand'in elinden tuttuğunu fark ettim.

Mathilda'nın konsantrasyonunu bozarım diye bir şey söylemek istemedim ama Rand sanki havale geçiriyormuş gibi çok fazla sarsılıyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve yüzü ifadesizdi. Dışarıdan içine doğru bir şok dalgası yayılıyor gibiydi. Sonra, ben daha başka bir şey düşünmeden Mathilda gözlerini açarak Rand'in elini bıraktı.

“Oldu.”

Rand'e baktığımda titremesinin durduğunu fark ettim ama gözleri hala sımsıkı kapalıydı ve uyuyormuş gibi görünüyordu. Elini bıraktım ve Mathilda'ya baktım. “O iyi mi?”

Başıyla onayladı. “Uyan, Rand.”

Gözlerini açarak şaşkın bir ifadeyle Mathilda'ya bir süre baktı. Sonra gözleri benim gözlerimle buluştu. “Jolie?”

Gülümsedim ve gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissettim. “Evet, Rand, evet benim. Beni hatırlıyor musun?”

“Seni hatırlayamaz,” dedi Mathilda. “Şu anda sana hissettiği her şey duygularıyla alakalı.”

Rand birdenbire ayağa kalktı ve sanki zonkluyormuş gibi kafasını tuttu. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu.

“Rand,” dedim ve ayağa kalktım.

Başını sağa sola salladı ve aksi yönünde hareket ederek kapıya yaslandı. Göğsü hızlı hızlı nefes aldığı için inip kalkıyordu. Kapının koluna uzanarak bize bakmadan çevirdi. “Ben ... ben gitmeliyim.”

Arkasından gitmeye yeltendim ama Mathilda elimi tuttu. “Bırak gitsin,” dedi.

“Ama ...” dedim Rand kapıdan çıkarken. Soğuk hava Mathilda’nın evine dolarken karnıma bir ağrı girdi. İşe yaramamıştı! Düş kırıklığı içinde gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissettim.

“Kafası karıştı ve kendine ne olduğunu anlaması için yalnız kalması gerekiyor, çocuğum,” dedi Mathilda. “Şu anda anlayamadığı hislerle dolmuş bir durumda.”

“O zaman büyü işe yaradı mı?” diye sordum gözyaşlarımı silerken. Birdenbire belki Mathilda’nın bile hala bana güvenmediği hissine kapıldım. Yani Rand’in bana olan hislerinin olumlu yönde olup olmadığı belli olmamıştı.

“Bence yaradı.”

“Peki siz bana inanıyor musunuz?” diye sordum. Mathilda

tatlı bir gülümsemeyle onayladı. Eh Rand benden ne kadar nefret ederse etsin en azından Mathilda benim tarafımdaydı.

Her zamanki gibi Rand ertesi gün boyunca ortalarından kayboldu ve ben ne düşünmem gerektiğini bilemeyerek ortada kaldım. Mathilda'nın büyüğü işe yaramış mıydı? O, kesinlikle işe yaradığını düşünüyordu. Ama eğer işe yaradıysa da Rand şu anda bana karşı ne hissediyordu? Yani davranışları hiç de bana aşık biri gibi değildi. Hmm, peki bu kendi zamanımdaki Rand'ın bana ne hissettiğini düşününce ne anlama geliyordu? Bu cevaplamayı istemediğim bir soruydu.

"Jolie?" Bu, ürkek bir şekilde kapıyı tıklatan Christine'in sesiydi. İç çektim ve kapıyı açarken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

"Yemeğe geç kalacaksınız," dedi utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Üstelik misafirlerimiz var."

"Misafirler mi?" diye tekrarladım onu takip ederken.

"Evet, Furvishler akşam yemeğinde bize katılacaklar."

Furvish ismi Christine'in bana anlattığı Sinjin'le ilk kez tanıştıkları hasat festivalinden aklımda kalmıştı. Sinjin'i düşününce derin bir boşluk hissettim. Sanki karnım eski, kurumuş bir kuyu gibi bomboştu. Birden başım döndü ve düşmemek için trabzana tutunmak zorunda kaldım.

"İyi misiniz?" diye sordu Christine ve sanki bayılmamı engellemek istermiş gibi bana uzandı.

Başımla onayladım ve gözlerimi kapatarak akmak üzere olan gözyaşı selini engelledim. *Eve dönecektim. Eve dönmek zorundaydım.* Kendime gelince gözlerimi açarak Christine'e özür dilermiş gibi gülümsedim ve merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Misafir odasına girerken Christine elime uzanarak onu sımsıkı tuttu.

İlk Pelham'ı gördüm. Kanepede oturmuş, yanındaki yaşlı bir kadınla sohbet ediyordu. Rand şömine rafına yaslanmıştı. Koyu kahverengi pantolonu, uyumlu yeleği ve dizlerine gelen parlak, siyah çizmeleriyle muhteşem görünüyordu. Karnımın ağrımaya başladığını hissettim. Bu adamı seviyordum, kendi zamanımda veya şimdi. Onu seviyordum ve anlaşılan o hala beni tanımıyordu. Ve sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi genç ve güzel bir kadına içten bir şekilde gülümsüyordu ki bu da benim kusmak istememe neden oluyordu.

Kadının siyah saçları uzun, zarif boynunu ve insanın içine işleyen mavi gözlerini vurgulaması için mükemmel bukleler halinde bırakılmıştı. İçeri girdiğimizde bize kayıtsız bir biçimde baktı. Rand'ın cızırdayan ateşle abartılı bir şekilde ilgileniyormuş gibi yaptığını fark ettim. Kadının gözleri Christine'den bana kaydı ve sanki sosyal statümü anlamaya çalışıyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü. Öyle şeytanca gülümsedi ki beni bıçaklasa da aynı etkiyi bırakabilirdi.

Pembe dantel ve fiyonklarla süslenmiş dalgalanan beyaz eteğinin ve korsesinin, onu yutmak üzere olan, üzerine pembe pasta süsleri serpiştirilmiş, beyaz kremalı bir pastaya dönüş-tüğünü düşünerek ben de ona gülümsedim.

"Bayan Wilkins," diye tanıttı beni Pelham ayağa kalkma-

dan. Hmm, durumu daha da kötüleşiyordu. Ona yardım etmek, onu iyileştirmek istiyordum ama içten içe böyle bir şey yapamayacağımı biliyordum. Bu, benim alabileceğim bir karar değildi.

“Bay Pelham,” dedim gülümseyerek, Christine odanın içinde bana eşlik ederken.

“Sizi Bayan Furvish ile tanıştırmak benim için bir zevk,” diye devam etti Pelham. Yaşlı kadın da aynı kızı gibi berbat bir şekilde gülümsedi.

“Bay Pelham sizi karın içinde bulmuş öyle mi?” diye sordu kadın. Burnundan konuşuyordu ve ses tonu dışarıdaki hava kadar soğuktu. Mat gri saçları o kadar sıkı bir topuz yapılmıştı ki alnındaki saç çizgisi geriye çekilmiş gibi görünüyordu. Gözleri de aynı mat grilikteydi ve birbirlerine çok yakındı. Kanca burunu ve boncuk gibi gözleriyle bir kartala benziyordu. Kızının aksine giymiş olduğu kat kat elbise yüzünden vücut şeklinin neye benzediğini tahmin etmek imkansızdı. Tek farkı seçtiği renklerdi: eflatun ve açık mavi.

“Evet,” dedim suratıma yayılan bir gülümsemeyle ve bu maskaralığı beş saniyeden daha az bir sürede anladığım için kendi kendime eğlenmiştim. Bayan Furvish kızını evlendirmek için ölüp bitiyordu ve hem onun hem de kızının gözleri Rand’in üzerindeydi. Peki ya Rand? Hmm, her zamanki gibi onun ne düşündüğünü anlayamıyordum.

“Bu, kızım Victoria,” dedi laf arasında Bayan Furvish ve pembe ve beyaz renkli pasta bana hiç de içten olmayan bir reverans yaptı. Ben de ona başka bir lakayt gülümsemeyle cevap verdim.

“Yemek hazır,” dedi George’lardan biri. O kadar resmi ve dik duruyordu ki sanki akrobatların kullandığı ayaklıkların üzerinde yürüyor gibiydi.

Rand Pelham’ın yanına giderek girmesi için kolunu uzattı ve bunları yaparken benim olduğum tarafa bakmadı bile. Anlaşılan onu cadı olduğuma ikna etme görevi sandığımdan çok daha zor olacaktı. Diğerlerinin peşinden yemek odasına gittim ve Victoria’nın Rand’in bir yanına, annesinin de diğer yanına oturduğunu görünce şaşırmadım. Pelham masanın başında oturuyordu ve Christine ve ben de Rand’in ve işlemeli masa örtülerine benzeyen Furvish’lerin karşısına oturduk.

1 numaralı George (sanırım oydu) elinde gümüş kapaklı bir tepsiyle yemek odasına girdi ve onu masaya koyarak, “Başlangıç için: patates kroket, Düşes usulü güvercin, Fransız bezelyeleri ve şarap,” olduğunu duyurdu.

Tanrıya şükür menüde bu sefer hayvan kafası yoktu. Ben George’ların masa etrafında koşturmalarını izliyorken Pasta Victoria da parmaklarını buklelerinde dolaştırıyor, acayip açılarda kafasını bir o yana bir bu yana eğiyor ve çok tiz, çınlayan bir sesle kahkahalar atıyordu. Çevredeki köpekleri başımıza toplamıyor olması çok garipti doğrusu.

Ve Rand? Hmm, onu hala çözemiyordum. Gülümsemesi-ne ve dostça davranmasına rağmen Victoria’ya tutulmuş gibi gözüküyordu ve Victoria’nın onun içine düştüğü gibi o Victoria’nın içine kesinlikle düşmüyordu. Elbette ki Rand 1878’de tamamen farklı biriydi, o yüzden gerçekten ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki?

“Lütfen bize gizemli misafiriniz hakkında daha fazla şey an-

latın Bay Balfour,” dedi Victoria bana bakmadan önce Rand’e gülümseyerek. Bana bakınca yüz ifadesi sanki henüz bir kusmuk koklamış gibi ekşidi.

Rand gözlerime baktı ama hiçbir şey söylemedi.

“Misafirimiz Amerikalı,” dedi Pelham.

“California’dan,” diye lafa karıştı Christine bana bakınca tatlı bir şekilde gülümseyerek. Görgü kurallarını umursamayarak şarabımı bir dikişte bitirdim ve Victoria’ya kocaman gülümsedim.

“Evet.”

Victoria’nın aklı karışmış gibiydi. “Peki, kendinizi nasıl bu soğuk havada karın içinde tam da burada buldunuz?”

Onu taklit etmeye çalışarak kafamı anormal bir biçimde eğip “Bilmiyorum,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Bizi merakta bırakıyorsunuz, Bayan.”

George kadehimi tekrar doldurdu.

“Sanırım söyleyebileceğim fazla bir şey yok,” dedim.

Anne Pasta, Pelham’a baktı. Kaşları alnının ortasında bir boğum oluşturacak şekilde birleşmişti. “Cömert ev sahibimiz evinin hemen dışında bir Kolonist* bulunca epey şaşırmıştır herhalde?”

Şarabı içerken neredeyse boğuluyordum. “Kolonist mi?” diyerek kakhaha attım. “Ciddi misiniz?”

* İngiltere’den Amerika’ya koloni kurmak için gidenler.

Bana kaşlarını çatarak bakan yaşlı kadın hiçbir şey söylemedi. Zaten küçük olan gözlerini hiç gözü yokmuş gibi görüne kadar kısmaya devam etti. Christine masanın altından bacağıma vurdu ama dudaklarının kenarlarında bir gülümsemenin izlerini görebiliyordum.

George'lar tekrar geldiler ve dokunulmamış tabaklarımızı kaldırdılar. Victoria ve annesinin sadece yemediklerini değil, tabaklarındaki yemeklerden bir şeyler yemiş gibi yapma gereği bile duymadıklarını fark ettim. Evet, buraya tek bir amaçla gelmişlerdi: Victoria'yı Rand ile evlendirmek için. Rand'ın onların bu amacından haberinin olup olmadığını merak ediyordum.

"Ana yemekler," diye araya girdi 2 numaralı George. "Mantarlı keklikler, su çulluğu kafası, ciğer kızartması üzerinde su çullukları ve şampanya."

Tanrım, Viktoryen dönemde yaşayanların hayvan kafalarıyla ilgili bu saplantısı da neydi? Ve dahası su çulluğu da neydi? Eh, yakında öğrenecektim. Su çullukları inanılmaz uzun gagalı küçük kuşlarmış. George'lar "ana yemeklerimizi" servis ederken ben de şampanya dolu bardağıma uzandım.

"Amerikalılar alkollü içkileri seviyorlar mı?" diye sordu Victoria cırtlak sesiyle, benim yakında sarhoş olma ihtimalime dikkat çekerek.

Şampanyamı bitirdim ve kadehi masaya koydum. "Öyle de diyebiliriz."

Dokunmadığı yemeklerine baktı ve öfledi. "Eh, Bayan Wilkins, siz alkollü içecekleri konuşmaya tercih ettiğinize göre belki de Bayan Pelham'a dönmeliyiz."

Christine kızardı ve dikkat çekmek istemediğinden bakışlarını yere indirdi. Göz kontağı kurmamak için farkında olmadan sanki parmak kriketi oynuyormuş gibi su çulluklarının kafalarıyla oynuyordu. "Son zamanlarda piyano çalıyorum, ağabeyime bakıyorum ve Bayan Wilkins'le beraber eğlenceli vakit geçiriyorum," dedi kısık bir sesle.

"Evet, tatlım, bizim için de piyano çalıp bizi eğlendirmelisin," dedi Anne Pasta. "Bayan Pelham piyanoda oldukça iyidir."

Ağabeyi ona cesaret verici bir şekilde gülümserken Christine daha da kızardı. "Evet, Christine, piyano çalışını duymayı biz de çok isteriz."

Christine sadece onayladı. Rahatsız hissederek kafamı kaldırıncı Rand'in bana bakıyor olduğunu gördüm. Gözlerimiz buluşur buluşmaz bakışlarını hemen benimki kadar boş olan şampanya kadehine çevirdi.

"Duyduğuma göre Bay Sinclair kısa bir süre önce kasabada görülmüş," dedi Victoria rahatsız edici bir sessizlikten sonra öylesine bir konudan bahsediyormuş gibi. Ama söylediği şey daha da rahatsız edici başka bir sessizliğe yol açtı. Christine'in bakışları Victoria'nın suratından tabağına indi ve orada kaldı. Masanın altından elini tuttum ve sıktım.

"Bay Sinclair bizi hiç ilgilendirmiyor," dedim katı bir sesle, Victoria'ya bakarak.

Victoria cilveli bir şekilde Rand'e gülümsedi ama Rand'in dikkati benim üzerimdeydi.

"Ah, ne aptalım! Ben de tam tersini düşünmüştüm," diye devam etti Victoria. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam geçen hasat

festivalimizde Bay Sinclair Bayan Pelham'la en az üç kere dans etmişti."

Hmm, belki de Victoria'nın Christine ve Sinjin arasında olanlardan haberi yoktu ...

"Bay Sinclair'in en saygıdeğer ailelerin yanında parya gibi bir şey olduğunu duydum," diye devam etti Victoria ve gerçekte neler olup bittiğini öğrenmek için yem attığını anladım. Demek bir şekilde Christine'in Sinjin'le buluşmasından haberi olmuştu.

Benden hoşlanmaması ve bana Sömürgeci diyen eski kafalı yaşlı bir keçi olan annesi önemli değildi ama iş Christine'i incitmeye gelince buna izin veremezdim. Masanın altına bir şey düşürmüş gibi yaptım ve gözlerimi kapayarak Victoria hariç masadaki herkesin görüşünü engelledim. Onun için ne hazırladığımı sadece o görmeliydi.

"İyi misiniz Bayan?" diye sordu Victoria ben doğrulunca.

"Küpemi düşürdüğümü sandım."

Küpe takmadığımı görünce kaşlarını çattı ama sonra Rand'e dönüp büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Bay Balfour tekrar ne zaman at binelim?"

Rand cevap vermeden önce Victoria'nın tabağında dökünulmamış bir halde duran su çulluklarından birinin kafasına odaklandım ve enerjimi üzerine yayararak büyümün onu bir battaniye gibi sardığını düşündüm. Minicik kafasını Victoria'nın olduğu tarafa çevirerek gagasını açtı. Gagası açılıp kapanan, kurumuş gözleri bomboş bakan kuş kafasının Victoria'nın dikkatini çekmesi sadece bir saniye sürdü.

“Merhaba, bebeğim,” dedi kuş, burundan çıkan tiz bir Brooklyn aksanıyla. “Babacığa bir öpücük vermeye ne dersin?”

Victoria’nın nefesi kesildi ve geriye sendeleyerek sandalyesinden ayağa fırladı. Masadaki herkes soran gözlerle ona bakıyordu.

“Kızım, iyi misin?” diye sordu Anne Pasta.

Konuşan kuşu ondan başka kimsenin görmediğini fark eden Victoria sersemlemiş bir halde onayladı. “Evet, iyiyim,” dedi sessizce sandalyesine yerleşirken. Titreyen elleri ketenden beyaz peçeteyi sımsıkı tutuyordu.

Kuşun kafasına tekrar bakarak gülümsedim.

Kuş kafası “O dolgun dudakları görelim!” dediğinde Victoria gözlerini sımsıkı kapatarak dudağını ısırıldı. Kafası kopmuş bu kuşun gerçekten de onunla konuşmadığını kendine kanıtlamak ister gibi gözlerini tekrar açtı.

“Hadi bana bir öpücük yolla bebeğim!”

Victoria masadan sıçrayarak kalktığında gözyaşları sel gibi akıyordu. “Görüyor musunuz?” diye sordu dehşet içinde onu işaret ederek.

“Neyi görüyor muyuz?” diye sordum Rand’in beni izlediğini fark ederek. Gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ifade ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Kuşun garip davranışlarını görmüştü ve koyduğum büyü alanı onda işe yaramamış mıydı? Cevabı belli olan bir soruydu.

“Sorun nedir, tatlım?” diye sordu yaşlı kadın. Victoria’yı gözlerinden ateşler saçarak izliyordu.

“Ben...” diye başladı Victoria sanki bayılacakmış gibi başını tutarak. “Sanırım eve dönmeliyiz anne. Hiç iyi hissetmiyorum.”

“Bay Hodgins’i çağırayım mı?” diye sordu Pelham.

“Hayır, hayır,” dedi Anne Pasta, Pelham’ın endişe etmesi gerekmediğini elini sallayarak belirtirken. “Sadece bugün biraz fazla heyecanlandı.”

“Gitme, benim minik yosmam!” diye feryat etti su çulluğunun kafası.

Victoria çılgık attı ve koşarak odadan çıktı. Arkasından da annesi... Masada kalanlara döndüm ve Rand’in dikkatli bakışlarını fark ederek kadehimi kaldırdım.

“Şerefe,” dedim.

En dokuz

O gece odama çekildiğimde Elsie geceliği-mi giymeme ve şömineyi yakmama yardım et-tikten sonra beni yalnız bıraktı. Saat kaçtı emin değildim ama uyuyamadım. Odadaki karanlık gölgelerin beni korkutmaya gelmiş şeytani gece yaratıkları değil de yanan ateşin oluşturduğu göl-geler olduğunu kendime hatırlatarak odada volta atıyordum. Pencereden ayın Pelham Malikane-si'nin bahçesini parlak gri ışığıyla aydınlatmasını izledim.

İnanılmaz eski pencereleri takırdatan rüzgar dışında ev tamamen sessizdi. Yemekte patlak ve-ren olaylardan sonra herkes saatler önce odasına çekilmişti. Victoria ve konuşan su çulluğu aklıma gelince gülümsedim ve kendi kendime kıkırda-madan duramadım.

Kapının gürültülü bir şekilde vurulması beni düşüncele-
rimden kopardı. Victoria'nın yemekteki garip davranışları hak-
kında çene yapmak için Christine gelmiş olmalıydı. Ama kapı-
yı açtığımda karşımda Christine'i değil oldukça heyecanlı bir
Rand buldum. Başta hiçbir şey söylemedi; orada öylece durup
bana bakıyordu. Bir şeyler söylemeye karar vermiş gibi ağzını
açıp sonra tekrar kapatırken bir yandan ellerini saçlarının ara-
sında gezdiriyor ve oldukça gergin görünüyordu.

"Rand? İyi misin?"

"İçeri gelebilir miyim?" diye birden soruverdi.

Hafifçe kenara çekilip içeri girmesine izin verdim. Sinirle-
rinin yıpranmış olduğunu ve gerginliğini gösteren bir hışımla
odaya girdi. Kapıyı arkamızdan kapatırken sevgilisi olabilecek
kadını ölesiye korkuttuğum için azar mı yemek üzereyim diye
düşünüyordum. Rand'ın Victoria ile romantik bir ilişki isteye-
bileceğini düşünmek bile midemdeki asitlerin ağzıma gelme-
sine sebep oluyordu. Şansıma asitler bu sefer oldukları yerde
kaldılar.

Derin bir iç çekerek arkama döndüğümde onu tam önüm-
de buldum. Ben konuşmadan bana sıkıca sarıldı ve dudakla-
rımdan öptü. Öpüşü nazik değil talepkardı; neredeyse öfkeli
gibiymi. Sonra öptüğü kadar hızlı beni kendinden uzaklaştırdı
ve ellerini yumruk yaparak pencereye doğru ilerledi.

Lanet olsun! Bunun olacağını düşünmemiştim! Rand beni
gafil avlamıştı.

"Özür dilerim," diyerek kafasını salladı. Yanakları kıpkırmı-
zı bir halde bakışlarını ayakkabılarına indirdi. "Buraya gelme-
meliydim."

Kapıya yöneldi ama önünü kestim. Hala öpücüğünün etkisindeyken ona uzanmak üzereydim ki birden arkasını dönerek ellerini ensesinde birleştirdi. Bir ileri bir geri yürürken ayak sesleri kalbimin güm güm atışına eşlik ediyordu.

“Anlamıyorum, Bayan Wilkins.”

“Jolie,” diye düzelttim.

“Jolie,” dedi ve nihayet gözlerimin içine baktı. “Tam olarak nasıl olduğunu anlayamıyorum ama Mathilda’nın bana yaptığı büyü aklımı çok karıştırdı.”

“Aklını mı karıştırdı?” diye tekrarladım. Ona dokunmaktan, onu sıkıca sarmaktan ve öpmekten, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemiyordum.

Başım aşağı yukarı salladı. “Evet, seni... düşünmeden duramıyorum.”

Gülümsedim ve bu gülüş sıradan bir gülüş değildi; ruhumun en derin yerlerine kadar yayılıyordu. En sonunda! En sonunda Rand benim dediğim kişi olduğumu anlamıştı. “O zaman Mathilda’nın büyüü işe yaradı mı?”

“Sanırım,” dedi kendini odanın bir köşesinde duran koltuğa bırakırken. “Sana olan hislerimi anlamamda yardımcı olman için sana birkaç soru sormaya geldim.”

“Yani, Victoria...” diye başladım cümleme ilişkilerinin hangi boyutta olduğunu öğrenmek için.

“Benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” diye cevapladı Rand. “Doğrusunu söylemek gerekirse ondan ve her işe burnunu sokan meraklı annesinden kurtulduğum için mutluyum.”

“Aaa,” dedim mutluluğumu gizlemeye çalışarak.

“Sana ve bana gelince,” diye cümlesine başladı Rand.

Yatağımın ucuna oturdum. Ayaklarım ayaklarından birkaç santim uzaklıktaydı. “Bana istediğini sor.”

Beni baştan aşağı süzerken yanakları kızardı. “Burada, yatak odanda, seninle yalnız olmamalıydım. Çok ahlaksız biriyim.”

Ayağa kalkacağı sırada onu tekrar oturduğu koltuğa ittim. “Benim geldiğim yerde bu hiç de ahlaksızlık değildir.”

Göğsünün üzerinde duran elime baktı. Sonra elimi tutarak bana baktı. “Bu duygularla nasıl başa çıkabilirim bilmiyorum. Uyuyamıyorum, senden başka bir şey düşünemiyorum.” İç çekti. “Ve düşüncelerim çok edepsizce.”

Zorlukla yutkundum. Benim de Rand’le ilgili bütün düşüncelerim hep edepsizce olmuştu.

“Senin zamanında nasıl bir ilişkimiz vardı anlatır mısın?” diye sordu. Sesi önceye göre daha yumuşak ve boğuk geliyordu.

Elimi göğsünden çekip şehvet dolu düşüncelerimi kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Şimdi böyle ahlaksız şeyleri düşünmenin sırası değildi! Rand ilişkimizin ne durumda olduğunu anlamalıydı ama daha da önemlisi beni neden geri göndermesi gerektiğini anlamalıydı. Başımınla onaylayıp yatağa oturdum. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Biz sevgili miyiz?”

Yüzüme bakarken gözlerinden ateşler çıkıyordu. Çenesi sınıksı kapalıydı. Sorusu kaskatı kesilmeme ve tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. “Hayır, tam olarak değil.”

Başıyla onayladı ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Yüzünü kaldırarak bana tekrar baktı. “Bir-birimize aşık mıyız?”

“Evet.” Duraksamadım; düşünmeme gerek yoktu.

Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerleyerek ellerini pencerenin eşiğine koydu. İnanılmaz genişlikteki omuzları pencereyi öyle bir kapatıyordu ki dışarıyı görmek mümkün değildi. Şöminede yanan ateş sırtını bir gölgeliyor bir aydınlatıyordu. Kötü bir şeyler olacağına dair sezgilerimi bastırdım.

“Şaşırmadım. Sana hissettiğim şey... kesinlikle aşk.” Arkasına dönmeden, derin düşüncelere dalmış Gotik bir kahraman gibi pencereden dışarı bakmaya devam etti.

“Eminim hiç tanımadığın birine karşı bu derece güçlü duygular hissetmek senin için çok zor olmuştur.”

Bana bakıp derin bir iç çekerek başıyla onayladı. “Evet, hala çıldırmış olabilir miyim diye düşünüyorum.”

Gülerken başımı sağa sola sallayarak ayağa kalktım. Yanına giderek elini tuttum. “Sen deli değilsin, Rand.”

Beni kendine çekerek işaret parmağını yüzümde gezdirdi. Dokunduğu anda benim zamanımdaki Rand’in de bana aynı şekilde dokunduğunu hatırlayarak gözlerimi kapadım. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“Bizden daha çok bahset. Eğer birbirimize aşıksak, evlendik mi?” diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda gözlerini benimkilere dikmiş olduğunu gördüm. “Evli değiliz,” dedim. Sesim çıt çıkmayan odada

bir geminin sireni kadar yüksek çıkmıştı. Ateşin çıtırdamasıyla ahenk içinde olan nefes alış verişinin yumuşak ritmini duymayı tercih ederdim.

“Peki, neden sevgili değiliz?”

“Seninle karmaşık bir geçmişimiz var,” diye söze başladım üzgün bir gülümsemeyle. “Her zaman birbirimizi sevdik ama şartlar el vermediğinden bunu hiçbir zaman gösteremedik.”

“Öyleyse ben tam bir aptalmışım,” diyerek çenemi yana eğdi. Dudakları yumuşacıktı ve bıyığı burnumu gıdıkladı. Gözlerimi kapayarak kendimi geniş göğüs kafesine bıraktım. Ağzımı açıp dilinin içeri girmesine izin verirken elleri saçlarımın arasında geziniyordu. Ondan bir inilti yükseldi ve geri çekildi.

“Seviştik mi?”

Gözlerimi yavaşça açtığımda kalp atışlarım hızlanmaya başladı. “Çok yaklaştık.”

“Ne kadar çok?” diye sordu beni yatağa itip bacaklarımın arasına yerleşirken. Yeleğini çıkarıp yere fırlatarak kravatını gevşetti.

“Çok fazla,” diye mırıldandım geceliğimin düğmelerini çözerken. İçimde yanmaya başlayan ateş şimdi arzu içinde kıvranmama sebep oluyordu. Bu gerçekten olacak mıydı? İçimdeki heyecanı bastıramıyordum. Anlaşılan en sonunda işi pişirecektik.

Doğrularak uzun kollu beyaz gömleğini yırttığında kaslı, çıplak göğüs kafesini görünce ona bir kez daha hayran oldum. Açık kahverengi, yoğun olmayan sert tüylerle kaplı çok abar-

tıya kaçmayan bu kasları görünce onların yalnızca Rand'e ait olabileceğini hatırladım. Bir kelime daha etmeden üzerime uzandı ve dilini ağzımın içine itti. Dili dilimle dans ederken kollarımı ve bacaklarımı vücuduna sarmış altında inliyordum. Rand ellerini vücudumun yan tarafından aşağı indirerek geceliğimi belimin üzerinde toplarken, parmaklarını da bacağımanın üst kısımlarında dolaştırıyordu. Kasıklarına gelince parmaklarını külodumun ağ kısmının üzerine getirdi. Aldığım zevkten bir yay gibi gerilmiş, nefesim kesilmişti.

“Rand,” diyerek inledim.

Boğazından bir hırıltı çıktı ve doğrularak parmaklarını külodumda gezdirip beni daha da azdırırken yüzümü izliyordu. Yüzünü boynuma yaklaştırarak köprücük kemiğimin üzerine bir öpücük kondurduktan sonra geceliğim onu engelleyene kadar yavaşça aşağı indi. Geceliğimi tutup başımın üzerinden hızlıca çıkarttı. İnanılmaz derecede dar olan pantolonundaki şişkinliği daha önce fark edemediysem de şimdi etmiştim. Gözlerimi o şişkinlikten ayıramıyordum. Derinden gelen bir kahkaha atıp elimi onun üzerine götürdü. Göğüs uçlarımdan birini ağzının içine alırken önündeki şişkinliği elimin içinde ileri geri hareket ettiriyordu. Göğüs ucumu emip bir yandan hafifçe ısırırken ben de bana verdiği acıdan zevk alarak inliyordum. Aklıma birden seks yaparsak bağlanabileceğimiz ihtimali geldi. Ama külodumda parmaklarını hisseder hissetmez bu düşünce aklımdan uçtu gitti. Parmaklarını yana kaydırıp işaret parmağını tüm vücudum boyunca gezdirdi. Gözlerimi sınıksı kapattım.

“Çok fazla ıslanmışsın,” diye fısıldadı, ben altında kıvranıyorken parmağını içime daldırdığında.

“Seni istiyorum Rand,” dedim daha fazla içimde tutamayarak.

Külodumu sıyrıp bacaklarımı iki yana açarak aralarına yerleştirdim. Erkekliğinin ucunu yarığımın girişine dayadım. Gözlerimi açınca aşk ve şehvet saçan gözlerinin bana dikilmiş olduğunu gördüm. İçime girdiğinde nefesim kesildi. Girişini hissettiğimde zorlukla nefes alarak bacaklarımı beline sardım ve o da içime daha sert girdi. Vücudumun her parçası canlanmış onun giriş çıkışlarına ayak uyduruyordu.

“Seni çok uzun zamandır arzuluyorum,” diye fısıldadım. Ve Tanrı aşkına bu tamamen doğrudu. Şimdi o anın gerçekten gelip çatışına inanamıyordum. Kendimi cimcikleyerek bu rüyadan uyanmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Rand cevap vermedi ama bana doğru eğilerek beni tekrar öptü. Bu öpücük daha önceki öpüşmelerimize hiç benzemiyordu. İçimde daha derinlere daha hızlı girerken dillerimiz de birbirleriyle uyum içinde dans ediyorlardı. Birden içimden çıktı.

“Rand?” diye sordum gözlerimi açarak. Niye durduğunu merak ediyordum.

Hızır bir şekilde gülümseyerek yanıma uzandı. Belimden tutarak beni üzerine çıkardı.

“Seni üzerimdeyken izlemek istiyorum,” dedi.

Zonklayan erkekliğini elimle tutarak kadınlığının girişinden çok az içeri soktum ve onu daha da azdırmak için kalçalarımı yavaşça çevirmeye başladım. Kalçalarını yukarı kaldırarak erkekliğini içime bastırmaya çalıştı ama bu hamlesini rahatlıkla savuşturdum.

“Bana ne istediğini söyle,” dedim gülümseyerek.

“İçine girmek istiyorum.”

İçime girmesine izin verdiğimde göğüslerimi avuçlayarak göğüs ucumu tekrar ağzına almak için doğruldu. Daha da ısılandığımı ve kıızıttığımı hissedebiliyordum. Yakında gelecektim, biliyordum.

“Gelmek üzereyim, Rand.”

“Gel o zaman,” dedi sıkılmış olduğu dişlerinin arasından. Onun da çok yaklaşmış olduğu belliydi.

Üzerinde bir yay gibi gerilerek başımı geriye attım. Her yanıma bir mutluluk dalgası kaplarken zorlukla nefes alabildim. Aynı anda Rand belimden tutarak içime son bir kez girdikten sonra yüksek sesle inledi. Ve sonra ne mi oldu? Sonra ne olduğunu tam olarak açıklayabilir miyim emin değilim. Sanki içimde bir şey patlayarak vücudumun tam ortasından yayılmaya başladı ve beni ruhumun en derinlerine kadar sarstı. İçime akan boğucu bir sıcaklık hissettiğimde gözlerimi sımsıkı kapayarak şok içinde bir çılgılık attım.

Gözlerimi açınca Rand’ın gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu gördüm. Vücudumdaki sıcaklık arttıkça belli belirsiz, ufakık bir beyaz parıltı vücudumdan dışarı yavaşça yayılmaya başladı. Rand’e sarılınca belimi sımsıkı tutmasından onun da böyle bir deneyim yaşadığını fark ettim. Hareket etmekten korkarak birbirimize tutunduk ve beyaz parıltının kör edici bir ışık halini alarak odaya yayılmasını izledik. Göz açıp kapayana kadar ışık kayboldu. Odada yalnız başımıza, çıplak, birbirimize sarılmış bir halde duruyorduk.

Sonra birden düşünceler ve duygularla dolu bir aerodinamik tünele girmişim gibi hissettim.

Korku. Ne oldu?

Aşk. Acı. Hüzün. Kayıp.

Bize ne olacak? Şimdi onun gitmesine nasıl izin verebilirim?

Bu düşünceleri kafamdan çıkarmayı umarak gözlerimi kapatıp kulaklarımı ellerimle kapadım. Gözlerimi açtığımda Rand de aynı şeyleri yaşıyor gibiydi. Gözleri hala sımsıkı kapalıydı, acı çekiyor gibi bir hali vardı.

"Rand," dedim, kolunu tutarak. "Rand!"

Kolunda elimi hissedince gözlerini açarak bana baktı.

Onu seviyorum.

Düşündüğü şeyi sanki konuşmuş gibi zihnimde açık bir şekilde duyuyordum. Ve o anda ne olduğunu anladım. Rand ile birbirimize bağlanmıştık. Benim onun tüm düşüncelerini duymam ve duygularını hissetmem ve onun da benimkileri duyup hissetmesi kadar gerçektir bağlanmamız.

Doğrularak ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım.

"Ne... ne oldu?" diye sordu Rand. Arkamda ayakta duruyordu.

Elini uzatıp belimi okşadığını hissettiğimde arkama dönmeden pencereden dışarı bakmaya devam ettim. "Bağlandık, Rand. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

Ona belli belirsiz gülümsedim. "İki cadı birbirlerine aşık

olduklarında sevgilerini tek bir varlık haline gelip birbirlerine bağlanarak gösterirler. Birbirlerinin düşüncelerini duyabilirler.”

Başıyla onayladı. “Korkunu hissedebildim ve sesini kafamın içinde duyabildim.”

“Evet,” dedim. Yaşadıklarımızı sindirmeye çalışırken bir an için durdum. “Büyümüz de birbirine bağlandı. Artık büyülerimiz de daha güçlü.”

Daha açıklanacak çok fazla şey vardı. Aşık olduğun kişiden sonsuza kadar ayrılınca ölebileceğini özellikle söylemedim çünkü yakaladığımız bu güzel havayı bozmak istemiyordum. Ve sonra birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Rand’ın aşık olduğu ve bağlandığı kadının ölmesiyle neredeyse onun da öleceğini ve delireceğini söylediğini hatırladım... Yavaş çekimdeymişim gibi aşık olduğu kadının ben olduğumu anladım. Her ne kadar teknik olarak ölmemiş olsam da, yanından ayrılmam onun ölüme bu kadar yaklaşmasına yetmişti. Mathilda kendi zamanıma dönmek için ayrılmak zorunda kaldığımda onu kurtarabilmek için Rand’ın zihninden bütün anılarını silmişti. Bunun farkına varmamla gözlerim doldu ve dizlerimin bağı çözüldü.

“İyi misin, aşkım?” diye fısıldadı Rand parmaklarını belimden aşağı kaydırırken. Bacağımı kaldırarak koltuğa koyduğunda baldırına dayanmış erkekliğinin sertleştiğini hissedebiliyordum. Gözlerimde biriken yaşları sildim ve ona yaslanarak anın tadını çıkardım.

“Eğer gerçekten bağlandıysak,” diye fısıldadı ensemdeki tüyleri diken diken ederek. “İçine girdiğimde hissettiklerini

bilmek istiyorum.”

Hiçbir şey demedim ama neler olacağını, benim yüzümden ölüme çok yaklaşacağını söyleyemeyeceğimi bilerek gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

İçimdeki parmağına istemsiz bir şekilde karşılık verdim. Eğer içimde azıcık bir rahatlama varsa bu da Rand’ın ayrılmanızdan Mathilda sayesinde sağ çıkacağını bilmemden idi. Pozisyonunu ayarlayıp erkekliğini tek bir hamleyle sonuna kadar kadınlığıma gömdüğünde nefesim kesildi. Seks hiç bu kadar zevkli olmamıştı. Onun zihnindeydim, onu saran darlığı ve ıslaklığı hissedebiliyordum ve o da benim hissettiklerimi hissediyordu. Tek bir varlık olmuştuk, düşünceleri benim düşüncelerimle birleşmişti, aynı şeyleri hissediyorduk.

İkimiz de geldiğimizde orgazmlarımız tek bir orgazm haline geldi ve düşmeyeyim diye koltuğa tutunmak zorunda kaldım. Anlatılamaz bir duygu seliydi yaşadığımız; sadece duygular vardı, ham ve sınırsız...

“Seni seviyorum, Jolie,” diye fısıldadı.

Hafif bir horlama sesine uyandım. Kalkmaya çalıştım ama Rand’ın kolu üzerimde olduğu için başaramadım. Bir gece önce neler olduğunu hatırlayınca gülümsedim ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Başka herhangi bir erkekten çok daha fazla seviyor olduğumu dürüstçe söyleyebildiğim ve bağlandığım bu adamla bütün gece süren sevişmemiz sonrasında beraber uyumuştuk.

“Uyanık mısın?” diye fısıldadım.

“Derin bir uykudayım,” diye mırıldandı yüzünü göğüslerime bastırırken. Gözlerini açarak gülümsedi. “Hmm, ama bu baştan çıkarıcı göğüsler uyanmak için iyi bir sebep olabilirler.”

Güldüm. Rand gözlerini ovuşturdu ve gerinerek doğruldu. “Günaydın,” dedim.

“Günaydın, aşkım,” diye cevapladı, alnıma bir öpücük kondururken. Parmaklarını çoktan dikleşmiş göğüs uçlarımda dolaştırmaya başladı. “Bu muhteşem günde eğlenmek için ne yapmalıyız?”

Rand göğüslerimle ilgilenirken ben de bu ilginin tadını çıkarmak için yastık yığınının arkamı yasladım. Sonra Mercedes’i bulmam ve Rand’i cadı olduğuma ikna ettiğimi söylemem için Sorumluluk Tanrısı tarafından yollanmış bir şimşek tarafından çarpıldım. Beni eve yollayacak büyüü yapmaya başlayabilir-dik. Rand’i terk etmek istemediğimi anlayınca bir boşluk hissettim.

“Mercedes ile konuşmalıyız,” dedim. Sesim üzüntülü çıkmıştı.

Bir kaşını kaldırdı, yakışıklı yüzü birden ciddileşmişti. “Neden?”

“Bizimkinin yanında senin de büyüne güvenebileceğimizi söylemek için.” Eh, bu elbette bize yardım etmeyi kabul ederse olacaktı. Yardım edip etmeyeceğini ona tam olarak sormamış-tım. “Bana yardım edecek misin?” diye sordum şüphe içinde.

“Seni benden uzaklaştıracak bir büyüye yardım etmek mi?” diye sordu. Ne hissettiğini anlayamayacağım şekilde omuzları

dik ve ağız düz bir çizgi halindeydi. Ama hissettiklerini benden gizlemesi imkansızdı. Beni geri yollama konusunda kesinlikle tereddütleri vardı. Bu tereddütlerin bir kısmının ayrılma konusundaki kendi tereddütlerim olup olmadığını merak ettim.

Az önce neyi itiraf ettiğimi fark ederek bakışlarımı ellerime indirdim, onu terk edecektim. Bunu düşünmek bile içimin umutsuzlukla dolmasına sebep oluyordu. Biliyordum ki benim zamanımdaki Rand geçmişte aramızda olan şeylerle alakalı hiçbir şey hatırlamayacaktı. Bana bağlanmış olduğuna dair hiçbir şey hatırlamayacaktı.

“Evet,” diye fısıldadım.

Rand pencereden dışarı baktığında gözleri sanki dışarıdaki manzarayı görmüyormuş gibi uzaklara dalıp gitmişti. “Mathilda’nın evinde Bayan Berg’ün seni karda nasıl bulduğunu açıklarken, bıçaklanmak üzere olduğunu mu söylemiştin?”

Konuşmanın nereye gittiğini sezerek başımla onayladım. Rand saçlarımı okşayınca dokunuşunun tadını çıkararak gözlerimi kapadım. Onu tekrar içimde hissetmek istemem çok mu yanlış bir şeydi?

“O zaman bu,” duraksadı ve fark ettim ki benim şehvet dolu düşüncelerimi duymuştu. Cümlesinin devamını getirmeye çalışırken elleriyle bir yandan göğüs uçlarımla oynuyordu. “O zaman bu dönünce tehlikede olacağın anlamına mı geliyor?”

Bu sorunun cevabını ben de bilmiyor olduğum için şüphelerimi ondan saklamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordum. “Durumu Mercedes’e anlattığımda Gwynn’in hançerinden kurtulabilmem için fazladan birkaç saniyeye ihtiyacım olacağını söyledim.”

Rand'in yüzü taştan oyulmuş bir heykel gibi ifadesizdi. Saçım ile oynamayı bıraktığında bana yardım etmek ve beni korumak arasında gidip geldiğinin farkındaydım.

"Her şeyin senin istediğin gibi gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değilsin."

"Hayır, değilim." Başımı sağa sola salladım, yalan söylemenin bir faydası yoktu. Ne olacağını, ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim dönmek ve Yeraltı Dünyası'ndaki savaşı bitirmek için Mercedes'i de benimle götürmek zorunda olduğumdu.

Uzunca bir süre sessizce durdu ve tekrar aklına girmeye çalışınca bir duvarla karşılaştım. Demek düşüncelerini benden saklayabiliyordu. İlginç.

"Bugün sadece bize ait olabilir mi?" diye cümlesine başladı. "Mercedes'le konuşmak zorunda mısınız?"

Başımı sağa sola salladım. Sadece onunla kalmak, ona sarılmak, dokunmak, onu sevmek istiyordum. "Sanırım bir gün daha bekleyebilirim."

Bana gülümsedi ve saçlarımı başparmağına ve işaret parmağına dolayıp, diliyle dudaklarını ıslattı.

"Aklında ne var?" diye sordum karnımda titreşen bir heyecan dalgasıyla.

"Sevdiğim kadınla geçireceğim bir günden başka bir şey istemiyorum," diye başladı cümlesine. Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi ve cümlesini "yatakta." diye tamamladı.

Kahkaha attım. "Ya Pelham ve Christine ne olacak? Onlara

ne diyeceğiz?”

Omuz silkti ve uzanarak beni öptü. Onunla geçirdiğim her saniyenin, yumuşak dudaklarının her santiminin ve öpüşmemizin onda uyandırdığı heyecanın keyfini çıkarmak için gözlerimi kapadım. Bu bağlanma olayına tam olarak alışabilecek miydim bilmiyordum ama denemesi bile eğlenceliydi.

Rand geri çekilerek yine saçlarımla oynamaya başladı. “Onlara hiçbir şey söylemeyeceğiz. Bu, onları hiç ilgilendirmez.”

“Peki bizi aramaya çıktıklarında?” diye sordum mahsus.

“Aramaya çıkmayacaklar,” diye yanıtladı kaşlarını yukarı kaldırarak ve sırtarak. “Bizi akıllarına bile getirmesinler diye büyümüzü kullanacağız.”

Hmm, aslında fena fikir değildi.

Yorganın kenarıyla oynarken birden Sinjin’le ilgili hikayenin tamamını öğrenmemiş olduğum aklıma geldi.

“Rand?” dedim.

“Hmm?” dedi. Eliyle baldırımın iç kısmını okşarken bana yüzünde bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Sinjin Sinclair’le gerçekte neler oldu?”

Rand’in yüzü birden düştü ve neredeyse sorduğuma pişman oluyordum. Rand iç çekti ve daha dik bir pozisyon aldı.

“Sinjin Sinclair bir vampir,” dedi.

“Evet, biliyorum.”

Rand şaşkınlık içinde bana baktı. “Onunla tanışıyor musun?”

Başımla onayladım. “Ondan neden bu kadar nefret ettiğini her zaman merak etmiştim.”

“Eh, Sinjin’le ilişkimizin başlangıcı hakkında anlatacak fazla bir şey yok. Sinjin her zamanki fırsatçı haliyle onun ve benim bir takım olmamızı ve kendimizi Yeraltı Dünyası’ndan soyutlamamızı istiyordu. İnanılmaz gücümüzü ve büyümüzü kullanarak diğer yaratıkları hatta insanları da emrimiz altına almamızı umut ediyordu. Ve tahmin edebileceğin gibi ben onunla hiçbir şey yapmak istemediğim için onu reddettim. Ama bunun peşini bırakmaktansa Sinjin Christine’in peşinden gitti.”

“Teklifini reddettiğin için onu baştan çıkarıp senden intikam mı almaya çalıştı?”

“Evet,” diyerek derin bir iç çekti ve dikkatini pencereye çevirdi. Tekrar bana bakmadan önce bir süre sessiz kaldı. “Sinjin hakkında anlatacaklarım bundan ibaret.”

Rand’in vampire olan öfkesinin nedenini nihayet anlayarak başımla onayladım. Ve haksız olduğunu söyleyemezdim. Her açıdan Sinjin filmlerdeki kötü karakterler gibiydi. Buna rağmen insanlar değişebilirler miydi merak ediyordum. Yoksa Sinjin hala derinlerde bir yerde o her zaman olduğu kötü adam mıydı?

O akşam Rand kendi başıma kalmam için beni yalnız bıraktı. İçimde daha önce hiç hissetmediğim kayıtsız bir neşe vardı. Bir doyum hissi, bir memnuniyet... Sayısını hatırlayamadığım kadar çok sevişmiştik ama en iyi kısmı bu değildi. Rand’in beni

seviyor olduğunu bilmem ve benim de onu seviyor olmam ve bu yüzden bana kendini tamamen şimdiye kadar hep istemiş olduğum şekilde vermiş olması – en iyi kısmı işte buydu. Her ne kadar bu benim zamanımdaki Rand olmasa da yine de Rand'di.

Sonra beni saran sonsuz mutluluk hissi sonsuz bir hüznle gölgelendi. Onu bırakmak, kendi zamanıma dönmek zorundaydım. Bunun ne anlama geleceğini kim bilebilirdi ki? Gwynn'in hançerinden kaçabilecek miydim yoksa kendi ölümümü görmek için mi kendimi geleceğe yollayacaktım?

Aklımdan bu düşünceleri çıkarmaya çalıştım. Dönmek zorundaydım; başka yolu yoktu. “Ya olursa”larla ilgili düşünmenin bir faydası yoktu.

Ayağa kalkıp gerindim ve sandalyede duran geceliğimi aldım. Ayın bulutların arkasında kaybolmasını izlerken onu omuzlarıma örttüm. Yerdeki bir parıltı dikkatimi çekti. Mercedes penceresinin tam altında bir karaağaç koruluğunun önünde duruyordu. Mum ışığı yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Onunla konuşmam gerektiğini bilerek iç çektim ve zar zor yutkundum. Tek istediğim yatağıma kıvrılıp Rand'ın dönüşünü beklemektir. Bunun yerine büyüyle oduncu kıyafetlerimi giydim ve merdivenlere yöneldim. Yolda kimseyle karşılaşmadım. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda beni karşılayan tek şey buz gibi havaydı. Pelham Malikanesi'nin taştan dış yüzeyine dokunarak hızlıca bir köşeyi döndüm.

“Yanıma gelmen daha ne kadar sürecekti merak etmeye başlamıştım,” dedi Mercedes yaptığı iş her neyse başını bile kaldırmadan. Elinde hareketlerini hafifçe aydınlatan beyaz bir mum tutuyordu.

Bir kılıç kullanarak etrafına bir daire çizmesini kollarımı göğsümde kavuşturup ayakta durarak izledim. Daireyi çizerken şunları tekrarlıyordu: “Kuzey, güney, doğu, batı”. Bunları söyledikten sonra “toprak” diyerek yerden bir avuç toprak aldı ve tekrar yere bıraktı. “Su” dediğinde yere bıraktığı toprağın üzerine avucundan parlak su damlaları döküldü. “Ateş” kelimesiyle mumunun alevi on katı kadar büyüdü ve tekrar eski haline döndü. Ve “hava” dediğinde ise güçlü bir rüzgar karaağaçlardan bir sürü yaprağı beraberinde uçurarak eserken mumun alevine dokunmamış gibiydi.

Sonra mumu iki eliyle birden tuttu ve gözlerini kapatarak göklere yakardı. “Ve Tanrıça,” diye de ekledi.

Tanrıça deyince hiçbir şey olmadı. İşini bitirmesini beklerken dişlerim takırdıyordu ama bölmektense sadece izledim. Mumu iki elinin arasında tutarken gözlerini sımsıkı kapamıştı. Alev büyüdü, sonra sanki hayaletler onunla oynuyormuş gibi tekrar küçüldü. Mercedes gözlerini açıp mumu üfleyerek söndürdükten sonra bana gülümsediğinde aradan birkaç dakika geçmiş olmalıydı.

“Bütün bunlar da neydi?” diye sordum.

Mercedes mumu, çizdiği daireye bıraktı ve mum toprağın içinde kayboldu. Kılıcı kaldırdı, gözlerini kapattı ve kılıç da kayboldu. “Senin zamanına ne zaman dönmemiz gerektiği konusunda Tanrıça’nın bana tavsiye vermesi için ona yakarıyordum.”

Başım la onayladım ama içime doğan kötü hissi üzerimden atamıyordum. Gitmek istemiyordum – bunu şimdi çok daha iyi anlıyordum. Burada, Rand’le kalmak istiyordum. Bunun onu neredeyse öldüreceğini bildiğimden onu kaderine terk

etme fikrinden nefret ediyordum. Ama Mercedes'e söyleyemedim. Onun anlayabileceğini düşünmüyordum. Özellikle de burada kalmam onun ölmesi anlamına geliyorken... Aaah... bir kaya ve sert bir zemin arasında sıkışmış gibi hissediyordum.

"Ve Tanrıça hangi güne karar verdi?" diye sordum, özel düşüncelerimi o an için aklımdan uzaklaştırarak.

"26 Aralık."

Mideme bir ağrı girdi. Bu, sadece iki gün sonraydı. Rand ile geçireceğim mutluluk dolu sadece iki günüm vardı. Ve sonra, puf! Hepsi sona erecekti.

"Bunun doğru tarih olduğundan emin misin?" Gökyüzünün kapıları aralanmış ve küçük bir Tanrıça figürü belirip şöyle demiş olamazdı herhalde: "Evet, 26 Aralık'ta buradan ayrılıyorsun."

Çizdiği dairenin çizgilerini ayağıyla silmeye çalışan Mercedes kaşlarını çatı. "Evet, eminim."

"Eh, bize pratik yapmak için fazla zaman kalmıyor, değil mi?" diye sordum çok az zamanımın kalmış olmasından nefret ederek.

Başını sağa sola salladı. "Bu büyü için pratik yapmak gerekmiyor. Yapılabilmesi için gereken tek şey yeterli büyü gücü."

Buna verecek bir cevabım yoktu. O, Pelham Malikanesi'ne doğru yürümeye başladığında birden ona ne zamandır sormak istediğim bir soru aklıma geldi ve onu takip ettim. "Mathilda ve Pelham onlarla 1878 yılında karşılaşmış olduğum halde ilk tanıştığımızda beni neden hatırlamadılar?"

Mercedes arkasına bakmadan hızlı adımlarla yürümeye devam etti. “Senin zamanına gittiğimizde, yaptığımız büyü seni şu anda tanıyan herkesin hafızasını silecek.”

Tam olarak anlayamadığımdan kaşlarımı çattım. “Yani, Christine, Pelham, Rand ve Mathilda...”

“Seni hatırlamayacaklar.”

“Neden?” diye sordum karnıma bir ağrı girerken.

“Diğerlerinin zamanı büküğümüzü bilmelerine izin vermek çok tehlikeli. Önlemimizi alarak bu bilgiyi hafızalarından silmeliyiz.”

“Ama ayrılığımızdan dolayı neredeyse ölmek üzereyken Rand’i Mathilda iyileştirecek,” dedim.

“Evet, iyileştirecek ama senin kim olduğunla ilgili detayları bilmeyecek. Tek bildiği onun iyileşmesine yardım etmek zorunda olduğu olacak.” Ellerini beline koyarak bana döndü. “Rand senin cadı olduğunu biliyor mu?”

“Evet, artık bana inanıyor,” diye cevapladım tekdüze bir şekilde. Bundan her bahsedişimde karnıma bir ağrı giriyordu. Bu, çok derin bir hüznü barındıran bir histi.

“Yani bizimle beraber büyü yapmayı kabul etti mi?” diye devam etti Mercedes. Bana bakarken ay ışığı saçlarını aydınlatıyordu.

Bu kısım hoşuna gitmeyebilirdi. Bize yardım etmesi veya etmemesi konusunda Rand’i ikna etmeye çalışmamıştım. Onunla, ehm, sevişmekle meşguldüm. “Tam olarak onu ikna edebildim mi bilmiyorum ama en azından benim bir cadı olduğumun farkında.” Kaşlarının kalkmış olduğunu görünce ağzım taramalı tüfek gibi çalışmaya başladı. “Mathilda onun

benim zamanımdaki Rand'in bana hissettiklerini hissetmesini sağladı. Böylece beni tanıyacaktı. Eh, sonuçta bu zamandaki Rand'in benimle hiç karşılaşmadığını göz önüne alırsak tanıyabildiği kadar." Derin bir nefes aldım.

Mercedes başarıyla onayladı. "Evet, Mathilda'nın büyüünün farkındayım. Ama Rand büyüde yer alacağını onaylamadı mı?"

Anlaşılan Mercedes'in bilgeliğinin sınırı yoktu. Mathilda'nın büyüünden nasıl haberi vardı sormayacaktım, bilmek istemiyordum. "Bize yardım etmeyi henüz kabul etmedi. Bana inanasının bile oldukça büyük bir başarı olduğunu düşünmüştüm. Ha bir de o arada birbirimize bağlandık.

Şaşırmış görünmüyordu. "Anlıyorum."

"Biliyor muydun?" Tabii ki biliyordu. O süper cadıydı, hatırlasana! Ama süper cadı veya değil birdenbire çok sinirlenmiştim. "Yani bunca zamandır Rand ve benim birbirimize bağlanacağımızı biliyor muydun? Ve kendi zamanıma döneceğim zaman bunun onu neredeyse öldüreceğinden de haberin var mıydı?"

Durdu ve yüzünde en ufak bir endişe izi olmadan bana baktı. "Rand ölmeyecek. Mathilda Rand'in bu olayı sağ atlatmasını sağlayacak."

Demek istediğim bu değildi. Onun böyle bir şey yaşamasını istemiyordum ki. Bu doğru veya adil gözüküyordu. "Oyununda bir piyon olmaktan hoşlanmıyorum."

Mercedes ciddileşti. "Bu benim oyunum değil ve hepimiz piyonuz."

Kaşlarımı çattım ve Rand'in kollarının arasında olmayı diledim. Onun rahatlatmasına ihtiyacım vardı; ona ihtiyacım

vardı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Rand büyüye yardım edeceğine dair sana söz vermeli. Sonra Pelham Malikanesi’nin en kuzey bölgesinde bir karaağaç ve bir söğütün karşı karşıya durduğu yere geleceksin. Yanında Rand olacak, ben ise Mathilda’yı getireceğim. 26 Aralık’a girmeden tam on dakika önce orada buluşacağız.”

“Yani gece 23:50’de mi?” Hey, sadece emin olmak istiyordum...

“Evet.” Yürüyerek uzaklaşmaya başladı ama sonra tekrar yanıma gelerek ellerimi ellerinin içine aldı. “Bu olmalı Jolie. Bu, kaderimiz. Tanrıça’nın isteği...”

Böyle olmasını seveceğim anlamına gelmiyordu ve sevmemiştim, hem de hiç. “Bu Tanrıça da kim ki?”

Mercedes gülümsedi. Ayışığı yüzüne vururken kedi gözü gibi parlayan gözleri inanılmaz bir gücü olduğunu gösteriyordu. “O kaderdir, o doğadır. O doğal düzenin ve kaderin ta kendisidir. Etrafta gördüğün her şey O’dur.”

“Peki bizi geri yollayacak mı?”

Mercedes başıyla onayladı.

Akı Kapasitörü* hakkında bir şaka yapmak istiyordum ama kendimi tuttum.

“Müthiş Scott!” dedim gülümseyerek ve kendimi kontrol edemeyerek. Mercedes sadece kaşlarını çattı.

* *Geleceğe Dönüş* filminde Dr. Emmett L. Brown’ın zaman makinesini yapmasını sağlayan alet.

** *Geleceğe Dönüş* filminde Dr. Emmett L. Brown’ın şaşkınlık yaşadığı zamanlarda kullandığı ünlü cümle.

tarçın

Noel günü Pelham Malikanesi'ni bembeyaz bir kar örtüsüyle karşıladı. Ev bile Noel kokuyordu: tarçın, muskat* ve karanfil. Ve neşeyle dolmamız gereken bir dönemdeyken kesinlikle neşeli bir ruh hali içinde değildim. Ertesi günün beni ruhen bağlı olduğum ve kalbimin sahibi, sevdiğim tek adamdan çekip ayracağını bilerek mutlu olamazdım.

Ondan bahsetmişken, Rand bütün gün ortalarda yoktu. Sabah uyandığımda yalnızdım ve şimdi gün batımına sadece dakikalar kalmıştı. Midemi bir gerginlik kemiriyordu. Ona beni geri göndermede oynayacağı rolü ve daha da kötüsü bunu bu gece, tam gece yarısından önce deneme-

* Hint cevizi.

yi planladığımızı hala açıklamamıştım.

Misafir odasına giderken Pelham'a, "Bay Balfour nerede olduğu ile ilgili size bilgi verdi mi?" diye sordum.

Pek aldırmadan, "Hayır, o kurnaz tilkinin neyin peşinde olduğunu kim bilebilir!" dedi. Belli belirsiz bir gülümseme solgun yüzünü aydınlattı. Noel zamanı ona güç veriyormuş gibi günlerdir ilk defa neredeyse iyi görünüyordu. Christine'i pianoyla *Oh Noel Ağacı** şarkısını çalarken dinledik. Şarkının Almanca harika bir yorumu olan *Oh Tannenbaum*'u söyledi.

Çıtırdayan ateşin yanında oturdum ve ağlayacakmış gibi hissettim. Son birkaç gündür kendimi hiç hissetmediğim kadar mutlu hissediyordum ve kendimi hiç şu an olduğu kadar bir yere bu kadar ait hissetmemiştim. Rand ve bağlanırken yaşadığımız o eşsiz mutluluk dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Eğer ruh eşi diye bir şey varsa Rand benimkiydi. Ama birden bu yapboza uymayan tek parçayı, Christa'yı özledim. Gerçi bu gerçeklikten kendi gerçekliğime gönderildiğimde çok geçmeden onu göreceğimi biliyordum. Christa'dan başka, her ne kadar itiraf etmek istemesem de Sinjin'i de özölüyordum. Onun iğneleyici espri anlayışını, gülümsemesini ve arkadaşlığını özölüyordum. Ama onu bundan daha fazla özlemem yanlış olurdu.

Siyah çay, portakal suyu, rom, tarçın, karanfil, kişniş ve şekerden yapılan bir Alman Noel şarabı olan sıcak *Glühwein*'imden bir yudum aldım. Christine başıyla onaylayınca ona gülümseyerek müzik notalarının yazılı olduğu sayfalardan bir sonrakini çevirdim. Yakası ve kolları dantelle süslenmiş gri, siyah ve

* *Oh Christmas Tree.*

beyaz renkli ekose elbisesiyle harika görünüyordu. Saçlarını çobanpüskülü dallarıyla süslemişti.

Ateşin önünde kanepede oturan Pelham, "Bay Balfour'umuzun nereye kaybolduğunu merak ediyorum." dedi.

Ona içten bir şekilde gülümsedim. Sağlığı kesinlikle kötüye gidiyordu; hastalığı gün geçtikçe daha da ağırlaşıyordu ama bu gece ruh hali iyiydi. İlerlemesi çok uzun sürdüğü için belirtilerini de göz önünde bulundurarak hastalığının gerçekten kolera olup olmadığını merak ediyordum. Gözlerimi kapayarak kolera'nın belirtilerini ve bunlara nasıl çare bulunduğunu öğrenmek için büyü gücümü kullandım. Belirtileri şiddetli kusma, kırışık eller ve çökmüş gözlerdi ki bunların hiçbirisi Pelham'da görülmemişti. Hımm, belki de yanlış teşhis koyulmuştu.

Bundan önce büyü gücümü onu iyileştirmek için kullanmayacağıma karar vermiştim. Kullanmamalıydım, kullanmazdım... Fakat şimdi içimde bir şeyler oluyordu. Ona hissettiğim acıma yüreğimi burkuyordu ve bununla ilgili bir şey yapabileceğimi bilerek gidemezdim. Christine'e gülümseyerek şömineye doğru yürüdüm ve Pelham'ın karşısındaki kanepeye oturdum. Ateşle ilgileniyormuş gibi yaparken iyileştirici beyaz bir ışığın Pelham'ı sararak onu aydınlattığını düşündüm. Beş dakika kadar sadece onu iyileştirmeye yoğunlaştıktan sonra oldukça yorulmuştum.

Bitirdikten sonra koltuğa iyice gömülerek ona baktım. Uykuya dalmıştı ki bu da iyi bir şeydi. Uyandığında yepyeni bir insan olacaktı.

Tam o sırada ön kapılar ardına kadar açılarak uğuldayan bir rüzgarın eşlik ettiği karanlık gökyüzünü aydınlatan ay ışığını

gözler önüne serdiler. Rand elinde paketlerle antreye girdikten sonra Elsie arkasından koşup kapıyı kapattı.

Rand “Mutlu Noeller!” diye bağırınca Pelham bir adım havaya sıçradı. Hemen sonra Pelham kalp krizi geçiriyormuş gibi yaptı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Rand’e döndü.

“Nerelerdesin Balfour?”

Rand’in saçına hediye paketlerini Noel ağacının altına yerleştirmeye giderken arkasından dökülmeye devam eden kar taneleri vardı. Kollarımı boynuna dolayıp onu öpme arzumu dizginlemeye çalışarak gülümsedim. Ama bunu yapamazdım. Pelham ve Christine bizi henüz bilmiyorlardı. İlişkimizin geleceği saatlerle sayılı olduğu için bunu bir sır olarak saklamaya karar vermiştik.

Christine gülerek, “*Bebek İsa*’ geldi!” dedi ve ben ona şaşkın bir bakış fırlattım. “Almanya’da *Bebek İsa* çocuklara Noel hediyeleri getiren çok iyi niyetli, tombul, küçük bir melektir!”

Rand’e baktım ama *Bebek İsa*’ya benzer en ufak bir şey göremedim. Rand bana baktı ve güldüğünde gamzeleri beni eritti. “Bayan Wilkins söylememde sakınca yoksa, büyüleyici görünüyorsunuz.”

Pelham’ın şok olmuş ifadesini, kaşlarının kalkarak neredeyse gökyüzüne değeceğini görünce bayağı kızardım. Pelham Christine’in tepkisini görmek için ona baktığında Christine hafifçe omuz silkip kocaman gülümsemekle yetindi.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu Pelham.

* Melek görünümü çocuk. Hz İsa’nın çocukluğunu temsil eder.

Rand paltosunu çıkararak onu şöminenin yanındaki askılığa astı. Ellerini ovuşturarak ateşin önünde durdu. "Noel ruhu, dostum" diye cevap verdi ve Christine'e döndü. "Neden bizim için bir şeyler çalmıyorsun Christine?"

Christine başıyla onaylayarak parmaklarını piyanoya koydu ve yüksek sesle *Tanrı Sizi Mutlu Kılsın Beyler'i** söylemeye başladı.

"İyi misin Pelham?" diye sordu Rand.

Pelham gözlerinde bir şaşkınlık ifadesiyle yavaşça başıyla onayladı. "Evet, uzun zamandır bu kadar mükemmel hissetmemiştim dostum. Belki de Noel mucizesi dedikleri budur!"

Rand bana baktı. Hmm, bunun bir Noel mucizesi değil, bir Jolie mucizesi olduğunu anlamış olmalıydı. Bu onun keyfini kaçırmışa benzemiyordu. Tam tersine onu hiç bu kadar mutlu görmemişim. Belki de Pelham'ı kendi iyileştirmek istiyordu ama bunu yapmaya gücü yoktu ...

Rand, heyecanını dizginlemeyi zar zor başararak, "Artık hediyeleri açalım mı?" diye sordu.

Christine, "Evet, hadi!" diye cevapladı ve coşku içinde, bir çocuk gibi ellerini çırpıttı.

Rand başıyla onayladı ve daha fazla teşvik edilmeyi beklemeden dibindeki paketlerin bir dağ oluşturduğu ağacın altına uzandı. Rand parlak kırmızı ve yeşil ambalajla süslenmiş büyükçe bir hediyeyi kaldırarak Christine'e uzattı.

"Bu gece Noel Baba ben olacağım," dedi sevinç içinde.

* God Rest Ye Merry, Gentlemen.

Christine paket kağıdını yırttı ve yeni şapkasını görünce gözleri ışıldadı. Şapkanın kenarı oldukça genişti, hasırdan yapılmıştı ve üzerinde bir buket pembe ve beyaz ipek güle iliştirilmiş bir balıkçılın beyaz tüyü vardı.

Christine “*Ach, du lieber Gott!*” diye çığlık attı. Bu “Oh, Aman Tanrım!” gibi bir şey demekti. Hemen şapkayı taktı. Rand’e baktığında gözlerinin içi gülüyordu. “Teşekkür ederim!”

Rand de ona gülümsedi ve bir sonraki hediye Pelham’a fırlattı. Pelham da bir cep saati sahibi oldu. Pelham daha teşekkür edemeden, Rand hem Christine’e hem de Pelham’a daha fazla hediye vermek için ağacın altını araştırmaya koyuldu. En son bana küçük bir kutu uzattı. Pelhamların önünde birbirimize hediye vermeyeceğimizi düşündüğüm için şaşırmıştım. Çünkü onların bildiği kadarıyla biz hala birbirimize düşmandık.

Paketi açtığımda içinden seramik bir kuş biblosu çıktı. Belki bir sakaydı; gagası ötüyormuş gibi açık duruyordu. Ona teşekkür etmek için başımı kaldırdım ama o hala üçümüze de arka arkaya hediye paketleri fırlatıyordu. Fırlatmayı bitirdiğinde Christine bir şapkanın, bir binici kıyafetinin, Mozart ve Beethoven’ın ciltlenmemiş tüm nota koleksiyonlarının ve seramik bir biblo kedi koleksiyonunun sahibi olmuştu. Pelham ise çeşit çeşit yün atkı (Rand bunların İskoçya’dan ithal edilmiş olduğunu söyledi), bir cep saati, altın bir pusula ve altın saplı maun bir baston almıştı. Ben yalnızca kuş biblosu değil, aynı zamanda ipek kaplı bir günlük, ahşap bir dolma kalem ve zümrüt bir broş almıştım. Sonra da Christine bize vermek üzere hediyelerini çıkardı; kendi elleriyle ördüğü çeşitli renklerde yün atkılar.

Noel Baba olma sırası bana geldiğinde, Christine için favori

parf m m olan Viktor ve Rolf marka       Bombası'nı ve J.R. Ward imzalı *Kara Han  er Karde li i* serisinin tamamını b y yile yarattım. Yalnızca kapakları bile ona kalp krizi ge irtecek kadar m stehcendi. Bu yüzden onları Jane Austen'in yazdığı kitapların içinde kamufle ettim. Onları açtığı anda büyük bir sürpriz onu bekliyor olacaktı. Rand ve Pelham için büyüyle geçen Noel bir Eddie Bauer katalogunda g rd   m  hatırlad  ım iki tane kocaman ku  tüyü parka olu turdum.   p he içinde aldılar ama parkaların Fransa'da çok revaçta olduğunu s yledi imde memnuniyetle kabul ettiler.

Sonra gözleri parlayan Rand, Pelham'a döndü. "Zamanı geldi mi Pel?" diye sordu.

Pelham, "Geldi." diye cevapladı ve ayağa kalkarken Rand hemen yardıma gitti. "Ben iyiyim Rand." dedi. "Benim için tela lanmana gerek yok. Onu alt edeceğim."

Sonra Christine ve ben birbirimize  a k n bakışlar fırlatırken ortadan kayboldu. Geri döndüğünde ellerinde belki iki adım yüksekliğinde ve iki adım geni li inde kırmızı fiyonklu beyaz bir kutu vardı. Onu Christine'e verdi. Christine memnuniyetle kabul ederek fiyongu açtı. Fiyongu çıkarır çıkarmaz uzun tüylü, pofuduk, beyaz ve kahverengi bir kedi ona miyavladı. Pembe küçük burnuyla, o ana kadar gördüğüm en  irin yaratıklardan biriydi. Christine onu nazikçe kutudan çıkarınca bunun aynı zamanda o ana dek gördüğüm en büyük kedi olduğunu fark ettim. Kesinlikle hafif siktet değildi.

Pelham gözlerinde oluşan ya ları belli etmemeye çalışarak gözlerini büyük bir güçle kırpı tırıp "Mutlu Noeller," diye fısıldadı.

Christine kediye “*Ich habe mich in dich verliebt!*” dedi, ki bu “Ben sana aşık oldum!” demekti. Kedinin tüylü suratını öpüp ağabeyine döndü. “*Vielen Dank, William!*” dedi. Sonra Rand’e dönüp “Teşekkürler! Bu şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Noel!” dedi.

Rand memnuniyetle gülümseyerek, “Ona ne isim vereceksin?” diye sordu.

Christine, öpücüklerini kendini yalayarak temizleyen ve bir yandan mırıldayan kediyi inceledi. “Ona Bruno diyeceğim.”

George’lardan biri ikili mutfak kapısından çıkıp aksi bir suratla akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurdu. Pelham, Christine ve Bruno yemek odasına doğru yöneldiler. Ben adım atamadan Rand beni elimden tutarak yanına çekti. Pelham arkasını döndü ve şaşkınlık içinde bize baktı. Rand’in yanakları kızardı.

Rand, “Hemen geliyoruz,” dedi.

Pelham Noel mucizeleriyle ilgili bir şeyler mırıldanarak başını iki yana salladı ve yemek odasına girerek gözden kayboldu.

Ben bir şey söyleyemeden Rand başını eğip beni öptü. Ben de kollarımı boynuna dolayıp onunla bir olmak isteyerek tutkulu diline karşılık verdim. Sarılışımdan kurtuldu ve askılığa asmış olduğu paltosuna uzandı. Erimiş kar tanecikleri şömine tabanını ıslattı. Paltosunun cebini karıştırdı ve gümüş rengi bir hediye paketine sarılmış küçük bir hediye kutusu çıkardı. Şok olmuş bir şekilde ona bakakaldım. Düşündüğüm şey olabilir miydi? Hayır, bu Ömür Boyu’nun” mutlu sonla biten bir bö-

* Çok teşekkür ederim, William.

** *Lifetime*: Amerika’da yayın yapan bir televizyon kanalı.

lümü değildi. Bu sadece bir çift küpeydi. Evet böyle olmalıydı.

Uzattığı hediyeı aldım. Hediye paketini yırtınca gümüş renk paket kağıdı yere düştü. Kutuyu açıp içinde bir yüzük bulmamla Rand'in bir dizi üzerine çökmesi bir oldu. Bu, ateşin ışığını bir prizma gibi duvarlara yansıtan beyaz elmaslarla süslü mükemmel, safir bir yüzüktü.

Bakışlarım yüzükten Rand'in umut dolu yüzüne kayınca birden bunun ne anlama geldiğini, onun ne beklediğini fark ettim. Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyordu. "Seni seviyorum, Jolie ve senden karım olmanı istiyorum."

Birden hissettiğim acıyı bastırmak için gözlerimi kapadım. Tanrım, keşke onunla kalıp tam zamanlı bir ev hanımı olabilseydim. Keşke her gece onun yatağını ısıtmasından ve hayatımızın geri kalanını paylaşmaktan keyif alabilseydim. Fakat bunun yararsız olduğunu biliyordum. Burada kalamazdım. Bu kadar fazla şey benim ve Mercedes'in geri dönüşüne bağılyken olmazdı.

"Rand," diye başladım cümleme.

Yüzüğü kutusundan çıkararak parmağıma taktı. Parmağıma tam oldu. "Bu, annemindi. Şimdi onu senin takmanı istiyorum."

"Bu çok güzel Rand, ama ..."

Ayağa kalkıp ısrarlı dudaklarıyla beni tekrar öperek endişelerimi yok etti. Geri çekilince yüzünün kızardığını gördüm. "Artık kendi zamanına dönmekten bahsetmek yok Jolie. Kendini tehlikeye atacağını bile bile olmaz. Bir daha bununla ilgili bir şey duymak istemiyorum."

“Rand...”

“Herhangi bir şekilde güvenliğin tehlikeye girerse, bu benim kabul etmemem için yeterli.”

“Burada kalamam,” dedim kısık bir sesle. Rand’ın dikkati tuttuğu ellerime yöneldi. Yanaklarımdan akan yeni gözyaşlarını hissedince ellerini daha sıkı tuttum. “Gitmem gerekiyor Rand ve Mercedes’i de yanımda götürmem gerekiyor. Burada kalırsam çok fazla şey tehlikeye girer.”

“Dönersen güvenliğinden başka ne tehlikeye girer?”

Zor yutkundum. “Rand, biz beraber olursak Mercedes ölecek.”

İfadesiz bir şekilde ateşe baktı. Cevap vermeden çıtırdayan ve tıslayan alevlere dikkatle bakmaya devam etti. Sonra yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana döndü. Neredeyse umutsuzca, “O zaman onu yalnız göndeririz,” dedi. “Seni kaybedemem Jolie.”

Başımı iki yana salladım. “Rand, Mercedes kahin ve buraya gelip onu geri götürmem benim görevimdi. Gerçekleştirmemiz gereken büyük bir görevimiz var ve ben sorumluluğumdan kaçamam.”

“Ne görevi?” diye sordu.

Mercedes’in bana anlatmış olduğu her şeyi hatırlamaya çalışarak kısık bir sesle “Kaderin bize biçtiği görev,” dedim.

Rand tam, “Jolie” diye cümlesine başlamıştı ki birden Pelham kapıda belirdi.

“Hadi ama eski dostum, bize katılmayacak mısınız?”

Rand başıyla onayladı ama bana bakmaya devam etti. “Bi-

razdan.”

Pelham yemek odasına geri döndü.

Rand, “Teklifimi düşünecek misin?” diye sordu.

Başımla onayladım ve her zaman düşlemiş olduğum mutluluk dolu bir hayatı temsil eden, parmağımda parıldayan yüzüğe hayranlıkla baktım. Her şeye lanet olsun! Bir anlığına bu gerçekten olabilir miş gibi davranacaktım. Sadece bir anlığına. “Evet, tabi ki.”

Rand kolunu uzattı. Elimi giysisinin kaliteli kumaşı üzerinde gezdirerek koluna girip bana yemek odasına kadar eşlik etmesine izin verdim. Evet, Rand ile gerçekten bir çift olabilir mişiz gibi davranacaktım. Noel gerçekten de mucizeler zamanıydı.

Orta süsü olarak kırmızı güllerin, aralarına karanfiller serpiştirilmiş portakalların ve çam ağacı dallarının kullanıldığı masaya gümüş masa örtüleri serilmişti. İnce, uzun, kırmızı mumlar pencere pervazlarında birikmiş karla ve şöminede yanan ateşle kontrast oluşturan masanın etkileyici uzunluğunu aydınlatıyordu. İstisnasız bütün Noelleri akıllardan silecek bir Noel sahnesiydi. Rand’ın karşısına, bizi dikkatle inceliyormuş gibi görünen Christine’in yanına oturdum. Parmağımdaki yüzüğü görünce sırtışı yüzüne yayıldı. Elimi tutup incelerken birden ağabeyine gösterdi.

“Görünen o ki tebrik etme zamanı,” dedi elimi Pelham’ın göreceği şekilde havada tutarken.

Pelham’ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ve sevinç içinde gülümseyerek Rand’ın sırtına iyi niyetli hafif bir vuruş yaptı. “Balfour! Seni sinsi tilki.” Rand’e sarılırken bana bakıyordu.

"Tüm kontluklar içinde en güzel geline sen sahip olacaksın dostum."

Rand bana dikkatle bakarak başıyla onayladı. Gözleri tatlı bir çikolata kahverengisiydi. "Farkındayım, Pel, farkındayım."

George'lerden biri elinde gümüş bir çorba kasesiyle ve kardeşi ise peşinden iki servis tepsiyle mutfak kapısından geçerek bu güzel anı böldüler. Ellerindekini önümüze koydular ve 2 Numaralı George, "başlangıç olarak, kahverengi Windsor çorbası, patates kroketleri, pişmiş morina balığı kafaları ve Negus," diye yemekleri bize tanıttı.

Başımı sağa sola sallamakla yetindim. Viktoryen devrinde hayvanların kafalarını yemede bu kadar ısrarcı olmalarının nedeni neydi? Bütün bu heyecan iştahımın kaçmasına neden oldu. Belki de bu yüzden bu gece mükemmel bir Viktoryen devri hanımefendisi olabilecektim.

"Negus nedir?" diye fısıldadım Christine'e doğru eğilerek.

"Tanrım, Noel'de California'da Negus içmiyor musunuz?"

"Hayır."

Başıyla onaylayarak 1 Numaralı George'un doldurması için kadehini kaldırdı. "Noel baharatları olan tarçın, karanfil ve hindistan cevizinin karıştırıldığı tatlandırılmış bir şaraptır. Sonra ateşin önünde ısıtılır."

"Aha," dedim, onu Almanların sıcak şarabı *Glühwein*'e benzeterek. George'ların başlangıç yemeklerini servis etmelerini izlerken omuz sıktım. Pelham kutlamak için Negus dolu kadehini kaldırdı ve biz de aynısını yaptık.

“Başarılarla dolu başka bir yıla daha. En sevdiğim insanlara. Balfour ve Bayan Wilkins’in mutlu geleceğine. Şerefe!”

“*Prost!*” dedi Christine ve tatlı şarabından bir yudum alıp şarabın tadını nasıl bulduğumu anlamak için bana baktı. Bir yudum aldım. Tadına kötü diyemezdim. Tam olarak Noelvari bir tadı vardı. Başımla onaylayarak beğendiğimi gösterdim ve bu hareketimle tatmin olmuş gözüktü.

Ana yemekler kızarmış kaz ve yanında lahana turşusuyla domuz sucuğuydu. Tabagımdaki yemeklerle oynadım ama canım hiçbirini yemek istemiyordu. Ve bu sefer olayın boğucu korsemle hiçbir alakası yoktu. İçimde kontrol edemediğim yeni duygularla boğuşuyordum. Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım şeyler arasında en zoru olabilirdi – kendi zamanıma dönmek için sevdiğim adamı terk etmek. Her ne kadar Rand’in ayrılığımızı sağ salim atlatacağı konusunda emin olsam da bu yine de beni avutmuyordu. Benim zamanımdaki Rand bana bağlandığını bilmeyecekti. Ve dahası bunu öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?

George’lar tekrar gelip önümüzdeki tabakları kaldırdılar ve tatlılarla beraber geri geldiler.

“Sıradaki yemekler: üzümlü puding, muhallebi, bulgur süt-lacı ve tatlı börek,” diye saydı bir tanesi. Artık hangisinin hangi George olduğunu anlamaya çalışmaktan o kadar yorulmuştum ki onlara sadece George’lar demeyi tercih etmeye başladım.

“Ya *Bratäpfel*,” George?” diye sordu Christine.

* Almanca: Şerefe.

** Kızarmış elmalar.

“Hemen geliyor, Bayan Pelham.”

Sormama fırsat bırakmadan Christine bana doğru eğilerek açıkladı: “Badem ezmesi, ceviz ve kırmızı kuş üzümü reçeliyle doldurulmuş kızarmış elmalar.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim sahte bir gülümsemeyle. Christine’i, Pelham’ı (canlı olarak) ve Rand’imi belki de son kez gördüğümü düşünmekle çok meşguldüm.

“Güzel bir pudingi çok severim,” dedi Pelham, George’lardan birini tabağına kuş üzümünün ve kuru üzüm-lerin kaçmaya çalıştıkları koyu kahverengi yuvarlak bir kütle gibi gözüken Noel pudinginden biraz daha koyması konusun- da teşvik ederken. Üzerindeki çobanpüskülü parçası bu pudin-ğin ne yazık ki daha lezzetli görünmesini sağlayamıyordu.

Benim dışında herkes Noel tatlılarının tadını çıkardıktan sonra tabaklarımız bir kez daha değiştirildi ve Christine elleri- ni heyecanlı bir şekilde çırdı.

“Noel maytaplarını getirebilir miyim?” diye sordu.

Pelham başıyla onayladı ve Christine eteklerini bir o yana bir bu yana savurarak hemen Noel ağacının yanına gitti. Bir ku- tuyla döndü ve içinden hepimize tek tek, uzunluğu otuz santim civarında, hediye paketi yapılmış, silindir şeklindeki küçük he- diyelerden verdi. Her maytap kağıttan yapılmış küçük bir Noel ağacıyla süslenmişti. Pelham’ın ve Rand’in maytaplarını elleri- nin arasında tuttuklarını gördüm ve ben de aynısını yaptım.

“Hadi!” dedi Christine ve hepimiz Noel maytaplarımızı kü- çük bir gümbürtüyle patlayana ve havaya barut kokusu yayıla- na kadar çektik. Beni şaşırtan şey maytaplar patladıktan sonra

masaya konan birkaç hediye idi. Bir tacın ambalajını açarken diğerlerinin kendi taçlarını çoktan başlarına taktıklarını fark ettim. Geri kalmamak için kağıttan yapılmış altın tacı açarak başımın üzerine yerleştirdim. Sonra şans kurabiyelerinin içinden çıkan türden bir kağıt parçası dikkatimi çekti.

“Aynı anda hem kırmızı, hem beyaz, hem de siyah olan şey nedir?” diye okudu Christine maytabın kağıdını ellerinde tutarken. Bilmediğimizi göstermek için başlarımızı sağa sola salladık ve Christine’in güzel yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bacadan girdikten sonra Noel Baba!”

Tam eğlenirken birdenbire bu etkinlik beni rahatsız etti. Bu gece neler olup biteceğini Rand’e haber vermediğimi hatırladım. Her şeyin ötesinde onu beni kendi zamanıma göndermesi konusunda ikna etmeliydim.

Rand?

Bana baktığında gözlerinde öyle bir sevgi vardı ki hıçkırı hıçkırı ağlayacakmış gibi hissettim.

Rand, Mercedes bu gece bizimle gece yarısından önce buluşacak. Yanında Mathilda da olacak.

Yüzündeki gülümseme silindi. Neden?

Bizi geri gönderecek büyüyü yapmak için.

Jolie...

Gözlerimi samsıkı kapadım ve titreyen ellerime odaklandım. *Lütfen, Rand. Bunu kabul etmelisin. Bu böyle olmak zorunda.*

Sen çoktan kararını verdin demek? Gözlerinde öfke ve keder vardı.

Seninle kalıp karın olmaktan daha fazla istediğimi bir şey yok ama bu mümkün değil, Rand. Seni bütün kalbimle seviyorum ama gitmek zorundayım. Çok üzgünüm.

Bana bakmadan tatlı şarabını bitirdi.

"Misafir odasına geçip karın yağışını izleyelim mi?" diye sordu Pelham, ikimizin de asık suratını fark ederek.

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Evet, bu harika bir fikir."

"Ve Noel ilahileri söyleyebilir miyiz?" diye sordu Christine.

Başım la onayladım. "Bu daha da harika bir fikir."

Christine hemen misafir odasına geçti ve ilk şarkı olarak *Uzaklardaki bir Ahırda'yı** çalmaya başladı.

Pelham'ın arkasından misafir odasına girmeden Rand elimi tuttu ve beni bir kenara çekerek yalnız kalabilmemiz için yemek odasının kapılarını kapadı.

"Jolie, lütfen bana bunu etraf lıca düşündüğünü söyle."

Başım la onayladım. "Başka hiçbir yolu yok."

"Sana olan aşkım hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Gözlerimi yaşlar doldururken dud ağı mı ısırarak başımı sağa sola salladım. Bakışlarımı yere çevirip duygularımı kontrol altına alabilmeyi umarak gözlerimi sınıms ık ı kapattım. Ama yapamadım. Gözlerimi açınca gözyaş lar ım yanaklarımdan aşağı sel gibi akmaya başladı. Rand parmakları y la yanaklarımdaki ıslaklığı sildi ve gozyaş lar ımı kuruladı.

* *Away in a Manger*: Bir Noel ilahisi

“Acını hissedebiliyorum,” diye fısıldadı kısık bir sesle.

“Seni tahmin ettiğinden çok daha fazla seviyorum,” diye fısıldadım. “Ama seninle kalamam. Dönmek zorundayım.”

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi ama bana sarılarak sıcaklığını hissettirdi ve ben ağlarken başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Anlıyorum,” dedi en sonunda.

Hafiflediğimi hissettim ve Rand’in de öyle hissettiğini fark ettim. Rahatlamıştı ve ne yapmam gerekiyorsa onu yapmama izin verecekti. Beni destekliyordu ve tamamen anlayamasa da kararına saygı duyuyordu.

“Bana bir şey için söz ver, Jolie,” dedi.

Ondan biraz uzaklaşınca gözlerindeki saydamlığı fark ettim. “Ne istersen,” diye fısıldadım.

“Senin zamanındaki benim aramızdaki bağı anlamasını sağlamalısın. Beraber olmamız yazılmış, adım kadar eminim.”

Başımınla onayladım. “Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Sana şu anda, burada neler olduğunu anlatacağım.”

Gülümseyerek beni öptü. Dudakları yumuşacık ve sıcacıktı. Misafir odasına dönmekten önce gözlerimi kapayarak dokunuşunun ve dudaklarının keyfini çıkardım. Her ne kadar çok yakında gideceğim konusunda Christine ve Pelham’ın bir fikirleri olmasa da, onları bir kez daha görmeli, misafirperverlikleri için teşekkür etmeliydim. Onlara ne kadar minnettar olduğumu söylemeliydim. Pelham’ı Pelham Malikanesi’nin arka-
kadeş canlısı hayaleti olarak tekrar göreceğimi biliyordum ama bu Christine’i son görüşüm olacaktı ve bu düşünce kalbimin sızlamasına neden oldu.

Gece yarısına on dakika kala Rand ve ben, Mercedes ve Mathilda'yı mülkte bulunan en büyük karaağaçların ve söğüt ağaçlarının olduğu yerde bekliyorduk. Rand bana sarılmış olduğu için dondurucu gece havası beni etkilemiyordu. Artık yaşamadığım gözyaşlarım gözlerimden rahatça süzülüyorlardı.

"Onları görebiliyorum," diye fısıldadım. Mathilda ve Mercedes'in renkli auraları ağaç gövdelerinin arasından ışıltıyordu. Mercedes'in bir gök kuşağı gibi parlayan aurasını neden gizlemediğini merak ettim.

Rand bana daha sıkı sarıldı ve beni daha yakınına çekti. Yaklaşmalarını izlerken, içimdeki endişe hissi daha da arttı. Ya büyü işe yaramazsa? Ya hiçbir zaman geri dönemezsem? Şimdi alıştığım bu düşünceler beni rahatsız etmeye sadece birkaç gün önce başlamıştı. Ama bir türlü alışamadığım bir düşünce vardı ki o da Gwynn'in hançerinin beni öldurebileceği ile ilgili olardı.

"Bunları düşünme," dedi Rand. Düşüncelerimi kapatmış olmam gerektiğini fark ettim. Bana özel düşüncelerimi bilmesi doğru değildi, özellikle de bunlar hakkında yapabileceği hiçbir şey yokken.

"Jolie, Rand," dedi Mercedes bizi selamlayarak.

"Bayan Berg," dedi Rand.

Mercedes gülümseyerek "Lütfen bana Mercedes de," dedi. Ellerini beline koyup etrafa bakarak manzarayı incelemeye

başladı. Başıyla onaylayarak bize döndü ve kollarını ileri uzattığında devasa bir kılıç belirdi. Bu, son karşılaşmamızda büyülü dairesini yaratmakta kullandığı kılıçtı.

Daha önceki ritüeline benzer şekilde dördümüzün etrafında yere kocaman bir daire çizmesini izledim. Yine farklı yönlerle dönüp seslendi ve büyüsünü yaparken ateş ve suyu kullanarak elementleri çağırdı. Sonra bize döndü.

"Lütfen el ele tutuşun." Söylediği gibi yaptık. Mathilda bir elimden tutarken diğer elimle Rand'in eline uzandım.

"Bekle," dedi Rand. "Jolie'nin tehlikede olmayacağından nasıl emin olabilirim?"

Bu sorunun cevabını ben de merakla bekleyerek yutkundum.

"Garanti veremem," dedi Mercedes.

"O zaman bunu yapmayacağım," dedi Rand Mercedes'in elini bırakarak.

"Rand," dedim.

"İzin ver," dedi Mathilda ve onu bir kenara çekti. Ne söylediklerini duyamıyordum ama Rand'in ağzının sımsıkı kapalı olduğunu ve vücut dilinden Mathilda ona her ne diyorsa kabul etme konusunda gönülsüz olduğunu görebiliyordum. En sonunda derin bir iç çekti ve başıyla onayladı. Mathilda ona ne söylediyse işe yaradı. Sanki dünyayı omuzlarında taşıyormuş gibi bitkin görünerek çemberimize geri döndü.

"Bu işlem olağanüstü bir dikkat ve planlama gerektirecek," dedi Mercedes. Rand ve Mathilda büyü gücü ikinizden de ge-

lecek. Rand, Jolie'nin büyüsunu aranızdaki bağ vasıtasıyla kanalize etmelisin."

Ve işte o an anladım ki bütün bu bağlanma hikayesi büyüün düzgün çalışması içindi çünkü Rand bunu tek başına yapabilecek kadar güçlü değildi. Bu durum ağızımda çok kötü bir tat bıraktı ve kendimi daha önce hiç bu kadar fazla Yeraltı Dünyası'nın bir piyonu gibi hissetmemiştim. Aşkımız gerçek miydi? Yoksa bu büyüü güçlendirmek için var olan bir şey miydi? Kesinlikle gerçekmiş gibi hissediyordum...

Mercedes suratında kızgın bir ifadeyle bana baktı. "Hiçbir zaman bağından şüphe duyma Jolie. Aranızdaki bağ benim yapabileceğim bir şey değil. Bağınız sağlam, saf bir şey. Yapay bir şey değil."

Zorlukla yutkundum ve başımla onayladım. Bunu duyduğuma memnun olmuşum.

"Odaklan," dedi Mathilda kısık bir sesle. "Bu çok büyük bir enerji ve güç gerektirecek."

Gözlerimi kapayarak ellerine daha sıkı sarıldım.

"Zihninizde bir geçit açıldığını düşünün," dedi Mercedes. Durgun gece havasında sesi melodik geliyordu. "Tüm gücünüzü bu geçide yönlendirin, açılmasını ve açıldıktan sonra açık kalmasını sağlayın."

Benim zamanıma açılan geçidi düşünürken herkes sessizleşti. Birkaç dakika sonra gözlerimi açtım ve Mercedes'in kaşlarını çattığını gördüm.

"İşe yaramıyor," dedi tek tek yüzlerimize bakarak. "Bu geçidin dokunabileceğiniz kadar gerçek olması için bütün enerji-

nizi kullanmalısınız. Eğer ne istediğimizi tam olarak bilmezsek büyü işe yaramaz.”

Gözlerini tekrar kapadı ve biz de aynısını yaptık. Sınırlarımı sonuna kadar zorladım ve geçidi büyü gücümle doldurarak ardına kadar açıldığını düşündüm.

Mathilda elimi bıraktığında gözlerimi açtım.

“O çok güçlü,” diye fısıldadı Mathilda.

Mercedes başıyla onaylayarak bana baktı. “Jolie, seni koruyan kalkanlar bizi engelliyor ve onları aşamıyoruz.”

Zorlukla yutkundum. “Bu ne anlama geliyor?”

Mercedes, benim endişelenmeme sebep olacak şekilde derin bir iç çekti. Gözlerime tekrar baktığında yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılamıyordu.

“Kalkanlarını aşabildiğim olayın aynısını yeniden yaratmalıyız.”

Neyi kastettiğini anlamam için bir saniye geçti ve anladığım anda bir panik duygusu ve umutsuzluk hissettim. “Demek istediğin...”

“Seni bıçaklamalıyız.”

Yarınlar

Rand, Mathilda'nın ellerini ve benimkileri bırakarak geri çekilirken başını sallıyordu. "Böyle bir şeyin parçası olmak istemiyorum."

Açıkçası ben de aynı şeyi düşünmüyorum desem yalan olurdu. Bir kere neredeyse bıçaklanmışım ve bu bir sefer yeterliydi, teşekkürler.

"Zaman kaybediyoruz," dedi Mercedes. Bir ileri bir geri yürürken dolunay uzun kahverengi saçlarını aydınlatıyordu.

"Benden bu kadar. Jolie'nin hayatını tehlikeye atamam," dedi Rand, hayal kırıklığı içinde elini saçlarının arasından geçirirken. Beni Mercedes'ten korumak istemiş gibi önüme geçerek orada durdu.

"Hayatını tehlikeye atmayacağız," dedi Mathilda.

"Sen?" Rand ona baktı ve sesinden yaşadığı hayal

kırıklığı anlaşılabiliyordu. “Sen bu saçmalığı onaylıyor musun?”

Mathilda başıyla onaylayarak bakışlarını bulutlarla bezenmiş gökyüzüne kaldırdı. Ellerini yukarıya kaldırarak gözlerini kapadı. Böyle insandan yapılmış bir çeşit antene benziyordu... periden yapılmış anten demek daha doğru olurdu. Gözlerini açtı ve başıyla onaylarken ellerini indirdi. “Tek yol bu.”

Birden soğuk bir rüzgar ağaçların arasından eserek dallarının şiddetle sallanmasına neden oldu. Rüzgar kükreyerek buz gibi kavrayışıyla bizi dondurdu. Isınmak için kollarımı vücuduma daha sıkı sardım.

“Jolie’yi koruyan bariyerler çok dayanıklı,” dedi Mercedes bize doğru gelirken. Konuşması Rand’in de ilgisini çekmişti. Ses tonu ölçülüydü, öğreticiydi. “Tek yapmamız gereken onun bariyerlerini yıkmak. Böylece büyümüz onu geri gönderebilir.”

“Ve yıkmayı başaramazsak?” diye sordu Rand beni hala arkasında saklarken.

“O zaman ölürüm,” diye bağırdım cırtlak bir sesle ve arkasında durduğum yerden öne bir adım attım. Ay ışığının yoğunluğu beni neredeyse kör ediyordu. Sanki Gece Tanrısı üzerime bir projektör tutmuştu.

Mercedes başını sağa sola salladı. Gözleri sanki ruhumu delip geçiyordu. “Mathilda ve ben ölmene izin vermeyeceğiz Jolie. Kadere inanmalısın. Tamamlaman gereken bir görevin var ve bu yüzden burada ölemezsin.”

“Umarım haklısındır,” dedim, “tamamlamam gereken görev” kısmının doğru olup olmadığını merak ederek. Yoksa bu Mercedes’in bana istediğini yaptırması için söylediği bir şey

miydi? Her halükarda inandırıcıydı. Bu ikna yeteneğiyle avukat olmalıydı.

“Bu senin de bu çılgınlığı kabul ettiğin anlamına mı geliyor?” diye sordu Rand öfke ve acı dolu gözlerini bana çevirerek.

“Başka ne seçeneğimiz var ki?” diye cevapladım zar zor çıkan bir sesle.

Gülümsemesi çok tatlıydı ama aynı zamanda hüznüydü de. Ellerimi tutarak parmaklarının ucunu benim parmak uçlarıma sürttü. “Bu saçmalığı unutmayı seçip geri kalan ömrümüzü beraber yaşayabiliriz,” dedi. Sesi yumuşacık, ninni gibiydi. “Karı koca olarak.”

İçimde kanser gibi yayılan bir acı hissederek ellerini daha sıkı tuttum. Ağlamaya başladım ve gözlerimi kapayarak duygularımı kontrol altına alabilmek için bakışlarımı yere çevirdim. Rand’ın beni ağlarken görmesini istemiyordum; bu, onun için çok zor olurdu. Elbette şu anda hissettiğim her şeyi hissedebildiği için ne kadar üzgün olduğumu biliyordu ama yine de hissettiği acıya bir yenisini eklemek istemiyordum.

“Ben de istiyorum, Rand, hem de her şeyden daha fazla ama şu anda ve burada olamaz,” diye fısıldadım. “Ama kendi zamanında kesinlikle olacak, söz veriyorum.”

“Jolie,” diye başladı cümlesine Rand.

“Burada kalamaz,” diye böldü Mercedes sert bir şekilde. “Tanrıça onun kendi zamanına dönmesini emrediyor. Kaderinde burada kalması yok.”

Rand Mercedes’e bakmadan gözlerini gözlerimden kaçırmayıp dudaklarını sıkarak düz bir çizgi haline getirdi. Bakışla-

rında bana olan aşkını kitap okuyormuşum gibi net bir şekilde görebiliyordum. Hissettiklerini öyle yoğun şekilde hissettim ki kalbim acıdı ve teklifini umutsuzca kabul etmek istedim. İçindeki hüznü dışarı atmak istermiş gibi derin bir nefes verdi ve o anda durumu kabullendiğini anladım.

Nihayet Mercedes'e dönerek, "Bana o hançerin onu öldürmeyeceğinin garantisini verebilir misin?"

Mercedes başıyla onayladı ve üzerine basa basa, "Evet, verebilirim," dedi.

Rand başını sağa sola sallayarak tekrar bana baktı. Gülümsemesi içtendi. Bana bakarken bir parmağını yüzümün kenarında dolaştırdı. "O zaman görünen o ki yardım etmekten başka seçeneğim yok."

"Teşekkür ederim, Rand," dedim elbisemin kolunu yanaklarımdan süzölmeye devam eden göz yaşlarımı silmek için kullanırken. Korkuyordum ve Rand de bunu hissediyordu. Mercedes'e güvenmiştim ama o sadece Tanrıça'nın isteklerine uyduğu için bu ihtiyatlı bir güvenmeydi. Mercedes'in bize yalan söyleyeceğini düşünmüş müydüm? Hayır. Benim için en iyisini mi düşünüyordu? Emin olamıyordum.

"Jolie," diyerek araya girdi Mercedes ve ona doğru döndüm.

"Evet?"

"Gwynn sana saldırdığında tam olarak nerede duruyordun? Gösterebilir misin lütfen?"

Gözlerimi kapatarak hatırlamaya çalıştım. Savaşın görüntüsü bir kabus gibi zihnimde belirdi ve Rand şok içinde bakarken Sinjin'in girişinde nöbet tuttuğu ağaçlarla çevrili o küçük

girintiyi görebiliyordum. Gwynn'e değil Rand'e bakıyordum. Rand'in bağırarak uyarmasıyla döndüm ve Gwynn hançerini sapladı. Ama hançerinin soğuk çeliğinin dokunuşunu karnımın sadece yüzeyinde hissettim. Neden? Çünkü tam o anda Mercedes araya girerek beni kurtardı. Gözlerimi açarak herkesten birkaç adım uzaklaştım.

"Rand, oradaydın," dedim durduğum yerin kuzeydoğu yönündeki bir noktayı işaret ederek.

Rand başıyla onaylayarak keder içinde işaret ettiğim yere doğru yürüdü. Ona arkamı döndüm. Gözlerimi kapatarak o sahneyi zihnimde yeniden yaratmaya çalışırken kalbimdeki kocaman boşluğu düşünmemeye çalışıyordum. Odaklandım. Beni neredeyse öldüren sahneyi tekrar canlandırmak için odaklandım. Gözlerimi açarak Mercedes'e baktım.

"Gwynn arkamdan geldi," dedim ve onun yanına geçip Rand'e doğru dönerek Mercedes ve onun arasındaki uzaklığı hesaplamaya çalıştım. Mercedes'ten bir adım uzaklaşıp ona sordum. "Canlandırmada Gwynn olur musun?"

Başıyla onaylayarak, "Evet," dedi.

"Rand bağırarak beni arkama dönmem için uyarırken yüzüm ona dönüktü ve döndüğümde Gwynn hançerini karnıma sapladı. En azından ben böyle olduğunu düşündüm ama hançeri derimden içeri giremeden sen beni kurtardın."

Rand yumruklarını sıkıyordu ve Mercedes ona dikkatlice baktı. "Ve onu tekrar kurtaracağım Rand. Korkacak bir şey yok."

"Onu tekrar kurtaracağım," deyince unutmadığından emin olmak için zamanlama konusunun bir kez daha konuşulması gerektiğini düşündüm. "Yani en az on saniyelik bir avantaja

zamanıma döneceğiz öyle mi?”

Mercedes bana döndü, yüz hatları gergindi. “Zamanı ayarlamak oldukça zor.”

Duymak istediğim cevap tam olarak bu değildi. “Ama Gwynn bana herhangi bir zarar veremedi beni kurtarabilmiştin?”

“Bu aynı şeyi tekrar yapabileceğim anlamına gelmiyor.”

Başımı sağa sola salladım. Bu yeterince iyi değildi. “O zaman ölebilirim, öyle mi?”

Mercedes’in gözleri etkileyiciydi, güç saçıyordu. “Ölmeyeceksin.”

“Ama nasıl?” diye sordu Rand kararlı adımlarla yanımıza gelirken.

“Kadere güvenmelisiniz,” diyerek Rand’in sözünü kesti Mercedes ve yeterince dinlediğini ve karmaşık ayrıntılarla ilgilenmeyeceğini göstermek istermiş gibi elini kaldırdı. Bizi beklemeden önündeki sahne üzerinde düşünüp taşınmak için döndü. İleri birkaç adım atıp elini çenesinin altına koydu. Sahneyi tekrar yaşamak için en iyi düzenlemeyi düşünüyor gibiydi. Yanıma geçti ve sonra başıyla onayladı.

“Mathilda, lütfen Rand’in yanında dur,” diye rica etti.

Mathilda başıyla onayladı ve Rand’e yaklaşıp elini tuttu. Ona gülümsedi. Onun neler yaşadığını anladığını, onun yanında olacağını söylemek ister gibiydi. Ben ayrıldıktan sonra ona neler olacağını Mathilda’nın bilip bilmediğini merak ediyordum. Sonuçta her şeyi bilen bir peri olarak bağlanan taraftan biri diğerini sonsuza kadar terk edince neler olacağını oldukça yakından gözlemlemiş olmalıydı. Evet, Rand ona çok iyi ba-

kacak, onunla gerçekten ilgilenecek çok güçlü birine sahipti. Onu bulunabilecek en iyi ellere emanet ediyordum.

Mercedes aya baktı ve ben de bakışlarını takip ederek bulutların o kocaman yuvarlağın önüne geçişini izledim. Dalların arasından esen ve yeni yağmaya başlamış karı dağıtan rüzgara rağmen neden üşümediğimi merak ediyordum. Muhtemelen bu kadar gergin olmam beni ısıtıyordu.

“Acele etmeliyiz,” dedi Mercedes bize dönerek. “Rand ve Mathilda, Jolie’ye elimde hançerle yaklaştığım anda, Jolie’nin zamanına açılan kapıyı ardına kadar açtığınızı düşünmelisiniz. Tam zamanında açmalısınız yoksa işe yaramayacak.”

Mathilda başıyla onayladı ama Rand hiçbir şey söylemedi. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama acısını hissedebiliyordum. Beni neredeyse engelliyordu.

“Bunu düzgün şekilde yapmamız için sadece bir şansımız olacak,” diye devam etti Mercedes ve arkamda durdu. “Hazır mıyız?”

Başımınla onaylayarak ona arkamı dönüp Rand’e baktım. Ona belli belirsiz gülümsedim ve gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu ve çenesinin sımsıkı kapalı olduğunu gördüm. Yüzünün her noktasını ezberledim; ne kadar genç ve masum göründüğünü ... Ne kadar yakışıklı ...

Seni seviyorum, Rand.

Ben de seni. Gözlerini kapattı. Gözyaşları süzülürken Mathilda’nın elini daha sıkı tuttuğunu görebiliyordum. *Seni hep seveceğim.*

Dişlerimi sıktım. Ona koşmak ve bunu yapmak istemediğimi, sonsuza kadar onunla kalmak istediğimi söylemek istiyordum.

Ama yapacak fırsatım olmadı. Arkamda ezilen karların sesi-
ni duydum ve Rand'in gözlerinin dehşet içinde kocaman açıl-
masını izledim.

"Jolie!" diye bağırdı ileri doğru atılırken.

Arkamı döner dönmez Mercedes hançeri karnıma sapladı.

İlk başta sanki zaman durmuş gibiydi. Sonra ileri sarmaya
başladı. Çok parlak bir ışık vardı ve sonra karanlık... Gözlerimi
açtım ve durmadan parıldayan yıldızların eşlik ettiği ayışığının
parlaklığı karşısında gözlerimi kırptırdım.

"Jolie!" Rand bana bağıırıyordu.

Şok içinde ona döndüğümde arkasında tanıdık gelen diki-
litaşları ve onların ötesindeki höyükleri fark ettim. Ağaclarla
çevrili o küçük girintiye geri dönmüştük. Sinjin orada durmuş
bana bakıyordu. O da Rand kadar şaşırmış gibiydi. Neler olup
bittiğini merak ederken Rand'in hemen yanında duran Merce-
des'i gördüm.

Ve nihayet anladım.

Gwynn...

Hemen arkamı döndüm ve gözlerindeki öfkeyi, dudakları-
nı sımsıkı kapatmış olduğu yüz ifadesindeki kızgınlığı sadece
bir an için görebildim. Sonra karnımda inanılmaz bir yanma
ile geriye itildiğimi hissettim. Aşağı baktığımda Gwynn'in kar-
nıma gömülmüş hançerini görünce bir çığlık attım. Yere düşer-
ken kendimi ağır çekimdeymişim gibi hissettim.

Kalp atışlarımın sesini bastıran bir gürültü karmaşası zihnimde yankılandı. Rand'ın haykırıışları, metalin metale çarpış sesleri ve savaşanların çığlıkları arasında kayboldu. Etrafımda savaş hala devam ediyordu.

Yere şiddetli bir şekilde çarptım ama hissetmedim bile. Karnımın ortasındaki acı beni yeyip bitiriyordu. Kalp atışlarım birden yavaşlamaya başladı. Gwynn'in yanı başımda ayakta durduğunu gördüm ve ben bir şey yapma şansı bulamadan Sinjin köpek dişlerini çıkararak üzerine atladı. Vahşi bir hayvan gibi Sinjin dişlerini Gwynn'in boğazına geçirerek boğazını yırttı. Gwynn düştü ve Sinjin bir anda saçından tutarak kafasını kopardı. Kafası hala Sinjin'in elinde sallanırken vücudu küle dönüşerek patladı. Birkaç saniye sonra vücudu gibi kafası da patladı. Bakışlarımı Gwynn'in rüzgarda dağılan küllerinden Sinjin'e çevirdim. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde tamamen acıyla dolmuştu, çok sevdiği birini kaybetmenin acısıyla...

Ve tam o anda ölüyor olduğumu anladım. Mercedes bana yalan söylemişti. Bana ölmeyeceğime dair söz vermişti ama görünen oydu ki olan şey de tam olarak buydu.

Saçlarımda sıcak, yumuşacık ellerin dokunuşunu hissettim ve başımı kaldırıncı Rand'i gördüm. Saçları karmakarışık ve tozla karışmış kan, alnını ve yanaklarını lekelemiş olsa da bir melek gibi görünüyordu.

"Jolie, beni duyabiliyor musun?" diye sordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı hiç durmadan akıyor, toprakta küçücük nehirler oluşturunuyordu.

Cevap vermeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Sadece başım-

la onayladım ve birden boğulacakmışım gibi hissettim. Nefes almaya çalıştım ama alamadım. Boğazıma yükselen sıvıyı hissedişimle güçlenen bir panik duygusu bütün vücuduma yavaşça yayılmaya başladı. Ağzımdan altımdaki nemli toprağa akan kanın sıcak, metalik tadını aldım. Ufacık bir nefes aldığımda ciğerlerimin kanla dolduğunu hissettim. Panik hissi şimdi yavaş yavaş kayboluyordu. Göz kapaklarım çok ağırlaşmıştı.

“Hayır,” diye bağırdı Rand ve başımı kucağına koydu. Göz yaşları kontrolsüz bir şekilde akıyordu ve ben ona uzanıp her şeyin yolunda olduğunu, korkmadığımı söylemek istedim. Ama yapamadım. Vücudumu artık hissedemiyordum.

Rand bana sıkıca sarıldı. Sarılışının sıcaklığını hissederken son bir kez savaş alanına baktım. Şiddetten ve katliamdan nefret ediyordum. Savaşın nasıl sonlandığını bilemeyecektim. Düşüncelerim bir kadının çılgılığıyla bölündü. Bir ağaca sırtını yaslamıştı ve önünde hırıldayan bir kurt vardı. Yüzü tamdık geliyordu. Uzun siyah saçlarını ve kocaman siyah gözlerini hatırladım. Anne. Önünde hırlayan kurt da dahil olmak üzere bu sahne daha önce bana görü olarak gelmişti. Kızılımsı kürkü olan başka bir kurt birdenbire hırıldayan kurdun üzerine atladı ve dişlerini Anne’i tehdit eden kurda geçirdi. Saldıran kurt dişlerini yere düşen kurdun boğazına geçirdi ve ölene kadar bırakmadı. Galip gelen kurt tanıdığım bir adama dönüştü, eski sevgilim Trent’e... Anne ona doğru koşunca Trent ona sarıldı.

Gülümsemeden edemedim. Tüy gibi hafiflemiş hissettim. İçimi bir sıcaklık kapladı ve biliyordum ki her şey yoluna girecekti. Trent’in Anne’i koruyuşunu izlemek kadere güvenmem için yeterliydi. Her şeyin olması gerektiği gibi olacağına inanıyordum. Ve bir an geldi ve üzerime düşeni yapmış olduğum ve

kontrol edemediğim bu oyunda yalnızca bir piyon olduğum gerçeğini kabullendim. Rand... ve Sinjin iyilerdi. Gerçekten önemli olan da buydu.

Rand yüz yüze bakacağımız şekilde başımı ellerinin arasına aldı. Arkasında duran Sinjin'i gördüm. Yüzünde kan lekeleri vardı ve ağzı sımsıkı kapalıydı. Gözlerinde sevgi ve hüznle; çok derin bir hüznle bana bakıyordu.

Gözlerimi kırptım ve açtığımda Sinjin gitmişti. Birdenbire yok olmuştu.

"Jolie?" diye seslendi Rand. "İçinde ne kadar büyün kaldırırsa kullan ve seni iyileştirmemde bana yardım et."

Rand'e sarılmak istedim. Üzülmemesini, gitmeme izin vermesi gerektiğini söylemek istedim. Ölüyor olduğumu biliyordu, sadece bunu kabul edemiyordu. Gözlerini kapatarak ellerini yaramın üzerinde tuttu ama işe yaramadı. İyileşemeyecek durumdaydım.

Konuşmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Sonra telepati yoluyla konuşmaya çalıştım ama zihnimde kelimeleri oluşturamayacak kadar güçsüzdüm. Birdenbire çok üşüdüm ve çok yorgun hissettim. Gözlerimi kapadım.

"Jolie!" Rand beni sarstı.

Savaşamayacak kadar zayıftım. Kendimi gözlerimi kapattığımda oluşan karanlığa bıraktım ve birden gözümün önünden bir sürü görüntü geçmeye başladı. Bisikletten düşüp dizim kanadığında annemin yüzü... Yedinci sınıf öğretmenim... Çocukken tatillerimi geçirmeyi çok sevdiğim Washington Eyaleti'ndeki Anderson Gölü... Ve Christa... Üçüncü sınıfta ilk tanıştığımızda Christa'nın saç örgüleri... Christa ile yıllık

mezuniyet toplantısına hazırlanmamız... En yakın dostumla havaalanında vedalaşmam...

Sonra sıra Rand'e geldi.

Rand'in dükkanına girişi ve gamzelerini belli eden gülümsemesiyle kendini tanıttığı... Bana bir tilkiye nasıl dönüşebileceğimi öğrettiği... Benimle yavaş bir şarkıda dans ettiği... Dolgun dudaklarının yumuşacık dokunuşu... Annesinin yüzüğünü parmağıma takışı... Hala taktığı yerde duran o yüzüğü...

Bir gülümsemenin dudaklarıma yayıldığını hissedebiliyordum ve artık gidebileceğimi biliyordum. Artık veda edebildim.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi ve her zaman seveceğimi söylemek istedim ama ağzımdan tek bir kelime çıkmadı.

Sanki huzur verici, sığ bir denizde yürüyordum. Ilık bir su etrafımı sarmıştı. Sonra bir darbe hissettim ve buza saplandım. Isıdaki ani değişiklik yüzünden vücuduma bir acı dalgası yayıldı. Kulağıma çığlıklar ve çarpışan metal sesleri gelmeye başladı. Dehşet içinde gözlerimi açınca başım ağrıdı.

Rand hemen yanı başımdaydı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ve yanında Mercedes duruyordu. Yüz ifadesi ciddiye. Dudaklarını sımsıkı kapamıştı. Beni kolumdan sımsıkı tutuyordu.

“Jolie, beni duyabiliyor musun?” diye sordu.

Doğrulamaya çalıştım ama Rand kalkmamı engelledi. Karnımın derinliklerinden yükselmek üzere olan bir çığlık hissettiğimde içimi bir korku kapladı. Karnım... Gwynn'in hançerinin deldiği noktayı hissetmek için elimi yaranın olması gereken yerin etrafında gezdirdim ama orada hiçbir şey yoktu. Kıyafetlerim kanla ıslanmıştı. Karnımı herhangi bir yara var mı diye yoklamaya devam ettim ama bu sadece tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu.

“Nasıl?” diye sordum. Sesim boğuk ve çatallı çıkıyordu.

“Seni geri getirdi,” dedi Rand. Başıyla Mercedes'i işaret ederken neredeyse göz yaşlarına boğuluyordu.

Şaşkınlık içinde Mercedes'e baktım. “Beni dirilttin mi?”

Başıyla onayladı ve gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Evet. Sana ölmeyeceğine dair söz vermemiş miydim?”

Ölmüştüm ve Mercedes beni geri getirmişti. Şimdi durum tersine dönmüştü. Bende de bulunan bu yeteneğin üzerimde kullanılması çok garip hissettiriyordu. Sadece o değil, aynı zamanda böyle bir güce sahip başka birinin olduğunu bilmek... Düşüncesi bile beni yıldırım çarpmışa döndürdü. İçimden ağlamak geliyordu ama aynı zamanda da gülmek istiyordum.

“Doğrulanabilir misin?” diye sordu Mercedes. Dikkati benim ve etrafımda tüm hızıyla devam etmekte olan savaş arasında bölünmüştü.

Başımınla onaylayınca Rand kolunu belime sarıp beni daha dik bir pozisyona getirdi. Belimden tutarak beni geriye doğru çekti ki dikilitaşlardan birine sırtımı yaslayabileyim. Derin bir

nefes alarak ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım.

“İyi hissediyorum,” dedim yavaşça. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kafamın arkasını kaşıyordum. Birden içimden deli gibi ağlamak geldi ama salya sümük ağlayan bir enkaz haline gelmemek için bu isteği bastırmak zorunda kaldım.

“Jolie, odaklanman gerekiyor,” dedi Mercedes beni düşüncelerimin arasından sıyrıp dikkatimi ona vermemi sağlayarak. “Bu savaşı bitirmeliyiz.”

Söylediğine şüpheyle yaklaşımdan edemedim. “Savaşı bitirmek mi?”

Kendinden emin bir halde başıyla onayladı ve dikkatini tekrar savaş alanına çevirdi. Bakışlarını takip edince savaş çıgıllıklarının ve ölen yaratıkların tüyler ürperten çıgıllıklarının eşlik ettiği, karanlık gökyüzüne yükselen büyü patlamalarını gördüm.

“Evet, bunu sen ve ben birlikte başaracağız,” dedi bakışlarını bana çevirerek. “Kendi büyüm kadar senin büyüne de ihtiyacım var.”

Mercedes elini omzumun üzerine koyunca Rand elini tuttu. Yüz ifadesi sertti. “Sen kimsin ve nereden geldin?”

Rand'den uzaklaştım. “Yani hala bilmiyor musun?” Çoktan tanışmış olduklarını düşünmüştüm. Başını sağa sola salladı.

“Mercedes kahindir,” dedim kısık bir sesle.

Rand'in gözleri kocaman açıldı. Mercedes yüzünde ufak bir gülümsemeyele ona baktı. “Merhaba, Rand.”

Rand kaşlarını çatarak zorlukla yutkundu. “Beni tanıyor musun?”

Elini tutunca bana döndü. Gözlerini şaşkınlık içinde kocaman açtı. "Annemin yüzüğü sende ne arıyor?" diye sordu.

Yüzüğü unutmuştum. Ama şu anda açıklamak için zaman yoktu. "Sana anlatacağım çok şey var, Rand. O kadar fazla şey oldu ki. Nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum."

"Şu anda kendini açıklamalarla yorma, Jolie," dedi başını sallayarak. "İyileşmelisin."

"Hayır," diyerek araya girdi Mercedes. "Daha sonra iyileşebilir. Savaşı şu anda bitirmeliyiz."

"N... nasıl..." diye başladım cümleme.

Mercedes elimi sıktığı anda fark ettim ki aynı zamanda Rand'in de elinden tutmuştu. Ayağa kalktı ve Rand beni kollarına alarak onun hemen yanında yürümeye başladı.

Gök gürledi ve onu izleyen şimşek savaş alanının ürkütücü bir hale bürünmesine sebep oldu. Soğukluğuyla beni donduran şiddetli bir yağmur boşandı. Rand'in suratından kirin ve kanın akıp gidişini izledim. Baktığımı gördü ve bana içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bana odaklanmalısın, Jolie," dedi Mercedes dikkatimi çekmeye çalışarak. "Büyüne odaklanman ve onu bana yönlendirmen gerekiyor. Rand, sen de aynısını yapmalısın."

Rand Mercedes'e dönerek başıyla onayladı. Hiç büyü gücümün kalıp kalmadığını merak ediyordum. Sanırım modası geçmiş yöntemlerle deneyebilirdim ve işe yarayacak mı görebilirdim.

"Bana odaklan, Jolie," dedi Mercedes Culloden'deki savaş

alanına bakmadan hemen önce. Elimi sıkıca tutarken gözlerini kapadı. Olağanüstü bir yüksekliğe ve genişliğe ulaşan, tepesinde gücün taçlanıp köpürdüğü dev bir büyü dalgası düşündüm. Büyü dalgasını daha fazla tutamayacak duruma geldiğim zaman onun Mercedes'e aktığım ve içini doldurduğunu düşündüm.

Gözlerini açmadan başını yukarı kaldırdı. Sıktığı dişlerine bakınca acı çekiyormuş gibi gözüküyordu. Saniyeler içinde bir ışık hüzmeleri bulutları yarıp geçti ve yağmur üzerine yağıp saçlarını yanaklarına yapıştırtırken Mercedes'in yüzünü aydınlattı. Ama Mercedes yağmuru önemsemiyordu. Yağmur, beyaz ışık hüzmelerinin yanında hiçbir şeydi. Sanki ay büyülü ışınlarını sadece Mercedes için saçıyordu. Yüzündeki acı ifadesi hafifledi ve kafasını biraz daha geri attı. Işık onu delip geçti ve Mercedes birkaç saniye sonra parlamaya başladı; sanki ay ışığı içindeki bir rezervuarı ağzına kadar doldurmuş ve şimdi taşıyordu.

Vücudu havalanıp ayakları yerden birkaç adım yükseldiğinde gözleri hala kapalıydı. Rand'in nefesinin kesildiğini duydum ama ben bütün dikkatimi Mercedes'e vermeye devam ediyordum. Toplayabildiğim bütün büyü gücümü ona göndermeye devam ettim.

Ellerimizi bırakıp ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Parıltısı ondan dışarı taşıp birleştirdiği ellerinde toplanıyormuş gibiydi. Işık, parlaklığı iyice yoğunlaşana kadar ellerinde toplandı ve ben ellerimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Mercedes'in başı önüne düştü ve gözlerini tekrar sımsıkı kapattı. Kollarını iki yana açtı ve parıltı onu terk ederek bütün savas alanına kör edici bir ışık halinde dağıldı. Rand beni bıraktı ve yere düştüm ama hiç acı hissetmedim. Rand de yanıma yı-

ğılınca dokunuşunu ve bana verdiği güveni hissetmek için ona uzandım. Bana gülümseyerek elimi tuttu ve ikimiz de bakışlarımızı Mercedes'e çevirdik. Ayağa kalkmaya çalıştım ama çok güçsüzdüm. Savaş alanına bakınca savaşan bütün yaratıkların bizim gibi düşmüş olduklarını gördüm. Sağ olanları ölü olanlardan ayırmak zordu.

Çıt çıkmıyordu ve yağmur durmuştu.

Mercedes'in ellerinden çıkan ışık sönmüştü ve o da benim yanıma yığıldı. Kendimi ona doğru çekerek elini kavradım.

"İyi misin, Mercedes?" diye fısıldadım.

Başıyla onayladı ama titriyordu ve yüzü bembeyazdı. Tekrar savaş alanına baktığımda birkaç askerin ayağa kalktıklarını ve meraklı bir halde kafalarını sağa sola salladıklarını gördüm. Hiçbiri silahlarına uzanmamışlardı.

"Ayağa kalkıyorlar," dedim. Sesimdeki üzüntü belli oluyordu.

Mercedes başını sağa sola salladı. "Savaş sona erdi."

"Nasıl?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Savaşma amaçlarını aldım; onlara Tanrıça'nın daha fazla savaş olmasını istemediğine dair mesajını aşıladım."

Anlamamıştım ama o anda önemli değildi. Önemli olan orada olmamdı... Rand'in burada olmasıydı... Güvendeydik.

"Jolie, yaralandın mı?" diye sordu Rand kalkmam için elimi uzatırken. Uzattığı koluna girdim ve beni yanına çekti. Hala ayakta duramayacak kadar zayıftım ve ona yaslandım.

Başımı sağa sola sallarken gözyaşlarım süzölmeye hazırđı. “İyiyim.”

“Seni kaybettiğimi düşünöüm,” diye fısıldadı kulağıma. Ilık göz yaşlarını yanağımda hissedebiliyordum.

Kollarımı boynuna dolayarak gözyaşlarım akmaya başlar-ken ona sarıldım.

“Çok fazla şey yaşadın, Jolie. Şimdi seni dinlenebileceğın ve iyileşebileceğın bir yerlere götürmemiz lazım.” Mercedes’e döndü. “Savaş devam edecek mi?”

“Bitti,” dedi. “Şimdi yeniden yapılanmaya başlayabiliriz.”

“Yeniden yapılanmak mı?” diye tekrarladım.

Mercedes başıyla onaylayarak savaş alanını tekrar gözden geçirdi. Bakışlarını takip edince bütün Yeraltı Dünyası yaratıklarının öölöleriyle ilgilendiklerini gördüm. Ölenlerin hepsini diriltmek çok büyük bir çaba gerektirecekti.

“Bella?” diye sordum ona ne olduğunu merak ederek.

“Yaşıyor,” dedi Mercedes lafı dolaştırmadan.

“Hala hayatta olmasına rağmen savaş yine de bitti mi?” diye sordum kısık bir sesle.

Mercedes belli belirsiz onayladı. Hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Rand bana sıkıca sarılarak başımın üzerinden öptü. “Bitti.”

Tekrar Mercedes’e baktım. “Kader böyle olmasını mı istedi? Üzerimize düşen görevleri tamamladık mı?”

Başıyla onayladı. “Evet, her şey tam da olması gerektiğı gibi

oldu ama senin görevin henüz tamamlanmadı.”

İçimde bir öfke büyürken başımı sağa sola salladım. Savaş bitince benim işimin de biteceğini düşünmüştüm. Pelham Malikanesi’ndeki yaşantıma dönmeyi, birkaç hafta boyunca dinlenmeyi istiyordum. “Cehenneme gittim ve kaderin ve Tanrıça’nın isteğiyle geri döndüm,” durdum ve Mercedes’e baktım. “Benden bu kadar.”

Bana sabırsız bir şekilde baktı. “Hayır, Jolie, senin bu hikayedeki rolün bitmekten çok uzak.”

Gözlerimi yakan yeni bir gözyaşı dalgası hissettim. “Daha ne yapmam gerekiyor?”

Kedilerinkine benzer gözleri ay ışığında parlarken soğuk bir esinti saçlarını havalandırdı. “Ordumuzu yeniden düzenleyeceğiz,” dedi rüzgarda neredeyse kaybolan bir sesle. “Sana yardım edeceğim.”

Durdu. Sağ kalanların sayısını hesaplamaya çalışıyor gibiydi. Bana tekrar baktığında yüzünde içten bir gülümseme vardı. “Jolie, kaderin Yeraltı Dünyası’nın Kraliçesi olmak.”

“Ne?” dedim Rand ile aynı anda. Heyecandan bayılacak gibi hissediyordum. Kraliçe mi?

“Kendini kanıtladın. Gücünle ve cesaretinle...” Nefesini düzenlemek için durdu. “Bu senin kaderin, Jolie. Yeraltı Dünyası’nın yaratıklarını sen bir araya getireceksin. Ve ben de senin danışmanın olarak sana hizmet edeceğim.”

Başımı sağa sola salladım ve başıma bir ağrı girdiğini hissederek gözlerimi kapadım. Artık hayatım bana ait değildi. Yeraltı Dünyası Kraliçesi. Bu oldukça ağır ve benim hiç istemediğim

bir unvandı.

“Kraliçe olmak istemiyorum,” dedim Rand’e bakarak.

Hiçbir şey söylemedi ve yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Mercedes başını sağa sola salladı. “Bu senin kaderin.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Kaderime karşı gelemedim... Onu atlatmanın veya inkar etmenin bir yolu yoktu. Bir çıkış noktası bulmak umuduyla Mercedes’e tekrar baktım.

Dudakları sımsıkı kapalı bir halde başını yeniden sağa sola salladı.

Anlaşılan taht beni çağırıyordu ve cevap vermek zorundaydım.

Kraliçe.

Hay lanet...